

လာဘိရီးစွေစာပေ – စာစဉ် (၂၅)

လာဘိရီးစွေစာပေ အမှတ်(၁၁၁)၊ (၃၃)လမ်း၊ (လယ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း-၂၅၃၅၁၉

ပုံနိုင်မှတ်တမ်း

•ာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၁၄၄၅/၂၀၀၁(၁၂) မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် – ၃၆၆/၂၀၀၂(၅)

ပထမောကြိမ် ၂၀၀၂ – ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်ရေ – ၅၀၀၀

တန်ဖိုး – ၆၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ – မောင်မောင်သိုက်

အတွင်းပန်းချီ – ဟေင်နေကြည်

မျက်နားပုံးဂရပ်ဖစ်ဒီစိုင်း – ရဲထွဋ်

ကွန်ပျူတာစာစီ – Deep Blue

အတွင်းဖလင် – ကိုတင်ဝင်း(Perfect) ၃၈ လမ်း

စားအုပ်ချုပ် – ရှက်း၊ ၁၁၉ လမ်း

ထုတ်ဝေသူ – မနစာရီစာစဉ်

ဦးအောင်ထွန်း(မြဲ–၀၁၉၅၂)

မြို့မ (၁)၊ ပေါ်တော်မူလမ်း။

မှော်ဘီမြို့နယ်။

မျက်နှာဗုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် – ဦးအောင်မြင့်ဦး

(g-00909)

သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက် ၃၄ လမ်း ရန်ကုန်မြို့။

ရှိတာဝန်အရေး သုံးပါး

မြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွှတ်မှု မပြိုကွဲရေး

🗰 အချွင်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ရိုအရေး ရိုအရေး ရိုအရေး

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအားချမ်းသာယာရေးနှင့်
 တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး

• အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွှတ်ရေး

• နိုင်မှာသည် ဖွဲ့ညေးပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး

 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
 ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး

မျေးကွက်စီးမွားရေးစနစ် ဝီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနီးများ ဖိတ်ခေါ်၍
 စီးပွားရေးဖွဲ့ပြီးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
 နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဓိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရီတ္ထမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
   အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမမျှောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရောက်ရေး

• မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြွှံခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

[၁]

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့ ဘုရားဖူး ရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မွေးနေ့ထောင့်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေထောင့်တွင်ထိုင်၍ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ရှိခိုးလေ၏။ ထိုသို့ရှိခိုးပြီးနောက် ထိုထောင့်တွင်ရှိသော ခေါင်းလောင်းကြီးအား ကိုးချက်တိတိ ထိုးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် စေတီအတွင်း လိုဏ်သို့ဝင်ကာ လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်၍ ရှိခိုးပြန်၏။ ထိုနေရာမှထွက်ပြီးလျှင် လိပ်ကန် ဘက်သို့သွားရောက်ကာ လိပ်များ၊ ငါးများကို အစာကျွေး၍ ဆုတောင်း လေ၏။ ပြီးလျှင် လိပ်ကန်အနီးရှိ လင်းလွန်းပင်လေးအောက်၌ ထိုင်၍

BURMESE CLASSIC

၂ မင်းသိင်္ခ

အမောဖြေနေလေ၏။ အမောဖြေသည်ဆိုရာ၌ အမှန်တကယ် မောပန်း ၍ အမောဖြေသည်မဟုတ်ပေ။ အခြား လုပ်စရာမရှိသောကြောင့် အပျင်းဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏အသက် သည် သုံးဆယ်မျှသာရှိသေးရာ ဗိုလ်တထောင်စေတီတော်၏ အတွင်း လိုဏ်ကို တစ် ပတ် ပတ် ရံ မျှဖြင့် မောပန်းဖွယ် ရာမရှိ ပေ။ ဤသို့လျှင် လင်းလွန်းပင်အောက်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် လွယ်အိတ်ထဲတွင်ပါ သော ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှိရှိုက်ဖွာရင်း ကမ်းနား ဆိပ်ဘက်မှ ဖြတ်၍တိုက်လာသော လေညင်းအေးအေးကလေးကို အတိုက်ခံ၍ နေလေ၏။ အချိန်အတန်ကြာ ထိုင်နေသောအခါ၌ အေး စိမ့်စိမ့်ပင် ဖြစ်လာသဖြင့် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဆွယ်တာလက်ပြတ် ကလေးကို ထုတ်၍ဝတ်လိုက်ရလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ လူကြီး တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဘုရားရှိခိုးလေ ၏။ ထိုသို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက်. . .

"ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်၊ ရွှေနားပန် စေတီတော်၊ ရွှေကြက်ယက်စေတီတော်၊ ရွှေခုံတိုင်စေတီတော်၊ ရွှေစာရံစေတီတော်၊ ရွှေမုဌောစေတီတော်၊ ခုနစ်ဆူသော ရွှေ

မြနန်းနွယ် ခု

စေတီအပေါင်း၌ ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သော မနောမယ ရွှေအဓိဋ္ဌာန်ခုနစ် ကြိမ်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း မောင် ဖေသော်အား အမျှပေးဝေပါ၏။ မောင်ဖေသော်ရေ... အမျှ...အမျှ..."

ဟု ရွတ်ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် လူကြီးလည်း ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ပင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ထိုင်ပြီးလျှင် ထိုလူကြီးသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကိုထုတ်၍ သူ၏အိတ်တွင် မီးခြစ်ကိုစမ်းလေ၏။ သို့ရာတွင် မီးခြစ်ကို မတွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်အား..

"မီးတစ်တို့လောက် ပေးပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ဆေးလိပ်ကို လှမ်း၍ပေး လိုက်၏။ ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ဆေးလိပ်၌ မီးတို့လေ၏။ မီးတို့ ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်က…

"နေစမ်းပါဦး ဦးလေးရဲ့။ စောစောက ဦးလေးဆိုတဲ့ ရွှေစေတီ ခုနစ်ဆူဆိုတာ ဘာလဲခင်ဗျ"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက. .

"ဪ. . မောင်ရင်က ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးနေတာကို အစအဆုံး

၄ **පරිඃනීප්**

နားထောင်နေတာကိုး။ အဲဒါက ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ပေးသွားတဲ့ ဓာတ်ပွင့်၊ လာဘ်ပွင့်၊ ကိသ်ဓာတ်၊ ရွှေဓာတ် အဓိဋ္ဌာန်ကွယ့်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်နေတယ်" ဟု ပြောပြီးလျှင် ဆေးလိပ်ကို ဖွာလိုက်လေ၏။ "ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ ဦးလေးရဲ့" ကျွန်ုပ်က စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက. . "မောင်ရင်. . စုံထောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်" ဟု ပြောလေ၏။ "စုံထောက်မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ စုံထောက်က ကျွန်တော့် လို ဗြောင်ဘယ်မေးမလဲ။ သူသိချင်တာကို ဦးလေးမသိအောင် လေ့လာမှာပေ့ါ။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးအရပ်သားပါ။ ဗဟုသုတ လိုချင်လို့ မေးတာပါ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုလူကြီးက ပြုံးလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီးနောက်.. "ဒီလို မောင်ရင်ရဲ့ . ။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က အသက် သုံးဆယ် လောက်ပဲရှိဦးမယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ မောင်ရင်ရယ်။ ဒုက္ခက တစ်မျိုးတည်းမဟုတ်ဘူး။ ရှစ်မျိုးတိတိ

ကျုပ်ဆီကိုရောက်နေတယ်။ နံပါတ် (၁) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်အိမ် မှာ နေတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ကျုပ်ဆီက ပိုက်ဆံခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ ပိုက်ဆံခိုးတာက အရေးမကြီးဘူး။ သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားတော့ ကျုပ်မှာ အလုပ်ပျက်တာပေ့ါ။ နံပါတ်(၂) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်ရဲ့ကျန်းမာရေးပဲ။ ကျုပ်ကို ဆရာဝန် က တီဘီရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ချောင်းတဟွတ် ဟွတ်ဆိုးတယ်။ မောလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ အသက်ကို သေမင်းဆီမှာ ဝကွက်ပြီးအပ်ထားရတဲ့အချိန်ပေ့ါဗျာ။ နံပါတ်(၃) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်က သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်မှာနေနေ တာ။ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းက မြို့ထဲမှာလုပ်မှ အလုပ်ဖြစ်မှာ။ ဒီတော့ နေရာသိပ်ပြီးပြောင်းချင်တယ်။ ပြောင်းဖို့ငွေလည်းမရှိဘူး။ အတော့်ကို ကျပ်တည်းနေတဲ့အချိန်။ နောက် ကျုပ်နေရတဲ့ အိမ် ကလည်း မြေစိုက်တဲကြီးဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ရောဂါနဲ့ လုံးဝမသင့်တော် ဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကောင်းအိမ်သန့်လေးတစ်လုံး တော့ ကိုယ်ပိုင်ရချင်တာပေ့ါဗျာ။ အဲဒီ မြေစိုက်တဲကြီးတောင် ကျုပ်က ငှားပြီးနေနေရတာ မဟုတ်လား။ နံပါတ်(၄) ဒုက္ခကတော့ နယ်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဖခင်ကြီးက သေလု

ි පරි:නී

မြောပါးအချိန်ကို စောင့်နေပြီ။ သူ့ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သင်္ဂြိုဟ်ချင်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာသေသွားရင်တောင် ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတဲ့အတွက် အလောင်းကို ဖျာလိပ်နဲ့ပတ်ပြီး ပစ်ရမလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျုပ်စိတ်မှာ တော် တော်မကောင်းဘဲဖြစ်နေပြန်တယ်။

နံပါတ်(၅) ဒုက္ခကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က အလုပ်လုပ်လို့ ငွေရခဲ့တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မစုမိ မဆောင်းမိဘူး။ ငွေပိုငွေလျှံလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေ့စဉ် စား သောက်သုံးစွဲနေရတဲ့အပြင် ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေလေး သုံး၊ လေး ငါးသောင်းလောက်တော့ ငွေပိုငွေလျှံအနေနဲ့ စုဆောင်းထားချင် တာ အမှန်ပဲ။

နံပါတ်(၆) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ ဩဇာ မတည်ဘူး။ အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် ကျုပ်အိမ်မှာ ကျုပ်ထမင်းကျွေး ထားရတဲ့ ခွေးပိန်မအပေါ် မှာတောင် ဩဇာမရှိဘူး။ ကျုပ်မောင်း ရင် ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး။ သူများမောင်းရင် အဲဒီခွေးမက တစ်ချက်တည်းနဲ့ ထသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဟာ တန်ခိုး ဩဇာလေး အတော်အတန်လိုချင်တယ်။ အဲဒါလေးဟာ အမှန်ပါပဲ။

နံပါတ် (၇) ဒုက္ခကတော့ ကျုပ်ဟာ အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြီးလုပ်လာတယ်။ ဘာအလုပ်မှ ကျုပ်ကို အကျိုးမပေး ဘူး။ အလုပ်လည်း မမြဲဘူး။ အလုပ်လေးတစ်ခုတော့ မြဲချင် တယ်။ ပြီးတော့ နေရာထိုင်ခင်းလည်း မမြဲဘူး။ ဟိုပြောင်းလိုက် ဒီရွှေ့လိုက်နဲ့။ အဲဒီတော့ စိတ်တိုင်းကျနေရာလေး လိုချင်တယ်။ နံပါတ် (၈) ဒုက္ခကတော့ ပြောရမှာတောင် ရှက်ပါတယ်။ ကျုပ် မျက်နှာကို ကျုပ်မှန်ထဲမှာကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တစ်မျိုးကြီးဗျ။ ကျက်သရေမရှိသလိုဖြစ်နေတယ်။ သူများအနေနဲ့မပြောနဲ့။ ကိုယ့် မျက်နှာကိုယ်ကြည့်တာတောင် ကိုယ့်မျက်နှာကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကျက်သရေမရှိဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သူများအနေနဲ့ ဘယ်လိုနေ မလဲဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကျုပ်မျက်နှာကို ကျက် သရေရှိစေချင်တယ်။ ကျုပ်မျက်နှာမြင်ရင် ချစ်ခင်ပါစေ ဖြစ်ချင် တယ်ပေ့ါ သူငယ်ရယ်"

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က. .

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးရယ်. ဦးလေးဒုက္ခ ရှစ်မျိုးကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပါပဲလား။ အဲဒီဒုက္ခတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ ပြောပါဦး"

၈ မင်းသိင်္ခ

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက ပြုံးလေ၏။ ထိုသို့ပြုံးပြီးနောက်. .
"စောစောက မောင်ရင်ကြားတဲ့ ရွှေပါတဲ့ ဘုရားခုနစ်ဆူမှာ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်လိုက်တယ် မောင်ရင်ရဲ့။ ကျုပ် တတ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျုပ်တို့ဆရာက ခိုင်းလို့လုပ်တာ။ ကျုပ်တို့ဆရာ ဆိုတာက တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့က အဘမှည့်လို့ခေါ် တယ်။ အခုတော့ မရှိရှာတော့ဘူး။ မရှိရှာတော့ဘူးဆိုတာ သေပြီ လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့အိမ်မှာ သူမရှိတာကိုပြောတာ" ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က. .

"ဘယ်လို အဓိဋ္ဌာန်တာလဲ ဦးလေးရဲ့။ ပြောပါဦး ဦးလေးရဲ့။ ဦးလေးနဲ့ စကားပြောရတာကလည်း သွားတိုက်ဆေးဘူး ညှစ်ရ သလိုပါပဲ။ တစ်ခါညှစ်မှ တစ်ခါထွက်တယ်။ ကျွန်တော် နားလည် အောင် အစအဆုံး တစ်ခါတည်း ပြောပြလိုက်ပါ ဦးလေးရယ်" ဟု ပြောရာ ထိုလူကြီးက.

"စကားပြောတယ်ဆိုတာ အလကားနေရင်း ကရားရေသွန် မပြော ရဘူး မောင်ရင်ရဲ့။ ပုစွန်လက်မ၊ ကက္ကရ စည်ကြီးတီးသလို တစ် ချက်တီးမှ တစ်ခါမြည်ရတယ်ကွယ်။ မောင်ရင်တို့ခေတ်ကလူတွေ စကားပြောတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခွန်းမေးရင် ဆယ်ခွန်း

လောက်ဖြေနေကြတယ်။ ဥပမာကွာ ထမင်းစားပြီးပြီလားလို့ မေးရင် စားပြီးရင် စားပြီးတယ်လို့ ဖြေဖို့ပဲရှိတယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စားပြီးပြီ၊ ကြက်သားဟင်းနဲ့။ အစကတော့ ကြက်သားဟင်းနဲ့စားဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဖေကလည်း နေမကောင်း လို့ သူ့ကို ကြက်သားပြုတ်ကြော်လေးလည်း လုပ်ပေးရင်းနဲ့ ကျန် တဲ့တစ်ခြမ်းကို ပန်းသုံးပွင့်မဆလာလေးနိုင်နိုင်ခပ်ပြီး ကာလသား ချက် ချက်တာ။ ဟင်းချိုလေးလည်း သောက်ချင်တာနဲ့ ကြက်ရိုး ကလေးတွေကိုပြုတ်ပြီး ဆူးပုပ်ရွက်ခတ်တာလေ။ ပြီးတော့ ဘော လယ်ကျွန်းဘက်က အင်းသူကြီး ကိုသောင်းစိန်ဆိုတဲ့သူယူလာ တဲ့ သုံးဦးစပ် ငါးပိလေးလည်း ကျိုတယ်။ ပြီးတော့ ငါးကျည်း လေးနှစ်ကောင်လောက် မီးဖုတ်ပြီး အဲဒီ ငါးပိရည်ထဲ အသားနွှင် ပြီးထည့်လိုက်တာ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ဂျင်းကလေးတောင် ထောင်းပြီး ထည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့တာပါပဲ။ မြိန်လိုက်တာ မပြောပါ နဲ့တော့လို့ ဆိုတာမျိုး။ မေးတာက တစ်ခွန်းရယ် ဖြေလိုက်တာက ဆယ်ခွန်းလောက်ဖြေနေကြတယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ဖြစ်လဲဆိုတော့ စိတ်ဓာတ်အားနည်းတာကိုပြတာ။ ဒါမှမဟုတ် မေးခွန်းကို နား မလည်တာကို ပြတာ။ ဒီမှာ မောင်ရင်.. ကျုပ်က စိတ်ဓာတ်

၁၀ မင်းသိနှံ

အားနည်းတဲ့ လူမဟုတ်ဘူး။ မေးခွန်းနားမလည်တဲ့ သူလည်း မဟုတ်ဘူး မောင်။ မောင်ရင် ထပ်ပြီးသိချင်ရင် ထပ်ပြီးမေး။ ဒါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်တိုကို ထိုးချေ၍လွှင့်ပစ်ရင်း. .

"ပုစွန်လက်မ၊ ကက္ကရစည်ကြီးလည်းဆိုတော့ တစ်ချက်မေးမှ တစ် ချက်ဖြေမယ်လည်း ပြောထားတော့ ဦးလေး မထနဲ့။ ကျုပ် သိချင် တာတွေ တစ်ခုချင်းမေးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီး၏ခါးကို ကျွန်ုပ်က သိုင်း၍ဖက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ. .

"ဟေ့သူငယ်. ယားတတ်တယ်ကွ။ ခါးကိုမဖက်နဲ့။ ငါ အခုထိ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာ အဲဒီအချက်ပဲကွ။ ခါးကိုထိတာနဲ့ကို ယား တာနဲ့ မိန်းမ မယူရဲတာဟေ့"

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဖက်ထားသော လက်များကို ဖြေပေးလိုက်ရင်း. .

"ကဲပါ ဦးလေးရယ်. . ရွှေစေတီခုနစ်ဆူမှာ ဘယ်လို အဓိဋ္ဌာန် လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေး လို ဒုက္ခရှစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အမျိုး (၈၀)

ပြနန်းနွယ် ၁၁

လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ထိုလူကြီးက. .

"လေမျိုး (၈၀) ပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွာ။ ဒုက္ခမျိုး (၈၀) လို့တော့ မကြားဖူးပါဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒါနဲ့ နေပါဦး ဦးလေးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့စကားပြောတဲ့အခါမှာ ဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့ တစ်မျိုးတည်းမပြောဘူး။ ဒုက္ခသုက္ခလို့ ပြောနေ ကြတယ်။ ဒုက္ခကိုတော့ နားလည်ပါပြီ။ သုက္ခဆိုတာ ဘာလဲ ဦးလေးရဲ့"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက. .

"သုက္ခဆိုတဲ့စာလုံးတော့ ပါဠိစာလုံးရှိဟန်မတူဘူးကွယ့်။ စကား ပြောတဲ့အခါမှာ တုံးတိတိကြီးဖြစ်မှာစိုးလို့ စကားဖို၊ စကားမ အနေနဲ့ ပြောနေကြတာနဲ့တူပါတယ်ကွာ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဦးလေးနားလည်သလိုပြောရရင် ဒုက္ခဆိုတာက ဆင်းရဲမှုကွ၊ သုက္ခဆိုတာက ချမ်းသာမှုထဲကလာတဲ့ ဆင်းရဲမှုပဲ။ ဥပမာ ကိုယ် ပိုင်မော်တော်ကားမရှိတဲ့လူဟာ ကားတိုးစီးရတဲ့ ဒုက္ခပေါ့ကွာ။ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားရှိတဲ့သူကလည်း မင်းတို့၊ ငါတို့လို ဒုက္ခ

၁၂ **မင်းသိန္**

မဟုတ်ပေမယ့် ကားဓာတ်ဆီထည့်ရတာတို့၊ ကိုယ့်ကားကို သူများ နဲ့ပွတ်မိလို့ စိတ်ဆင်းရဲတာတို့တွေ ရှိမှာပေ့ါ။ အဲဒါကတော့ သုခ ထဲကလာတဲ့ ဒုက္ခမို့လို့ သူ့ကို သုက္ခလို့ ခေါ် လိုက်ဟန်တူတယ်ကွ" ဟုပြောကာ ထိုလူကြီးသည် သူ၏စကားကို သူ့ဘာသာသဘောကျ ၍ တခွစ်ခွစ်ရယ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်သည်ဟု ပြောရ မည့်အစား ထိုလူကြီးရယ်သည့်အခါ၌ ချောင်းသံပါနေ၍ တခွစ်ခွစ်ဖြစ် နေသောကြောင့် တခွစ်ခွစ်ရယ်သည်ဟု ပြောရခြင်းဖြစ်၏။

"ကဲပါ ဦးလေးရယ်. . ဦးလေးရဲ့ ရွှေစေတီခုနစ်ဆူအဓိဋ္ဌာန် အကြောင်း ပြောပါဦး"

ဟု ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက. .

"ကျုပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ အဖော် ပါသေးတယ်။ အဖော်က ဘယ်သူလဲဆိုတော့ မီးရထားရုံးက စာရေးလေး မောင်လှဖေပဲ။ မောင်လှဖေဟာ ရုံးစဝင်ကတည်းက အောက်တန်းစာရေးပဲ။ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အောက်တန်းစာရေး ကကို မတတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သူကလည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ချင်တယ်။ သူလည်းလိုက်ပါရစေဆိုတော့ သူ့ကိုပါ ခေါ် သွားရတယ်။ အဓိက ကတော့ ရွှေစေတီခုနှစ်ဆူမှာ ပုတီးစိပ်ရတာပါပဲ။ တစ်ပတ်မှာ

တစ်ရက်ပေ့ါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ စိပ်ရတယ်။ စိပ်ရတဲ့ဂါထာကတော့" ဟု ဆိုကာ အောက်ပါဂါထာကို ရွတ်ပြလေတော့၏။

> ဝေရာ • ခံသီယ ဘောဂါစ၊ အနန္တာ • ခံဏ ဘောဂဝါ။ အနန္တ • ဘဇ္ဇ ပရိသော၊ ဘဝသော ပါပုဏေ သိဝံ ။ ။

"အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးရဲ့" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ထိုလူကြီးက. .

"အဓိပ္ပာယ်လို့ မပြောရဘူးကွ။ 'အနက်' လို့ ပြောရတယ်။ အနက် က ဒီလိုကွ။ တစ်လုံးချင်း မင်းကိုပြောမယ်။ 'ဝေရာ . ခံသီယ ဘောဂါစ' ဆိုတာက ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့ မလုယက် မဖျက်ဆီး နိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ 'အနန္တာ ခီဏ ဘောဂဝါ' ဆိုတာက အတိုင်းမသိ အဆုံးမရှိသုံးဆောင်၍ မကုန်နိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

၁၄ မင်းသိနှံ

'အနန္တာ ဘဇ္ဇ ပရိသော' ဆိုတာက အတိုင်းမသိ အဆုံးမရှိ မပျက်စီးနိုင်သော ပရိသတ်ရှိသည်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ 'ဘဝသော' ဆိုတာက ဘဝတိုင်း၊ ဘဝတိုင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ 'ပါပုဏေ' ဆိုတာက ရောက်ရပါလို၏ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ 'သိဝံ' ဆိုတာက နိဗ္ဗာန်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ အဲဒီတော့ကွာ အတိုချုပ် မောင်ရင်နားလည်အောင် အနက်ပေးရရင်တော့ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်းမှာ ရန်သူမျိုးငါးပါး ဖျက်ဆီးလို့မရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိပါစေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ပြည့်စုံပါ စေ။ အတိုင်းမသိ အဆုံးအစမရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာပါစေ။ အတိုင်းမသိတဲ့ ပရိသတ်လည်း ကိုယ့်မှာရှိပါစေလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတာပေ့ါက္ကာ။ ငါက စာတတ်ပေတတ် ဘုန်းကြီးမှမဟုတ်ဘဲ။ အတိအကျတော့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်မပေးနိုင်ဘူးကွ။ သဘောလောက် ရရင်တော်ရောပေ့ါက္ကာ"

ဟု ပြောလေ၏။

"အဲဒါဂါထာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေးရယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို အဓိဋ္ဌာန်ယူရမှာလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ ထိုလူကြီးက. .

"ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်းလုပ်ရမှာကွ။ တစ်နှစ်မှာ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ၅၂ကြိမ်မြောက်လောက်ပါတယ်။ လုပ်ရမှာက ၄၉ခါ တိတိ လုပ်ရမှာဆိုတော့ တစ်နှစ်လောက်လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ။ လုပ် နေတဲ့အတွင်းမှာလည်း ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အဲဒီ ကုသိုလ်ကောင်း မှုကို အမျှဝေရမယ်။ ပြီးတော့ တို့ဆရာကြီးပြောသွားတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ အဲဒီအဓိဋ္ဌာန်လုပ်တဲ့နေ့ကစပြီး ထမင်းစားတဲ့အခါ မှာ ကြွေပန်းကန်မှာ ရွှေရေးအနားကွပ်လေးပါတဲ့ဟာမျိုးနဲ့ စား ရမယ်ကွာ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းကတော့ ဒါမှ ကိသ်ဓာတ်မိတယ် လို့ ဆိုတာပဲ။ ငါလည်း မမေးဝံ့လို့ မမေးလိုက်ရဘူး။ ကိသ်ဓာတ်

ဟု ပြောလေ၏။

"ပုတီးက ဘယ်နှပတ်စိပ်ရမှာလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ. .

"များများမဟုတ်ပါဘူးကွ။ ခုနစ်ပတ်တည်း စိတ်ရမှာ"

ဟု ထိုလူကြီးက ပြောလေ၏။

"ပုတီးစိပ်တာက ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေးရယ်။ ဘယ်လိုပုတီးမျိုးနဲ့ စိပ်ရမှာလဲ"

၁၆ **မင်းသိန်**

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ ထိုလူကြီးက. .

"ကြိုက်တဲ့ပုတီးနဲ့စိပ်နိုင်တယ်။ သစ်သားပုတီးနဲ့စိပ်စိပ်၊ ကျောက် ပုတီးနဲ့စိပ်စိပ်၊ ကြေးပုတီးနဲ့စိပ်စိပ် စိပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ ဆရာကြီးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပြောရရင်တော့ ကိုးလုံးပုတီးခေါင်း လေးကိုရွှေချပြီးမှစိပ်ရမယ်။ ဒီမှာမြင်လား။ ငါ့ပုတီး"

ဟု ဆိုကာ ထိုလူကြီးသည် သူ၏ပုတီးလေးကို ထုတ်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပုတီးကို မြင်ရုံမျှနှင့်ပင် ပိတောက်သားပုတီးမှန်း သိ လေ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က…

"ဦးလေးပုတီးက ပိတောက်သားပုတီးပါဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီးက. .

"မှန်တာပေ့ါ မောင်ရင်ရယ်. ကျုပ်က တနင်္ဂနွေသား၊ နာမည်က အောင်သော်တဲ့။ တနင်္ဂနွေရဲ့မိတ်က ကြာသပတေးမဟုတ်လား။ တနင်္ဂနွေရဲ့ဓာတ်က စနေမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကြာသပတေး နဲ့ စနေတွဲတဲ့အသားဆိုတော့ ပိတောက်ပေ့ါ။ အဲဒါလည်း ကျုပ် တို့ဆရာကြီးပေးခဲ့တဲ့နည်းပါပဲ။ မိတ်ကို ဓာတ်အုပ်ရမယ်တဲ့" ဟု ပြောပြလေ၏။

"ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေး။ တနင်္ဂနွေသားအတွက် ပိတောက်ဆိုတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ တနင်္လာသားအတွက်ဆို ဘာလဲ" ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

"တနင်္ဂနွေအတွက် ပိတောက်၊ တနင်္လာအတွက် လက်ပံ၊ အင်္ဂါ အတွက် သရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးအတွက် ကသစ်၊ ကြာသပတေးအတွက် အင်ကြင်း၊ သောကြာအတွက် စောင်းလျား၊ စနေအတွက် ရှာရ အတော်ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လုပ်နည်းကတော့ ပုတီးကို လင်း လွန်းသားနဲ့ အုန်းသားနဲ့ လုပ်ရတယ်။ လင်းလွန်းသားတစ်လုံး အုန်းသီးတစ်လုံးစီ စီပြီးတော့ လုပ်ရတယ်။ အဲဒါက သိပ်ပြီး အရေးမကြီးပါဘူး။ ဆရာကြီးစကားအရတော့ ပုတီးခေါင်းမှာ ရွှေချရတာက အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ပိုပြီးသက်ဆိုင်တယ်။ အဓိဋ္ဌာန်လုပ် နေတုန်းမှာလည်း အခြားကုသိုလ်ထက် ဆင်းတုတော်တွေ၊ စေတီ တွေရွှေချတဲ့ ကုသိုလ်က ပိုပြီးလုပ်သင့်တယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"အဲဒီ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ရင် ဘယ်နှကြိမ်လောက်မှာ အစွမ်းပြသလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

"ငါနဲ့အတူလုပ်တဲ့ လှဖေဟာ အဓိဋ္ဌာန်လေးခါလည်းပြီးရော

၁၈ **မင်းသိန္ခ်**

ရာထူးတက်သွားတယ်။ တခြားလူတွေအတွက်ကတော့ အောက် တန်းစာရေးက အထက်တန်းစာရေးရတာဟာ မဆန်းပေမယ့် လှဖေအတွက်ကတော့ ဘုရင်ခံရာထူးရတာထက်တောင် ဝမ်းသာ သွားတယ်။ သူဟာ ရာထူးတစ်ခါမှ မတက်ဖူးဘဲကိုးကွ။ တကယ် တော့ လှဖေဆိုတဲ့ကောင်က ဆန်းတယ်ကွ။ ရာထူးလည်းတက် ရော ဆက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်မလိုက်တော့ဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အဲဒီတုန်းက ဦးလေးကြုံတွေ့နေရတဲ့ ဒုက္ခရှစ်မျိုးကရော အဓိဋ္ဌာန်ဘယ်နှစ်ကြိမ်လုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ပြေပျောက်သွားသလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

"မင်းက အစစ်အဆေး၊ အမေးအမြန်း ထူတဲ့အကောင်ပဲ။ ပုလိပ် ဘက်မှာလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ငါက အဓိဋ္ဌာန်ရှစ်ကြိမ်အထိ မထူး သေးဘူးကွ။ ကိုးကြိမ်ကျမှ ထူးတာ။ ကိုးကြိမ်မှာ ဒုက္ခတစ်ခုပြုတ် သွားတယ်။ ဆယ်ကြိမ်မှာ နောက်ထပ်ဒုက္ခတစ်ခုပြုတ်သွားတယ်။ တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြိမ်လည်းရောက်ရော ဒုက္ခအားလုံးလောက် နီးနီးပြုတ်သွားတာပေ့ါ။ တစ်ခုထူးဆန်းတာက ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံး ဒုက္ခဖြစ်တဲ့ မျက်နှာမှာ ကျက်သရေမရှိဖြစ်နေတဲ့ဒုက္ခဟာ ဘယ်ပုံ

မြနန်းနွယ် ၁၉

ဘယ်နည်းပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းကိုပြောပြချင်သေးတယ်" "အဲဒါ ကျွန်တော် အသိချင်ဆုံးပါပဲ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

"ဒါက ဒီလိုက္ခ"

ဟု အစချီကာ အောက်ပါအတိုင်း ရှည်လျားစွာ ပြောပြလိုက် လေတော့သတည်း။

****

ပြနန်းနွယ် ၂၁

[၂]

"ဒီလိုမောင်ရင်ရဲ့ ငါတို့ဆရာကြီး အဘမှည့်က ရှေးစကားပုံတွေ နဲ့ ဓာတ်ဆင်လေ့ရှိတယ်ကွယ့်။ အခုလည်း ငါ့ကို ကြွေပန်းကန် မှာ ရွှေရေးအနားကွပ်ပါတဲ့ ပန်းကန်နဲ့ ထမင်းစားရမယ်လို့ ပြော တာဟာ အကြောင်းမဲ့ပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။ တို့ မြန်မာစကားပုံ မှာ 'မျက်နှာသာပေး၊ ရွှေရေးပန်းကန်တက်' ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ပညတ်ဓာတ်ကိုယူပြီး ငါ့ကို ရွှေရေးပန်းကန် နဲ့ စားခိုင်းတာ။ လူအများရဲ့ မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရအောင်ပေါ့ ကွာ"

၂၂ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးအောင်သော်ကြီးပြောသည့် စကားကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်သော်ကြီးက. . "ဘာလဲကွ။ မင်းက ငါပြောတဲ့စကားကို မယုံလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ရင် တို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ပြောတဲ့စကားကို မယုံလို့လား" ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က. . "ကျွန်တော်က ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံတယ်၊ မယုံဘူးဆိုတဲ့ 'ဘက်' တွေနဲ့ မစဉ်းစားပါဘူး။ ယုံတယ်၊ မယုံဘူးဆိုတာဟာလည်း ပုံသေ မရှိပါဘူး။ ယုံစရာရှိတော့လည်း ယုံလိုက်တာပေ့ါ။ ယုံစရာမရှိ တော့လည်း မယုံလိုက်တာပေ့ါ။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက. . "မင်းပြောတဲ့စကား မဆိုးဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းလို မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်းက ဘာမှမယုံဘူး။ အခုတော့ အကုန်လုံး ယုံနေပြီ။ ဟိုတုန်းက မယုံဘူးဆိုတာ ဘာဆန်းသလဲကွယ်။ အဲဒီ တုန်းက တမလွန်ဘဝရှိတယ်ဆိုတာကိုတောင် မယုံတာ။ အဲဒီ တုန်းက အယူအဆနဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် သေပြီးရင်ပြီးပြီလို့ ယူဆ ခဲ့တာဟေ့။ ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်ကို အကြောင်းပြုပြီး တမလွန်

ဘဝ ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံ။ နတ်တွေ၊ ဇော်ဂျီတွေ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း ယုံ။ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ မှင်စာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုလည်း ယုံ။ အကုန်လုံးကို ယုံတော့တာပဲကွာ။ အဲဒီလို ယုံပြန် တော့လည်း ယုံတဲ့အတိုင်း လျှောက်ပြီးတော့လုပ်တော့တာပေါ့" ဟု ပြောလေ၏။

"အဲဒါ ထားပါဦး ဦးလေးရဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ရွှေအဓိဋ္ဌာန်အကြောင်း ပြောပါဦးဗျ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ. ဦးအောင်သော်က ပြုံး၍..
"ပြောရမှာပေါ့ကွာ. ။ ငါတို့ကို ငါတို့ဆရာကြီးက ရွှေအဓိဋ္ဌာန် လုပ်ခိုင်းတဲ့နေ့ကစပြီး ငါတို့နာမည်တွေကို ရိုးရိုးမခေါ် ဘူးကွ။ ရွှေတပ်ပြီးခေါ် တယ်။ လှဖေကို ရွှေလှဖေတဲ့။ ငါ့ကိုလည်း ရွှေ အောင်သော်တဲ့။ တို့နဲ့အတူ အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ပြီးဝင်တဲ့ မပန်းနု ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူ့ကိုလည်း ရွှေပန်းနု တဲ့။ အဲဒီလို ဘာလို့ခေါ် ရတာလဲလို့ တို့က တို့ဆရာကြီး အဘမှည့် ကို မေးတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘမှည့်က ရွှေဟိတ်ခတ်ပြီး ရွှေ ဓာတ်ဆင်ပေးတာဟေ့. လို့ ပြန်ပြီးပြောတယ်" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည်. .

၂၄ **မင်းသိင်္ခ**

"ဦးလေး. ခဏနေဦး။ ကျွန်တော် စားစရာလေး တစ်ခုခု သွားဝယ်ဦးမယ်"

ဟုပြောပြီး စေတီတော်ဝင်းအပြင်ဘက်တွင် ရောင်းချနေသည့် ဘယာကြော်ကုလားထံမှ ဘယာကြော် ပူနွေးနွေးတစ်မတ်ဖိုးကို သွား၍ ဝယ်လေ၏။ ထိုကုလားသည် ဘယာကြော်ကိုသာမက ဘယာကြော်နှင့် တွဲဖက်စားရန် ကြက်သွန်နှင့် ငရုတ်သီးတောင့်ကိုပါ အဆစ်ပေးလိုက် သေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီးအား...

"ဦးလေးစားပါ"

ဟုဆိုကာ ဘယာကြော်ထုပ်ကိုပေးလိုက်၍ ဦးအောင်သော်ကြီးက "အလွန်ကောင်းတဲ့ အစားအသောက်ကွ။ တို့ဆရာကြီးဆို သိပ် ကြိုက်တာ။ ဘယာကြော်ဆိုတာ ဘေးဘယာတွေကျော်လွှားသွား တယ်လို့ နိမိတ်ကောက်တယ်ကွ။ ဆရာကြီးဟာ ဘေးဘယာနဲ့ ကြုံတွေ့နေတဲ့လူတွေကို ဘယာကြော်ကျွေးလေ့ရှိတယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က… "ဒီလိုဆို ဦးလေးရယ် ဘယာကြော်ပြီးရောင်းတဲ့ကုလားဟာ ဘယ်တော့မှ ဘေးဘယာရောက်စရာမရှိတော့ဘူးပေ့ါ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က…

"မင်းဟာ အတော်ကို ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့ပြောတဲ့ကောင်။ တို့ဆရာ ကြီး အဘမှည့်နဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီလိုမေးလိုက်တာနဲ့ မင်းကို ထွေးခံနဲ့ ပေါက်ပြီးသားပဲ"

ဟုပြောလေ၏။

"ဦးလေးရဲ့ဆရာကြီးကလည်း အတော့်ကို စိတ်ကြီးတာပဲ။ မသိ လို့မေးတာပဲ အဘရယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်လျှင်. .

"မင်းဟာက မသိလို့မေးတာမှမဟုတ်ဘဲကွ။ ကတ်ပြီးပြောတာပဲ။ မင်းပြောတဲ့ ဘယာကြော်ကုလားက ဓာတ်ဆင်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ရဲ့ဝမ်းစာရေးအတွက် သူ့ဟာသူ ကြော်ပြီးရောင်းတာ။ အဘမှည့် က ဓာတ်ဆင်တာလေကွာ။ တစ်ခါတုန်းက တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူခိုးဆူတော့ အိမ်ကို သူခိုးမဝင်အောင်ဆိုပြီး သူခိုးရဲ့ ကက်ကင်း ဖြစ်တဲ့ ကြက်သွန်တွေဝယ်ပြီး အိမ်အဝင်ဝမှာ ဆွဲကြတယ်ကွ။ သူခိုးက တို့အိမ်ကိုတော့ မဝင်ဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် တို့ကြက်သွန် သွားဝယ်တဲ့အိမ်က ကြက်သွန်အိတ်ကြီးနှစ်အိတ်တော့ မ,ချသွား တယ်ဟေ့။ သူက ဓာတ်ဆင်တာမှမဟုတ်ဘဲကွာ။ အဲဒီတော့ သူ့ ကြက်သွန်အိတ်ကြီး ပါသွားတာပေ့ါ။ တို့က ဓာတ်ဆင်တာ မဟုတ်

၂၆ မင်းသိနှံ

လား။ အဲဒီလို ခွဲခြားပြီး နားလည်မှပေ့ါကွာ" ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က. . "စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်က ကျီစားတာပါ။ မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ ယုံလို့လည်း ဦးလေးကို ရွှေအဓိဋ္ဌာန် အကြောင်း မေးနေတာပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်မှပင် ဦးအောင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အပေါ် ကျေနပ် သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ဦးအောင်သော်က. .

"အလျင်တုန်းက စားတဲ့သောက်တဲ့နေရာမှာ ငါဟာ စည်းကမ်း မရှိဘူးကွ။ ဇလုံနဲ့စားတယ်။ ငါစားတဲ့ဇလုံဆိုတာလည်း ကြွေရည် သုတ်သံဇလုံကွ။ ကြွေတွေကလည်း ကွာပြီး ကြည့်လို့မကောင်း တော့ပါဘူးကွာ။ အဲဒီလို ဇလုံစုတ်နဲ့ ဘာနဲ့ စားတာကွ။ ပြောရမှာ မရှက်ပါဘူးကွာ။ တစ်ခါတလေ ဒန်အိုးဖုံးနဲ့ ဘာနဲ့ စားချင်စား ပစ်လိုက်တာ။ အဲဒီတော့ ငါ့ဘဝဟာ အဆင်ပြေသင့်သလောက် အဆင်မပြေဘူးပေ့ါကွာ။ လူဟာ တစ်ခါတလေ စားတာ သောက် တာ နေတာ ထိုင်တာ ပုံမကျရင် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ခက်တယ်။ အဲဒါကို တချို့လူတွေက မယုံဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါက ကိုယ်တွေ့ ဆိုတော့ ယုံတယ်။ ငါ့ဆရာကြီးအဘမှည့်နဲ့တွေ့မှ ဒါတွေကို

သိရတာ။ အစပထမကတော့ မယုံပါဘူးလေ။ နောက်တော့ လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယုံလာရတော့တယ်"

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

"စောစောကစကားကို ပြန်ဆက်ပါဦး။ ရွှေအဓိဋ္ဌာန်ယူတော့ ဘယ်လိုထူးခြားသွားသလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"ငါက သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်မှာ တပည့်နှစ်ယောက်လည်း အိမ်မှာ မွေးထားတယ်။ တစ်ယောက်က ထမင်းချက်ဖို့၊ တစ်ယောက်က ကားပြင်ဖို့။ ယုန်တံဆိပ်၊ လခြမ်းတံဆိပ်တွေ တပ်ထားတဲ့ သင်္ဃန်းကျွန်း မော်တော်ကားသုံးစီးထောင်ထားတယ်။ ကားတွေလည်း အကျိုး မပေးဘူး။ သုံးစီးတစ်ခါတည်းထွက်ရတဲ့ရက် တစ်ခါမှမရှိဘူး။ တစ်စီးထွက် နှစ်စီးပျက်ပဲ။ ငါ ခေါ် ထားတဲ့ တပည့်လေးကလည်း ကားပြင်လိုက်ရတာ နားရတယ်ကိုမရှိဘူး။ လမ်းထဲက လူတွေက သူ့ကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမြဲ တမ်း ဆီချေးတွေပေနေလို့ ရုပ်ကိုမပေါ် ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ကားကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရောင်းပစ်လိုက်တာ သုံးစီးစလုံး တက် တက်ပြောင်ရော ဆိုပါတော့။ အဲဒီကစပြီး ငါ့ဆီကို ဒုက္ခတွေ

၂၈ **မင်းသိင်္ခ**

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာတော့တာပဲ။ အရပ်စကားနဲ့ လွယ် လွယ်ပြောရရင် ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေပြီပေ့ါကွာ။ သုံးနှစ်လောက် ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက်လိုက်တာ ကြွေးတွေတင်၊ လူလည်း စုတ်ပြတ်သတ်ပြီး စားရသောက်ရမဲ့တဲ့ဘဝကို ရောက်ရတော့ တာပဲဟေ့။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ဆရာကြီး အဘမှည့်နဲ့ မလွှကုန်းဘူတာမှာ ရထားစောင့်ရင်း စပြီးတွေ့တာပဲကွ။ အဲဒီမှာ အဘမှည့်က ငါ့ကိုကယ်လိုက်တာ။ စပြီးလုပ်ရတာ 'ရွှေဘုရား ခုနစ်ဆူ'မှာ စပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခိုင်းတယ်ကွ။ ဂါထာကလည်း မင်းကိုပြောတဲ့ ဂါထာပဲ။ လုပ်ခါစကတော့ မယုံပါဘူးကွာ။ လုပ် သာလုပ်နေရတယ်။ တကယ်က တခြားလုပ်စရာမရှိလို့ လုပ်နေ ရတာ။ အဓိဋ္ဌာန်ရှစ်ပတ်လည်းကျော်ရော ငါ့ဆီကထွက်ပြေးသွား တဲ့ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ တွံတေးမှာ သွားပြီးဆုံကြတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ စကားစပ်မိပြီး ငါ့အကြောင်းကို ပြောကြတယ်။ အဲဒီလို ပြောမိရာကနေ တို့ဆရာ သနားပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီကို ပြန်လာ ကြတာတဲ့။ အဲဒီလို ပြန်လာတဲ့အခါမှာ တွံတေးက ဆရာမင်း ဆိုတဲ့ ဆေးဆရာကြီးဆီက ဆေးတွေဝါးတွေ တောင်းလာကြ တယ်။ အဲဒီဆေးနဲ့ပဲ ငါလည်း နေကောင်းသွားတာဟေ့။ သူတို့

ပြန်လာတဲ့နေ့မှာပဲ ငါနေတဲ့ တဲကြီးရဲ့နောက်ဘက်က တိုင်တွေက ဆွေးပြီး ပြိုကျတော့တာကိုး။ အဲဒီမှာ ဆရာတပည့် သုံးယောက် တိုင်အသစ်တွေဝယ်ပြီး တဲကိုပြင်ကြတယ်ကွယ့်။ တိုင်ထူဖို့ ကျင်း ကို နက်နက်တူးကြမယ်ဆိုပြီး ဆရာတပည့်သုံးယောက် တစ်လှည့် စီတူးကြတယ်။ ငါတူးတဲ့အလှည့်မှာ တူရွင်းနဲ့ထိုးလိုက်တာ ဂေါက် ခနဲမြည်လို့ မြေစာတွေဖယ်ပြီးကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ဝက်အူရစ် ပါတဲ့ ကြေးနွားနို့အိုး အလတ်စားလေးတစ်လုံးကို သွားတွေ့တယ် ဟေ့။ ငါလည်း တွင်းပေါ် ကိုဆယ်ယူပြီး အားရဝမ်းသာ အိုးကို ဖွင့်တော့တာပဲ။ ဝက်အူရစ်က ကျပ်နေလို့ အဖုံးပေါ် က ကြေး ကွင်းထဲကို တူရွင်းလျှိပြီး ဆရာတပည့်သုံးယောက် ပြိုင်တူ လှည့် ကြတာဟေ့။ အဖုံးလည်း ပွင့်သွားရော သုံးယောက်သား ထခုန် လိုက်ကြတာ။ ငါ့တပည့် မက္ကင်းနစ်ဟာ တွင်းထဲ ခြေထောက် တစ်ဖက်ကျသွားလို့ ခြေပွတ်တိုင်လည်သွားတယ်ဟေ့။ အဲဒီလို ဘာကြောင့် ထခုန်ရသလဲဆိုတော့ အိုးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကွ။ ဝင်းနေတာပဲ။ သွန်ချပြီး ရေကြည့်တာ စုစုပေါင်း သုံးရာခြောက် ဆယ့်ငါးပြားရှိတယ်ကွ" ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က. .

၃၀ မင်းသိန်

"မူလစုတဲ့သူက တစ်နေ့တစ်ပြား ထည့်သွားဟန်ရှိတယ်။ ဒါဟာ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ အိုးပြည့်တော့ မြေကြီးထဲမြှုပ်လိုက်တာဖြစ်မယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က.

"မင်းတွေးတောတာ မဆိုးဘူးကျ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါ နဲ့ တို့ဆရာတပည့်သုံးယောက် ဒီအတိုင်း မနေဘူးဟေ့။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ တိုင်တွေဖြုတ်ပြီး လျှောက်ပြီးတူးတော့တာပဲဟေ့။ တဲအိမ် ကြီးလည်း ပြိုရောဆိုပါတော့ကွာ။ တဲနေရာတစ်ခုလုံး ကျောက် ပေါက်မာတွေဖြစ်ကုန်တော့တာပဲဟေ့။ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ နည်းနည်းလေးအားတာနဲ့ တူးတော့တာပဲ။ သစ်ပင်တွေလည်း သေကုန်ရောဟေ့။ သစ်ပင်အောက်လည်း တူးတော့တာပဲ။ ငါ လည်းပဲ ငါတို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ဆီကို အဲဒီအိုးနဲ့ ပြေးသွားပြီး ပြောတော့တယ်။ ပြီးတော့ အဘမှည့်ကိုလည်း အပြားတစ်ရာ့ ရှစ်ဆယ် လှူတယ်။ အဘ သာသနာပြုဖို့ဆိုပြီး ပြောပြီးလှူတယ်။ အဲဒီမှာ အဘကရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မင်းတို့ရွှေ မင်းတို့ပြန်ယူသွား။ ငါ ဘာမှ သာသနာမပြုဘူး။ ငါ လုပ်စရာရှိတာလုပ်တာ။ ငါတို့လူတွေက သာသနာပြုတာမဟုတ် ပါဘူး။ သံဃာတော်ရှင်မြတ်တွေက သာသနာပြုတာလို့ ပြောပြီး ပြန်ပေးလိုက်တယ်"

ဟုပြောပြီးလျှင် ဦးအောင်သော်သည် ရေငတ်သည်ဟုပြော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သောက်ရေအိုးစင်မှရေတစ်ခွက်သွား၍ခပ်ပေး ရ၏။

ဦးအောင်သော်လည်း ရေသောက်ပြီးနောက် ရေအကျိုးဆယ်ပါး ဆုကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က…

"ဦးလေးရယ်. . အလကားရတဲ့ရေတောင် ဆယ်ပါးဆုပေးတယ်။ ဘယာကြော်ကျွေးတဲ့ဆု ကျွန်တော့်ကို မပေးတော့ဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"မင်းကတော့ကွာ တို့ဆရာကြီး အဘမှည့်နဲ့တွေ့ရင် တောင်ဝှေး နဲ့ ရိုက်ခံရတော့မယ်။ ကတ်ဖိုးကတ်ဖဲ့ တော်တော်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်ပဲ"

ဟု ပြော၍ ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးအောင်သော်က. .

"ငါ့ဒုက္ခတွေကို ငါက များလှပြီအောက်မေ့နေတာ။ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့တော့မှ ဆရာကြီးက မင်းဒုက္ခတွေ ပြောစမ်းဆိုပြီး ငါ့ကို ပြောခိုင်းတယ်။ ငါလည်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးက ငါ့ဒုက္ခတွေကို တစ်ခုချင်း ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ခွဲခြမ်း ပြလိုက်တာ ငါ့မှာ ဒုက္ခရှစ်မျိုးရှိနေမှန်း သိရတော့တာပဲ။ အခုလို

၃၂ **မင်းသိန်**

ရွှေဒင်္ဂါးတွေရတော့ ဒုက္ခရှစ်မျိုးဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြေလည် သွားတော့တာပေ့ါကွာ"

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က. .

"နောက်ထပ် ထပ်ပြီးရသေးသလား ဦးလေး"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"ရသေးတယ်ကွ။ ငါတို့ဆရာကြီးက ငါ့ကို တဲပြန်မဆောက်နဲ့ဦး တဲ့။ ကျေနပ်အောင် တူးကြည့်လိုက်ဦးတဲ့။ မင်းခြံထဲမှာ ဘာပင် တွေရှိသလဲတဲ့။ ဘယ်လိုငှက်တွေ လာနားတတ်သလဲတဲ့။ ငါ့ကိုမေး တယ်။ အဲဒီတော့ ငါက ခေါင်းရင်းဘက်မှာ သကြားပင်လေး တစ်ပင်ရှိတယ်။ အဲဒီ သကြားပင်မှာ ရွှေပြည်စိုး ငှက်လေးတစ် ကောင်ဟာ အိပ်တန်းလာပြီးတက်လေ့ရှိကြောင်း ပြောပြတော့ ဆရာကြီးက ရွှေပြည်စိုးငှက် အဲဒီမှာနေတယ်ဆိုရင် အဲဒီငှက် မစင်စွန့်တဲ့နေရာကို ထပ်ပြီးတူးကြည့်ဦးတဲ့။ အဲဒီလို မှာလိုက် တော့ ငါလည်း အိမ်ကိုပြန်လာပြီး ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်နဲ့ တူရွင်း တွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေ ကိုင်ကြတာပေ့ါကွာ။ အဲဒီမှာ ထပ်ပြီးရတာ ပေ့ါကွာ။ ထပ်ပြီးရတာကလည်း ဝက်အူရစ်ပါတဲ့ ကြေးနွားနို့အိုး ပဲကျွ။ ဒါပေမယ့် အိုးက အကြီးကျွ။ အဲဒီ ရတဲ့အခါမှာတော့ ရွှေ

ဒင်္ဂါးတွေမဟုတ်ဘူး။ လက်ဝတ်လက်စားတွေကွ။ ကျောက်မျက် ရတနာတွေလည်း ပါတာပေ့ါကွာ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း အဲဒီအထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုကိုယူပြီး စိန်ဘာဘူကို ပြကြည့်တယ်။ အဲဒီတော့ စိန်ဘာဘူက အဲဒီပစ္စည်းကိုကြည့်ပြီး ဒီပစ္စည်းလက်ရာဟာ ခု ခေတ်လက်ရာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီပစ္စည်းဟာ အနည်းဆုံး နှစ် ၂ဝဝ ကျော်၊ ၃ဝဝလောက်က ပစ္စည်းတဲ့။ အဲဒီလိုပြောတယ်ကွ" ဟု ပြောလေ၏။

"ဦးလေး အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပစ်သလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်ရာ ဦးအောင်သော်က .

"ပြောပါမယ်ကွ"

ဟု ဝန်ခံပြီးလျှင် သူ၏အိတ်တွင်းမှ ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ် ကိုထုတ်ကာ မီးညှိလေတော့၏။ ထို့နောက် အနည်းငယ်ရှိုက်ဖွာလိုက် ၏။ ပြီးလျှင် မီးခိုးများကို အားရပါးရ မှုတ်ထုတ်ရင်း. .

"ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်အတွက် အလှူအတန်းလုပ်ရမယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်ကြီးကို အမျှအတန်းပေးဝေရမယ်ကွ။ အဲဒါ ကြောင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချရတယ်ဟေ့။ ကျောက်မျိုးစုံစီခြယ်ထားတဲ့ ရတနာဘယက်တစ်ခုတည်းကကို

၃၄ **မင်းသိန္**

သုံးသောင်းလောက်ရတယ်ကွ။ အဲဒါနဲ့ ဖေသော်ကြီးအတွက် ဘုန်းကြီး (၂၅)ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးတယ်။ သင်္ကန်းကပ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းစားကျောင်းကောင်းကောင်းမရှိလို့ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးနဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်ပြီး လျှူရတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ရေစက်ချအမျှပေးဝေလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ငါ မြို့ထဲမှာနေချင်တာနဲ့ မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်လမ်း) မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်တယ်။ တဲကြီးကိုလည်း ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်ကြီး ဆောက်ပစ်လိုက်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို အဲဒီမှာထားတယ်။

ဘတ်စ်ကားသုံးစီး ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ဘတ်စ်ကား တွေမှာ 'ရွှေအိုးကြီး' ဆိုတဲ့ စာတမ်းတွေကို ရေးထားတယ်။ ငါ့ တပည့်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ငါ လစာရိက္ခာကောင်းကောင်းပေး ထားတာပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ ငါစီးဖို့ ဂျစ်ကားတစ်စီးဝယ်တယ်။ မနက်ဆိုရင် ငါ့တိုက်ခန်းကနေပြီးတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းမှာရှိတဲ့ ငါ့တပည့်တွေဆီကို ဂျစ်ကားနဲ့ထွက်လာခဲ့တယ်။ တာမွေကလေး ရောက်တဲ့အခါမှာ အီကြာကွေးဝယ်တယ်။ သင်္ဃန်းကျွန်းလမ်း ကွေ့ရောက်တဲ့အခါကျမှ ကုလားဆိုင်မှာဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်

မြနန်းနွယ် ၃၅

ဝယ်တယ်။ အဲဒီမှာ ငါ့တပည့်နှစ်ယောက်က ပန်းကန်ဆေးပြီး အသင့်စောင့်နေတယ်။ ပြီးတော့ တို့ဆရာတပည့်သုံးယောက် လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီကြာကွေးကို လွေးကြတော့တာပဲဟေ့။ ပြီး တော့ ငါ့တပည့်မြမောင်က ကားပြင်စရာရှိရင် ပြင်ဆင်တယ်။ ပြင်စရာမရှိရင် အသင်းတိုက်မှာသွားပြီး ငွေအပ်တယ်။ ငါ့တပည့် မောင်ညိုကတော့ သင်္ဃန်းကျွန်းဈေးသွားပြီး ဟင်းချက်စရာတွေ ဝယ်တော့တာပဲ။ ပြီးရင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ် တယ်လေ။ ငါကတော့ ပုတီးစိပ်တော့တာပဲ။ ပုတီး (၁၀) ပတ် ပြီးရင် စာဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ (၁၁)နာရီလောက်မှာ မနက်စာ စားကြတယ်ဟေ့။ ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါမှာ တို့ဆရာတပည့် သုံးယောက် တစ်ရေးတမောအိပ်ကြသေးတယ်ကွယ့်။ အိပ်ရာက နိုးတော့ မြမောင်က သူလုပ်စရာရှိတဲ့ ကားအလုပ်ကိုလုပ်တယ်။ မောင်ညိုကလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ စီစဉ်တော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါက ပုတီး (၁၀)ပတ် ထပ် စိပ်တယ်။ (၁၀) ပတ်ပြီးရင် စာဖတ်တယ်။ စာဖတ်ပြီး ရေမိုးချိုး လိုက်တာနဲ့ နေ့ခင်းတစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ ရောက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ မောင်ညိုက လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်။ ဆရာတပည့်

၃၆ မင်းသိနှံ

သုံးယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောကြ တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလိုနဲ့ ညနေ (၃)နာရီ၊ (၄)နာရီ ရောက်သွား တော့ မြမောင်က စာဖတ်အသင်းမှာ သွားပြီး ဝိတ်မတယ်။ မောင်ညိုက ထမင်းချက်တယ်။ ထမင်းချက်ရင်းနဲ့ ခိုးပြီးဝယ် ထားတဲ့ ပုလင်းလေးကို တစ်ငုံချင်း မော့တော့တာပေါ့ကွာ" ဟု ပြောလေ၏။

"မောင်ညိုကတော့ အသောက်အစားရှိတယ်။ မြမောင်က အသောက်အစားမရှိဘူးပေ့ါ"

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ. .

"မြမောင်က အသောက်အစားမရှိဘူးကွ။ ကိုယ်လုံးလည်း သိပ် လှတယ်။ သူမြို့ကို သွားပြီး မောင်ရွေးပွဲဝင်တာ ဒုတိယရတယ်။ ပြီးတော့ ညကျောင်းတွေ ဘာတွေတက်ပြီး (၁၀)တန်းတွေ ဘာ တွေဖြေသေးတယ်"

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က…

"အဲဒါ ထားပါဦး ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးရဲ့သူငယ်ချင်း ဖေသော် ဆိုတာကို ဦးလေးက ခဏခဏထည့်ပြောတယ်။ ဦးလေးနဲ့ သူနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်ကြတာတုံး"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က..

"အဲဒါက အရှည်ကြီးကွ။ တစ်ထိုင်တည်းပြောလို့လည်း မပြီးဘူး။ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောမှဖြစ်မှာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ကွာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းဖေသော်အကြောင်း မင်းကိုပြောပြမယ်" ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင်. .

"အမယ်လေး . ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ဒီကောင့်အကြောင်း ပြောမယ်ကြံကာရှိသေး။ ကြက်သီးတွေထလာလိုက်တာ"

ဟု ဆိုကာ သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို ထိုးပြလိုက်ရာ ကြက်သီးများ ထ၍ မွေးညင်းများ မတ်နေအောင်ထောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ တွေ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လက်တွင်လည်း ကြက်သီးများထလာ၏။ မွေးညင်းများလည်း ထောင်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က..

"တော်တော်ဆန်းတာပဲ ဦးလေး။ သူ့အကြောင်းပြောတာနဲ့ ဦးလေးက ကြက်သီးထတယ်ဆိုတာတော့ ထားပါတော့။ ကျွန်တော် က ဘာကြောင့်ကြက်သီးထရမှာတုံး။ အခုကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော် လည်း ကြက်သီးထနေပြီ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က..

"မင်းသိထားဖို့က ဖေသော်ဟာ လူမဟုတ်ဘူးကွ"

၃၈ မင်းသိနှံ

ဟု ပြောကာ မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးကျလာလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်အားကြည့်၍ ကရုဏာသက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ချော့မော့ရလေ၏။

"ဦးလေးရယ်. . ကျွန်တော်က အဓိဋ္ဌာန်အကြောင်း သိချင်လို့ မေးတာပါ။ မဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါလာတော့ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်" ဟု ပြောမှသာ ဦးအောင်သော်သည် မျက်ရည်စများကို သုတ်လေ ၏။ ထိုသို့သုတ်ပြီးနောက်. .

"သတိရလို့ပါကွာ… မင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။

"ဒီမှာ ဦးလေး၊ ကမ္ဘာမီးလောင်တဲ့အထဲ ဆီမီးခွက်က တစ်မှောင့် ဆိုတာလိုဖြစ်နေပြီ။ ဦးလေးရဲ့ ဆရာကြီးအဘမှည့်က ရွှေ အဓိဋ္ဌာန်ဆိုပြီး ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ ဟာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရန်ကုန်ကလူတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တခြားမြို့ကလူတွေ အဲဒီအဓိဋ္ဌာန်လုပ်ချင်ရင် အခက်အခဲရှိတာ ပေါ့။ တည့်တည့်ပြောရရင် လုပ်လို့မရနိုင်ဘူးပေါ့ ဦးလေးရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံး ပြူ၍ကြည့်ပြီးလျှင်. .

"မင်းကတော့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကတ်သီးကတ်သတ်မေးတတ် တဲ့ကောင်ပဲ။ တို့ဆရာကြီး အဘမှည့်နားမှာနေရင် မင်းကတော့ ဖနောင့်နဲ့အပေါက်ခံရမယ့်ကောင်ပဲ.."

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်က သိချင်လို့မေးတာပါ။ ကတ်သီးကတ်သတ်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

"စိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ ။ အခု မင်းမေးတဲ့မေးခွန်းမျိုးကို မန္တလေး သား မောင်ဇင်မြင့်ဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်က မေးဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ အဘမှည့်က မောင်ဇင်မြင့်ကိုလည်း ရွှေအဓိဋ္ဌာန် ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ကိုလည်း မန္တလေးမှာပဲ လုပ်ခိုင်းတယ်။ မန္တလေးက ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူပေါ့ကွာ။ အဲဒီမှာ လုပ်ခိုင်းတယ် ဟေ့ .."

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ပြောလေ၏။

"မန္တလေးကို ကျွန်တော်ရောက်ဖူးပါတယ်။ အတော့်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်

၄၀ မင်းသိင်္ခ

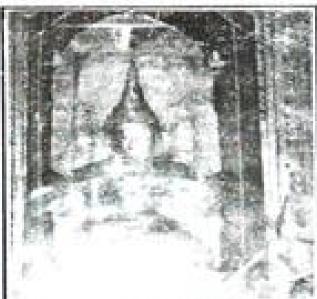
ရောက်ဖူးပါတယ်။ ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူတော့ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်ဟာတွေလဲ ဦးလေးရဲ့"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"ရွှေစာရံ၊ ရွှေကျီးလာ ရွှေကျီးသာ၊ ရွှေကျီးမြင်၊ ရွှေကြက်ယက်၊ ရွှေကြက်ကျ၊ ရွှေကူကြီး၊ ရွှေမုဌော ရယ်လို့ ခုနစ်ဆူရှိပါတယ် ကွာ..။ ရွှေစာရံဆိုတာကတော့ အများသိပြီးသား စောမွန်လှနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ စေတီတော်ပဲ။ မန္တလေး-မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) ကားလမ်းဘေး အုန်းချောရွာနားက ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ဘေးမှာရှိတယ်။ အုန်းချောရွာ ကနေ ၃မိုင်၊ ၂ဖာလုံလောက်သွားရင် ရွှေစာရံဆိုတဲ့ သာယာတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာရှိတယ်။ အလွယ်ခေါ် တော့ ရွှေစာရံ ပေါ့ကွာ။ အပြည့်အစုံခေါ် ရင်တော့ **'သစ္စာဓိဌာန်ရွှေစာရံ ဆု** တောင်းပြည့်သည် မြတ်စေတီ' လို့ ခေါ် ရမယ်ကွ။ **'ရွှေကျီးလာ** ရွှေကျီးသာစေတီ' ကတော့ မန္တလေးမြို့အထွက် အောင်ပင်လယ် ကန်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတယ်။ **'ရွှေကူကြီးဘုရား'** ကတော့ မန္တလေး- အမရပူရလမ်းမပေါ် မှာရှိတယ်ကွ။ ရွှေကူကြီးလမ်း ညွှန်ဆိုင်းဘုတ်လည်းတပ်ထားတယ်။ 'ရွှေမုဌောစေတီ' ကတော့ စစ်ကိုင်းချောင်သွားတဲ့ ကားလမ်းဘေးမှာတင်ရှိတယ်ကွ။ ကျွန်တဲ့

စေတီတွေကတော့ မင်းသိပြီးသားပါကွာ။ ပြီးတော့ မင်းကို ပြော ရဦးမယ်။ ဒါက ရွှေစေတီတွေကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ပြီး ဖူးမြော်အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ရတဲ့ကိစ္စကွ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မလုပ်နိုင်တဲ့လူတွေအတွက် ရွှေအဓိဋ္ဌာန်လုပ်နည်းကိုလည်း ငါတို့ ဆရာ အဘမှည့်က သင်ပြပေးထားပါတယ်" ဟု ရှည်လျားစွာ ကျွန်ုပ်အားပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က. . "ဦးလေးဟာကလည်းဗျာ. . ။ အဲဒီလို စေတီတော်တွေကို မသွား ဘဲနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်လို့ရရင် ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံပြီး သွားမလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်သော်က. . "ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပြီးလုပ်တဲ့လူအတွက် သွားပြီးလုပ်ပေ့ါ ကွာ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျမသွားနိုင်တဲ့သူအတွက်တော့ ရွှေဘုရား ခုနစ်ဆူဓာတ်ပုံနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်လည်း ရနိုင်တာပါပဲ။ တို့ဆရာ ကြီး အဘမှည့်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံကိုတောင် သူက သိပ်ပြီး အသုံး မခိုင်းဘူးကွ။ ရွှေရေးအနားကွပ်ပါတဲ့ ပန်းကန် (၇)ချပ်ဝယ်ခိုင်း တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ဆေးနဲ့ ရွှေစေတီ ခုနစ်ဆူရဲ့ဘွဲ့အမည်တွေရေးခိုင်းပြီးတော့ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် စီမှာ ရွှေတစ်ပြားစီချခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီပန်းကန်တွေကို

ရွှေစာရဲဘုရာ၊

ရေကြီးမြင့်ဘရား

ရွှေကိုလော + ရွှေကိုးသာ စေတီတော်

ရွှေကူကြိုဘုရား

elikelaski

ရွှေကြက်ယက်ဘုရာ၊

၄၄ မင်းသိင်္ခ

ဘုရားစင်ပေါ် မှာတင်ခိုင်းပြီး အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ခိုင်းတယ်ကွ။ ဥပမာ-ရွှေမုဌောစေတီ အဓိဋ္ဌာန်အလှည့်ဆိုရင် ပုတီးကို ရွှေမုဌောလို့ ရေးထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားထဲမှာထည့်ပြီး ရှိခိုးခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့မှ ပုတီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တရိုတသေယူပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဂါထာကို ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းတာ တွေ့ဖူးသလဲဆိုတော့ မျက်စိမကောင်းလို့ ကောင်းကောင်း လမ်း မလျှောက်နိုင်တဲ့ ကရင်အမျိုးသားကြီး စောထွန်းစိန်ကို လုပ်ခိုင်း တာ ငါကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးတယ်ကျွ အဲဒီတော့ ငါက အဘရယ်. . ကျွန်တော်လည်း ဘုရားတွေ မသွားဘဲ ဦးစောထွန်းစိန်လုပ်သလို လုပ်ရမလားလို့ပြောတော့ တို့ဆရာကြီးအဘမှည့်က ရွှေအောင် သော်ရယ် မင်းအသက်က ငယ်ပါသေးတယ်။ အပင်ပန်းခံလိုက် ပါ။ ရွှေထွန်းစိန်ကတော့ မျက်စိက မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေလို့ အဲဒီလို လုပ်ခိုင်းရတာလို့ ပြောဖူးတယ်ကွ။ ကျောက်မြောင်းဈေးထဲက ပန်းမာမွတ်ဆိုတဲ့ ပန်းသည်အဘွားကြီးကိုလည်း ရွှေဘုရားခုနစ် ဆူဓာတ်ပုံနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခိုင်းတာ ငါတွေ့ဖူးတယ်ကွ။ အဲဒီမိန်းမ ကြီးရဲ့ ဆရာအရင်းက ဆိတ်သားရောင်းတဲ့ မာမွတ်။ အဲဒါ ကြောင့် အဲဒီမိန်းမကြီးကို ပန်းမာမွတ်လို့ခေါ် တာ။ အဲဒီမိန်းမ

ပြနန်းနွယ် ၄၅

ကြီးက ပုတီးလေးတစ်ကုံးနဲ့ လိုက်ပြီးဗေဒင်ဟောနေတဲ့မိန်းမကြီး က္က။ နောက်တော့လည်း တို့အဘမှည့်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်လာတယ်။ သူ့မှာ ရွှေဘုရားခုနစ်ဆူရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံ လေးတွေကို သူက ရောင်စုံခြယ်ထားတယ်ကွ။ ဘုရားတစ်ဆူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ရှေ့မှာထောင်ပြီး ပုတီးစိပ်တော့တာပဲဟေ့။ ဒါနဲ့ ငါက ဒေါ် ပန်းနုကြီးလို ဓာတ်ပုံနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လို့ရမလားအဘလို့ မေး ဖူးတယ်။ တို့ဆရာကြီးအဘမှည့်က မင်းကလည်း တော်တော် အသက်သာခိုချင်တာပဲလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် မရဘူးလို့တော့ မပြောဘူးကွ။ အဲဒါထောက်ရင် ရတဲ့သဘောရှိတာပေ့ါက္ကာ. . " ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဦး အောင်သော်ကြီးသည် ဆေးလိပ်သောက်ချင်သည်ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း 'လက်ညှိုးထိုးတံဆိပ်၊ မအေးမေ' ဆေးပေ့ါလိပ်ကို ပြေး၍ဝယ် ရပြန်လေ၏။ ပြန်၍ရောက်သောအခါ ထိုလူကြီးက သူသောက်သော ဆေးလိပ်မှာ လက်ညှိုးထိုးဆေးလိပ်မဟုတ်။ မစိန်ညွှန့်တံဆိပ်သာ သောက်သည်ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စောစောက ၎င်းလွှင့်ပစ်လိုက်သော ဆေးလိပ်တို လေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရာ လက်ညှိုးထိုးတံဆိပ် မအေးမေ

ඉලි පරිඃනීම්

ဆေးပေ့ါလိပ်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့်..

"ဦးလေး စောစောကသောက်တာ လက်ညှိုးထိုးတံဆိပ် မအေးမေ ပါ။ ဒီမှာလေ ဦးလေးသောက်ပြီးပစ်ထားတဲ့ ဆေးလိပ်တို" ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ဆေးလိပ်တိုကို ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးအောင်သော်က.

"မင်းဟာ အတော့်ကို ကတ်သီးကတ်သတ်ပြောတဲ့ကောင်ပဲ။ စောစောက ဒီဘုရားထဲကို ငါရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဟောဟိုက ဆေးလိပ်ဆိုင်လေး မဖွင့်သေးဘူးကွ။ ဒီဘက်ကဆိုင်ပဲဖွင့်သေး တယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာက တခြား ဘာဆေးလိပ်မှမရှိဘူး။ လက်ညှိုး ထိုးတံဆိပ် မအေးမေဆေးပေါ့လိပ်ပဲရှိလို့ သောက်ရတာဟေ့။ တကယ် ငါသောက်တာ မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ကွ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မအေးမေ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကျွန်ုပ်အိတ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် မစိန်ညွှန့် ဆေးလိပ်ကို ပြေး၍ဝယ်ရပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မစိန်ညွှန့် ဆေးလိပ်ကို ဦးအောင်သော်အား ပေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"မင်းဟာ ဆေးလိပ်ရွေးတဲ့နေရာမှာ တော်တော်ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ ကွ။ ဖက်မည်းမည်းကြီးတွေ မရွေးရဘူး။ ဖက်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေ

ယူရတယ်။ စိမ်းစိမ်းကလေးတွေက ဖက်နုကွ။ သောက်တဲ့နေရာ မှာ အရသာနည်းနည်းကွာတယ်ကွ။ ပြီးတော့. ဆေးလိပ်ကို လက်နဲ့ဖျစ်ကြည့်ရတယ်။ ပျော့ပျော့ကြီးနေရင် ဆေးစာတွေ ချောင်နေတယ်ကွ။ သောက်တဲ့နေရာမှာ ဟာတာတာကြီးဖြစ် တတ်တယ်။ သိပ်ပြီးတော့ မာနေရင်လည်း ဆေးစာတွေကျပ်နေ လို့ကွ။ အဲဒီတော့ သောက်တဲ့အခါမှာ မီးခိုးကောင်းကောင်း မလိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ကို နမ်းကြည့်ရတယ်။ မှိုနံ့ရရင် လည်း မယူရဘူး ငါ့လူရ. ."

ဟု ကျွန်ုပ်အားပြောရင်း ၎င်း၏ဆေးလိပ်ကို မီးညှိလေတော့၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်ကို စိတ်အေးလက်အေးဖွာနေ၏။ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်က ဦးအောင်သော်အနီးတွင် ထိုင် ကာ ဦးအောင်သော်လှုပ်ရှားပုံကို အသေးစိတ်ကြည့်ရှုမှတ်သားနေ၏။ ထိုသို့မှတ်သားရင်း. . .

"ဦးလေးတို့ ဆရာကြီး အဘမှည့်နဲ့ ဦးလေးတို့နဲ့က တော်တော့် ကို ရင်းနှီးကြတာကိုး။ သူက ဦးလေးကို ဘယ်လိုပညာမျိုး အဓိက ထားပြီး သင်ပေးပါသလဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က ပြုံးလေ၏။

၄၈ မင်းသိင်္ခ

"ငါ့ကိုတော့ များများစားစား မသင်ပါဘူးကွာ။ တခြား ထွေထွေ ထူးထူးလည်း မလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ ပုတီးပဲစိပ်ခိုင်းတာပါပဲ။ ပုတီး ကိုတော့ အမျိုးမျိုးစိပ်ခိုင်းတယ်ဟေ့။ တစ်ခါတလေ ငါ့ပုတီးတွေ ကို ယူပြီး သူက သိမ်းချင်သိမ်းထားတာ။ အဲဒီလို သိမ်းထားပြီး ပုတီးသွားဝယ်ချည်ဆိုပြီး ပုတီးအသစ်နဲ့ စိပ်ချင်စိပ်ခိုင်းတာ။ ငါ့ဆီက သိမ်းတဲ့ ပုတီးချည်းပဲ ငါမှတ်မိသလောက်ပြောရရင် ရှစ်ကုံးကျ ပါပုတီး၊ ကြေးပုတီး၊ ကျောက်ပုတီး၊ မျောက်မင်းသွေးခဲ ပုတီး၊ သမလန်းပုတီး၊ သရိုးပုတီး၊ ဖန်ပုတီး၊ ကြိုးပုတီး။ အဲဒါတွေ အားလုံး သူကယူပြီး သိမ်းလိုက်တယ်ကျွ နောက်ဆုံးမှာ ငါက ပိတောက်သား နီနီရဲရဲရတာနဲ့ ပုတီးလုပ်တတ်တဲ့သူဆီသွားပြီး ပိတောက်သားပုတီးတစ်ကုံးလုပ်ရတယ်။ အဲဒီ ပိတောက်သား ကလည်း ငါစိပ်လိုက်တာ ပြောင်ပြီးချောမွတ်နေပြီ။ ငါ့ဆရာကြီး ရှေ့မှာ မစိပ်ရဲဘူးကျွ ငါ့ပုတီးကို သိမ်းမှာစိုးလို့။ ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ် ကြာကြာဝှက်နိုင်မလဲကွာ။ သူရှေ့မှာစိပ်မိတာပါပဲ။ အဲဒီ တော့ သူက ပုတီးကိုယူကြည့်ပြီး 'ကောင်းတယ်၊ ပုတီးခေါင်းလေး တော့ လဲပစ်လိုက်။ ပိတောက်သားလေးနဲ့ပဲ လေးထောင့်ချွန်းချွန်း ကလေးလုပ်လိုက်' ဆိုလို့ ငါလည်း ပုတီးလုပ်တဲ့ဆီသွားပြီး ခေါင်း လေးလဲပစ်ရတယ်"

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ခိုင်းတာလဲ"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"မင်းကသာ ငါ့ကို အခုလို မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးတာ ကွ။ ငါတို့က ငါတို့ဆရာကြီးကို မေးဝံ့တာမဟုတ်ဘူး။ အမေး မတော်ရင် ခေါင်းကို ခေါက်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ သိပ်ပြီး စိတ်တို လာရင် အနားမှာရှိတဲ့ ထွေးခံနဲ့ ကောက်ပေါက်တယ်။ တောင်ဝှေး နဲ့ရိုက်တယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ပုတီးခေါင်းလေးကို လေးထောင့်ပုံ လဲလိုက်ဆိုရင် လဲလိုက်ရတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မမေးဝံ့ဘူး" ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က. •

"ဦးလေးတို့ဟာကလည်း နေရာမကျပါဘူး။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ လိုက်လုပ်နေတဲ့ နောက်လိုက်တွေပဲ။ ဘလိုင်းဖောလိုဝါးလို့ ခေါ် တာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က ပြုံးလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီး နောက်. .

"ဟုတ်တယ် ငါ့လူရေ။ ဘလိုင်းဖောလိုးဝါးပဲပြောပြော၊ ဘာပဲ ပြောပြော တို့ဆရာကြီး အဘမှည့်နဲ့ပတ်သက်လို့ တို့က အားလုံး

၅၀ မင်းသိင်္ခ

ယုံထားရတာ။ ကြောက်လည်း သိပ်ကြောက်ရတယ်။ မကြောက် တဲ့လူတွေလည်း ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတာ။ ငါ့မျက်စိနဲ့မြင်ဖူးတာ များလှပြီ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါ့လူရ။ တို့ဆရာကြီးဟာ တို့ အပေါ် မှာ မကောင်းမကြံတာ အမှန်ပဲ။ တို့ရဲ့ကောင်းကျိုးကို လည်း လိုလားတာ အမုန်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘလိုင်းပဲပြောပြော၊ ဘလက်ပဲပြောပြော သူ့ကိုပုံပြီး ယုံထားရ တာ။ ထားပါတော့ ငါ့လူရယ်။ စောစောက ငါပြောသလို ပုတီး ခေါင်းလေးကို လေးထောင့်ချွန်ချွန်လေးလုပ်လိုက်ရတယ်။ ပြီး တော့ သူ့ရှေ့မှာ ငါ ပုတီးစိပ်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါ့ပုတီးကို ယူပြီး ကြည့်ပြန်ရောဟေ့။ အဲဒီလိုကြည့်ပြီးတော့ သူက ပြုံးတယ်။ ပြုံး ရုံနဲ့မပြီးသေးဘူးဟေ့။ 'ရွှေချလိုက်' လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ငါလည်း ကပျာကယာထပြီး ဘုရားစောင်းတန်းက ပန်းပုဆိုင် ကိုသွားပြီး ရွှေချလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ အဘရှေ့မှာ ပုတီး စိပ်တော့ ငါ့ပုတီးကို အဘက ယူကြည့်ပြီး ပြုံးပြန်တယ်။ အဲဒီလို ပြုံးပြီး 'သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကျောက်ကလေးတွေကပ်လိုက်' လို့ ပြောပြန်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါလည်း မနေသာတော့ဘဲ ငွေထည် ပစ္စည်းကလေးတွေရောင်းတဲ့ ကုလားပန်းထိမ်ဆိုင်သွားပြီး ကျောက်နီ၊

ပြနန်းနွယ် ၅၁

ကျောက်စိမ်းတွေဝယ်ပြီး ပန်းပုဆိုင်ကိုသွားပြီး သရိုးနဲ့ ကျောက် ကလေးတွေကို ကပ်ခိုင်းရတယ်။ အဲဒီတော့ ပုတီးခေါင်းလေးဟာ ရွှေရောင်လက်ပြီး ပြောင်ပြောင်လက်လက်လေးတွေ ဖြစ်နေတာ ပေ့ါကွာ။ အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့လုပ်ရတာလဲလို့ တို့က တို့အဘကို မမေးဝံ့ဘူးကွ။ မေးရင် ခေါင်းကိုခေါက်ဦးမှာ။ အဲဒီ ပုတီးလေးနဲ့ ငါက သူ့ရေ့မှာ ပုတီးစိပ်တော့ အဘက ပုတီးလေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြန်တယ်။ ဘာကြောင့်ပြုံးမှန်းတော့ မသိဘူးကွ" ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က..

"ဦးလေးတို့အဘကလည်း ခဏခဏပြုံးနေတာပဲ။ ကလေးဆိုရင် တော့ အဲဒီလို ခဏခဏပြုံးရင် သွားပေါက်တော့မယ်။ လူကြီးဆို ရင်တော့ ဘာဖြစ်မယ်မုန်းမသိဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

"အေး. . အဲဒီလို ရွတ်နောက်နောက်ပြောရင်လည်း သိပ်စိတ်ဆိုး တာကွ။ တစ်ခါက ကိုလှဖေဆိုတဲ့သူကတော့ အဘရှေ့မှာ အရွှန်း ပြောမိလို့ ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်ကွ။ အဲဒီ ရိုက် ပြီးနောက် 'လူပျက်' လို့ လေးလေးနက်နက်ပြောလိုက်တယ်ကွ။ အဲဒီလိုပြောပြီးကတည်းက ကိုလှဖေလည်း အဘရှေ့မှာ ရွှတ် ရွှတ်နောက်နောက် မပြောရဲတော့ဘူးဟေ့"

၅၂ မင်းသိန်

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က…

"ဦးလေးတို့အဘကျင့်စဉ်က တခြားကျင့်စဉ်မဟုတ်ဘူး။ အမြဲ တမ်း စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်နေတဲ့ ကျင့်စဉ်ပဲဖြစ်မှာပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

"မင်းနဲ့အဘနဲ့ အတူနေစေချင်တယ်။ မင်းခေါင်းမှာ ဘုတွေ၊ ထစ်တွေ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ဒူးရင်း သီးလို ဖြစ်နေမှာ"

ဟု ပြောကာ ဦးအောင်သော်က ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက် "ငါဟာ စောစောကပြောတဲ့ ပုတီးလေးနဲ့ မကြာခဏ စိပ်မိတယ်။ တစ်လခွဲလောက်ကြာတော့ ပုတီးလေးကို သူက ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ 'တစ်ကုံးလုံး ရွှေချလိုက်တော့' တဲ့။ အဲဒီတော့ ငါက 'အဘရယ်၊ တစ်ကုံးလုံး ရွှေချလိုက်ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လို စိပ်မှာတုံး။ စိပ်ရင်လည်း ရွှေတွေကွာကျကုန်မှာပေ့ါ' လို့ ပြော တယ်။ အဲဒီမှာ အဘက ငါ့ခေါင်းကို 'တောင်' ခနဲ ခေါက်ပြီး တော့ 'ရွှေစော်နံ ပြန်လိုက်ဦးဆိုတာ မင်းလိုကောင်မျိုးကိုပြော တာ ရွှေအောင်သော်ရဲ့' လို့ ဆူတယ်ကွ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ပန်းပု

မြနန်းနွယ် ၅၃

ဆိုင်ကိုသွားပြီး ပုတီးတစ်ကုံးလုံးကို ရွှေချလိုက်ရတယ်ဟေ့။ အဲဒီလို ချပြီးတာနဲ့ သူ့ရှေ့ကိုယူလာတယ်။ အဲဒီမှာ သူက 'အဲဒီ ပုတီးနဲ့ မစိပ်နဲ့။ စိပ်ပုတီးမဟုတ်ဘူး။ ဆွဲပုတီး' တဲ့။ 'ဆွဲပုတီး ဆိုတာ ဘာလဲ အဘဲ လို့မေးတော့ သူက 'စိပ်ပုတီး၊ ချိတ်ပုတီး၊ ဆွဲပုတီး၊ စွပ်ပုတီး၊ ဆောင်ပုတီး၊ ကြွားပုတီး' အမျိုးမျိုးရှိတာပေ့ါ။ ဆွဲပုတီးဆိုတာက လည်ပင်းမှာဆွဲထားဖို့။ ချိတ်ပုတီးဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ဘုရားခန်းမှာ ဝိဇ္ဇာတွေကိုလှူဒါန်းပြီး ချိတ်ထားတဲ့ ပုတီးကွ။ စွပ်ပုတီးဆိုတာက စိပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ လမ်းသွားရင်း ပုတီးသမားမှန်းသိအောင် လက်မှာစွပ်ထားဖို့။ ကိုယ့်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကပေးတဲ့ ပုတီးကိုတော့ အိတ်ကလေးနဲ့ထည့်ပြီး သွားလေရာမှာယူသွား တဲ့ အဆောင်ပုတီးကို ဆောင်ပုတီးလို့ ခေါ် တယ်။ ကြွားပုတီး ဆိုတာက ပုတီးကို ထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်ပြီး ဘယ်တောင်မှာ ကျုပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တုန်းက တောင်စောင့်ဘီလူးက လာပြီး လက်ဆောင် ပေးသွားတာဆိုပြီး ကြွားလုံးထုတ်တဲ့ ပုတီး။ ဘယ်ဘီလူး၊ ဘယ် သရဲကမှ ပုတီးကို လက်ဆောင်မပေးဘူး။ မြဲမြဲမှတ်ထား' လို့ ပြောဖူးတယ်"

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ. .

ඉද පරිඃනීම්

"နေပါဦး ဦးလေး။ အဲဒီပုတီးကြီးကို ရွှေချခိုင်းပြီးတော့ ဦးလေး လည်ပင်းမှာဆွဲခိုင်းတယ်ပေါ့"

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က. .

"ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ့ရဲ့စိပ်ပုတီးကြီးဟာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ဆွဲပုတီးကြီးဖြစ်သွားပါလေရော"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"ဦးလေးတို့ဆရာကြီးက သူ့တပည့်တိုင်းကို အဲဒီလိုလုပ်ခိုင်း သလား"

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

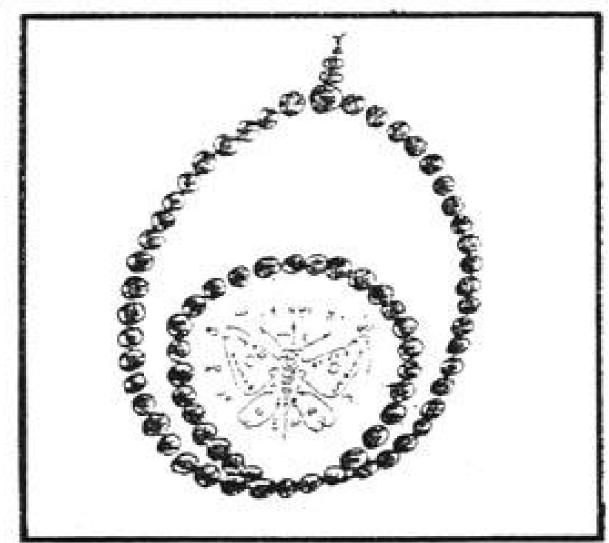
"မင်းအနေနဲ့ မေးမယ်ဆိုရင်လည်း မေးစရာပဲကွ။ လူတိုင်းကို အဲဒီလိုမလုပ်ခိုင်းဘူးကွ။ တချို့လူတွေကျတော့ ပုတီးကို ဆေး အနီရောင် သုတ်ခိုင်းတယ်။ တချို့ကျတော့ ငွေမင်ရောင်သုတ် ခိုင်းတယ်။ ငါမှတ်မိသလောက်ပြောမယ်ဆိုရင် ရေကျော်ဘက် က ကိုကျော်ရွှေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သူစိပ်နေတဲ့ ပုတီးကို ငွေမင်သုတ်ရမယ်ဆိုပြီး အတင်းသုတ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ပုတီးကို မစိပ်နဲ့တော့ ဆွဲပုတီးလုပ်တော့ဆိုပြီး ဆွဲခိုင်းတယ်။ အဲဒီ ကိုကျော်ရွှေမှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူးကွ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

မြနန်းနွယ် ၅၅

နဲ့တော့ မေတ္တာမျှတယ်။ မိန်းကလေးမိဘက သူနဲ့ သဘောမတူ ဘူး။ မိန်းကလေးကတော့ သူ့ကို မေတ္တာရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ မိန်းကလေးမိဘဘက်က ဘယ်လိုလုပ်သလဲဆိုတော့ ကိုကျော်ရွှေ နဲ့ သူတို့သမီးရသွားမှာစိုးလို့ သူတို့သမီးကို နိုင်ငံခြားပို့လိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားဆိုလို့ ဝေးဝေးမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မလေးရှားပို့လိုက်တာပါ။ မလေးရှားမှာက သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီလို မိန်း ကလေးက နိုင်ငံခြားကိုလည်းထွက်သွားရော ကိုကျော်ရွှေခမျာမှာ ရူးမတတ်ခံစားရတော့တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ အဘက သူ့ရဲ့ ငွေရောင်ချိတ်ပုတီးကြီးကို စက်ဝိုင်းနှစ်ထပ် ပုံသဏ္ဌာန်ကြမ်းမှာ ခင်းခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကတ်ပြားလေး တစ်ခုပေါ် မှာ လိပ်ပြာရုပ် ကလေးတစ်ခု ရေးပေးတယ်။ အဲဒီ လိပ်ပြာရုပ်ကလေးကိုတော့ ငါ ကောင်းကောင်းရေးတတ်တယ်ကွ။ အဘရေးတာကို ကြည့်ပြီး ငါ လေ့ကျင့်ထားတာ။ ဟောဒီမှာ ကြည့်" ဟု ဆိုကာ ဦးအောင်သော်သည် လိပ်ပြာရုပ်ကလေးတစ်ခုကို

ဟု ဆိုကာ ဦးအောင်သော်သည် လိပ်ပြာရုပ်ကလေးတစ်ခုကို ရေးပြလေ၏။

၅၆ မင်းသိန

"ပြီးတော့ ကိုကျော်ရွှေကို နှစ်ထပ်စက်ပိုင်းပုံသဏ္ဌာန်လုပ်ထား တဲ့အထဲကို အဲဒီ လိပ်ပြာရုပ်ကလေး ချခိုင်းတယ်။ အဲဒီလို ချခိုင်း ပြီးတော့ ဖုတီးတစ်ခုလုံးကို နှင်းဆီပန်းတွေ၊ စံပယ်ပန်းတွေ၊

ကံ့ကော်ပန်းတွေ ရှာလို့ရသမျှ ပန်းတွေနဲ့ ပုတီးကို ပျောက်သွား အောင် အုံခိုင်းပြီးတော့ ပုတီးစိပ်ခိုင်းတယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်အောင် စိပ်ရတယ်။ ဘာကိုစိပ်ရသလဲဆိုတော့...

> မုဥ္ကလိန္နာ တောသာယာက လာသည့်လိပ်ပြာ... မောင့်လိပ်ပြာ မယ့် နှ လုံးသားမှာ နားသည်တကား။ ဟိမဝန္ဘာ သူယောင်ရွှာက လာသည့်လိပ်ပြာ မယ့်လိပ်ပြာ... မောင့် အသည်းမှာ နားသည်တကား။

အဲဒီလို စိပ်ခိုင်းတယ်ကွ"

ရှ**ာ မင်းသိင်္ခ**

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

"ဦးလေးဟာကလည်း ဂါထာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကဗျာ ကြီးပါလား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က. .

"အဲဒါတွေ မင်းပြောမနေနဲ့။ ကိုကျော်ရွှေရဲ့မိန်းကလေးဟာ မလေးရှားမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး။ ချက်ချင်းပြန်လာတော့ တာပဲ" ဟုပြောလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးအောင်သော်ကြီးဆွဲပြသော လိပ်ပြာ ရုပ်ကလေးကို ဆွဲတတ်ရန်အတွက် ထိုလိပ်ပြာပုံလေးပါသော စာရွက် ကို ပြန်၍မပေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်အတွင်း၌ သိမ်းထားလိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ဦးအောင်သော်ကြီးပြောပြသော ချစ်လိပ်ပြာဂါထာ သို့မဟုတ် အဝေးရောက်ချစ်သူအား ပြန်လည်၍ခေါ် ယူနိုင်သော ဂါထာ ကို အလွတ်ကျက်မှတ်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးသွင်း လိုက်ရလေတော့သတည်း။

****

[6]

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီးအတွက် ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ်စသည် တို့ကို ရှာဖွေကာပေးရ၏။ ဗယာကြော်လည်း ကျွေးပြီးဖြစ်၏။ သူပြော သောစကားများမှာလည်း လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏နားမှထ၍ မသွားချင်အောင် ရှိလေတော့၏။ နောက် ဆုံး ကျွန်ုပ်သည် သိမ်ဖြူလမ်းထိပ်ရှိ ကာကာကုလားဆိုင်သို့ သွားကာ သတ္တုရေနွေးကရားလေးတစ်လုံးကို အပေါင်ပေး၍ ဌားယူပြီးလျှင် ရေနွေးကြမ်းပါထည့်၍ အကြမ်းပန်းကန်လုံးကလေးနှစ်လုံးနှင့်အတူ ဦးအောင်သော်ကြီးထံသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်

၆၀ မင်းသိနှံ

ဦးအောင်သော်ကြီးအား ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်ငှဲ့ပေး၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်ငှဲ့ပေးသော ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက်. . .

"ဒါကုလားဆိုင်က ရေနွေးအိုးကွ၊ အကြမ်းခြောက်ခတ်ထားတဲ့ ရေနွေးမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့ အချိုခြောက် အကျ ရည်ကို ထည့်ထားတာကွ။ သောက်လို့တော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ မြန်မာအကြမ်းခြောက်မှ ကောင်းတာကွ၊ ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်။ ရေနွေးကြမ်းကို ဒီအတိုင်း မသောက်နဲ့ကွ။ ရေနွေးတစ်အိုးကို နှီးပြားလေးနဲ့ ဆားလေးနှစ်ကော်လောက် ခတ်ပြီးမှ သောက်ရ တယ်ကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လေရောဂါမဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ခြောက်ကိုလည်း ဒီအတိုင်းမခတ်ရဘူးကွ။ ဒယ်အိုးသန့်သန့်လေးထဲမှာ ထည့်ပြီး လှော်ပြီးမှ ခတ်ရတယ်။ လက်ဖက်ခြောက်အနံ့ ပိုပြီးမွှေးတာပေါ့ကွာ"

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

"ကျွန်တော်က ရေနွေးကြမ်း မသောက်ပါဘူးဦးလေးရယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ဦးလေးပြောတာတွေဟာ အရေးမကြီး ပါဘူး။ ကျွန်တော် မေးချင်တာက သင်္ဃန်းကျွန်းအိမ်နေရာက ရခဲ့တဲ့ ရွှေတွေ နောက်တော့ဘယ်လိုကုန်သွားသလဲ"

ပြနန်းနွယ် ၆၁

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက . . .

"မင်းဟာကလည်းကွာ၊ အခုမှ အပျိုတော်ထွက်ခါစ ရှိသေးတယ်၊ အတင်းကို ဇာတ်သိမ်းခိုင်းနေပြီလား"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဆက်ကာ ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟေ့၊ ရွှေတွေ ကုန်သွားတာလည်း ငါကမနှမြော ပါဘူး။ လောကမှာ ငါနှမြောတသဆုံးကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း ဖေသော်ကွ၊ ဖေသော်ကြောင့်လည်း ငါက ငါတို့ဆရာကြီး 'အဘ မှည့်'နဲ့လည်း ပိုရင်းနှီးတာ၊ ဖေသော်ဆိုတဲ့ အကောင်လည်းကွာ သနားဖို့ သိပ်ပြီးကောင်းတာ"

ဟု ပြော၍ အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမောနေလေတော့၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် သူ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားပြီးလျှင် ဆွေးမြည့်နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဆွေး မြည့်ခြင်းကို ရပ်တန့်သွားစေရန်အတွက်..

"ဦးလေးတို့ ဆရာကြီး အဘမှည့်က ဦးလေးကို နောက်ထပ်ပညာ တွေ ပေးသေးသလား"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဦးအောင်သော်

၆၂ မင်းသိင်္ခ

ကြီးသည် အဝေးသို့ ငေးမောနေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအား စူးစူးရဲ ရဲ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးလျှင်. .

"ဒီလိုကွ တို့ဆရာကြီးက တို့ကို ပညာသတ်သတ် သင်ပေးတာ တော့မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တဲ့အခါတွေမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေကို လုပ်ပေးတယ်ကွ၊ ခိုင်းစရာရှိတာတွေ ခိုင်းတယ်ကွ၊ အဲဒါဟာ ပညာသင်တာပဲနဲ့ တူပါတယ်ကွာ၊ ဆရာကြီးက စကားပြောရင် 'ဓာတ်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ တော်တော်များများ ပါတယ်ကွ၊ ဥပမာကွာ ငါတို့က သူ့ရှေ့မှာ ထမင်းစားတယ်ဆိုပါတော့။ ငါက ရှောက်သီးတွေ ထမင်းထဲညှစ်ထည့်ပြီး စားတယ်ကွ၊ အဲဒါကို သူကမကြိုက်ဘူး ဆိုပါတော့ကွာ။ တကယ် သူပြောရမှာက 'အောင်သော်ရေ အချဉ်တွေသိပ်မစားနဲ့' လို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒီလိုမ ပြောဘူးကျွ 'ဟေ့ ရွှေအောင်သော် အချဉ်ဓာတ်တွေ သိပ်ပြီးမစားနဲ့ တဲ့ကွ၊ အချဉ်ကို အချဉ်လို့ မပြောဘူး။ အချဉ် ဓာတ်တဲ့ ကွ။ အဲဒီမှာ တို့နဲ့မဝင်းဆိုတဲ့ ပညာသင်ဖက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပါ သေးတယ်ကွ၊ သူက ကုလားကပြားကွ၊ သူက အချဉ်မကြိုက်ဘူး။

သေးတယက္ပ၊ သူက ကုလားကပြားကွ၊ သူက အချဉမကျကဘူး။ အချိုကြိုက်တယ်။ သူကလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေဘူးကွ၊ တို့ဆရာကြီး

ပြနန်းနွယ် ၆၃

ကို သူက သမီးကတော့ အချိုပဲကြိုက်တယ်လို့ သွားပြီးပြောတယ်။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးက သူ့ကို 'ဟဲ့ ဇေတဘာရီမ နင့်ကျတော့လည်း အချိုဓာတ်တွေ သိပ်ပြီးစားတာကိုး၊ သွေးတွေ ချိုကုန်လိမ့်မယ်၊ သွေးတွေ ချိုကုန်ရင် ရောဂါတွေဖြစ်မယ့်ဓာတ် ရောက်လာရော' လို့ ပြောတယ်ကွ၊ အချိုကိုလည်း အချိုမပြောဘူး။ အချိုဓာတ်တဲ့။ အချဉ်ကိုလည်း အချဉ်မပြောဘူး။ အချဉ်ဓာတ်တဲ့။ အခါးတို့၊ အဖန်တို့ကိုလည်း ဒီလိုပဲ။ အခါးဓာတ်၊ အဖန်ဓာတ်တို့တဲ့ကျှ။ တစ်နေ့မှာ ဆရာကြီးအပြင်ထွက်သွားတုန်း ငါတို့ တပည့်တွေ ချည်းပဲ ကျန်ခဲ့တာပေ့ါက္ကာ။ အဲဒီမှာ ငါတို့က ရယ်စရာတွေ ပြောပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်နေကြတာဟေ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာ ကြီးက ပြန်ပြီးရောက်လာတယ်။ အဲဒီလို ရောက်လာပြီး 'အရယ် ဓာတ်တွေ တယ်ပြီးပွင့်နေပါလား' တဲ့။ ရယ်တာကိုလည်း ဓာတ် လို့ပြောတယ်။ တစ်ခါကလည်း သူ့တပည့်မတွေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားများပြီး ငိုကြတယ်။ အဲဒါကိုလည်း နင်တို့ အငိုဓာတ်တွေ တယ်ပြီးများပါလားလို့ ပြောတယ်။ ငိုတာကိုလည်း ဓာတ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ခုပြောရဦးမယ်" ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ရေနွေးကြမ်းကို

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ලිදු **පරිඃනීප්**

မော့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

"ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ ဦးလေးရယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဖြည်းဖြည်း ပြောတာပေ့ါ" ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

"ပြောစရာရှိတာကတော့ ပြောရမှာပဲဟေ့"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က . . .

"ဒီနေ့လည်း ဦးလေးက အပြောဓာတ်တွေ တယ်ပြီးများနေပါလား၊" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က . . .

"အပြောဓာတ်တွေ များတာလည်း မပြောနဲ့လေကွာ။ မင်းကလည်း အမေးဓာတ်တွေ များတာကိုး"

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းဘာသာ သဘောကျ၍ ရယ်မောနေတော့၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီးနောက်. . .

"ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်ထဲမှာ ရုံးကအရာရှိတွေလည်း ပါတယ်ကွ၊ အဲဒီအရာရှိထဲမှာ ကိုမြင့်သိန်းဆိုတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ပါတယ်။ အဲဒီလူဟာ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အရွေးခံရပြီးမှ တစ်ယောက် ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်လို့ သူ့ကို ဖယ်ထုတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို သူကမကျေနပ်တော့ ဆရာကြီးဆီလာပြီး သူ့အဖြစ်အပျက်ကို

ပြနန်းနွယ် ၆၅

ပြောပြတယ်။ အဲဒီတော့ တို့ဆရာကြီးက 'ဟ မြင့်သိန်းရ၊ မင်းမှာ လည်း အဖျက်ဓာတ်တွေက များလှချည်လား' လို့ ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်တယ်ကွ၊ အဲဒီလို ရယ်ပြီးတော့ အိပ်ရာနံဘေး နားမှာ အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်ခုထားကွာတဲ့။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီ အုန်းမှုတ်ခွက် နှစ်ခုကို အိပ်ခါနီးမှာ တဂွမ်းဂွမ်းတီးပေတော့တဲ့။ အဲဒီ တော့ ကိုမြင့်သိန်းက အဘဒါဘာဓာတ်လဲလို့ မေးတယ်ကွ၊ အဲဒီ မှာ အဘက 'အုန်းမှုတ်ခွက်ကြီး မြည်အောင်တီး၊ ခရီးအဝေးကြီး သွားလတ္တံ့ ဆိုတဲ့ဓာတ်ပေါ့ကွာ၊ အပျက်ကို အပျက်နဲ့ချေတဲ့ အပျက်ဖြေဓာတ်ကွ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုမြင့်သိန်း ဆိုတဲ့ အရာရှိဟာ အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်ခုကို သူ့အိပ်ရာနံဘေးနား ထားပြီး ညညတီးတော့တာပဲတေ့"

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေသည်။

"အုန်းမှုတ်ခွက်တီးတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဦးလေးရယ်၊ ခွက်ခွက်ချင်း တီးရမှာလား၊ ကုန်းကုန်းချင်း တီးရမှာလား"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

"ကုန်းကုန်းချင်း တီးရမှာ၊ ပြီးတော့ အုန်းမှုတ်ခွက်ကလည်း အုန်း သီးတစ်လုံးတည်းကို ခြမ်းထားတဲ့ အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်ခု ဖြစ်ရမယ်"

ලිලි පරිඃනීප්

ဟု ဦးအောင်သော်က ပြောလေ၏။

"အဲဒီတော့ ဦးလေးရယ်၊ အဲဒီ ကိုမြင့်သိန်းဆိုတဲ့ အရာရှိ နိုင်ငံ ခြားကို ပါသွားရောလား"

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က . . .

"အဲဒါတော့ ဆန်းတယ်ဟေ့၊ သူတို့ ရွေးထားတဲ့အထဲက တစ် ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေဆုံး သွားလို့ ကိုမြင့်သိန်းကို ပြန်ပြီးထည့်ရတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ် ဦးလေးရဲ့၊ အုန်းမှုတ်ခွက်တီးတာဟာ အဲဒီ ကိုမြင့်သိန်းတစ်ယောက်တည်းအတွက် ပေးတဲ့ဓာတ်နဲ့ တူ တယ်၊ တစ်ခြားလူလုပ်ရင်ကော အဆင်ပြေပါ့မလား"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က...

"တခြားလူလည်း ဒီဓာတ်ပဲကွ၊ ငါတို့ စမ်းကြည့်တာ များနေပြီ၊ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်တယ်ကွ"

ဟု ပြောလေ၏။

"နောက်ထပ် ဘာတွေသင်ပေးသေးသလဲ ဦးလေးရဲ့" ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးပြန်ရာ ဦးအောင်သော်က . . .

ပြနန်းနွယ် ၆၅

"မင်းကို ငါပြောသားပဲကျ တကူးတက သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ကျွ၊ ကြုံတဲ့အခါလုပ်ပေးတာ၊ တစ်ခုပြောပြရဦးမယ်၊ သူ့ တပည့် ထဲမှာ ကိုသန်းဌေးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီ ကိုသန်းဌေးက အဘဆီလာပြီး သူ့အလုပ်တွေက ဘာမှ မဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ငွေရစရာတွေလည်း မရတဲ့အကြောင်း ပြော ပြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘက 'သန်းဌေး မင်းတော့ လမ်းဘေး ရောက်တော့မယ်၊ အဲဒီတော့ ရောက်တော့မယ့်အတူတူ လမ်းဘေး မှာ သွားအိပ်ကွာ" ဆိုပြီး ကီလီဆိပ်ကမ်းကို လွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကိုသန်းဌေးဟာ အဲဒီကီလီဆိပ်ကမ်း လမ်းဘေးဘောတံ တားမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လာတယ်။ အဲဒီမှာ အဘက ကို သန်းဌေးဝတ်လာတဲ့ အင်္ကို၊ လုံချည်တွေကို ချွတ်ပြီးလဲခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအကျီ၊ လုံချည်တွေကို ရေမျှောခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်သစ်အစားသစ်တွေဝတ်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကို ညာရစ် လှည့်ပြီး ဖူးခိုင်းတယ်။ မယုံမရှိနဲ့ဟေ့။ အဲဒီ ကိုသန်းဌေးဟာ ဒုက္ခရောက်မလိုလိုနဲ့ မရောက်ဘဲ စီးပွားရေးဟာ ထောင်တက် သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တို့လည်း 'မသိလို့ အဘရယ်၊ အဲဒါ ဘာဓာတ် လဲလို့ မေးတော့ လမ်းဘေးကနေ ဆွဲတင်တဲ့ဓာတ်ပေ့ါကွ၊ သန်း

ලි**ට පරි:නීජ්**

ဌေးကို လမ်းဘေးကနေ ဆွဲတင်ပြီး ဘုရားဘေးကို လွှတ်လိုက် တာလို့ ပြောတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ငါတို့ဆရာကြီး အဘမှည့်ရဲ့ ဓာတ်တွေလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းကွ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

"ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး၊ သူဟာ ဗေဒင်နဲ့လည်းမတူဘူး။ ဗေဒင် နည်းနဲ့ ယတြာချေရင် အဲဒါမျိုးမလုပ်ရဘူး။ ဦးလေးတို့ အဘ နည်းက တစ်မျိုးပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးအောင်သော်သည် ရေနွေး ကြမ်းကို ငှဲ့ပြန်၏။ ငှဲ့ပြီးလျှင် သောက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ် ကို ဖွာပြန်၏။ ထို့နောက် ၎င်းက . . .

"ငါတို့ ဆရာကြီးမှာ တပည့်တစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီ တပည့် နာမည်က ကိုတင်အောင်တဲ့။ အဲဒီ ကိုတင်အောင်ကို ဆရာတစ် ယောက်အဖြစ် မြှင့်တင်တဲ့အခါမှာ သပြေအစည်းလေး(၉)စည်း ကို ဘုရားမှာ သတ်သတ်ထိုးခိုင်းတယ်ကွ။ အဲဒီ သပြေကိုးစည်း မှာ အစည်းလေးတစ်စည်းမှာ သပြေ(၉)ခက်ပါတယ်ကွ။ ကိုး စည်းဆိုတော့ စုစုပေါင်း အခက် (၈၁)ခက်ပေ့ါက္ဂာ။ အဲဒီ သပြေ ကိုးစည်းကို အိုးထဲထည့်ပြီး ထိုးခိုင်းတယ်ကွ၊ တစ်စည်းထည့်တိုင်း

ပြနန်းနွယ် ၆၉

ထည့်တိုင်း သပြေတစ်သိန်းလို့ အော်ခိုင်းတယ်။ နောက်တစ်စည်း ထည့်ရင် သပြေနှစ်သိန်းလို့ အော်ခိုင်းတယ်။ ကိုးစည်းထည့်တော့ သပြေကိုးသိန်းပေါ့ကွာ။ အဲဒါကို ကိုးရက်လုပ်ခိုင်းတယ်ကွ၊ တစ်နေ့တစ်ခါ သပြေပန်းတွေကို လဲခိုင်းတယ်။ ကိုးရက်တိတိ လုပ်ရတယ်ကွ၊ အဲဒါတွေလုပ်ပြီးလို့ ကိုးရက်ပြည့်တဲ့အခါမှာ သပြေကိုးသိန်းကို ရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကြေးလင်ပန်းတစ်ခု ထဲကို ငွေပန်းကိုးပွင့်ထည့်ခိုင်းတယ်။ တစ်ပွင့်ထည့်တိုင်း ထည့် တိုင်း ငွေတစ်သိန်းလို့ အော်ခိုင်းတယ်။ ကိုးပွင့်ဆိုတော့ ငွေကိုး သိန်းလို့ အော်ရတာပေ့ါက္ဂာ။ အဲဒါကိုလည်း ကိုးရက်လုပ်ခိုင်း တယ်။ သပြေကိုးသိန်း ကိုးရက်မှာ 'သုဂတော' ဂုဏ်တော်ကို ကိုးပတ်စိပ်ခိုင်းတယ်။ ငွေပန်းပွင့်လေးတွေ လျှတဲ့ ငွေကိုးသိန်း၊ ကိုးရက်မှာတော့ 'လောကဝိဒူ' ဂုဏ်တော်ကို ကိုးရက်စိပ်ခိုင်း တယ်။ ပြီးတော့ သပြေကိုးသိန်းထည့်တဲ့ အိုးရယ်၊ ငွေကိုးသိန်း လုပ်တဲ့ ကြေးလင်ပန်းကို ငါတို့ဆရာကြီးက ကိုတင်အောင်ကို အပြီး ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါတို့က ငါတို့ဆရာကြီးကို အဲဒါ ဘာဓာတ်လဲလို့ မေးတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက 'သပြေကိုးသိန်း ငွေကိုးသိန်းဓာတ်' တဲ့ကျ နောက်ဆုံးမှာ အဘ

၂၀ မင်းသိန္

တပည့် ကိုတင်အောင်ကြီးဟာ ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်သွားတာပဲ။ လာဘ်လည်း အတော်ပွင့်တယ်ဟေ့၊ ဆရာကြီး ပြောတဲ့စကား တစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ လောကုတ္တရာက 'ပရမတ်' တဲ့။ လောကီက 'ပညတ်'တဲ့။ လောကီကိစ္စတွေ လုပ်တဲ့အခါမှာ ပညတ်ဓာတ်တွေ ကို ဦးစားပေးပြီး လုပ်ရတယ်။ ဆရာကြီးဟာ ဘယ်သူကို ဘာ ပဲလုပ်ပေးလုပ်ပေး၊ ပညတ်ဓာတ်တွေနဲ့ လုပ်ပေးတာကွ။ နောက် တစ်ခုက ဆရာကြီးရဲ့ နည်းတွေဟာ မင်းပြောသလိုပဲ ဗေဒင် ယတြာနည်းတွေ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဓာတ်နည်းတွေကွ။ ဓာတ်နည်း တွေဆိုလို့ ငါ့ကိုမမေးနဲ့။ ငါလည်း မသိဘူးကွ။ တစ်ခုမှတ်မိတာ ကို ပြောရဦးမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်မယ့် လူတစ်ယောက် သူ့ဆီ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူနာမည်ကို ငါကောင်းကောင်း မှတ်မိသေးတယ်။ ဦးတင်ရွှေတဲ့။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ပါဖူးတယ်ကျ ပါဖူးတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကလည်း ရိုးရိုးပုလိပ်အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး။ မြင်းစီးတဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကွ။ ဒါကြောင့်သူ့ကို မြင်းတင် ရွှေလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီ မြင်းတင်ရွှေကြီးဟာ လွတ်လပ်ရေး ရတဲ့ ဒီဘက်ခေတ်ကြီးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဆရာကြီးဆီ ရောက်လာတာ။ ဆရာကြီးက မင်းရဲ့ လက်ဖက်ရည်

မြနန်းနွယ် ၅၁

ဆိုင်မှာ နံပြားဖိုပါမလားလို့ မေးတယ်။ မြင်းတင်ရွှေက ပါမယ် လို့လည်းပြောရော နံပြားဖိုလုပ်ရင် ငါ့ကိုလာခေါ်ဦးလို့ ပြော တယ်။ မြင်းတင်ရွှေကလည်း ခေါ် ပါ့မယ် ဆရာကြီး ဆိုပြီး ပြန် သွားတယ်။ နံပြားဖို လုပ်တဲ့နေ့မှာ ဆရာကြီးကိုလာခေါ် တယ်။ ငါက အဖော်အဖြစ် လိုက်သွားရတယ်။ ဆရာကြီးက ဈေးထဲက ပရဆေးဆိုင် ဝင်ပြီး တစ်ကျပ်သားရှိတဲ့ သွပ်ခဲလေးတစ်ခဲ ဝယ် တယ်ကွ။ ပြီးတော့ မြင်းတင်ရွှေဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတဲ့ နေရာကို သွားတယ်ကွ။ အဲဒီလည်း ရောက်ရော နံပြားဖိုထဲကို သူဝယ်လာတဲ့ သွပ်ခဲလေးကို ထည့်ပြီး အင်္ဂတေနဲ့ပိတ်ခိုင်းလိုက် တယ်။ အဲဒီတော့ ငါက အဘ အဲဒါဘာဓာတ်လဲလို့ မေးတော့ သွပ်ဓာတ်တဲ့ကျ အဲဒီသွပ်ဟာ မီးကြိုက်တော့ မီးတောင်းပြီကျ မီးတောင်းပြီဆိုတော့ အဲဒီနံပြားဖိုဟာ နံပြားတွေ အများကြီး ဖုတ်ရပြီပေ့ါက္မွာ။ နံပြားဖိုဟာ နံပြားတွေအများကြီး ဖုတ်ရပြီ ဆိုတော့ မြင်းတင်ရွှေရဲ့ လက်ဖက်ရည်လည်း အများကြီး ရောင်း ရပြီပေ့ါကွာ"

ဟု ပြောလေ၏။ အဘပြောသည့်အတိုင်းပင် မြင်းတင်ရွှေ၏ နံပြားဖိုသည် လူသုံးယောက် အလဲအလှယ်ထား၍ တစ်နေကုန်နံပြား

ဂျ မင်းသိနှံ

ရိုက်ရသည်ဆို၏။ မြင်းတင်ရွှေလည်း သူ၏လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်ပင် လွန်စွာ အကျိုးပေးလေ၏။ ၁ဝနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆိုင်ကိုပြင်၍ ဆောက်ရာ နံပြားဖိုကိုပါ ဖြိုရလေ၏။ ထိုသို့ နံပြားဖိုဖြိုရာတွင် ဖိုအတွင်း မှ အလွန်အရည်အသွေးကောင်းသော သွပ်ဓာတ်လုံးတစ်လုံးကို မြင်းတင် ရွှေရခဲ့သည်ဆို၏။ ထို သွပ်ဓာတ်လုံးသည် လွန်စွာမျက်နှာပွင့်သည် ဖြစ်ရာ မြင်းတင်ရွှေကြီးသည် အသက်ကြီးမှ မိန်းမနှစ်ယောက် ထပ်၍ ရသွားသည် ဆို၏။ ထိုသို့ ရပြီးမှ ကုန်းကောက်စရာ မရိလောက်အောင် မွဲတေသွားသည်ဟုလည်း ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီး ပြောသည်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ နား ထောင်ခဲ့ရ၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးလည်း ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်သည်ဖြစ်ရာ ရေနွေးကုန်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကာ ကာဆိုင်သို့ ပြေး၍ ရေနွေးတောင်းရလေ၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထပ်၍ ယူလာသော ရေနွေးကြမ်းကိုငှဲ့၍ သောက်ပြန်လေ၏။ ပြီးလျှင် စကားများပြောပြန်လေ၏။ ၎င်းပြောသော စကားများထဲတွင် ထူးဆန်းသော အကြောင်းအရာများ များစွာပါဝင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီးနှင့် စကားပြောရသည်ကို လွန်စွာကျေနပ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ငှဲ့ပေးရလေ၏။ ထိုသို့ ငှဲ့ပေးရင်း. .

"နေပါဦး ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးတို့ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာက ဘာ ပညာတုံး။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါဦး"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက . . .

"ဓာတ်စမပညာကျ ငါ့ကို ဓာတ်စမနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မသင် ဘူး။ မသင်ရုံမသင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဟ ရွှေအောင်သော် နင်နဲ့ ဓာတ်စမပညာနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ပြောသေးတာ။ အဲဒီတော့ ငါက မခံချင်လို့ အဘရယ် လူပဲ မတန်တာမရှိပါဘူးလို့ ပြန် ပြီး ပြောလိုက်တော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲဟေ့။ ဆရာကြီးဟာ စိတ် မဆိုးဘူးကွ။ အားရပါးရ ရယ်တယ်။ အဲဒီလို အားရပါးရ ရယ် ပြီးတော့ 'ဝကာရောစ၊ ဗုဒ္ဓရူပံ၊ ဝတစ်လုံး. . . အသုံးအများကြီး ပဲ' မင်းတို့ကို နားလည်အောင် ပြောထားရဦးမယ်။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင် တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပြီးမရှုပ်ရဘူး။ ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်တတ် တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့အိမ်မှာ စာကပ်ထား၊ ကပ်ထားရမယ့် စာက ဟောဒီလိုလို့ ဆိုပြီး မြေဖြူခဲနဲ့ ခါးပန်းမှာ စာရေးပြတယ်။ အဘရေးပြတဲ့ စာက ဟောဒီလိုကွ"

ဟု ဆိုကာ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စာရွက်တစ် ရွက်ဖြင့် အောက်ပါစာကို ရေးပြလေ၏။

ရ၄ **မင်းသိင်္ခ**

ဝဝစား၊ ဝေးဝေးနေ၊ ဝင်မရှုပ်နဲ့ ဝရုန်းသုန်းကားတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်။

အထက်ပါအတိုင်း ရေးပြပြီးလျှင် ဦးအောင်သော်ကြီးက...
"ဒါနဲ့ ငါကလည်း အဘကို ပြန်ပြီးမေးတယ်။ အဘရယ် အဘ စာကလည်း ဆုံးမစာလည်း မဟုတ်၊ နီတိလည်းမဟုတ်၊ ကလေး ကလား နိုင်လိုက်တာလို့ ပြောလိုက်တော့ အဘက ရယ်တယ်။ ရယ်ပြီးတော့ တောင်ဝှေးနဲ့ ငါ့ခေါင်းကို သုံးချက်ခေါက်တယ်။ အဲဒီလို ခေါက်ပြီးတော့ ရတနာသုံးပါးကို ရည်စူးပြီးတော့ သုံး ချက်ခေါက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ငါက အဘရယ် အနန္တော၊ အနန္တငါးပါးကို ရည်ရွယ်ပြီးခေါက်ရင် ကျွန်တော် ငါးချက် အခေါက်ခံရမှာပေါ့လို့ ပြောတော့ အဘက ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့ ကိုးချက်ခေါက်ပြန်တယ်။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတဲ့။

အဲဒီလို ပြောသေးတယ်ကွ။ အဲဒါနဲ့ တော်ပါတော့ အဘရယ်လို့ ပြောပြီး နေရာရွှေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ အဘက ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့ တစ်ချက်ခေါက်ပြန်တယ်။ ခေါက်ပြီးတော့ 'ဧကော ဓမော' တဲ့။ အဲဒီတော့ ငါ့ခေါင်းကို သုံးချက်တစ်ခါ၊ ကိုးချက် တစ်ခါ၊ တစ်ချက်တစ်ခါဆိုတော့ စုစုပေါင်း ၁၃ချက် ခေါက်ရ တယ်ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့နားမှာထိုင်နေတဲ့ အဘတပည့် ကိုပေစိဆိုတဲ့လူက အဲဒီအပတ်မှာ မြင်းပွဲမှာ သုံးကိုးတစ်ကို တွဲ ပွဲလောင်းပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ အဲ့ဒီလူ တွဲပွဲတိုက်တယ်ဟေ့။ တစ်သောင်းကိုးထောင်လောက် အလျော်ရတယ်ဟေ့။ အဲဒီငွေ တွေကို ကိုပေစိက အဘဆီကိုလာပေးတယ်။ အဘက ဘုန်းကြီး ၁၃ပါးပင့်ပြီး ထောပတ်ထမင်းနဲ့ ဆွမ်းကပ်လိုက်တယ်ကွ။ ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံကို ကိုပေစိကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်ကွ။ ထောပတ်ထမင်း ကပ်တာ ဘယ်လောက်မှ မကုန်ပါဘူးကွာ။ နှစ်ရာ၊ သုံးရာပဲ ကုန်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပိုက်ဆံက အလွန်အဖိုးတန်တာကျ ကိုပေစိကြီးက အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သူက မေးတယ်။ ဘာလုပ်ငန်းလုပ်ရမလဲတဲ့။ အဲဒီမှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့် တဲ့၊ ထမင်းဆိုင်နာမည်ကို ရတနာလို့။ အဲဒီလို ညွှန်ကြားလိုက်

ရ၆ မင်းသိနှံ

တော့ ကိုပေစိကြီးဟာ ရွှေတိဂုံအရှေ့ဘက်အဆင်းမှာ ရတနာ ဆိုတဲ့ ထမင်းဆိုင်သွားပြီးဖွင့်တယ်။ အတော့်ကို ဟန်ကျတာပဲ ကွာ။ သူ့ရဲ့ထမင်းဆိုင်မှာ ထောပတ်ထမင်းစားချင်ရင် စားလို့ရ တယ်။ တို့လည်း အဲဒီတုန်းက ရွှေတိဂုံဘုရားတက်ရင် သူ့ရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားတယ်။ အလကား စားတာမဟုတ်ဘူး ကွ။ ပိုက်ဆံပေးစားတာပါ။ ကိုပေစိကြီးကလည်းကွာ သဘော ကောင်းလိုက်တာ လွန်ပါရော။ အဲဒီလူကြီးက မုဆိုးဖိုတစ်ဦးကျွ။ သူ့ဆီမှာ ထမင်းလာစားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ သွားတယ်။ အဲဒီ မိန်းမနာမည်က မစိန်ခင်တဲ့။ အင်္ဂါနဲ့ တနင်္လာ ပူးပြီးမှည့်ထားတဲ့ နာမည်ကျွ နောက်တော့ ထမင်းဆိုင်မှာ ကိုပေစိမထိုင်ဘူးကျွ။ မစိန်ခင်ပဲ ထိုင်တယ်။ ကိုပေစိကတော့ မြင်းသမားတွေနဲ့ မြင်းပဲတွက်နေတယ်။ သူ့မိန်းမ မစိန်ခင် ကလည်း ကိုပေစိနဲ့မရခင်က အတော်တော်တာကျွ ရွှေတိဂုံ ဘုရားမှာ ပုတီးတက်စိပ်တယ်။ လပြည့် လကွယ် ဥပုသ်စောင့်တယ်။ ဝတ်ရင်လည်း အမြဲယောဂီရောင် ဝတ်ထားတာ။ နောက်တော့ အဲဒီမစိန်ခင်ကလည်း ထမင်းလာစားတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ငြိပြီး ပစ္စည်းတွေ သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်တာ မနည်းပါဘူး။ ကိုပေစိကလည်း

မြင်းမှာဖြုန်းပစ်လိုက်တာ မနည်းပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ဆိုင်ပါ ပြုတ်သွားတယ်ကွ"

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က…

"အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်တော့ ဦးလေးတို့ အဘဆရာကြီး မကယ်ဘူး လား" ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက

"ကယ်တာပေ့ါကွာ။ မခင်စိန်ကို မယ်သီလရှင်ဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး သီလရှင်ဝတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုပေစိကိုလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုပေစိကို အညာ ဘက်မှာ ဘုန်းကြီးဝတ်ခိုင်းတာကွ၊ မခင်စိန်ကို မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဘက်မှာ သီလရှင်ဝတ်ခိုင်းတာကွ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဝေးကြီးပေ့ါကွာ၊ သုံးနှစ်လောက်ကြာတော့ မခင်စိန်ကလည်း မြသလွန်ဘုရားပွဲတော်ချိန်မှာ ဘုရားဖူးဖို့ ဆိုပြီး မကွေးကို ရောက်လာတယ်။ ကိုပေစိကြီးကလည်း မြသလွန်ဘုရားဖူးချင်လို့ ဆိုပြီး မကွေးကို ရောက်လာတယ်။ ဘုရားပွဲမှာ ပြန်ဆုံတော့ ဦးပဥ္စင်းကိုပေစိလည်း လူထွက်တယ်။ သူ့မိန်းမ မစိန်ခင်လည်း သီလရှင်က လူထွက်တယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ပေါင်း

ရ၈ **မင်းသိင်္ခ**

သွားကြတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပွဲဈေးတန်းတွေမှာ လိုက်ပြီး 'မေတ္တာရေစင်'ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အောင်ဗလမုန့်တို့ ဘာတို့ ရောင်းကြတယ်ကွယ်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး ပွဲတော်တွေရှာ ပြီး ဈေးရောင်းကြတာပေ့ါကွယ်။ ရှေးအခါက အဲဒီလို လူတွေကို ဆယ့်နှစ်ပွဲလိုက်တဲ့လူတွေလို့ ခေါ် တာကွ။ အဘဆီကို သူတို့လင် မယား လာပြီး ကန်တော့ကြသေးတယ်။ အဲဒီမှာအဘက ညောင် ရွက်ပေါ်မှာ ထုံးနဲ့ နငယ်နကင်းပိတ် စမလေးတစ်လုံး ရေးပေး လိုက်တယ်။ အဲဒါလေးရသွားပြီးကတည်းက ကိုပေစိတို့ ဆိုင်ဟာ သိပ်ပြီးဈေးရောင်းကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ မခင်စိန်ကလည်း ဒီအတိုင်း မနေဘူးကျ ဆယ့်နှစ်ပွဲဈေးတန်းမှာ သူကငွေတိုးလေးဘာလေး ချတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် စီးပွားပြန်ပြီး တက်လာတယ်။ စီးပွားတက်လာတာနဲ့ တစ်ပြုက်နက် ကိုပေစိ က ဖောက်တော့တာပဲဟေ့။ သူက အငယ်အနောင်းတွေ ဘာတွေ ထားတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ပြန်၍..

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ . "အဲဒီတော့ မခင်စိန်က ဘာလုပ်သေးတုံး" ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က .

ပြနန်းနွယ် ၅၉

"မခင်စိန်က ယောက်ျားတွေနဲ့တော့ မရှုပ်တော့ဘူးကွ၊ သူက ပိုကာဒေါင်းတယ်၊ အရင်တစ်ခါတုန်းက ကိုပေစိက မြင်းလောင်း တယ်။ မခင်စိန်က ယောက်ျားတွေနဲ့ ရှုပ်တယ်။ ခုတစ်ခါက မခင်စိန်က ပိုကာဒေါင်းတယ်၊ အပြန်အလှန်ပေ့ါကွာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလင်မယားက အလွန်ကိုသဘောကောင်းတယ်။ သူများကို လည်း သိပ်ကို ကူညီတတ်တယ်။ အပေးအကမ်းလည်း သိပ်ရက် ရောတယ်ကွ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုအခါက ကျွန်ုပ်က… "သူတို့နှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ မမွှဲပါလား" ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် ရယ်လေ၏။ "ဟေ့ကောင်လေးရဲ့၊ မကောင်းတာလုပ်တိုင်း မွဲတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မကောင်းတာလုပ်ပြီး ချမ်းသာနေတာ အပုံကြီးရှိတယ်။ ကောင်း တာလုပ်ပြီး မွဲနေတဲ့ လူတွေလည်း အပုံကြီးရှိတယ်" ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က… "ထားလိုက်ပါတော့အဘရယ်၊ အဘရဲ့ သူငယ်ချင်းဦးဖေသော် အကြောင်း ပြောမယ်ဆို၊ အဲဒီအကြောင်းဟာ ပြတ်သွားလိုက် တာ အစကို ရှာလို့မရတော့ဘူး။ ပြောပါဦးအဘရဲ့"

၈၀ မင်းသိနှံ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက..

"သိပ်ပြီး သိချင်ရင် ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့"

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

"လိုက်ရမှာပေ့ါ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်က သိချင်နေတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးအောင်သော်က…

"သိရစေ့မယ်၊ သိရစေ့မယ်၊ ကဲ လာသွားကြစို့"

ဟု ဆိုကာ…

ကျွန်ုပ်အား ၎င်းအိမ်သို့ ခေါ် သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်းထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသော ဦးဖေသော်ဆိုသူတစ်ယောက်၏ အကြောင်း ကို သိရှိခွင့်ရတော့မည်ဟု နှလုံးပိုက်ကာ ဦးအောင်သော်၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေတော့သတည်း။

****

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအောင်သော်ကြီး၏ အိမ်သို့လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။ ဦးအောင်သော်ကြီးသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား

"မင်းလည်း ဆာရောပေ့ါကွာ၊ အဲဒီတော့ ထမင်းစား၊ ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းက သက်သတ်လွတ်ပဲ ရှိတယ်ကွ။ ငါကလည်း ငှက်ပျော သီးရယ်၊ သကြားရယ်၊ ထမင်းရယ် နယ်ပြီးစားနေတာကြာပြီ၊ မင်းလည်း အဲဒါနဲ့ပဲစား"

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ထမင်းတစ်ပန်းကန်၊ ထောပတ်ငှက်ပျော သီး သုံးလုံးနှင့် သကြားအနည်းငယ်ကို ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ငှက် ပျောသီးများ၊ သကြားများကို ထမင်းနှင့်ဇိဇိပါအောင် နယ်လေ၏။ ပြီး

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၈၂ မင်းသိင်္ခ

လျှင် မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဦးအောင် သော်ကြီးသည် ပိတ်စအနီဖြင့် ပတ်၍ထုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီးတစ် အုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ပေးလေ၏။ ပေးပြီးနောက်

"ဒီစာအုပ်ကြီးကို မင်းအိမ်ကို ယူသွားပါ။ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ဖတ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်း ဖေသော်ကိုယ်တိုင် ရေး ထားတာ"

ဟု ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က. .

"ဝတ္ထုစာအုပ်လား"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်ကြီးက. .

"ဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ အဲဒီ တကယ့်အဖြစ် အပျက် ဇာတ်လမ်းအချို့နေရာတွေမှာ ငါကိုယ်တိုင်တောင် ဇာတ် ကောင်အဖြစ် ပါနေရသေးတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"စာအုပ်က တော်တော်ထူတာပဲ။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်လမ်းကောင်းတယ်ဆို ရင်တော့ ဝတ္ထု စာအုပ်ရိုက်တဲ့ တိုက်တစ်တိုက်ကိုပို့ပြီး ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက် ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်သော်က ပြုံးလေ၏။ "အဲဒီလို စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ဖို့တော့ အကြံအစည်မရှိပါဘူး ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဒီစာအုပ်ကြီးကို ဝါရင့်အယ်ဒီတာတစ်ယောက် ဖတ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီအယ်ဒီတာက သေသေချာချာ ဖတ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ဦးအောင်သော်ရယ် ဒီစာအုပ်ဟာ အတော့်ကို ယုတ္ထိမရှိ တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါ။ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ဆေးခြောက်မူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ သူ့ စိတ်ထဲမှာ ရှိတာတွေ လျှောက်ပြီးရေးထားတာပါ။ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိပါဘူး။ အနှစ်သာရလည်း မရှိပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဦးအောင်သော် အနေနဲ့ မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါကြီး ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပေ တော့။ ပုံနှိပ်စက်တင်ဖို့တောင် စိတ်မကူးလေနဲ့လို့ အကြံပေးဖူး တယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သူပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်လာတာကြာပြီကွ။ အဲဒီတော့ ဒီစာအုပ်ကြီးကို မင်းယူသွားပါ။ ဖတ်တဲ့အချိန်ဖတ်ပါ၊ မဖတ်တဲ့အချိန်မှာတော့ ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပေတော့"

ဟု ဦးအောင်သော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အဝတ်နီ ဖြင့် ပတ်ထားသော ထိုစာအုပ်ကြီးကိုပိုက်၍ ဦးအောင်သော်အား နှုတ်

၈၄ မင်းသိင်္ခ

ဆက်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ပြန်လာခဲ့ရာ အတော်အတန် မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားမရသောကြောင့် ခြေကျင်လျှောက် ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ကြီးကိုပိုက်၍ ပန်းဆိုးတန်းကိုဖြတ် ၏။ ထို့နောက် ဘူတာရုံကြီးကို ကျော်၏။ ပြီးလျှင် အထက်ပန်းဆိုးတန်း လမ်းအတိုင်း ဆက်၍လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ လျှောက်ခဲ့ရာ အထက်ပန်းဆိုး တန်းလမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကန်တော်ကြီးစောင်းအတိုင်း ပတ်၍ လျှောက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းမှာ လည်း မကြာခဏ ကြီး၍ကြီး၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အရာကို ထိတ်လန့်သည်မသိ၊ ထိတ်လန့်၍ လာလေတော့၏။ ထိုသို့ ထိတ်လန့်၍လာသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော မန္တန်ကို ရွတ် မည်ဟု စိတ်ကူးသော်လည်း မည်သည့်မန္တန်ကိုမျှ အစအဆုံးမရသော ကြောင့် အခက်တွေ့ရလေတော့၏။ သို့ရာတွင် မန္တန်ရွတ်၍ မဖြစ် သောကြောင့်. . .

"ဘုရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ တရားကို ကိုးကွယ်ပါ၏။ သံဃာကို ကိုးကွယ်ပါ၏။"

ဟု အဆက်မပြတ်ရွတ်ရင်း လျှောက်ခဲ့ရလေတော့၏။ ထိုသို့ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ရွတ်၍ လျှောက်လာခဲ့ ရာ ကနေဒီကျွန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထိုကျွန်းနှင့်ကပ်လျက်သော ရပ်ကွက်မှ အသံချဲ့ စက်ဖွင့်သံကို ကြားရ၏။ ထိုအသံချဲ့စက်မှ သီချင်းသံတစ်သံကို သဲသဲ ကွဲကွဲ ကြားနေရ၏။ ထိုသီချင်းမှာ မည်သည့်သီချင်းဖြစ်သည်။ မည်သူ သီဆိုသည်ကို မသိရသော်လည်း သီချင်းစာသားတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ နားသို့ တည့်တည့်ကြီး ဝင်လာလေတော့၏။

"အတ္တာဟိ၊ အတ္တနော၊ နာဌော။

မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ"

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာသားကို လွန်စွာသဘောကျသွား၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

"ငါ့ကို ကြက်သီးထအောင်ပဲလုပ်လုပ်၊ ဘဲသီးထအောင်ပဲလုပ်လုပ်၊

ငါမကြောက်ဘူး။ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့၊ ကိုယ်စွမ်းရှိသရွေ့ ခုခံမယ်"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၈၆ မင်းသိင်္ခ

ဟု အော်ဟစ်လိုက်မိလေ၏။ ထိုသို့ အော်ဟစ်လိုက်သောအခါ၌ ကြက်သီးထခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းကြီးခြင်းသည်လည်းကောင်း လွင့်ပျောက်၍ သွားလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ဆက်၍ လျှောက်သောအခါ ၌ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြီးများကို လေတိုက်၍ တရှဲရှဲမြည်သံကြီးများသည် ကြောက်မယ်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထွက်ပေါ် နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်

"လေတိုက်လို့ သစ်ရွက်ချင်းတိုက်ပြီး မြည်တဲ့အသံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ် သူလုပ်တဲ့အသံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အသံဟာ အသံပဲဖြစ်တယ်၊ ငါ့ကိုလာ ပြီး ဘာမှမထိခိုက်နိုင်ဘူး"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့အော်ဟစ်လိုက်သည့် တစ်ခဏ ၌ တရှဲရှဲ သစ်ရွက်လှုပ်သံများကို ကျွန်ုပ်သည် မကြောက်လန့်တော့ပေ။ ဤသို့နှင့်ပင် ကြောက်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရင်း ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ ရာ အိမ်သို့ ချောမောစွာ ရောက်လေတော့၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်က ကျွန်ုပ်အား...

"မိုးချုပ်လှချည်လား၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား"

ဟု မေးလေ၏။

"ထမင်းကတော့ စားပြီးပြီပြောရင်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

ပြနန်းနွယ် ၈၅

ခရီးဝေးကြီးက ခြေကျင်လျှောက်လာရတာဆိုတော့ ပြန်ပြီးဆာ တာပေါ့။ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ကျန်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ ထပ်ပြီး စားရမှာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်က ကျွန်ုပ်အား ထမင်းတစ်ပန်း ကန်ခူးပေးပြီးလျှင် ထိုထမင်းပေါ်၌ ပုစွန်ကြော်အနည်းငယ်နှင့် ကြက် သွန်ဥတစ်လုံးတင်ကာ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပုစွန်ကြော်နှင့်ထမင်း ကို နယ်လိုက်ပြီးနောက် ကြက်သွန်ဥကို တဂွပ်ဂွပ်ကိုက်ရင်း ထမင်း တစ်နပ် ထပ်၍ စားလိုက်ပြန်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌. .

"ဒီအချိန် လက်ဖက်ရည်ချိုလေး သောက်ရရင် ကောင်းမယ် အမေရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်က . . .

"ထမင်းစားလို့ ဗိုက်တင်းသွားပြီပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး မနေ ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ထပ်ပြီး သောက်ချင်နေသေးတယ်။ နင်တို့ ဟာ အဖြုန်းသက်သက်ပဲ။ ဘယ်တော့မှ ကောင်းစားမှာမဟုတ် ဘူး။ ရော့ • ရော့ • ကာကာဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သွားဝယ်ချေ"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒန်ချိုင့်ကလေးကို ဆွဲကာ ကာကာ

၈၈ မင်းသိင်္ခ

ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သွားဝယ်၏။ ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်၍ ထိုင်လျက် ကာကာလက်ဖက်ရည်ကို တစိမ့်စိမ့်မော့ရင်း ကျွန်ုပ် နှင့်တွေ့ကြုံသိကျွမ်းခဲ့ရသော ဦးအောင်သော်ကြီး၏ အကြောင်းကို စဉ်း စားနေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင်း၌လည်း ပိတ်စနီဖြင့်ပတ်ထား သော စာအုပ်ကြီးကိုကိုင်ထားလျက် ရှိ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ ဦးအောင်သော် ၏ သူငယ်ချင်း ဦးဖေသော်ရေးသားခဲ့သည်ဆိုသော စာအုပ်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ မည်သည့်အကြောင်းအရာများ ပါဝင်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်မသိရ သေးပါ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့၌ရှိသော အမှိုက်ပုံ၌လာ ရောက်၍ ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်များကို စားသောက်လေ့ရှိသော ခွေးနက်မ တစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုမော့ကြည့်၍ အစပထမတွင် ဟောင်၏။ ထို့နောက် အူလေတော့၏။ ထိုသို့ အူလိုက်သောအခါ၌ အခြားခွေးများလည်း ပြေး၍ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မော့ကြည့် ၍ သံပြိုင်အူကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က ခွေးများသည် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ့လျှင် အူသည်ဟု ကြားဖူး၏။ ယခု ခွေးများသည် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်၍အူ နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မကောင်းဆိုးဝါးမဟုတ်၊ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ုပ် အားကြည့်၍ အူနေသည်ကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် အိမ်တွင်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လာပြီးလျှင်. .

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

"ဟဲ့ကောင်လေး နင့်ကိုကြည့်ပြီး ခွေးတွေအူနေပါလား၊ သူတို့ အူနေတာလည်း မကောင်းဆိုးဝါးတွေ့လို့ အူနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ နင့်မှာများ သရဲ၊ တစ္ဆေတွေ ကပ်လာပြီလားမသိဘူး"

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးသည် ဘုရားစင်မှ ရေမန်းပုလင်း ကို ယူကာ ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းပေါ် သို့ ရေဖျန်းပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ကိုလည်း ရေခွက်တစ်ခွက်ယူ၍ ရေမန်းထည့်ကာ 'သောက်လိုက်' ဟု ဆို၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်မိခင်ကြီးတိုက်သော ရေမန်းကို သောက် လိုက်ပြီးနောက်…

"အမေတိုက်တဲ့ အိပ်ချ်တူးအိုက သိပ်မဆိုးပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးက နားမလည်သဖြင့်. .

"နင်ပြောတဲ့ အိပ်ချ်တူးအိုဆိုတာ ဘာလဲ"

ဟု မေးလေ၏။

"ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှစ်ဆ၊ အောက်စီဂျင်တစ်ဆကို ပြောတာ၊ အဲဒါဟာ ရေပဲ အမေရဲ့"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးက. .

"ဟဲ့ ကောင်လေး၊ ဒါဟာ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး။ ငရဲကြီးလိမ့် မယ်၊ ဒီရေဟာ တခြားရေမဟုတ်ဘူး။ နင်ပြောတဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တွေ၊ အောက်စီဂျင်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဘမှည့်ရဲ့ ရေမန်းဟဲ့"

၉၀ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က. .

"အဘမှည့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က..

"အလွန် သီလ၊ သမာဓိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာကြီးဟဲ့၊ သူမန်းပေးထား တဲ့ ရေမန်း"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရလေ၏။

"အမေက အဲဒီအဘမှည့်ကို သိလို့လား"

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ

"သိတာပေ့ါဟဲ့။ အဲဒီဆရာကြီးက အရင်တုန်းက ဆေးဆရာကြီး၊ နင်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက နေမကောင်းရင်တောင် သူ့ဆီက ဆေး တွေ တောင်းပြီးတိုက်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ဆေးတွေက ဂမုန်းတွေနဲ့ ဖော်စပ်ထားတာ။ တစ်ခွက်တိုက်လိုက်တာနဲ့ ရောဂါဟာ ပျောက် တော့တာပဲ။ အခုကြည့်စမ်း နင့်ကိုရေမန်းနဲ့ ဖျန်းလိုက်ရော နင့်ကို ကြည့်ပြီး အူနေတဲ့ခွေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ။ နင်ပြောတဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တွေဆိုရင် ဒီခွေးတွေက ကြောက်ပါ့မလား။ အခု မရှိတော့ဘူး။ နေစမ်းပါဦး၊ နင့်လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားတဲ့ နီနီ အထုပ်က ဘာလဲ"

ပြနန်းနွယ် ၉၁

ဟု မေးလေ၏။

"အမေမသိပါဘူးအမေရယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဦးလေး ကြီးတစ်ယောက်က ဖတ်ဖို့ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို ရေးထားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စာအုပ်ကို ရေးခဲ့တဲ့လူကတော့ လူ့လောကကြီးမှာ မရှိရှာတော့ ဘူးတဲ့။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ဖတ်ချင်လို့ ယူလာတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင်.

"အလိုတော် နှင့်စာအုပ်ကလည်း ရှန်နီစတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ပတ် လို့ပါလား။ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးတဲ့ စာအုပ်မို့လို့လဲ၊ မင်း ဖတ်လို့ကောင်းတယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုလည်းပြောပြ၊ နေဦး. . နေဦး. . နှင့်စာအုပ်မှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဘာတွေ ကပ်နေဦး မယ်။ အဘမှည့်ရေမန်းနဲ့ ပက်လိုက်ဦးမှ"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ရေမန်းခွက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏စာ အုပ်ကို ပက်မည်လုပ်၏။

"မလုပ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ စာအုပ် စိုကုန်ပါဦးမယ်။ ပြီးတော့ အထဲ ကစာတွေလည်း ပျက်ကုန်ပါဦးမယ်၊ စာအုပ်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး မရှိပါဘူး"

၉၂ မင်းသိင်္ခ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်က..

"မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ဘယ်မှာမဆို ကပ်နိုင်တယ်"

ဟု ပြောကာ ပိတ်စနီဖြင့် ပတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ငှားလာသည့် စာအုပ်ကို ရေမန်းများဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စာအုပ် အတွင်းမှ စာများစိုကုန်မည် စိုးသောကြောင့် မိခင်ကြီး၏ ရေမန်းကို မနည်းရှောင်နေရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ် ကိုဖတ်မည်ဟု ကြံ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏မိခင်က . . .

"နင်တစ်ညလုံး ဖတ်မှာမဟုတ်လား။ ဒီမီးကို တစ်ညလုံးထွန်းလို့ မရဘူး။ မီတာတက်တယ်"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

"အမေ့မီးကို အမေပိတ်လိုက်။ အဲဒီမီးနဲ့ ကျွန်တော်မဖတ်ဘူး။ ဟော ဟိုဓါတ်တိုင်ကလာတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး ဖတ်လို့ရတယ်။ ကဲ မိုးချုပ်ပြီ။ အမေလည်း အိပ်လိုက်တော့"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးသည် တံခါးကို အတွင်းမှဆွဲ စေ့၍ ဝင်မည်လုပ်ပြီးနောက် အပြင်သို့ပြန်၍ ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ရေမန်းများ လောင်းချပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က…

"အမေ့ရဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှစ်ဆ၊ အောက်ဆီဂျင်တစ်ဆတွေက ကျွန်တော့်ကို အအေးမိတော့မယ်။ တော်လောက်ပါပြီ အမေရယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား "နင်ပြောတဲ့ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တွေ၊ အောက်ဆီဂျင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ အဘမှည့်ရဲ့ရေမန်းတွေ၊ နင့်ကို မကောင်းဆိုးဝါး မနှောင့် ယှက်နိုင်အောင် ဖျန်းပေးတာ"

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးသည် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွား ပြီးလျှင် တံခါးကို အတွင်းဆွဲ၍ စေ့ထားလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ် မည်ဟု ကြံသော်လည်း မိခင်ကြီး၏ လောင်းချခဲ့သော ရေမန်းများသည် တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲနေသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်ကာ မျက် နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်ယူ၍ သုတ်ပစ်ရလေ၏။ ပြီးလျှင် ခြောက်သွေ့ သောအက်ိုများ ယူ၍ လဲလှယ်ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ် ရှေ့ရှိ အုတ်ခုံကလေးပေါ် တွင် ဖျာတစ်ချပ်ခင်းကာ အကျထိုင်၍ စာ ဖတ်မည်ဟု စဉ်းစားခဲ့သော်လည်း စာဖတ်နေစဉ်အတွင်း ခံတွင်းချဉ်လျှင် သောက်ရန်အတွက် ဆေးလိပ်နှင့်မီးခြစ်လိုသောကြောင့် လမ်းထိပ် ကာကာဆိုင်သို့ သွားကာ မစိန်ညွှန့်ဆေးလိပ်တစ်မတ်ဖိုးနှင့် နတ်သမီး မီးခြစ်တစ်လုံးကို ဝယ်ရလေ၏။ ပြီးလျှင် အုတ်ခုံကလေးပေါ် တွင် ပြန်

ලද පරිඃනීම්

၍ထိုင်လိုက်လေ၏။ အချိန်မှာ ည၁၁နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်အနီးတွင် ခပ်ညံ့ညံ့ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုရုပ်ရှင်ရုံ၌ ၉နာရီမှ ၁၂နာရီအတွက်ပြသသောပွဲသည် မကြာမီအချိန်၌ ပြီးတော့ မည်ဖြစ်ရာ ဆိုက်ကားများနှင့် တက္ကစီကားအချို့သည် ဟွန်းများ၊ ဘဲလ် များတီးကာ ထိုရုပ်ရှင်ရုံရှေ့သို့လာ၍ ဆိုက်ကြလေ၏။ အိပ်ငိုက်နေသော ဈေးသည် များလည်း ရုပ်ရှင်လွှတ်လျှင် ဈေးရောင်းရန်အတွက် ပြန်၍ နိုးထနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ဆူဆူညံညံ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပင် ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဆိုက်ကားသမားတစ်ဦးသည် သူ၏ဆိုက်ကားကိုရပ်ပြီးလျှင် သူ၏ ဆိုက်ကားပေါ် မှ ဆင်းကာ ကျွန်ုပ်ထံ ဆေးလိပ်မီးလာ၍ တောင်းလေ ၏။ ထိုဆိုက်ကားသမားကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိ၏။ သူသည် သီတာ လမ်းဆိုက်ကားဂိတ်တွင် ဂိတ်ထိုး၍ ဆိုက်ကားနင်းခဲ့သည်မှာ အနှစ် ၂ဝပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ ကိုဘသက်ဟူ၍ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တို့ နေထိုင်သောရပ်ကွက်မှ ကိုဘသက်ကို မသိသူသည် မရှိသလောက် ဖြစ်၏။ ကိုဘသက်သည် ကျွန်ုပ်ထံ၌ ဆေးလိပ်မီးတောင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား..

"မအိပ်သေးဘူးလား"

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါတွင်ကား..

"ကိုဘသက်ဆိုတဲ့ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် ကျုပ်ဆီကို ဆေး လိပ်မီး လာပြီးတောင်းမယ်ဆိုတာ သိလို့ ကျုပ်မအိပ်ဘဲ စောင့် နေတာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုက်ကားသမား ကိုဘသက်သည် ကျွန်ုပ် အား…

"အမျိုးယုတ်ကလေး"

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာကိုမဖတ် ဖြစ်သေးပါ။ စိန်ညွှန့်ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ဖွာရင်း ကျွန်ုပ်အား စိတ် ဆိုး၍ ထွက်သွားသော ကိုဘသက်အားကြည့်၍ သဘောကျနေမိလေ ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ထိုင်နေရာ ဘိုးလိန်းလမ်း(ဗညားဒလလမ်း)တစ် လျှောက် အထုပ်ကြီးနှစ်ထုပ်ကိုလွယ်၍ မမောနိုင် မပန်းနိုင်လျှောက် နေသော "ဒေါ်လာများ" ဆိုသည့် ကုလားအရူးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံမှ ဆေးလိပ်တောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဒေါ်လာများအရူးနှင့် လွန်စွာရင်းနှီး၏။ ထိုဒေါ်လာများသည် ယခင် က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် များစွာမဝေးသော ၁၄၆လမ်းထိပ်တွင် ကွမ်းယာရောင်း ခဲ့သော ကွမ်းယာကုလားဖြစ်၏။ သူသည် ရခိုင်သို့အသွား၌ ကားဓားပြ

၉၆ မင်းသိနှံ

များက ရိုက်နှက်သောကြောင့် ရူးသွပ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။ မည်မျှပင် ရူးသွပ်သွားရသည်ဖြစ်စေ သူ၏ဖောက်သည်များကို မေ့သည်ဟူ၍မရှိ။ ဒေါ် လာများသည် ကျွန်ုပ်ပေးလိုက်သော မစိန်ညွှန့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာပြီးနောက်. .

"ဆေးပေါ့လိပ်တွေဟာ သိပ်ပြီး သောက်လို့မကောင်းတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မီးခိုးတွေဟာ ဖင်ဘက်ကထွက်နေတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဆန်စက်ခေါင်းတိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မီးခိုးထွက်ရင် အပေါ် ကပဲ ထွက် တာမဟုတ်လား။ ဆေးပေါ့လိပ်တွေက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ ကမထွက်ဘဲ နောက်ဘက်က ပြန်ထွက်နေတာ ဒါကို ကျုပ် မကြိုက်ဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က. .

"ဒါဆိုရင်လည်း ခေါင်းဘက်က မီးမညှိဘဲ အစီခံဘက်က မီးညှိ ပြီး သောက်ပေ့ါ ဒေါ်လာများရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက. .

"အစီခံဘက်ကမီးညှိပြီးသောက်ရအောင် ကျုပ်ကအရူးမှမဟုတ်ဘဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က…

"မင်းက အရူးမဟုတ်ရင် ဘာလဲ" ဟု မေးရာ ၎င်းက…

"ကျုပ်ဟာ သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဟောဒီမှာ ကျွန်ုပ် လွယ်ထားတဲ့ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီထဲမှာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာလည်း သူဌေးပါပဲ။ ဟောဟို ပိတ်စအနီနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့အထဲမှာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိကြဘူး"

ဟု ဆိုကာ ပိတ်စအနီဖြင့် ပတ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏စာအုပ်ကို ဆွဲယူမည်ပြုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကပျာကယာ ပြန်၍ဆွဲထားလိုက်ရ၏။ ထိုသို့ ဆွဲထားပြီးနောက်. .

"ဒီထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ရှိတယ်။ မင်းယူလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တကယ်လိုရင် မင်းလွယ်ထားတဲ့ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ငါ့ကိုပေး၊ ဒီစာအုပ်ကို မင်းကိုပေးမယ်"

ဟု ကျွန်ုပ်က ကျီစားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကုလားအရူးဒေါ် လာ များသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး လွယ်ထားသည့် သူ၏အထုပ် ကြီးနှစ်ထုပ်အား ပခုံးမှဖြုတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ပစ်ချလိုက်လေတော့ ၏။ ထိုသို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင်. . .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၉၈ မင်းသိင်္ခ

"ရော့ အဲဒီစာအုပ်ပေး"

ဟု ကျွန်ုပ်ထံတွင် တောင်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ အံ့သြသွား၏။ ထိုအရူးသည် သူ၏အထုပ်ကို မည်သူမျှ ထိ၍မရ။ ယခုမူ ထိုအထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား ရက်ရက်ရောရောပေး၍ ထိုစာအုပ် ကို တောင်းနေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က.

"နေစမ်းပါဦး ဒေါ် လာများရဲ့၊ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ မင်းသိသလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက. .

"သိတာပေ့ါ၊ အဲဒီထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်း ကိုးခုရှိတယ်။ အဲဒါ ကြောင့် လိုချင်တာ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"မင်းကို ကျီစားတာပါကွာ၊ ဒီစာအုပ်က ငါ့ဟာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဦးအောင်သော်ကြီးရဲ့စာအုပ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ် လာများသည် ဆေးလိပ်ကို မီးရဲအောင်ဖွာပြီးနောက်. .

"ခင်ဗျား သိပ်မှားတယ်။ စာအုပ်ဆိုတာ ဘယ်သူရဲ့စာအုပ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ လူတွေအတွက်ရေးထားတဲ့ စာအုပ်ဆိုရင် လူတိုင်း

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီလောက်တောင်မလည်ဘဲ ခင်ဗျားစာဖတ် ရသလား"

ဟု ပြောပြီးလျှင် ၎င်း၏အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကောက်လွယ်၏။ ပြီး လျှင် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အား မကြားဝံ့မနာသာဆဲဆို၍ ထွက်သွားလေ တော့၏။ ထိုအရူး၏ဆဲသံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးသည် အိပ်ရာမှ လန့်၍ နိုးလာပြီးလျှင် တံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ" ဟု မေးလေ၏။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ အရူးဒေါ် လာချား ကျွန်တော့်ကို ဆဲပြီး ထွက်သွားတာပါ"

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်က. .

"ဒီအရူး နင့်ကို တစ်ခါမှ မဆဲဖူးပါဘူး။ တအား ဖောက်နေတုန်း ကတောင် နင်ပြောရင်ရတာပဲ။ အခု ဆဲတယ်ဆိုတော့ မကောင်း ဆိုးဝါး ကပ်နေပြီလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က…

"မကောင်းဆိုးဝါးလည်း ကပ်ချင်ကပ်နေမှာပေ့ါ အမေရယ်၊ ဒါပေ မယ့် အမေ့ရေမန်းတော့ မပက်ပါနဲ့တော့။ နောက်ထပ် လဲစရာ အင်္ကြီလည်း မရှိတော့ဘူး"

၁၀၀**မင်းသိန္**

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်က ကျွန်ုပ်၏အနီးတွင်ထိုင်၍ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် မေတ္တာသုတ် ၇ခေါက်ရွတ်ပြီးနောက် စိတ်ချလက်ချ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့ ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ၁၂နာရီထိုးသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အနီးရှိ ရုပ်ရှင်ရုံမှ လူများလွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ လွှတ်လိုက်သဖြင့် ရုံအတွင်းမှလူများ စုပြုံထွက်လာကြ၏။ ထိုသို့ ထွက်လာသည့်အထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် မိန်းမတစ်ဦးအား ထိကပါး ရိကပါး ပွတ်တိုက်သွားသည်ဟုဆိုကာ ထို မိန်းမက ထိုသူအား ဆဲ၏။ ထိုမိန်းမနှင့်ပါသော ယောက်ျားတစ်ဦးက ထိုသူ၏ မျက်နှာအားလက်သီးဖြင့်ထိုး၏။ ထိုသူကလည်း မခံဘဲ ပြန်၍ ထိုးရာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်လေတော့၏။ ရန်ပွဲသည် ကြီးလာလေ၏။ အမျိုး သမီးဘက်မှ အခြားအမျိုးသားနှစ်ဦးကလည်း ဝင်၍ထိုးကြလေ၏။ တစ် ဖက်မှ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ပါဝင်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်လျှင် ယောက်ျားသုံးယောက်စီပါသော လွန်စွာကြည့်ကောင်းသော ရိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲသည် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် ဖြစ်ပွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာမဖတ်နိုင်သေးဘဲ စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ အုတ်ခုံပေါ် မှ မတ်တတ်ရပ်၍ ရန်ပွဲကိုကြည့်၏။ များမကြာမီ၌ ရဲများရောက်လာပြီးလျှင် ရန်ပွဲကို ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။ ရန်ဖြစ်သော လူခြောက်ယောက်စလုံး ခေါင်းပေါက်၊

မြနန်းနွယ် ၁၀၁

ခေါင်းကွဲ ဖြစ်လေတော့၏။ ရဲများသည် လူအားလုံးကို လက်ထိပ်ခတ်၍ ကားနှစ်စီးခွဲကာ စခန်းသို့ခေါ် သွားလေတော့၏။ ဈေးသည်အချို့မှာ ရန်ပွဲကြောင့် ဈေးဗန်းများ လွတ်ကျနေလေတော့၏။ တက်စီကားနှစ်စီး၏ မှန်နှစ်ချပ်ကွဲသွား၏။ ထို့ကြောင့် ရုံနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျွက်ကျွက်ညံ၍ နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ သွားရောက်၍ စပ်စု မေးမြန်းမိ၏။

ထိုသို့ မေးမြန်းနေစဉ်အတွင်း ရဲကားတစ်စီး ပြန်၍ ရောက်လာပြီး လျှင် အုတ်ခဲများ၊ တုတ်များကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ကောက်ယူ၍ ပြန်သွား၏။ ဤသို့နှင့် နံနက် ၄နာရီထိုးပြီးသည်အထိ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်ခြင်း မပြုရသေးပါ။ အနည်းငယ် ဆာလာသောကြောင့် မိုးလင်း ရောင်းသော ကာကာဆိုင်သို့သွားကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ယမန် နေ့က ကျန်နေသောအထပ်တစ်ရာမုန့်တစ်ခုကို ဝယ်ယူစားသောက်ရ လေတော့၏။ ထိုသို့စားသောက်ပြီး ပြန်လာသောအခါ၌ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့၌လည်းကောင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာရင်း စာအုပ်ကို ပတ်ထား သောပိတ်စအနီကြီးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ အတွင်း၌ သားရေဖုံးဖြင့်ချုပ် ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ညစောင့်

၁၀၂**မင်းသိင်္ခ**

ကင်းသမား၏ သံချောင်းခေါက်သံ ငါးချက်ကို ကြားရလေတော့၏။ နံနက် ငါးနာရီထိုးပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့် လိုက်၏။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် လှပသောအနီရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်၍ ထွက်နေ၏။ ထိုအနီရောင်ကား ထိုနေ့အဖို့ ထွက်ပြူလာမည်ဖြစ် သော သူရိယနေမင်းကြီး၏ ရှေ့ပြေးရောင်နီဦးပင် ဖြစ်၏။ ကန်တော် ကြီးဘက်မှ အိပ်တန်းထ၍ ပျံလာသောကျီးကန်းများသည် တအားအား အော်မြည်လာ၏။ ထို့နောက် အတွင်းဘက်တွင် ရေးထားသော စာကို ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့သတည်း။

****

မြနန်းနွယ် ၁ဝ၃

မှတ်တမ်းရေးသူ ကောလိပ်ကျောင်းသားမောင်ဖေသော် မြနန်းနှယ်

ပြနန်းနွယ် ၁ဝ၅

အခန်း(၁) "နွေနှောင်းရွက်ကျန်"

နွေသည် လူရမ်းကားနှင့်တူ၏။ လူရမ်းကားသည် အလှအပများ ကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ထို့အတူ နွေသည်လည်း ရမ်းကားလှပေ၏။ လော ကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို အပူတိုက်၏။ လှပသော အပွင့်အရွက်များကို ခြွေပစ်၏။ လောင်ကျွမ်းပစ်၏။ ထို့ကြောင့် နွေကာလရင့်ကျက်လာသည် နှင့်အမျှ သစ်ပင်အကိုင်းအခက်တို့ဖြင့် ဝေဆာခဲ့သော စိမ်းစိုလှပသည့် အရွက်များသည် မြေခခဲ့ရလေ၏။ ယခုအခါ၌ကား နွေကာလကုန်ခါနီး နွေနှောင်းချိန် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်သော အရွက်

၁ဝ၆မင်းသိနှံ

တချို့သည် အကိုင်းထက်၌ တွဲရရွဲခို၍ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ရပ်တည် နေကြလေ၏။ ထိုအရွက်များကို ဤသို့ခေါ် လျှင်ရ၏။။

"နွေနှောင်းရွက်ကျန်"

မောင်ဖေသော်သည် နွေနှောင်းရွက်ကျန်များကို ကြည့်၍ သက် ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ် ပြီးနောက်. . .

"နွေကာလက နှုတ်ဆက်တော့မယ်။ သူ နှုတ်ဆက်သွားရင် မိုးစက် မိုးပေါက်လေးတွေ ရောက်လာတော့မယ်။ မိုးစက် မိုးပေါက်က လေးတွေနဲ့အတူ ချမ်းစိမ့်စိမ့် လေနုအေးကလေးလည်း ပါလာ လိမ့်မယ်။ ငါလည်းပဲ ဒီနေရာကို ရောက်နေတာ အတော်ကြာ ပြီ။ နောက်ထပ် ရာသီနှစ်ခုပြောင်းမှ ဒီနေရာကခွာရမှာ"

ဟု စိတ်အတွင်း၌ တွေးတောနေမိလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် နာရီကို ငုံ့၍ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏စိတ်မှ. .

"ညနေခြောက်နာရီထိုးပြီပဲ။ မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာကျက်ရတာလည်း ပင်ပန်း လှပြီ။ ဒီနေ့ည ဝင်းဝင်းရုံမှာ ပြဇာတ်သွားကြည့်မယ်"

ပြနန်းနွယ် ၁၀၅

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ရေမိုးချိုး၍ အဝတ်အစားလဲကာ လခြမ်းထက်တွင် ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ပါသော တံဆိပ်တပ်ထားသည့် ဘတ်စ် ကားကိုစီးကာ ပြဇာတ်ရုံသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ပြဇာတ်ရုံအနီးသို့ရောက် လျှင် ပြဇာတ်ရုံထိပ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ပိုစတာများကို ကြည့်လိုက် လေ၏။ ပိုစတာမှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာပုံများကို ပန်းချီဆရာက လက်စွမ်းပြ၍ ရေးဆွဲထား၏။ ပြဇာတ်၏ အမည်မှာ "ရွှေညောင်ပင်သိုက်" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မင်းသားမှာ ကျော်အေးဖြစ်၍ မင်းသမီးမှာ မေချစ်၊ မေမြင့် ဖြစ်၏။ လူကြမ်းမှာ ဦးအေးငွေကြီးဖြစ်၏။ လူရွှင်တော်မှာ ဦးစံပဖြစ်၏။ သိုက်သမိုင်း ဇာတ်ထုပ်ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းမပရိသတ်သည် အထူး အားပေးလျက်ရှိ၏။ မိန်းမများကြည့်ချင်သည်ဆိုသောကြောင့် ယောက်ျား များလည်း လိုက်ပါလာရ၏။ လက်မှတ်ယူသောရုံတွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ပြဇာတ်ရုံအနီးသို့ ရောက်သော်လည်း ထိုရုံ၏ ဆင်ဝင်အောက်သို့မဝင်သေးဘဲ ပလက်ဖောင်းနံဘေးတွင်ရပ်၍ လက်မှတ်ရုံကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်း၏အနီးသို့ ရထားလုံးတစ်စီးလာ၍ ရပ်၏။ ရထားလုံးပေါ်မှ အသက်လေးဆယ် အရွယ် မိန်းမဝဝကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာ၏။ ထိုမိန်းမကြီး၏နောက်တွင် ထပ်၍ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာ

၁ဝ၈**မင်းသိန္**

၏။ ထိုမိန်းကလေး ဆင်းလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဖေသော်၏ နှာခေါင်းဝသို့ လွန်စွာသင်းပျံ့သော ရေမွှေးနံ့တစ်မျိုးက လာ၍ နှုတ်ဆက် လေ၏။ ထိုရေမွှေးနံ့သည် မောင်ဖေသော် ရှူရိုက်ခဲ့ဖူးသော ရေမွှေးနံ့တို့ တွင် အသင်းပျံ့ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုမိန်းကလေးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ အသား ရောင်သည် တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဖူးကာစ စပါးခွံ၏ အရောင်နှင့်တူ၏။ ဝါသည်ဟုလည်းမဆိုသာ။ စိမ်းသည်ဟုလည်း မဆိုသာဘဲ ဝါဖန့်စိမ်းစို သော အသားရောင်မျိုးဖြစ်၏။ မီးရောင်တွင် ထိုမိန်းကလေး၏ အသား ရောင်သည် ရွှန်းပ၍နေ၏။ မျက်နှာသွယ်၍ မျက်လုံးမျက်ဖန် ညိုမှောင် ၏။ သူ၏မျက်တောင်မှာ ရှည်လျား၍ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ကော့နေ၏။ နှာတံမှာ ဖြောင့်စင်း၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ပိရိစေ့စပ်လှ၏။ အပေါ် နှုတ်ခမ်း ၏ အတွန့်သည် ကျွမ်းကျင်သောလေးသမား၏ လေးကိုင်းကဲ့သို့ ညီညီ ညာညာ တွန့်နေလေ၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းသည်မဆိုးဘဲ နီနေဟန်တူ၏။ လည်တိုင် ကျော့ရှင်း၏။ ထို ကျော့ရှင်းသောလည်တိုင်တွင် တဖျတ်ဖျတ် အရောင်ထွက်နေသော စိန်လည်တုံကလေး ဆင်မြန်းထား၏။ ခြေဆံ၊ လက်ဆံ ရှည်သွယ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း လွန်စွာလုပ၏။ ရင်မှာလည်း အချိုးကျကျ မောက်၏။ ခါး လွန်စွာသေး၏။ အောက်ပိုင်း

မှာ စွင့်ကားကားရှိ၏။ နံ့သာရောင် ပိုးအက်ိုဝတ်ထား၏။ အပေါ် မှ နက် ပြာရောင်စိန်ကတ္တီပါအက်ိုထပ်၍ ဝတ်ထား၏။ လုံချည်မှာလည်း နက်ပြာ ရောင်စိန်ကတ္တီပါလုံချည်ဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော်မှာ ထိုမိန်းကလေး၏ လုံချည်အောက်နားဆီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ပြည့်မောက်နေသော ခြေခုံ ကလေးကို တွေ့ရ၏။ ဖုထစ်နေခြင်းမရှိသော ခြေမျက်စိနေရာလေးကို လည်း တွေ့ရ၏။ ထိုခြေမျက်စိနေရာတွင် လွန်စွာတုတ်ခိုင်သော ရွှေ ခြေကျင်းကြီးကို တွေ့ရ၏။ ညီညွတ်လှပနေသော ခြေထောက်နှင့် နက်ပြာ ရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်မှာ လွန်စွာလိုက်ဖက်လှပေသည်။ မောင်ဖေသော် သည် ထိုမိန်းကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သူ၏စိတ်တွင်း၌. .

"သိပ်ပြီး လှတာပဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ သိပ်ပြီး ချောတာပဲ။ ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သိပ်ပြီး မဟာဆန်တာပဲ"

ဟု တီးတိုးရေရွတ်မိလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ရထားလုံးပေါ် မှ ကနွဲ့ကလျလေး ဆင်းလာ၏။ ထို့နောက် ပြဇာတ်ရုံ၏ လက်မှတ် ရောင်းသောနေရာသို့ မျက်စိကစား၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏အဖော် မိန်းမကြီးအား

"ဒေါ် စာဥရေ လူတွေလည်း ပြည့်နေတာပဲ။ လက်မှတ်ဘယ်လို သွားပြီး ယူရမလဲတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး"

၁၁ဝ**မင်းသိန်**

ဟု ညည်းညူသံလေးထည့်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော် သည် ထိုမိန်းကလေး၏ရုပ်ရည်ကို စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးနေမိ၏။ ယခု အသံကြားလိုက်ရသောအခါတွင်မူ ထိုမိန်းကလေး၏အသံသည် ရုပ်ရည် ထက် ပို၍သာသည်ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းကလေး သည် မောင်ဖေသော်ဘက်သို့ မျက်လုံးဝင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သွားလေးပေါ် ရုံမျှ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်...

"ဒီမှာရှင့်"

ဟု တီးတိုးညင်းညင်းကလေး ခေါ် လိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်၏ ရင်သည်ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သို့မဟုတ် ရင်တွင်းမှ နှလုံးသည်းပွတ် များသည် အတန်ငယ်လှုပ်သွား၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းကလေးက..

"နွယ်တို့ တူဝရီး ပြဇာတ်ကြည့်ချင်လို့ပါ။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် လက်မှတ်ဝယ်ပေးပါလားဟင်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံးမှ 'ဟင်' ဟူသောအသံသည် အတော့်ကို သာယာ၏။ (ထိုအသံကို စာဖြင့်ရေးပြ၍ မရပါ။ 'ဟင်' ဟု သာ ရေးပြ၍ ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဟင်ဟုသာ ရေးလိုက်ရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေး၏ အသံမှာ ဟင် မဟုတ်ပါ။ ထို့ထက်ပို၍ သာယာပါ သည်) ထိုမိန်းကလေးသည် ထိုသို့ပြောရင်း ပုတီးစေ့များ စီခြယ်ထားသော

ပြနန်းနွယ် ၁၁၁

သူ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို မငံ့မရဲပြန်၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်. .

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးပါ့မယ်"

ဟု ဆိုကာ လက်ကို လှမ်းလိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ လက် မှ ဆယ်တန်ကို ယူလိုက်ပြီးနောက် မောင်ဖေသော်သည် စစ်ခရာသံကို ကြားသော စစ်မြင်းကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ လက် မှတ်ရုံဝမှ လက်မှတ်တန်းစီနေသောသူများကို တွန်းထည့်လိုက်၏။ လက် မှတ်ပေါက်ဝမှ လက်ကို အတင်းထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းထက် အလျင်လက်ထိုး၍ ဝယ်နေသောလူ၏လက်နှင့် ညှပ်မိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူက...

"ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ လက်မှမထုတ်ရသေးဘူး။ အရမ်း ဆောင့်တွန်းတာကိုး"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ လက်မှတ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လုဝယ်ရတာ ပဲ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ထိမိတာတို့၊ ညှပ်မိတာတို့ကို ရေးကြီး ခွင်ကျယ် မလုပ်ပါနဲ့။ ယောက်ျားချင်းပဲဗျာ"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၁၁၂**မင်းသိမံ**

ဟု ဆိုကာ လက်မှတ်သုံးစောင် ဝယ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လက်မှတ်ပေါက်မှနေ၍ လက်ကို အတင်းဆောင့်၍ ရုန်းကာ ပြန်၍ ထွက် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မိန်းကလေးတို့ တူဝရီးအနီးဆီသို့ ပြန်၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ သွားပြီးနောက် ၎င်း၏လက်မှတ်ဖိုးကို အိတ် အတွင်းမှ နှိုက်ကာ လက်မှတ်နှစ်စောင်နှင့်အတူ မိန်းကလေးအား ပြန်၍ ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက.

"မဟုတ်တာပဲရှင်။ ကျွန်မတို့တူဝရီး မဝယ်နိုင်တဲ့လက်မှတ်ကို ဝယ် ပေးတာပဲ။ အဲဒီတော့ ရှင့်အတွက် လက်မှတ်ခကို ကျွန်မက ပေးရ မှာပေ့ါ၊ မပေးပါနဲ့ရှင်"

ဟု ဆိုကာ ငြင်းဆန်လေ၏။ မောင်ဖေသော်ကလည်း..

"အားနာစရာကြီး"

ဟု ဆိုကာ အတင်းပေး၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေးက အတင်း ငြင်းဆန်နေသောကြောင့် မပေးရတော့ပါ။ ထို့နောက် မောင်ဖေသော် သည် မြေပဲလှော်၊ ကွာစေ့၊ သကြားလုံးစသော ပြဇာတ်ကြည့်ရင်း အပျင်း ပြေစားရန် မုန့်ပဲသရေစာများကိုဝယ်ယူ၍ မိန်းကလေးတို့ တူဝရီးနှစ် ယောက်နှင့်အတူ ရုံတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ပြဇာတ်ကြည့်ခြင်းနှင့် ရုပ်ရှင် ကြည့်ခြင်းမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်သည် နောက်သို့ရောက်လေ ကြည့်ခ

ပိုပေးရလေဖြစ်၏။ ပြဇာတ်မှာမူကား ရှေ့သို့ပို၍ရောက်လေ ကြည့်ခ ပို၍ ပေးရလေဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော် ဝယ်ယူခဲ့သော လက်မှတ်မှာ ရှေ့ ဆုံးတန်း၏ နောက်တွင်ကပ်လျက်ရှိသော အတန်းတွင်ဖြစ်ပြီး အလယ် မင်းလမ်းမ၏ဘေးတွင် ကျ၏။ မောင်ဖေသော်၏ ခုံနံပါတ်မှာ ၁၄ ဖြစ်၍ မိန်းကလေးတို့တူဝရီးနှစ်ယောက်သည် နံပါတ် ၁၃ နှင့် ၁၂ တို့ကို ရကြ ၏။ နံပါတ် ၁၁ ထိုင်ခုံတွင် ကုလားတစ်ယောက် ထိုင်နေနှင့်ပြီဖြစ်၏။ နံပါတ် ၁၅ တွင်လည်း လူငယ်တစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင် ဖေသော်လည်း ၁၄ ၌ပင် ထိုင်နေသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ကာရံထားသော တံတိုင်းကြီးသည် ကုလားထိုင် လက်တန်းတစ်ခုသာဖြစ် ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြေပဲလှော်ထုပ်များ၊ ကွာစေ့ထုပ်များ၊ ချိုချဉ် များကို မိန်းကလေးလက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးကလည်း အဒေါ်ကြီးလက်တွင်းသို့ ထပ်၍ထည့်ပေးပြန်လေ၏။ ထို့နောက် မိန်း നഡോനം.

"ပြဇာတ်က တစ်နာရီထိုးခါနီးမှပြီးမှာ နွယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ ကြောက်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အပြန်မှာ လိုက်ပို့ပါနော်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က.

"ဒီ့အတွက် မပူပါနဲ့၊ နာမည်က 'နွယ်' တဲ့လား"

၁၁၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်။ အားလုံးက နွယ်လို့ခေါ် ပါတယ်။ နာမည်ရင်းက နွယ်တစ်လုံးတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြနန်းနွယ် ရယ်ပါ" ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်၏စိတ်၌. .

"လူကသာ မဟာဆန်တယ်ထင်နေတာ။ နာမည်ကလည်း တယ် ပြီး မဟာဆန်ပါလား"

ဟု ရေရွတ်မိနေလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖေသော်၏စိတ်၌...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြနန်းနွယ်ဟာ ရိုးရိုးလူသာမန်ထဲကမဟုတ်ဘဲ ဆွေ တော်မျိုးတော်လက်ကျန်တွေထဲကများလား မဆိုနိုင်ဘူး"

ဟု တွေးမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ပြဇာတ် စ၍ထွက်၏။ ပြဇာတ် ထဲတွင် မင်းသား ကိုကျော်အေးသည် ထောက်ကြံ့ရွာတွင်နေထိုင်သော လယ်သမားတစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရ၏။ ထိုရွာတွင် ပွဲစားကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။ ထိုပွဲစားကြီးအဖြစ် လူကြမ်းဦးအေးငွေကြီးက သရုပ်ဆောင်ရ၏။ ထိုပွဲစားကြီးတွင် နှမအပျိုတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုနှမနေရာတွင် မင်းသမီး မေချစ်က သရုပ်ဆောင်ရ၏။ ကျော်အေးနှင့်မေချစ်တို့သည် လူငယ်ဘာဝ မေတ္တာမျှကြ၏။ ပွဲစားကြီးသိသွားသောအခါ ကျော်အေးအား နှမနှင့် ပေးစားမည်၊ ငွေနှစ်သောင်းတင်တောင်းရမည်ဟု အကျပ်ကိုင်၏။ ထို

ပြနန်းနွယ် ၁၁၅

အခါ ကျော်အေးသည် ငွေနှစ်သောင်းရရန်အတွက် သူ၏သူငယ်ချင်း စံပ နှင့် တိုင်ပင်၏။ စံပက ထောက်ကြံ့နှင့် များစွာမဝေးသောနေရာတွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၍ ထိုညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ သိုက်တစ်ခုရှိ သည်။ ထိုသိုက်ကို ရွှေညောင်ပင်သိုက်ဟုခေါ် ကြောင်း ပြောပြ၏။ သိုက် ထဲတွင် ရတနာ၊ ရွှေ၊ ငွေ အမြောက်အမြားရှိ၍ ထိုသိုက်အား တူးမှသာ လျှင် ပွဲစားကြီးပြောသောငွေကို ရနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၏။ ကျော် အေးမှာ လွန်စွာရိုးသားသူဖြစ်၍ သိုက်တူးခြင်းသည် ရေတွင်းတူးသကဲ့သို့ တူးလျှင်ရနိုင်သည်ဟုထင်ပြီး ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် ရွှေညောင်ပင်ရှိ ရာသို့ သွား၏။ ထိုရွှေညောင်ပင်သိုက်တွင် သိုက်ချုပ်အဖြစ် သရုပ်ဆောင် ရသူမှာ မင်းသမီးချော မေမြင့်ဖြစ်၏။ မေမြင့်သည် ကျော်အေးသိုက်တူးပုံ ကို ကြည့်၍ ရယ်မောနေ၏။ ထို့နောက် လူယောင်ဆောင်ကာ ကျော်အေး နှင့်လာ၍စကားပြော၏။ ထိုအခန်းမှာ ပရိသတ် လွန်စွာသဘောကျသော အခန်းဖြစ်၏။ သိုက်တူးသမားက သိုက်တူးနည်းကိုမသိသောကြောင့် သိုက်နန်းရှင်က လာရောက်၍ တူးနည်းကို ပြနေရ၏။ ပရိသတ်သည် တဟားဟား၊ တဝါးဝါးနှင့် သဘောကျနေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် ထိုအချိန်၌ အသံလေးညင်းညင်းထွက်ကာရယ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်က. .

"နွယ် ဒီအခန်းကို သိပ်ပြီး သဘောကျနေတယ်ထင်တယ်"

၁၁၆**မင်းသိန်**

ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. . .

"သူပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ နွယ်ကတော့ ဥစ္စာစောင့်တွေ၊ ဘာတွေ အကြောင်းလည်း မသိပါဘူးလေ။ ဥစ္စာစောင့်တွေက အဲဒီလို လူတွေနဲ့လာပြီး စကားပြောလို့ရသလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က...

"ကိုယ်က မသိပါဘူး၊ အမေတို့ကတော့ ပြောဖူးတယ်။ ရွှေချိုးဖြူ မူလခဲသိုက်က ဥစ္စာစောင့်ရွှေချိုးဖြူဟာ လူယောင်ဆောင်ပြီး ကာလသားတွေနဲ့ ခြင်းလုံးလာပြီးခတ်တယ်ဆိုပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ။ ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာ လူမှမဟုတ်ဘဲ။ သိရင်တော့ ကြောက် စရာကြီးပေ့ါ"

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ဥစ္စာေစာင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ကြောက်ရမှာလဲ"

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ဥစ္စာေစာင့်ဆိုတာ နာနာဘာဝအမျိုးအစားထဲက မဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကြောက်စရာကြီးဖြစ်နေမှာပေ့ါ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က…

"မဟုတ်တာမပြောပါနဲ့ရှင်။ ဟိုမှာ ဥစ္စာေစာင့်မလေးက ဘယ် လောက်ချောသလဲ"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ဆိုကာ စင်ပေါ် မှ မင်းသမီးမေမြင့်ကို မေးငေ့ါ၍ ပြလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်အား ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်ပြီးနောက်. .

"ဒါကတော့ နွယ်ရယ်၊ သူကတော့ မင်းသမီးကိုး။ အဲဒီတော့ လှ တာပေါ့၊ တကယ့်ဥစ္စာစောင့်က သူ့လိုလှပါ့မလား" ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က.

"ဒါကတော့ နွယ်လည်းမသိဘူး။ နွယ် ဒီအသက်အရွယ်ရောက်ပြီ ဥစ္စာစောင့်လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သူပြောတာနဲ့ နွယ်တောင် ပြန်ရမှာ ကြောက်လာပြီ။ တကယ်လိုက်ပို့ရမယ်နော်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် နဂိုကပင် လိုက်ပို့ချင်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မြနန်းနွယ်က လိုက်ပို့ရမည်ဟု အကြိမ်ကြိမ်ပြော နေသောအခါ၌ ရေငတ်တုန်းရေတွင်းထဲကျ ဆိုသော စကားကဲ့သို့ စိတ် တွင်းမှ ကျိတ်၍ပျော်မိနေလေတော့၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ပြောကြ၏။

ပြီးလျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်လုံးချင်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပြဇာတ်မှာလည်း ဇာတ်ရှိန်တက်နေပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ၏ အချစ်ရှိန်မှာလည်း တက်နေပြီဖြစ်၏။ ပြဇာတ်တွင် မင်းသားလုပ်သူ ကျော်အေးသည် ရွှေညောင်ပင်သိုက်ကိုတူး၏။ ဥစ္စာစောင့်လုပ်သူ မေမြင့်

၁၁၈**မင်းသိန်**

က ကျော်အေးကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိသွား၏။ ထို့ကြောင့် ကျော်အေး အား သတ်ပစ်ပြီးလျှင် သိုက်ထဲတွင် ခေါ် ထားလိုက်၏။ ကျော်အေး၊ မေမြင့်တို့၏ သရုပ်ဆောင်ကောင်းခြင်းကြောင့် ပြဇာတ်ကြည့်နေကြသော မိန်းမအချို့ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာကြ၏။ ထိုအခါ၌ မြနန်းနွယ်က…

"ဒီမှာရှင်။ ဥစ္စာစောင့်မကလည်း မတရားလိုက်တာ။ ယောကျာ်း တစ်ယောက်ကို သူကချစ်တာနဲ့ သိုက်တံခါးပိတ်ပြီး သူ့နားခေါ် ထားလိုက်တယ်တဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဒီမှာ နွယ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာမှာ တရားတာ၊ မတရားတာ မရှိဘူးကွယ့်။ အချစ်ကြောင့် လုပ်တာအားလုံးဟာ မှန်တာချည်းပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က နှုတ်ခမ်းလေးကို လှလှပပလေး စူလိုက်ပြီးလျှင်. •

"ဟွန်း တကယ်လို့များ ဥစ္စာစောင့်မတစ်ယောက်ယောက်က ကို့ ကိုချစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုံး" ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က.

"ဥစ္စာေစာင့်မတိုင်းအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ နွယ့်လိုလှတဲ့ ဥစ္စာေစာင့်မလေးကများ သိုက်တံခါးပိတ်ထားမယ်ဆိုရင် ကိုယ် ကတောင် ကူပြီးချက်ထိုးပေးပါ့မယ်"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ပြနန်းနွယ် ၁၁၉

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က • "ပိုလိုက်တာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ပြဇာတ်မှ မေချစ်သည် သူ၏ ချစ်သူ ပျောက်ဆုံးသွားသောကြောင့် အပူတိုက်၍ ငိုကြွေးနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခန်းကိုကြည့်၍ မြနန်းနွယ်က.

"ဟိုမှာတွေ့လား၊ ဉစ္စာစောင့်မက ကျော်အေးကိုရလို့ ပျော်နေ ပေမယ့်၊ သူ့ရည်းစား မေချစ်ကတော့ ငိုနေရပြီ။ တကယ်လို့များ ကို့ကို ဉစ္စာစောင့်မတစ်ယောက်က ချစ်လို့ သိုက်ထဲ ထည့်လိုက်ရင် ကို့ရဲ့ချစ်သူကကော ငိုနေမှာလား"

ဟု မေးလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ နွယ်ရယ်။ ရည်းစားဆိုလို့ ညောင်း လို့တောင် နှိပ်ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်လေ၏။

"မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိဘူး လုပ်စမ်းပါ ကိုရယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ရည်းစားက ရှူဖို့မဟုတ်ဘူး။ နှိပ်ခိုင်းဖို့"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

၁၂ဝ**မင်းသိခံ**

"ကိုရယ် ဒီအရွယ်ရောက်မှ အမြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လို့ ပြော မှာတုံး"

ဟု မြနန်းနွယ်က မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟာနုမာန်မျောက်လို့ ထင်တာပဲ"

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် နွယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ရယ်သံ လွင်လွင်ကလေး ထွက်သွားသောကြောင့် သူ၏အထိန်းတော် ဒေါ် စာဉ က နွယ်၏ပေါင်ကို ဆွဲ၍လိမ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ လိမ်လိုက်သောကြောင့် မြနန်းနွယ်သည် ခါးကလေးတွန့်သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် ဒေါ် စာဉဘက်သို့ နားကလေးကပ်၍ ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဒေါ် စာဉက မြနန်းနွယ်၏ နားသို့ကပ်ပြီး. .

"မိန်းကလေးလုပ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရယ်ရသလား"

ဟု ဆူလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ဒေါ် စာဥက အပျိုကြီးဆိုတော့ ဘယ်သိမှာတုံး။ အဲဒါ အချစ်လို့ ခေါ် တယ်"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ် စာဉက. .

"ခက်တော့တာပဲ မြနန်းနွယ်ရယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ အချစ် ဆိုတဲ့အရာဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျား

တစ်ယောက်အဖို့ဆိုတာ သူ့ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ် တယ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့"

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

"ဒေါ် စာဉ ပြောတာ နွယ်တော့နားမလည်ဘူး။ ရှင်းပြစမ်းပါဦး" ဟု ပြောလိုက်ရာ…

"ဟဲ့ နွယ်၊ ဘာများရှင်းစရာလိုလို့လဲ၊ နင်တို့ ငါတို့မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ပုံပြီးချစ်လိုက် တာမဟုတ်လား။ သင်းတို့ ယောက်ျားတွေက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်တွေက အများကြီး၊ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွား ရေး စတဲ့အရေးတွေထဲက အချစ်ရေးဆိုတာကလေးက အရေး သေးသေးလေးတစ်ခုလောက်ပဲဟဲ့၊ အဲဒီတော့ အချစ်နဲ့ပတ်သက် ပြီး လေးနက်ပုံချင်း မတူဘူး ကလေးမရဲ့"

ဟု ဒေါ် စာဥက ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က...
"ဒေါ် စာဥရယ် အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဘက်က မလေးနက်ချင် နေပါစေ၊ နွယ့်ဘက်က လေးနက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ နွယ် ရဲ့အချစ်က ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း လေးဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ တွေ့တဲ့ယောက်ျားတိုင်းကို

၁၂၂**မင်းသိင်္ခ**

လည်း နွယ်က စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ နွယ်က တကယ် စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူက လိပ်ပြာလှတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင်. .

"လိပ်ပြာပဲလှလှ၊ ပြိတ္တာပဲလှလှ၊ ညည်းသဘောပဲ။ ငါက သတိ ပေးရမှာမို့ ပေးတာ၊ တချို့ယောက်ျားတွေက မိန်းမကိုချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာမက်မောတာလည်း ရှိသေး တယ်။ အဲဒါကို သိုက်သမားလို့ခေါ် တာပေါ့။ တချို့က ဘယ်သူ သေသေ၊ ငတေမာရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကိုယ့်ဘကြီးအရင်းရဲ့ နဖူး မှာတောင် ပစ္စည်းရှိရင် ပေါက်တူးနဲ့တူးမယ့် လူစားမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေကို ဘနဖူးမှာ သိုက်တူးမယ့်လူစား မျိုးလို့ ပြောတာပေါ့"

ဟု ဒေါ် စာဉက ပြောလေ၏။

မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မောင် ဖေသော်က…

"နွယ်တို့တူအရီးက တတွတ်တွတ်နဲ့ ကိုယ့်အတင်းကို ပြောနေ ကြတယ် ထင်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင်. .

"မဟုတ်တာပဲကိုရယ်၊ နွယ်တို့ တစ်မျိုးလုံးအတင်းမပြောတတ် ပါဘူး"

ဟု မြနန်းနွယ်က ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပြဇာတ်သည် ပရိသတ်အား အကြီးအကျယ် ဖမ်းစား ထားပြီဖြစ်၏။ လူကြမ်း အေးငွေကြီးသည် ကြည့်မြင်တိုင်မှ သိုက်ဆရာကို ခေါ် ကာ ရွှေညောင်ပင်သိုက်မှ မေမြင့်နှင့် ကျော်အေးတို့အား ချည်မန်း ကွင်းများဖြင့် ချည်နှောင်၍ ရိုက်နေပြီဖြစ်၏။ မေမြင့်နှင့် ကျော်အေး တို့မှာလည်း အလူးအလှိမ့်ခံနေကြရ၏။ မြနန်းနွယ်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

"နွယ် ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ။ ဒီဟာ ပြဇာတ်ပဲ။ ပြဇာတ်ဆိုတာ သရုပ်ဆောင်နေတာပဲ။ တကယ်မှ မဟုတ်ပဲနွယ်၊ အဲဒီလို မျက် ရည်တွေကျတော့ ကိုယ်ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ချော့လိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"တကယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ တကယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မေမြင့် နေရာမှာ နွယ်ဖြစ်ပြီး၊ ကျော်အေးနေရာမှာ ကိုဆိုရင် ဘယ်လို ခံစားမှာတုံး"

၁၂၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဒီမှာနွယ်၊ အဲဒီမှာ ကျော်အေးနေရာက ကိုယ်ဆိုရင် လက်ကို ကြိုးတုပ်ထားပေမယ့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက လွတ်နေတာပဲ။ ဟို သိုက်ဆရာရဲ့ မျက်နှာကို ခြေထောက်နဲ့ ပြေးကန်ပစ်လိုက်မှာ ပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်သည် ကျေနပ်သွားလေ၏။ ထို့ နောက် မြနန်းနွယ်က…

"တကယ်လား"

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ထောင် ပြလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်. .

"နှစ်ကယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်၏ မျက်နှာ ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ မေးရိုးကားကား စူးရဲသော မျက်လုံးပိုင်ရှင် မောင်ဖေသော်အား ယောက်ျားပီသပါပေသည်ဟု စိတ် တွင်းမှ ချီးကျူးမိ၏။

'သူ့ကြည့်ရတာ လိုအပ်ရင် တကယ်စွန့်စားမယ့်လူစားမျိုး' ဟုလည်း စိတ်တွင်း၌ ကောက်ချက်ချမိလေ၏။ ထိုအချိန် ကျော်

အေး၏ ရည်းစားဟောင်းသည် သိုက်အတွင်းသို့ လိုက်လာပြီးလျှင် သိုက် ဆရာများကို ရိုက်နှက်၏။ ပွဲများကိုလည်း ရိုက်ချ၏။ ထိုအခါ ရှုံးနိမ့်နေ သော ဥစ္စာစောင့်မ မေမြင့်တို့သည် အသာစီးရသွားကာ သိုက်တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ကာ သိုက်ဆရာနှင့် ပွဲစားကြီးအေးငွေတို့သည်လည်း သိုက် အတွင်း၌ ပိတ်မိသွား၏။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ မေချစ်လည်း ပိတ်မိ၍ သေဆုံး သွားလေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က.

"ကဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သိုက်ထဲမှာ ဥစ္စာစောင့်မ မေမြင့်ရော၊ မေချစ် ကြီးရော ဆုံနေကြပြီ။ အဲဒီတော့ ကျော်အေးကြီး ဘယ်လိုလုပ်ဦး မလဲ မသိဘူး။ အဲဒါထားပါတော့လေ။ ကျော်အေးနေရာမှာ ကို သာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"နွယ်ရယ်၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားချစ်တဲ့အချစ်က တစ်ထောင့်ငါးရာ လို့ ပြောတယ်။ တစ်ယောက် ၇၅ဝစီ ယူကြပေ့ါ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ရွှေညောင်ပင်သိုက်ထဲက ဉစ္စာစောင့်မကတော့ ဘယ်လိုသဘော ထားသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး။ နွယ်သာ သူ့နေရာမှာဆို မရဘူး။ ၁၅ဝဝ ထဲက ၇၅ဝလည်း ခွဲမပေးနိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပဲ အပိုင်

၁၂၆**မင်းသိခ်**

ယူမယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ ခွဲပြီးမယူနိုင်ဘူး။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ဘာလုပ်လုပ် မှန်တယ်မဟုတ်လား ကိုရယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. • "ဪ ဒီလိုလား။ နွယ့်ကို ကိုယ်ကချစ်တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ နွယ်

ပြောတာမှန်ရမှာပေ့ါ။ အချစ်ဆိုတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား"

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင်. .

"တကယ်လား ဟင်…"

ဟု ညင်ညင်သာသာကလေး မေးလိုက်လေ၏။ (နောက်ဆုံးမှ ဟင် ဆိုသော စကားသည် အသံထွက်မှန်ကို ရေးပြ၍မရပါ။ ဟင်နှင့် အင် ကြားထဲမှ အသံတစ်သံဟုသာ ရေးပြ၍ ရပါသည်) ထိုအသံလေးသည် မောင်ဖေသော်၏ နှလုံးသားကို အမိအရဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအသံလေး တစ်သံဟုလည်း ဆိုနိုင်လေ၏။ ပြဇာတ်မှာလည်း ပြီးသွားပြီဖြစ်၏။

ပြဇာတ်မှာ ပွဲစားကြီးနှင့် သိုက်ဆရာတို့လည်း အစိမ်းသရဲများ ဖြစ်သွားလေ၏။ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ဖြစ်နေသောကြောင့် ရွှေညောင် ပင် သခင်မကြီးက ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား ရန်ကုန်-ပဲခူးလမ်းကို အပိုင်စား ပေးလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လာသမျှကားများ၊ လှည်းများကို ၎င်းတို့၏ ကမ္ပဇိဒ္ဓိ တန်ခိုးဖြင့် မှောက်ပစ်နေ၏။ လှည်းသမား၊ ကား

သမားများလည်း ၎င်းတို့အား လာရောက်၍ ပူဇော်ကြရလေ၏။

နောင်တွင် ပွဲစားကြီးသည် ကျွတ်လွတ်သွားပြီး သိုက်ဆရာတစ် ဦးသာ ကျန်နေ၏။ ထိုသိုက်ဆရာသည်လည်း ဆက်လက်အကြမ်းမဖက် တော့ပေ။ ကားပိုင်ရှင်တို့သည် ထိုညောင်ပင်သို့လာရောက်၍ ထိုသိုက် ဆရာအား ဘိုးဘိုးကြီးဟု 'တ' ကာ ပ,သကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သိုက်ဆရာသည် ကားသမားများအား စောင့်ရှောက်သည်ဟု ဆို၏။ ထို သိုက်ဆရာသည် နောင်တွင် ရွှေညောင်ပင်ဘိုးဘိုးကြီးဟု ကျော်ကြား သွားကြောင်း ပြဇာတ်တွင် ပြလေ၏။

ထို့နောက် ပြဇာတ်ပြီးသွား၏။ ပြဇာတ်ပြီးသွားသောအခါ၌ ပြဇာတ်ကြည့်ပရိသတ်များ ရုံတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် နွယ်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်. .

"ကိုရေ နွယ့်ရဲ့ စိန်လည်တုံလေး ကျပျောက်သွားပြီ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်လည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ် သွား၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ရုံအတွင်းမှ တော်ရုံနှင့်မထွက်နိုင် ကြဘဲ စိန်လည်တုံကို ရှာကြလေ၏။ ပြဇာတ်ရုံမှ လူများလည်း ကူညီ၍ ရှာပေးကြ၏။ သို့ရာတွင် စိန်လည်တုံကိုရှာ၍ မတွေ့ကြတော့ပေ။ နာရီ ဝက်ခန့်ရှာသော်လည်း ရှာ၍မတွေ့သည့်အဆုံး၌ လက်လျှော့လိုက်ကြ

၁၂၈**မင်းသိခံ**

လေ၏။ ရထားလုံးမောင်းသော ကုလားကြီးသည် အိပ်ငိုက်နေပြီဖြစ်၏။ မြနန်းနွယ်က ကုလားကြီးအား ကုလားဘာသာစကားဖြင့် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကိုပြောလေ၏။

"ဦးမူဆာတို့များ သိပ်ပြီးအားကိုးရတာပဲ။ တစ်ခါတည်း ငိုက်နေ တာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးမူဆာက. .

"ငိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်နေတာပါ။ မူဆာက ဘယ်တော့မှ မငိုက်ဘူး။ အိပ်ရင် တစ်ခါတည်းအိပ်တယ်။ ကဲပါလေ အိပ်ချင်လို့ အိပ်တဲ့လူဟာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ ညဉ့်လည်းနက်လှပါပြီ။ ပြန်ကြ ပါစို့ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်တို့သုံးဦးသည် ရထား လုံးပေါ် သို့ တက်လိုက်ကြတော့၏။ ရထားလုံးမောင်းသော ကုလားကြီး လည်း ကြာပွတ်ကို တဖြောင်းဖြောင်းခါ၍ သူ၏မြင်းကို ကြာပွတ်သံ ပေးလိုက်လျှင် မြင်းသည် ခပ်သုတ်သုတ်လေး ဆွဲသွား၏။ ထို့ကြောင့် မြင်းတွင် တပ်ထားသော ချူများနှင့် ရထားမောင်းသမားကြီး၏ ခုံတွင် တပ်ထားသော ခေါင်းလောင်းလေးများ မြည်သွားကြသည်ဖြစ်ရာ တိတ် ဆိတ်သော ညချမ်း၌ ချူသံ၊ ခေါင်းလောင်းသံတို့သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံအား ဖြင့် သာယာလျက်ရှိလေတော့သည်တကား။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ပြနန်းနွယ် ၁၂၉

"ချင်… ချင်… ခေါင်"

"ချင်… ချင်… ခေါင်"

ရထားလုံးလေးသည် 'ချင်ခလောက်' 'ချင်ခလောက်' ဟူသော အသံကို ဖြစ်စေလျက် ပြေးနေ၏။ ရထားလုံးအတွင်းသို့ လမ်းဓာတ်မီးတိုင် မှ အလင်းရောင်သည် မကြာခဏ ဝင်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြနန်းနွယ် ၏ မျက်နှာကလေးအား မောင်ဖေသော်သည် မကြာခဏ ကြည့်ခွင့်ရ လေ၏။ မီးတိုင်မှ အလင်းအရောင်မရသောအခါ၌ ရထားလုံးအတွင်း၌ မှောင်အတိကျသွား၏။

ထိုအချိန်မျိုး၌ မောင်ဖေသော်လည်း ငရဲကျသော သတ္တဝါကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မျက်နှာကိုသုတ်ရန်အတွက် သူ၏ အိတ်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုယူလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်၏ လက်ဖျားကလေး ကို သူ၏လက်ဖျားကလေးနှင့် ထိမိသွား၏။ ထိုအခါမျိုး၌ မောင်ဖေသော် ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် တို့လိုက်သကဲ့သို့ ဖြန်းခနဲဖြစ် သွား၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် လက်ကိုင်ပဝါကို မယူတော့ဘဲ မြနန်းနွယ်၏ လက်ဖျားလေးကို အသာအယာ ကိုင်ထားလိုက်၏။ မြနန်း နွယ်ကလည်း ငြိမ်၍နေ၏။

၁၃ဝ**မင်းသိင်္ခ**

မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်၏ လက်ကလေးအား သူ၏လက် ဖြင့် ဆုပ်နယ်နေ၏။ ထူးခြားဆန်းပြားသော အရသာတစ်မျိုးကို တွေ့ရှိ ရလေ၏။

ရထားလုံးအတွင်းသို့ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်မှ အလင်းဝင်လာသော အခါ သူ၏လက်ကို ရုတ်ထားရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် လမ်းမီးတိုင်ကို ကျိန်ဆဲမိပြန်၏။ ထိုသို့ ကျိန်ဆဲမိသော်လည်း အလင်း ရောင်ဝင်လာသောအခါ၌ မြနန်းနွယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုခွင့်ရသော ကြောင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကျိန်ဆဲ၍လည်း မဖြစ်ပေ။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ရထားလုံးအတွင်းသို့ အလင်းရောင်ဝင် လာလျှင် မျက်နှာကိုကြည့်ခွင့်ရ၏။ အလင်းရောင်ပျောက်သွားလျှင် လက်ကို ကိုင်ခွင့်ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် 'ယောနိသောမ သီကာလ' သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းနိုင်ခဲ့၏။

"မီးလာရင် မျက်နှာကိုကြည့်မယ်၊ မီးမလာရင် လက်ကိုကိုင်မယ်" ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်၏ အလင်းရောင်သည် ချိန်သား မကိုက်ဘဲ ရှိသည်ဖြစ်ရာ အလင်းရောင်သည် ရထားလုံးအတွင်းသို့ အပြည့်အဝမဝင်တော့ဘဲ မြနန်းနွယ်၏ မျက်နှာတစ်ဝိုက်သို့သာ ကျ

ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်၏ မျက်နှာကို လည်း ကြည့်ခွင့်ရ၏။ လက်ကိုလည်း ကိုင်ခွင့်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း အလင်းရောင်သည် ရထားလုံးအတွင်း အောက်ပိုင်းဆီသို့သာ ရောက်ပြီး မျက်နှာသို့ အလင်းရောင်မရောက် သည်လည်း ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ မောင်ဖေသော်သည် မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ခွင့်မရ၊ လက်ကိုလည်း ကိုင်ခွင့်မရဖြစ်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် ရထားလုံးစီးနေစဉ်အတွင်း မျက်နှာကို ကြည့်ခွင့်ရ သောကံ၊ မျက်နှာကို ကြည့်ခွင့်မရဘဲ လက်ကိုသာကိုင်ခွင့်ရသော ကံ၊ မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ခွင့်ရ၊ မြနန်းနွယ်၏ လက်ကလေးကိုလည်း ကိုင်ခွင့်ရသော ကံ၊ မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ခွင့်မရ၊ မြနန်းနွယ်၏ လက် ကလေးကိုလည်း ကိုင်ခွင့်မရ ဟူသော လေးမျိုးလေးစားသော ကံတရား တို့သည် အကွက်ကျကျ စီစဉ်လာသည်ဖြစ်ရာ မောင်ဖေသော်သည် ရထားလုံးစီးနေရင်း ငရဲသို့ကျလိုက်၊ အသူရကယ်ဘုံသို့ရောက်လိုက်၊ လူ့ပြည်သို့ရောက်လိုက်၊ နတ်ပြည်သို့ တက်လိုက်နှင့် သုခ၊ ဒုက္ခဟူသော အရာနှစ်မျိုးကို အလှည့်ကျခံစားလာခဲ့ရ၏။ ရထားလုံးစီးရင်း မောင် ဖေသော်သည် ရယ်စရာကောင်းသော အကြောင်းအရာများကို ပြောလာ ၏။ မြနန်းနွယ်သည် နားထောင်ရင်း တခစ်ခစ်ရယ်၍ လိုက်လာလေ၏။

၁၃၂**မင်းသိမံ**

ဒေါ် စာဉကြီးမှာ မြနန်းနွယ်၏ပေါင်ကို မကြာခဏ လိမ်ဆွဲနေလေ၏။ ထိုသို့ လိမ်ဆွဲနေသော အဓိပ္ပာယ်မှာ. .

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုမနေ ရဘူး။ ကိုယ့်ကို အထင်သေးသွားတတ်တယ်' ဟူ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ရထားလုံးကလေးသည် အချိန်အတော်ကြာ မောင်း နှင်လာခဲ့လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်ဟူသော အရာတစ်ခု တည်း၌သာ အာရုံစိုက်ထားသည်ဖြစ်ရာ ရထားလုံး၏အပြင်ဘက်ကို အာရုံမစိုက်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်နေရာ မည်သည့်အရပ် သို့ ရောက်နေသည်ကိုလည်း သူသည်မသိနိုင်တော့ပေ။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒေါ် စာဉကြီးက. .

"မြနန်းနွယ်ရေ ရယ်တာ၊ မောတာလေးကို နည်းနည်းရပ်လိုက် ပါဦး။ အိမ်ရောက်ပြီ မိန်းကလေးရဲ့"

ဟု ပြောလိုက်မှပင် မောင်ဖေသော်လည်း ရထားလုံးအပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ထို့အတူ ရထားလုံးအတွင်းမှ ခေါင်းကိုထုတ်၍ ရှေ့ကို လည်း လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

လွန်စွာပု၍ လွန်စွာခြေခွင်သော လူတစ်ယောက်သည် ခြံတံခါးကို လာ၍ ဖွင့်ပေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ဒေါ် စာဉသည် ထိုသူအား. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

"ဟဲ့ ခွင်ကလေး၊ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးရင် အိမ်တံခါးကိုလည်း သွားဖွင့်ဦး။ မီးတွေလည်း ဖွင့်ထား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုခြေခွင်သူသည် ခွင်တင်ခွင်တင် ၊ ကွတကွတ ဖြင့် အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"နွယ်ရေ ဒီလူက ခွင်ကလေးဆိုတော့ ဒီအိမ်မှာ ခွင်ကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိဦးမှာပေ့ါ"

ဟု မေးရာ နွယ်က ခစ်ကနဲ ရယ်လိုက်လေသည်။

"ကိုက သိပ်တော်တယ်။ လူတိုင်း အဲဒီလို မစဉ်းစားမိဘူးလေ။ သိပ်ပြီး ဉာဏ်ကောင်းတာ"

ဟု ပြောရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ဉာဏ်ကောင်းသလား မကောင်းသလားတော့မသိဘူး။ စာမေး ပွဲကျတာ နှစ်ခါရှိပြီ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က ရယ်ပြန်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီး နောက်..

"ဒီအိမ်မှာ ခွင်ကြီး၊ ခွင်လေးဆိုပြီး ရှိတယ်။ သူတို့က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မျက်နှာပြားတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့က ပြားကြီး၊ ပြားလေးတဲ့။ လက်ကောက်နေ

၁၃၄**မင်းသိမံ**

တဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကလည်း ကောက်ကြီး၊ ကောက်ကလေးပဲ" ဟု ပြောလေ၏။

ဤအချိန်၌မူ မောင်ဖေသော် ရယ်ရသောအလှည့် ဖြစ်လေ၏။ သူသည် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်လေ၏။ ရယ်ပြီးလျှင်. .

"ဒေါ် စာဉကြီးကရော နှစ်ယောက်လား၊ ဉကြီး၊ ဉကလေးဆိုပြီး ရှိသလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ် စာဉကြီးက..

"ဟေ့ သူငယ်၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့။ စာဉက တစ်ဉတည်းရှိ တယ်"

ဟုပြောကာ ရထားလုံးပေါ် မှ ဆင်းလေ၏။ ထို့နောက် မြနန်းနွယ် ကဆင်းလေ၏။ ထို့နောက်မှ မောင်ဖေသော်က ဆင်းလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ခြံကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ ပန်းပင် များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အိမ် ကြီးကိုလည်း ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာရှေးကျသော အိမ်ကြီး ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မီးများထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်အား အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ခေါ် သွားလေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးကျသကဲ့သို့ အတွင်းမှ ပစ္စည်းများမှာလည်း

လွန်စွာ ရှေးဆန်၏။ ထိုင်ခုံများမှာ ကနုတ်ပန်းများနှင့် ဖြစ်၏။ ခေါင်းရင်း ဘက်၌မူ ရွှေရောင်ဆွမ်းအုပ်ကြီးများ၊ ယွန်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကလပ် ကြီးများကို တွေ့ရ၏။

မောင်ဖေသော်သည် နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော နာရီကိုကြည့် လိုက်၏။ နာရီမှာ ရှစ်နာရီတစ်ဆယ်မိနစ်သို့ ပြနေ၏။ မောင်ဖေသော်က မြနန်းနွယ်အား.

"နွယ်တို့အိမ်မှာ နာရီတိုက်မယ့်လူ မရှိဘူးထင်တယ်။ နာရီက အခုမှ ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ပဲ ပြနေသေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က.

"ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ဆိုတာ ကိုနဲ့နွယ်နဲ့ စပြီးတွေ့တဲ့အချိန်လေ။ ပြဇာတ်ရုံရှေ့မှာ ရထားလုံးရပ်ပြီး နွယ်ရဲ့နာရီကိုကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ထားပါတော့ နွယ်၊ ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်မှာတွေ့ပြီး ပြဇာတ်ကြည့် ကြတာပဲ။ ပြဇာတ်က သုံးနာရီ ကျော်ကျော်လောက်ကြာတယ်။ အဲဒီတော့ ဆယ့်တစ်နာရီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက် ရောက်သွား ပြီပေါ့။ ရထားလုံးစီးတာက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နာရီခွဲလောက်

၁၃၆**မင်းသိခံ**

ကြာတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီအချိန်ဟာ တစ်ချက်ခွဲ၊ နှစ်ချက်တော့ ရှိပြီပေါ့"

ဟု ဆိုကာ မောင်ဖေသော်သည် သူ၏နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မောင်ဖေသော်၏နာရီသည် ရှစ်နာရီတစ်ဆယ်မိနစ်သို့ ပြနေ၏။

"ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း ကိုယ့်ရဲ့နာရီလည်း ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်မှာ ရပ်နေတာကိုး။ နာရီလည်း ပြန်တိုက်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒီအိမ်က နာရီနဲ့ တိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူလည်း ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ပဲ၊ နွယ့်ရဲ့နာရီလေးပြပါဦး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်သည် သူ၏လက်ဖြူဖြူလေးကို ဆန့် တန်း၍ မောင်ဖေသော်၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်၍ပြရာ မောင်ဖေသော် လည်း မြနန်းနွယ်၏ လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ မြနန်းနွယ်၏ နာရီ မှာလည်း ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်သာ ရှိသေး၏။

မောင်ဖေသော်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

"နာရီတွေက ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ပဲ ရှိသေး တာတုံး"

ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. . .

"ကိုနဲ့ နွယ်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်ကို သူတို့က မှတ်တမ်းတင်နေတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ၊ ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်ပြုနေတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"ထားပါတော့ နွယ်ရယ်၊ အခုအချိန်က အမှန်အတိုင်း ခန့်မှန်းရ မယ်ဆိုရင် နှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ရှိနေပြီ ဆိုကြပါစို့။ ဒါပေမယ့် နာရီက ရှစ်နာရီဆယ်မိနစ်ပဲ ပြနေတယ်ဆိုတာ တကယ့်အချိန် နဲ့ နာရီထဲက အချိန်ဟာ လေးနာရီကွာနေပြီနွယ်။ ကမ္ဘာကြီးဟာ လေးမိနစ်မှာ လောင်ဂျီတွဒ် 'တစ်' ဒီဂရီနှုန်း လည်ပတ်တယ်ဆို ရင်၊ တစ်နာရီမှာ ဆယ့် ငါးဒီ ဂရီကွာသွားပြီး၊ လေးနာရီဆို တော့ ဒီဂရီခြောက်ဆယ်လောက် ကွာသွားပြီ၊ ကမ္ဘာကြီးက ဒီအတိုင်း လည်နေပြီး၊ နွယ်နဲ့ ကိုယ်တို့က ဒီဂရီခြောက်ဆယ် နောက်ကျပြီး ကျွန်နေသလား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ဒီဂရီ ခြောက်ဆယ်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူးနော်။ သူ့ရဲ့ သုံးဆ ဆိုရင်တော့ ဒီဂရီ တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ပဲ။ အဲဒီလောက်ဆိုရင်တော့ နေထွက်နဲ့ နေဝင်ကွာသွားပြီး၊ ကမ္ဘာကြီးက နေထွက်နေပေမယ့် ကိုနဲ့နွယ်က နေဝင်ချိန်မှာကျန်နေခဲ့လိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာကြီးက နေဝင် နေပေမယ့် ကိုနဲ့နွယ်က နေထွက်ချိန်မှာ ရောက်နေကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ ကိုနဲ့နွယ်တို့ဟာ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အချိန်

၁၃၈**မင်းသိင်္ခ**

စည်းမျဉ်းရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်သွားကြပြီပေ့ါ။ အချိန်စည်း မျဉ်းရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုရောက်သွားရန် ထာဝရပေ့ါ။ အဲဒီတော့ ကိုနဲ့နွယ်တို့ရဲ့အချစ်ကလည်း ထာဝရပေ့ါကိုရယ်။ ဘာတွေများ တွေးပြီး ပူပန်နေရတာတုံး"

ဟု လွန်စွာသာယာသောအသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရာ မောင် ဖေသော်သည် သူ၏နားအတွင်းသို့ နှင်းရည်များ လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ အေးစက်၍သွားသည်ဟုပင် ထင်မှတ်လိုက်ရလေတော့၏။

"နွယ်ပြောတဲ့စကားကိုကြားရတာ ကိုယ့်နားထဲမှာ အေးသွား တာပဲ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"နားမဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်။ နွယ်ပြောတဲ့စကားတွေ နားထဲကနေ နှလုံးသားထဲကို ရောက်သွားတာပါ။ အေးတယ်ဆိုရင် နှလုံးသား အေးသွားတာပါ"

ဟု ဆိုကာ မောင်ဖေသော်၏ လက်ကို ကိုင်လိုက်လေ၏။ မောင် ဖေသော်လည်း မြနန်းနွယ်၏ကိုယ်ကလေးကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲ၍သွင်း လိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်က. •

"ဟိုမှာ ဒေါ် စာဉကြီး လာနေပြီ"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ခွာလိုက်ရလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည်. • "အဲဒီ ဒေါ် စာဉဆိုတဲ့ အပျိုကြီးကို ကွကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွကလေး နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ပေးစားလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း နွယ်ပြောတဲ့ ပြားကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြားကလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေးစားလိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ အချစ်အကြောင်းသိမှာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"မဟုတ်တာပဲ ကိုရယ်၊ ဥယျာဉ်မှူးဟာ ပန်းပင်ပဲ စိုက်လို့ရတယ်။ ပန်းပွင့်ခိုင်းလို့တော့ မရဘူး။ ပန်းပွင့်ဆိုတာ သူ့သဘာဝအတိုင်း ပွင့်ချင်တဲ့အချိန်မှ ပွင့်တာ။ အတင်းပွင့်ခိုင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ အချစ် ဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ချစ်ပန်းပွင့်ကလေးကို အတင်းပွင့်ခိုင်း လို့ ဘယ်ရမလဲ"

ဟု မြနန်းနွယ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နွယ်ပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ က ချစ်ပန်းပွင့်ကလေးကတော့ ရထားလုံးပေါ် က ဆင်းလာတဲ့ နွယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးရဲ့ ခြေထောက်ကလေးကို မြင်ကတည်းက ပွင့်သွားတာ။ အခုထက်ထိ ပြန်ပိတ်လို့ကို မရတော့ဘူး" ဟုပြောလိုက်ရာ နွယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်နေ၏။

၁၄ဝ**မင်းသိင်္ခ**

ထို့နောက် မြနန်းနွယ်က. .

"ခဏနေဦး"

ဟု ဆိုကာ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ယူလာပြီး မောင်ဖေသော်ကို လာ၍ပေး၏။

"ကို ညဉ့်နက်တော့ သိပ်အေးတယ်။ ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ကော်ဖီကို သောက် လိုက်၏။ ထို့နောက် မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်အိပ်ရန်အတွက် မောင်ဖေသော်အား အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ် သွား၏။ အိပ်ခန်း မှာ လွန် စွာသပ်ရပ်လှပသော အိပ်ခန်းဖြစ်၏။ ခြူးပန်းခြူးနွယ်များ ထွင်းထုထားသည့် ခုတင်ပေါ် တွင် လွန်စွာထူသော မွေ့ရာကြီးတစ်ခု ခင်းထား၏။ မွေ့ရာပေါ် တွင် ပန်းပွင့်ကြီးများပါသော အိပ်ရာခင်းကြီး နှင့် ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံး၊ ဖက်ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ စောင်မှာ လည်း ထိုစဉ်က 'ရိုး' တိုက်တွင်ရောင်းသော အကောင်းစား သက္ကလတ် စောင် ဖြစ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် အိပ်ရာထက်သို့ တက်၍ ပက်လက်လှန် လိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်က စောင်ခြုံပေး၏။ ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းမှထွက် ရန် လှည့်လိုက်စဉ် မောင်ဖေသော်က မြနန်းနွယ်၏ လက်ဖြူဖြူလေးကို

ပြနန်းနွယ် ၁၄၁

ဆွဲ၍ နမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် 'ဂွတ်နိုက်' ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်း နွယ်က. .

"နွယ်နဲ့ ကိုတို့ဟာ အမှန်ဖြစ်ရမယ့် ဒီဂရီထက် ဒီဂရီခြောက်ဆယ် နောက်ကျပြီး နေခဲ့တယ်နော်။ အမှန်က မကြာခင် မိုးလင်းတော့ မှာ။ အဲဒီတော့ ဂွတ်မောနင်း"

ဟု ပြောကာထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည်လည်း အိစက်ညက်ညောသော အိပ်ရာကြီး ပေါ် တွင်အိပ်လိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

နံနက်နိုးလာသောအခါ၌ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ရှစ်နာရီ ဆယ်မိနစ်ပင် ထိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းအိပ်စက်နေသည်မှာ မြနန်းနွယ်တို့အိမ်မှ အိပ် ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌မဟုတ်ဘဲ ဗိုလ်တစ်ထောင် ကုန်ရုံကြီးနှစ်ခုကြားရှိ အုတ်ခုံဟောင်းတစ်ခုပေါ်၌ ဖြစ်နေ၏။

အစပထမတွင် မောင်ဖေသော်သည် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား ၏။ ထို့ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်တို့အိပ်ရာမထခင်မှာ သူ့အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ခွင်ကလေးတို့၊ ခွင်ကြီးတို့ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပြားကြီးတို့၊ ပြားကလေးတို့ ဆိုတဲ့ တောမရောက်တောင်မရောက် ကောင်တွေက ငါ့ကို အိပ်ရာထဲက

၁၄၂**မင်းသိင်္ခ**

မ,ပြီး ဒီနေရာမှာ လာချထားတာဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်တွေက တော်တော့် ကို မနာလိုစိတ်များတဲ့ကောင်တွေပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အချိုးမကျတွေ ဖြစ်နေတာ။ သူတို့ထဲက အဆိုးဆုံးကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်သွားအောင် ဒေါ် စာဉကြီးနဲ့ ပေးစားပစ်မယ်ဟု စိတ်အတွင်းမှ ကြုံးဝါး ရင်း အနီးရှိ ရေဘုံဘိုင်မှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်ကာ ၎င်းနေထိုင်ရာ ဘော်ဒါ ဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

****

အခန်း(၂)

မောင်ဖေသော်သည် ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ မြနန်းနွယ်အကြောင်းကို တွေးတောမိနေသောကြောင့် ဘေးမှ သူငယ် ချင်းခေါ် သည်ကိုပင် မကြားမိဘဲရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူက..

"ဟေ့ ဖေသော်၊ မင်း အခုဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ မနေ့ကလည်း တစ်ညလုံး ပျောက်သွားတယ်။ အခုကြည့်တော့လည်း အူတူတူ၊ ငိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ မင်းကိုကြည့်ရတာ ဘိန်းမူးနေတဲ့ ကောင်လိုပဲ။ မဟုတ်မှလွဲရော မနေ့ညက အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဘိန်းခန်း ရောက်သွားတယ် ထင်တယ်"

၁၄၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွာ။ အချက်မသိတော့ သားမက်သူခိုးထင်၊ ငှက်မသိတော့ ဆက်ရက်ချိုးထင် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဘိန်းခန်းမဟုတ် ဘူးဟေ့။ နန်းတော်ကို ရောက်သွားတာ။ ဘာနန်းတော်လဲ သိလား ဟေ့ကောင်။ အချစ်နန်းတော်ကွ။ မင်းတို့မသိတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် ထဲက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို ငါရောက်သွားတာ။ အဲဒီအိမ်ထဲက မြနန်းနွယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ငါနဲ့ ချစ်ကြိုးသွယ်ခဲ့ကြတယ် ဆို ပါတော့ကွာ"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်၏ သူငယ် ချင်းက. .

"မင်းပြောတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်ရဲ့ အိမ်ကြီးဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ" ဟု မေးလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က.

"မသေမချင်းမှတ်ထား ဟေ့ကောင်။ အဲဒီအိမ်ကြီးက ဗိုလ်တထောင် က ကုန်ရုံကြီးတွေနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်၏ သူငယ်ချင်းက..

"အေး. မင်းလည်း မသေမချင်းမှတ်ထားဟေ့ကောင်။ ငါက ဗိုလ်တထောင်သား အစစ်ကွ။ မင်းပြောတဲ့ ကုန်ရုံကြီးတွေနားမှာ

ဘယ်လိုအိမ်ကြီးမျိုးမှ မရှိဘူး။ မင်းကိုတော့ သရဲခြောက်လွှတ် လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်သည် ရယ်လိုက် လေ၏။ အားရပါးရ ရယ်ပြီးနောက်. .

"ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းမဟာ သရဲဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ငါ့လူရ။ တစ်ခု တော့ရှိတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ ခွင်ကြီး၊ ခွင်လေး၊ ပြားကြီး ပြားလေးတို့ကတော့ သရဲလေးကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါ ပေမယ့် မြနန်းနွယ်ကတော့ မင်းသမီးအစစ်ပါကွာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်၏ သူငယ်ချင်းက…

"ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးဖေသော်ရယ်။ ကျောင်းလာနေတာ ပညာ မတတ်ဘဲ သရဲဖမ်းစားလို့ သေသွားတယ်ဆိုမကောင်းပါဘူး။ ကျောင်းလည်း နာမည်ပျက်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးတို့သည် စာသင်ခန်းသို့ ဝင်ကြလေ ၏။ များမကြာမီ၌ အင်္ဂလိပ်စာပြသော ဆရာပါဆိုသူရောက်လာပြီး ယမန်နေ့က သင်ကြားခဲ့သောစာများကို တစ်ယောက်ချင်း မေးမြန်းလေ တော့၏။ ဆရာပါသည် လွန်စွာ စိတ်တိုတတ်သူဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌

၁၄၆**မင်းသိင်္ခ**

ကျောင်းစာသင်ခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ငေးနေသော မောင်ဖေသော်အား 'ဟေ့ကောင်' ဟု အကျယ်ကြီးလှမ်း၍ခေါ် သော်လည်း မောင်ဖေသော် သည် မကြားပေ။ ဆရာပါသည် မောင်ဖေသော်အနီးသို့ ရောက်သွား ပြီးလျှင်. .

"ဟေ့ကောင် ငါခေါ် နေတာ မကြားဘူးလား"

ဟု ပြောပြန်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မကြားပြန်။ ထို့ကြောင့် ဆရာပါလည်း စိတ်တိုပြီးလျှင် မောင်ဖေသော်၏ နားရွက်ကို တအား ဆွဲလိမ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် မောင်ဖေသော်လည်း 'အား' ခနဲ အော်လိုက်လေ၏။

"ကျောင်းခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး မင်းစိတ်က ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ" ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် ယောင်ယမ်း၍...

"မြနန်းနွယ်ဆီကို"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပါက..

"ဘယ်က မြနန်းနွယ်လဲ" ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ဗိုလ်တထောင်မှာရှိတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲက မြနန်းနွယ်"

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် ကျောင်းသားများသည် ရယ်ကြပြန် လေ၏။ ဆရာပါကမူ. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

မြနန်းနွယ် ၁၄၅

"မဟုတ်မှလွဲရော မင်းပြောတာဟာ ပြဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြဇာတ်ဆိုတာ ကြည့်တော့ ကြည့်ပေ့ါကွာ။ မင်းသမီး ကို သိပ်တော့မစွဲရဘူး"

ဟု ပြော၍ မောင်ဖေသော်အား စာကိုမေးလေ၏။ မောင်ဖေသော် သည် တစ်လုံးမျှ မဖြေနိုင်ပေ။ ဆရာပါလည်း လွန်စွာစိတ်ဆိုးသွား၏။ ထို့နောက်..

"မင်းကို မိဘတွေက ငွေကုန်ခံပြီး ဒီကျောင်းကို ပို့ထားတာဟာ အငြိမ့်မင်းသမီးကို စွဲဖို့မဟုတ်ဘူးနော်။ စာတော်ဖို့၊ ဒါကိုလည်း မင်း သတိထားပါ ဖေသော်"

ဟု ဆရာပါက ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ဖေသော် သည် ကျောင်းစာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တစ်နေကုန် စာသင်ခန်းအတွင်း၌ နေခဲ့ပြီးနောက် ညနေပိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရေမိုးချိုး၍ ဗိုလ် တထောင်ရှိ ကုန်ရုံများအနီးသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ ဗိုလ်တထောင် ကုန်ရုံအနီးသို့ရောက်လျှင် မှောင်စပျိုးနေပြီဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော်သည် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားနေ၏။ တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခြေခွင် သော လူတစ်ယောက်က ၎င်း၏ရှေ့တွင်လာ၍ ရပ်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က.

၁၄၈**မင်းသိင်္ခ**

"ကိုယ့်လူက ခွင်ကြီးထင်တယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုခြေခွင်သူက…

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်က ခွင်လေး။ ခွင်ကြီးဆိုတာက ကျုပ်ရဲ့ အစ်ကို။ သူက ကျုပ်ထက်ပိုပြီးခွင်တယ်။ ခြေခွင်တဲ့လူတွေ ဘုရင် ခံခန့်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုသေချာပေါက်ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်လူက ဘယ်သွားမလို့တုံး" ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က.

"ဘယ်သွားရမှာလဲ။ မြနန်းနွယ်အိမ်ကို သွားမှာပေ့ါ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခွင်လေးက. .

"မသွားနဲ့ဦး။ သခင်မလေးမရှိဘူး။ အပြင်ကို သွားတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ခွင်လေးအား ရှောင်ပြီး ဆက်၍ လျှောက်လာ၏။ တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် မျက်နှာလွန်စွာ ပြားသော လူတစ်ယောက်သည် မောင်ဖေသော်၏ ရှေ့တွင်လာ၍ ရပ် လေ၏။ မောင်ဖေသော်က ထိုလူအား..

"ခင်ဗျား ပြားလေးမဟုတ်လား"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက..

"ကျုပ်ပြားလေး မဟုတ်ဘူး။ ပြားလေးက ကျုပ်ရဲ့ညီ။ သူက မျက်နှာ

ကျုပ်မျက်နှာလောက် မပြားဘူး။ ကျုပ်မျက်နှာက သူ့ ထက်ပိုပြီး ပြားတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ မျက်နှာပြား တဲ့သူတွေ သူဌေးဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်ကို ဆာဘိုးသာ ဘယ်မီမလဲ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ကိုယ့်လူ က ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ဟု မေးပြန်လေ၏။

"မြနန်းနွယ်အိမ်ကို သွားမလို့"

ဟု မောင်ဖေသော်ကပြောလိုက်ရာ ပြားကြီးက ရယ်လေ၏။ "ယောက်ျားကြိုက်တော့စိုက်စိုက်လာ ဆိုတဲ့စကားဟာ ခင်ဗျား အတွက်များ ထားခဲ့သလားဗျာ။ တစ်ခုတော့ ပြောပြမယ်။ ညနေ တို့၊ ဘာတို့မှာ သခင်မလေးက အိမ်မှာမရှိဘူး။ ဗိုလ်တထောင်မှာ သွားပြီး ဘုရားဖူးလေ့ရှိတယ်။ ဒေါ် စာဉကြီးက လိုက်သွားရတယ်။ ခင်ဗျားတွေ့ချင်ရင် အဲဒီကိုသွား။ အဲဒီလိုပြောပြရတဲ့အတွက် မုန့် ကလေး ဝယ်ကျွေးဗျာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ပိုက်ဆံတော့ မပေးချင်ဘူး။ မုန့်လေးဘာလေး ဝယ်ကျွေးဆို ကျွေးမယ်။ ကဲ ဘာစားချင်လဲ"

၁၅ဝ**မင်းသိင်္ခ**

ဟု မေးလိုက်ရာ. .

"ဟောဒီနားက အမဲအူပြုတ်ရောင်းတယ်။ ကျုပ်က အမဲအူပြုတ် တအား ကြိုက်တယ်လေ။ အနံ့လေးက မွှေးနေတာပဲ။ အမဲသား မစားတဲ့ သူအဖို့ကတော့ ညှီစော်နံတယ်ပေါ့။ စားတဲ့သူအဖို့က တော့ မွှေးနေတာပဲ။ ဘယ်သူမှန်သလဲလို့ မမေးနဲ့။ နှစ်ယောက် စလုံး မှန်တယ်။ မစားရင် ညှီတယ်။ နံနယ်။ စားရင် မွှေးတယ်။ ဒါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် သူ၏အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ မတ်စေ့တစ်စေ့ ကိုထုတ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်. .

"ကိုယ့်လူဟာ ကိုယ့်လူ သွားဝယ်စား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပြားကြီးက..

"ခင်ဗျားဟာ စိတ်သဘောထားအလွန်ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကို လိပ်ပြာလှတယ်လို့ ခေါ် တာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

"လိပ်ပြာလှတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ"

ဟု မောင်ဖေသော်ကမေးလိုက်ရာ ပြားကြီးက..

"လိပ်ပြာလှတော့ လိပ်ပြာအချင်းချင်း ချစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ လိပ်ပြာ ဆိုတာ ဝိညာဉ်မဟုတ်လား။ ဝိညာဉ်လောကသားတွေက ခင်ဗျား ကို ချစ်ကြမှာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ဝိညာဉ်လောကအကြောင်း ကိုပြားကြီးသိသလား"

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

"သေသေချာချာတော့ ဘယ်သိမလဲဗျာ။ သူပြော၊ ငါပြော ကြား ဖူးတာတော့ ရှိပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဝိညာဉ်လောကဆို တာ စိတ်ကူးယဉ်လောက မဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်ရှိတဲ့လောက ကိုယ့်လူ ယုံချင်မှယုံ။ တကယ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို တမလွန်လောက လို့ ခေါ် တယ်။ ပရလောကလို့လည်း ခေါ် တယ်။ ဝိညာဉ်လောက လို့လည်း ခေါ် တယ်။ တြိုက်တဲ့ နာမည်နဲ့ ခေါ်ကြတာပေါ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပဲ။ ဝိညာဉ်လောကသားတွေက တခြားလောကကို မနှောင့်ယှက်ဘူး။ တခြားလောကသာ သူ့ကို နှောင့်ယှက်ကြတာပါ။ သူတို့လောကမှာက တန်ဖိုးအထားဆုံးက မေတ္တာတရားပဲဗျ။ မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲပြောရတာ သိပ်ခက် တယ်။ မေတ္တာပို့တွေ ရွတ်နေတိုင်းလည်း မေတ္တာမဖြစ်ဘူး။

၁၅၂**မင်းသိင်္ခ**

မေတ္တာပို့မရွတ်ဘဲနဲ့လည်း သတ္တဝါတွေအပေါ် မေတ္တာထားရင် မေတ္တာက ဖြစ်တာပါပဲ။ မေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ပြောရရင် မေတ္တာက အဒေါသ စေတသိက်ပဲ ဖြစ် တယ်။ ဒေါသမဖြစ် ဘူး။ မမုန်းဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကိုက မေတ္တာဖြစ်နေပြီ"

ဟု ပြောဆိုကာ ပြားကြီးသည် အမဲအူပြုတ် ရောင်းသောဆိုင်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုသို့ ထွက်သွားရင်း မောင်ဖေသော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ.

"စကားပုံကတော့ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးလို့ ဆိုထားတယ်။ အခုစားမှာက အမဲအူပြုတ်ဆိုတော့ တစ်လုတ်မဟုတ်ဘူး။ တစ် ဖတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးလို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေပြီ။ စကားပုံမှာက တစ်လုတ်စားဖူးပဲရှိတယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးမတင်တော့ဘူးနော်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. •

"ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်လူမျက်နှာက ဒီလောက်ပြားနေတာကိုး။ မျက်နှာပြားတဲ့သူတွေ ပါးအရိုက်ခံရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်လူက ရှေ့ ဆုံးကပဲ။ ကဲ. . ကျုပ်သွားမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ် ၏အိမ်ကို မသွားတော့ဘဲ ဗိုလ်တထောင်စေတီတော်ဘက်သို့ ခြေကုန်

မြနန်းနွယ် ၁၅၃

သုတ်၍ လျှောက်ခဲ့လေတော့၏။ စေတီတော်အဝသို့ရောက်လျှင် အက်ီျ အပြာ၊ ထဘီအပြာကို ဝတ်ဆင်၍ ဖိနပ်အပြာကိုစီးကာ ဗေဒါပန်းကဲ့သို့ ပြာနှမ်း နှမ်းရှိသည့် ပန်းကိုပန်ထားသည့် မြနန်းနွယ်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် ကြာပွင့်လေးပွင့်နှင့် ကြာဖူးလေးတစ်ဖူး ကိုင်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအချိန်၌ မီးများစတင်ထွန်းထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် မီးများသည် မြနန်းနွယ်၏ ကိုယ်ပေါ် သို့ဖြာ၍ ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။ ထို့အတူ နေဝင်စဖြစ်၍ အနောက်ဘက်မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ် များတောက်နေသည်ဖြစ်ရာ ထို တိမ်များတောက်သောအရောင်သည် မြနန်းနွယ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျနေ၏။ ထို တိမ်ရောင် မီးရောင်တို့ကြောင့် နဂိုကပင်လှသော မြနန်းနွယ်သည် ထူးထူးခြားခြား လှ၍နေ၏။ မောင် ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်ကိုမြင်လျှင် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုသို့ ထိတ်ခနဲသည် ကြည်နူးသွားသည်လား။ ကြေကွဲသွားသည်လား။ မဆိုနိုင်ပေ။ မြနန်းနွယ်သည် သူ၏နီရဲသော နှုတ်ခမ်းလေးကိုပင့်၍ သူ၏သွားအစွန်းကလေးများ ပေါ်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီး နောက်. .

"အစ်ကို ဖေသော်ကြီးကို ဒီနေရာမှာ နွယ်ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူက များ သတင်းပေးလိုက်ပါလိမ့်"

၁၅၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်အနီးသို့ တိုးကပ်သွား ပြီးလျှင်. .

"နွယ် အစ်ကိုဖေသော်ကြီးလို့ ခေါ် လိုက်တာ ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ တောင် ဖြစ်သွားတယ်"

ဟု အသံကိုနှိမ့်၍ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"ဘယ်လို ခေါ် စေချင်လို့လဲ နွယ်ခေါ် ပါ့မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မောင်လို့ ခေါ် ပါလို့ပြောရင်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ အတင့်ရဲမလား မဆိုနိုင်ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ခေါ် ရမှာပေ့ါ မောင်ရယ်။ နွယ်က မောင့်ကိုချစ်နေပြီပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် မြေကြီးပေါ် တွင် ခြေစုံ ရပ်နေရင်း ကောင်းကင်ပေါ် သို့ မြောက်တက်သွားသည်ဟုပင် ခံစားရ ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်က. .

"နွယ်ရယ် မောင်ကတော့ ကောင်းကင်ပေါ် မြောက်တက်တက် သွားတယ်တောင် ထင်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က. .

"ချစ်သူပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ချိုရင် ဒီလိုပဲ ခံစားရတယ်မောင်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်မောင်ရေ၊ နွယ်တို့ မောင်တို့ရဲ့ အချစ်ဟာ အခုတွေ့ပြီး အခုချစ်တယ်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့နော်။ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီလိုပဲချစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ မောင်သိရဲ့လား ဟင်.."

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်၏ နောက်ဆုံး 'ဟင်' ဆိုသော စကားကို စာဖြင့်ရေးပြ၍ မရပါ။ အင်နှင့်ဟင်ကြားထဲမှ အသံဖြစ်၏။ ထိုအသံလေးသည် မောင်ဖေသော်၏နှလုံးသည်းပွတ်အား လှုပ်ယမ်းစေ ခဲ့သော အသံကလေးဖြစ်၏။

"နေစမ်းပါဦး နွယ်ရယ်၊ ကြာပွင့်က ငါးပွင့်ဆိုရင်လည်း ငါးပွင့် ပေ့ါ။ ဘာဖြစ်လို့ အဖူးလေးက တစ်ဖူးဖြစ်နေရတာလဲ၊ ပွင့်ဖတ် ကလေးတွေ မောင်လှန်ပေးမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ဟင့်အင်း. . ဟင့်အင်း. . တမင်ကလာကို ဒီလိုလုပ်ထားတာ။ ပွင့်နေတဲ့ ကြာပွင့်လေးပွင့်က ပွင့်တော်မူပြီးတဲ့ ဘုရားလေးဆူကို ရည်ရွယ်တာ၊ မပွင့်သေးတဲ့ ကြာဖူးလေးက မပွင့်သေးတဲ့ ဘုရား

၁၅၆**မင်းသိန်**

ကို ရည်ရွယ်တာ။ နွယ်နဲ့ မောင်တို့က နောက်ဘုရားပွင့်တဲအခါမှာ ဘုရားအတူတူဖူးကြမယ်။ ဘုရားပွင့်ရင် ဘုရားဖူးပြီး သံသရာရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းတိုင်အောင်သွားကြမယ်။ သံသာလေကမ်းတိုင်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို မောင် မကြားဖူးဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က

"အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်နွယ်၊ မောင်က စာသိပ်မဖတ်ဘူး။ တုံး လည်း တုံးတယ်။ အ,လည်း အ,တယ်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောမှ မောင်က နားလည်တာ မောင်က လူနံုပါကွယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"အဲဒီ မောင်တို့လို လူနုံတွေကိုပဲ ကြောက်ရတာ၊ လူနုံတွေက တစ်ချုံကွယ်ရင် တမယ်မေ့တတ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"အဲဒီအထဲမှာ မောင်မပါဘူး။ နွယ့်ကို မောင်ကတော့ နွယ်အခုန က ပြောတဲ့ သံသရာဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးတဲ့အထိ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ အဲဒီတော့ နွယ်ရယ် သံသာလေကမ်းတိုင် . . . ကူးကြမယ် တူစုံမောင်နှံ . . ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က . .

"စောစောတုန်းကတော့ လူအ၊ လူနုံဆို အခုတော့ နွယ်ပြောတဲ့ သီချင်းကို ဆက်ပြီးတောင် ပြောနိုင်သေးတယ်။ ဒီအပြောမျိုးနဲ့ မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ခြေမွခဲ့ပြီးပြီလဲ မောင်ရယ်"

ဟု ပြုံးစစနှင့် မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မမှန်မကန် အကြံတစ်မျိုးနဲ့ ရိုးရိုးမချစ် ဆိုးညစ်ခဲ့ရင် မောင့်ကို မိုးကြိုးပစ်ပါစေ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. . .

"ဆောင်းတွင်းကြီးပါ မောင်ရယ် မိုးကြိုးမပစ်ပါဘူး။ ကျိန်ချင်ရင် တော့ မိုးဦးကျမှ ကျိန်ပြပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ကျိန်ပါ့မယ် နွယ်ရယ်၊ နွယ့်အပြင် နွယ့်ထက်ဦးတဲ့သူရှိခဲ့တယ် ဆိုရင် မောင်ဟာ ငရဲမှ သစ်ငုတ်ဖြစ်ရပါစေရဲ့။ ပြီးတော့အချစ် ဆိပ်သင့်ပြီး မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရပါစေနဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. . .

"အိုး မောင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက် ကျိန်နေတာလဲ။ ဒီလောက် တောင် ကျိန်ပြဖို့ မလိုပါဘူး။ မောင့်ကို နွယ်ယုံပါတယ်။ ကဲ. .

လာ.. ဘုရားကို ပန်းသွားကပ်ကြရအောင်"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၁၅၈**မင်းသိင်္ခ**

ဟုဆိုကာ မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် သူ၏ကိုယ်လုံးလေးကို လှုပ်လှီလှုပ်လဲ့ ဖြစ်စေလျက် ဘုရား ရင်ပြင်တွင် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးလျှောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် မြနန်းနွယ်က..

"ဒီမှာ မောင်။ မောင်ကကြာသပတေးသားဆိုတော့ ကြာသပတေး ထောင့်မှာ ပန်းကပ်ရမယ်။ နွယ်ကလည်း ကြာသပတေးသမီးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ကြာပန်းတွေကို မောင်ပဲ ကပ်လိုက်ပါလေ။ မောင် ကြာပန်းကပ်နေတာကို နွယ်က ဟိုနောက်ကကြည့်ပြီး ကြည်နူးစမ်းပါရစေ မောင်ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"နှစ်ယောက်အတူတူထိုင်ပြီးတော့ ဘုရားဝတ်ပြုကြမယ်လေ။ ဘာ ဖြစ်လို့ နွယ်က ရပ်နေရမှာတုံး" ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"နွယ်ပြောသလိုသာ လုပ်စမ်းပါ မောင်ရယ်။ ညနေ တိမ်တောက် တဲ့ အရောင်အောက်မှာ နွယ်ချစ်တဲ့ မောင်တစ်ယောက်ကြာ ပန်းတွေကိုင်ပြီး စေတီတော်ကို ညွှတ်တွားနေတာကို နွယ်က ဘေး ကနေကြည့်နေချင်လို့ပါ"

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ရပါတယ်နွယ်ရယ်၊ နွယ်က မောင့်ကို တကယ်ချစ်တာကိုး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က

"ချစ်ပြီလား မောင်ရယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတည်းပြောထား မယ်။ နွယ်တို့ မိန်းမတွေဟာ အူတိုတယ်ပဲ ပြောရမလား။ သဝန် ကြောင်တယ်ပဲ ပြောရမလား။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားကိုတော့ တခြားမိန်းကလေးက လာပြီးချစ်သွားမှာ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်ကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ နွယ်လည်းပါတယ်။ တခြားမိန်းကလေးက မောင့်နား က ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး မောင့်ရဲ့ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးကလေးကို တိတ်တဆိတ် ခိုးယူသွားမှာကိုလည်း နွယ်က ကြောက်တယ်။ ပြီး တော့ မကြည့်သလို ကြည့်သလိုနဲ့ မောင့်ကိုခိုးကြည့်သွားမှာကို လည်း နွယ်က စိုးရိမ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"စိတ်ချ တာမွေဘက်မှာ သံပန်း၊ သံတံခါးလုပ်တဲ့ အလုပ်ရုံရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သံကွန်ချာကြီး သွားလုပ်ခိုင်းမယ်။ ပြီးတော့ နွယ်နဲ့မောင် အထဲမှာ ဝင်နေကြမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က. .

၁၆ဝ**မင်းသိန်**

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ မောင်ရယ်၊ နှစ်ယောက် စလုံး ထောင်ကျသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။ မောင်ပဲ အထဲမှာနေပါ။ နွယ်က အပြင်ကနေ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးမှာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က.

"အဲသလိုဆိုရင် မောင်တစ်ယောက်တည်း ထောင်ကျသလို ဖြစ် နေမှာပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"အမှန်ပေ့ါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို အိမ်ကြီးပေါ် က ထောင်ကျ အောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒါကို အိမ်ထောင်ကျတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်လား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"အဲဒီထောင်မျိုးတော့ မောင်ကျချင်တာ ကြာပြီ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ကဲပါ မောင်ရယ်။ စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ဘုရားဝတ်ပြုပါ။ နွယ် ဟိုနားက ကြည့်နေမယ်"

ဟု မြနန်းနွယ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် ကြာပန်း များကို ကိုင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုဝပ်တွားကာ ပန်းများ ကပ်

ပြနန်းနွယ် ၁၆၁

လှူလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် နွယ်နှင့်ပေါင်းရရန် ဆုတောင်းလေ တော့၏။ ပြီးလျှင် ကြာပန်းများကို ဘုရားပန်းအိုးသို့ သွား၍ စိုက်လိုက် လေတော့၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ် ဆီသို့ လျှောက်၍ သွား၏။ မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်၏ လက် ဖျားနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်

"ဒီမှာမောင် မောင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ မာန်မာနကြီးတတ် ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ဟာ ဘုရားဝတ်ပြုတဲအခါမှာ ဖူး မြော်မာန်လျော့လို့ဆိုတဲ့ အတိုင်း မာန်လျော့ချလိုက်တော့ မောင့် မျက်နှာမှာ အလှတွေ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ တည်ကြည်မှု၊ ရင့်ကျက်မှု၊ မာန်မာနမရှိမှု ဆိုတဲ့ အရာသုံးမျိုးပေါင်းစပ်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတစ်မျိုး ကို နွယ်တွေ့ရတယ်။ ဘုရားကို မာန်လျော့ပြီး ရှိခိုးနေတဲ့ မောင့်ရဲ့ မျက်နှာဟာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညမှာသာတဲ့ လမင်းကြီး လိုပါပဲ မောင်ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မောင် အခုဘာတွေ ဆုတောင်းခဲ့သလဲ သိလား" ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က.

၁၆၂**မင်းသိခံ**

"နွယ်နဲ့ပေါင်းရပါစေသားလို့ ဆုတောင်းမှာပေါ့။ တခြား ဘာတွေ များ ဆုတောင်းစရာရှိလို့လဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"အမှန်ပဲ နွယ်ရေ၊ အဲဒီအတိုင်း ဆုတောင်းတယ်"

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်၏ လက် ကိုကိုင်၍ စေတီတော်အပြင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင် မြနန်းနွယ်က. .

"နွယ်ကတော့ မောင့်ရဲ့မေတ္တာကို ရချင်တာ ဒီတစ်ဘဝတစ်လျှောက် မဟုတ်ဘူးနော်။ သံသရာရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးတဲ့အထိ ရချင် တာ။ ပြီးတော့ နွယ်က အခုအရွယ်မှာတော့ လှသေးတာပေါ့။ အသက်ကြီးလို့ အဘွားကြီးဖြစ်ပြီး ခါးတွေကိုင်း၊ နားတွေထိုင်းတဲ့ အရွယ်မှာကော မောင်က ဒီအတိုင်း ချစ်နေမှာလား" ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က.

"တြခြား ယောက်ျားတွေတော့ မပြောတတ်ဘူးနွယ်ရေ။ မောင့် အချစ်ကတော့ လျော့သွားဖို့မရှိပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွား ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာဆိုရင် ကြီးလာတဲ့အခါ မှာ အနှစ်တစ်ထောင်ပေ့ါ်နွယ်ရယ်။ အခုမောင်ပြောတဲ့ စကား တွေကို

နွယ့်စိတ်ထဲမှာ အပိုတွေလို့ ထင်ရင် နွယ့်အနေနဲ့ မောင့် ကို စမ်းနိုင်ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ မြနန်းနွယ်က

"မစမ်းရက်ပါဘူး မောင်ရယ်။ ကိုယ့်ကိုချစ်တာကို မယုံလို့ ကိုယ် ချစ်တဲ့ ယောက်ျားကို စမ်းသပ်မယ်ဆိုတာ ရက်စက်ရာကျလှပါ တယ်။ စမ်းလည်း မစမ်းရက်ပါဘူး။ စမ်းလည်း မစမ်းချင်ပါဘူး။ နွယ်ယုံပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နွယ်နဲ့ မောင်တို့ကြားမှာ ဒေါ် စာဉကြီးက နှောင့်ယှက်မှာ။ ဒီမိန်းမကြီးက နွယ့်အုပ်ထိန်း သူတွေကို တိုင်ချင်တိုင်မှာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"နွယ့်မှာ အုပ်ထိန်းသူ ဟုတ်လား။ ရှိသလား။ ဘယ်သူတွေလဲ " ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က…

"အုပ်ထိန်းသူရှိတာပေါ့ မောင်ရယ်။ ဘိုးဘိုးချုပ်ဆိုတာ နွယ့်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူပေါ့။ နွယ်အမှားလုပ်မိတာနဲ့ နွယ့်ကိုဆုံးမတယ်။ တစ်ခါတလေ အပြစ်ဒဏ်တွေ၊ ဘာတွေပေးတယ် မောင်ရဲ့။ ဘယ် သူနဲ့မှ မတွေ့ရအောင် အလွန်နက်တဲ့တွင်းကြီးထဲကို ချချင်ချ ထားတာ"

၁၆၄**မင်းသိခံ**

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဘယ်လောက်ကြာကြာ ချထားသလဲ"

ဟု မေးလိုက်လျှင်. .

"သိပ်အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါချရင် တစ်ရာ့ရှစ် နှစ်ကြာတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဟင်"

ဟု ယောင်ယမ်း၍ ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့၏။

မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်၏ လက်ကလေးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆွဲခေါ် လေ၏။ မြနန်းနွယ်လည်း အလိုက်သင့်ကလေး လိုက် ပါခဲ့၏။

မြစ်ဘက်မှ ဖြတ်၍တိုက်လာသော လေကြောင့် မြနန်းနွယ်၏ ဆံပင်များသည် လေထဲတွင် ဝဲပျံ၍ နေလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖေ သော်က

"ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ နွယ့်ကိုမောင်ပြောပြမယ်" ဟု စကားစလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က.

"စာသင်တာကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အပြင်ကိုငေးနေလို့ ဆရာပါကြီး က မောင့်နားရွက်ကို လာပြီးဆွဲလိမ်တယ်မဟုတ်လား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်၏မျက်နှာ ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီးနောက်. .

"နွယ်က အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနေရတာလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"သိတာပေါ့ မောင်ရယ်။ နွယ်က မောင့်ကို ချစ်နေတာကိုး။ အဲဒီ တော့ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲလို့ ပြောလိုက်ဦးမယ်။ နွယ်ရယ်၊ မောင်ရယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတယ်။ နွယ်လည်း မောင်ပဲ။ မောင်လည်းနွယ်ပဲ။ အဲဒီ တော့ မောင်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာဟာ နွယ်ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာနဲ့အတူတူပဲပေါ့ မောင်ရယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာပါကြီးက မောင့်ရဲ့နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်တာဟာ မောင်တစ်ယောက် တည်း နာတာမှမဟုတ်ပဲ။ နွယ်လည်းနာတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် နွယ်၏လက်ကလေး ကို တိုး၍ညှစ်လိုက်လေ၏။

ညှစ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း ၎င်းကပင် "အား" ဟု အော်လိုက်လေ၏။

၁၆၆**မင်းသိန်**

ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က. .

"နွယ်က အော်ရမှာ ဘာဖြစ်လို့ မောင်က အော်နေရတာတုံး" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. •

"နွယ်နဲ့မောင်နဲ့က နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်ယောက် တည်းပဲ ဥစ္စာ၊ နွယ်နာရင် မောင်လည်းနာတာပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က.

"ဟွန်း.. တတ်တယ်"

ဟု နှုတ်ခမ်းကလေး စူ၍ မျက်စောင်းကလေးထိုးကာ ပြောလိုက် လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖေသော်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့သည် ဗိုလ်တထောင် ဆိပ်ကမ်းတွင် အချိန်အတော်ကြာနေကြလေ၏။

"သိပ်ပြီး မှောင်လာပြီမောင်ရေ။ အချိန်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က…

"အချစ်မှာ အချိန်မရှိဘူး"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

"အဲဒီလို မပြောပါနဲ့မောင်ရယ်။ နွယ်တို့အိမ်က လူကြီးတွေ သိ သွားလို့ရှိရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါ့မယ်"

ဟု မြနန်းနွယ်က ပြောလျှင် မောင်ဖေသော်က. .

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ပြနန်းနွယ် ၁၆၅

"အချစ်မှာ ဒုက္ခမရှိဘူး"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် ခြေထောက်နှစ် ဖက်ကို ညင်ညင်သာသာ မြေကိုဆောင့်၍ ဆောင့်၍နင်းရင်း. .

"ဒါဖြင့်မောင်ရယ်၊ အချစ်မှာ ဘာရှိသလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ဘာရှိရမလဲ နွယ်ရယ်၊ အချစ်မှာ အချစ်ပဲရှိတာပေ့ါ့။ အချစ်ကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိုရင်လည်း အချစ်ပဲရမယ်။ အချစ်ကို အဆီညှစ်ရင်လည်း ထွက်လာမယ့် ဆီဟာ အချစ်ပဲဖြစ်မယ်။ အချစ်ကို ရွှေချွတ်သလို ငရဲမီးနဲ့ချွတ်ရင်လည်း အချစ်ပဲရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဟာ ဓာတ်ပေါင်းမဟုတ်ဘူး။ ဓာတ် သေပဲဖြစ်တယ်။ ဒါဟာလည်း အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို ပြောတာ ပါ။ အချစ်တုအချစ်ယောင်ဆိုရင်တော့ ချစ်ဒုက္ခငရဲမီးစားလိုက် တာနဲ့ အခိုးအငွေ့တွေဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားမှာ။ မောင့်အချစ်က ဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကြိုက်တဲ့ ငရဲမီးနဲ့စားပါ။ အပြင်းဆုံး အကွာ ရဂျာ ငရဲမီးနဲ့စားရင်တောင် အစားခံနိုင်မယ့် အချစ်ပါ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က…

"ဟွန့်.."

၁၆၈**မင်းသိန်**

ဟု ဆိုကာ မျက်စောင်းကလေးတစ်ချက်ထိုးရင်း...

"သူ သိပ်တတ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက်သည် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်. .

"လေညင်းခံရင်း သမ္ဗန်စီးကြမလား.."

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်က နွယ်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ နွယ်ကလည်း မောင်ဖေသော်၏ မျက်နှာကို ရွှန်းလဲ့ဝင်းပ သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအကြည့်၌ အဓိပ္ပာယ်ပါ ၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်မှာ 'မောင့်သဘောပဲ' ဟူ၍ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်သည် နွယ်၏လက်ကိုဆွဲ၍. .

"ကဲ. . သမ္ဗန်ဆရာရေ. . ဘယ်မလဲ ခင်ဗျား သမ္ဗန်"

ဟုမေးလိုက်ရာ သမ္ဗန်ဆရာ သမ္ဗန်ကိုညွှန်ပြလေ၏။ မောင်ဖေ သော်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့သည် သမ္ဗန်ပေါ် တက်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် နှစ်ဦး ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်ကြလေ၏။ မောင်ဖေသော်က မြနန်းနွယ်အား ဖက်ထား ၏။ သမ္ဗန်ဆရာလည်း. 'ကျွီး... ကျော့... ကျွီး... ကျော့' ဖြင့် ခတ်သွားလေတော့၏။

မြနန်းနွယ်သည် သူ၏ဦးခေါင်းကို မောင်ဖေသော်၏ ရင်ခွင်တွင်း

ပြနန်းနွယ် ၁၆၉

သို့ ထိုးနှစ်ထား၏။ မောင်ဖေသော်က မြနန်းနွယ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်း၍ဖက်ထား၏။ မြနန်းနွယ်သည် တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း. . .

"မောင်ရယ်. . ဒီအချိန်လေးဟာ တစ်ကမ္ဘာဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ ကြည်နူးရတဲ့အချိန်ကလေးမဟုတ်လား။ ဆွတ်ပျံ့ ရတဲ့အချိန်ကလေးမဟုတ်လား"

ဟု ပြောလိုက်သည်။ မောင်ဖေသော်က..

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီအချိန်လေးကို နွယ့်အနေနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပါကွယ်။ တစ်ကမ္ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က ရယ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌

"စဉ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းအထိ ခတ်မယ်နော်" ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

သမ္ဗန်သမားက. .

"ဖြစ်နိုင်ရင် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲအထိ ခတ်သွားစမ်းပါ ကိုယ့်လူရာ။ ချစ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာ ချစ်သမ္ဗန်လေးစီးသွားရတာ ဘယ်လောက် အရသာရှိမယ်လို့ ကိုယ့်လူထင်သလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ သမ္ဗန်သမားက ရယ်လေ၏။

"ကျုပ်သမ္ဗန်ကို ချစ်သူနဲ့အတူစီးတဲ့လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ ပြောကြ

၁၀၀**မင်းသိန်**

တာချည်းပဲ။ ပြီးတော့လည်း အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဒီသမ္ဗန် ကိုပဲ ပြန်ရောက်လာတတ်ကြတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် သွား၏။

"ကိုယ့်လူကတော့ လုပ်ပြီ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် သမ္ဗန်သမားက. .

"ဒါက အဖြစ်ပြောပြတာပါ ဆရာရယ်။ အဲဒီလိုပဲ မိန်းမတွေ ကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီသမ္ဗန်ကိုစီးပြီးရင် နောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီသမ္ဗန်ကို ပြန်ရောက်လာတတ်ကြ ပါသေးတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"ဒီမှာ သမ္ဗန်ဆရာကြီး။ ဒီက ဒီလိုအစားမျိုးထဲက မဟုတ်ပါဘူး နော်။ စကားကိုကြည့်ပြောပါ။ ဒီက ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ ချစ်ဖူးတာ။ လပြည့်မှ တစ်ကြိမ်သာပွင့်ပြီး ကြွေကျသွားတတ် တဲ့ ကုမုဒြာကြာမျိုးလို ဒီကအသည်းက တစ်ကြိမ်သာ ချစ်တတ် ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သမ္ဗန်သမားက..

"ဟိုတစ်ခါ သမ္ဗန်စီးသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ။ နောက် တစ်လ၊ နှစ်လလောက်ကြာတော့ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီသမ္ဗန်ကို လာစီးပြန်ရတာပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီစကားမျိုး ပြောသွားတာပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"ဒီမှာ သမ္ဗန်ဆရာကြီး။ ကျွန်မကို ရှင်ယုံဖို့မလိုဘူး။ ကျွန်မချစ် တဲ့ မောင် ယုံရင်ပြီးတာပါပဲ။ မောင့်ကိုတော့ ကျိန်ပြမယ်။ နွယ် ဟာ မမှန်မကန်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မောင့်ကိုချစ်မိရင် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာ မိန်းမချည်းပဲဖြစ်ပါစေသတည်း။ ပြီးတော့ လင် မရပါစေသတည်း။ လင်လိုချင်သောအခါ၌လည်း ယူဇနာတစ်ရာ ဝေးသော ကန္တာရခရီးကို အဖော်မပါ တစ်ဦးတည်း ခြေကျင် သွားပြီး သစ်ငုတ်တိုပေါ် မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ လင်အို လင်မင်းကို အခြားသော လင်ငတ်မသုံးဦးနှင့် နပန်းလုံးပြီး လုယူ ရပါစေသတည်း"

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ကျိန်ပြလိုက်ရာ သမ္ဗန်သမားသည် တဟား ဟားရယ်မောရင်း. .

"ဒီကျိန်နည်းက ပုဂံခေတ်က ကျိန်တဲ့နည်း။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလို

၁**ျပင်းသိင်္ခ**

ကျိန်နည်းမျိုး မရှိဘူး။ သမိုင်းကျောက်စာအချို့မှာ ပုဂံခေတ်က ကျိန်တဲ့ ကျိန်ဓလေ့တွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ အခု ခင်ဗျား ကျိန် တာမျိုးပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က...

"သမ္ဗန်ဆရာ၊ ခင်ဗျား ကျောက်စာ လိုက်စားသလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ သမ္ဗန်သမားက. .

"ဟင့်အင်း. ကျောက်စာ မလိုက်စားပါဘူး။ ထမင်းပဲ လိုက် စားတယ်"

ဟု အရွှန်းဖောက်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့၏ရယ်မောသံသည် ရန်ကုန်မြစ် ရိုးတစ်လျှောက် ပျံ့နှံ့သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား သမ္ဗန်ဆရာသည် တိတ်ဆိတ်စွာ သမ္ဗန်ခတ် ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် မောင် ဖေသော်၏ရင်ခွင်ထဲတွင် သူ၏ဦးခေါင်းကို နှစ်မြှုပ်ထားရင်း တွတ်တီး တွတ်တာပြော၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်၏ နဖူးပေါ် တွင် ဝဲကျနေသော ဆံစကလေးများကို လက်ဖြင့် အသာအယာ သပ်ပေးနေ၏။

ပြနန်းနွယ် ၁၀၃

ထိုအချိန်၌ လထွက်လာပြီဖြစ်၏။

လရောင်သည် ရန်ကုန်မြစ်၏ လှိုင်းကြက်ခွပ်များပေါ် တွင် တဝင်းဝင်းတောက်ပလျက် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေ၏။ ထိုလရောင် နှင့်အတူ မောင်ဖေသော်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့၏စိတ်များသည် မရပ်မနား ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်၏ လည်ချောင်းသည် တံတွေးများခန်းခြောက်ကာ ပူလောင်လာ၏။ ပူလောင်လာသည်နှင့်အမျှ အသံသည်လည်း အက်ရှရှဖြစ်လာ၏။ ထို အက်ရှရှအသံကြီးဖြင့်...

"မောင် နွယ်နဲ့ မခွဲချင်တော့ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ သမ္ဗန်သမားက..

"ခင်ဗျားအသံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် အလွန်စိတ်ဆိုး သွား၏။

"သမ္ဗန်သမားထဲမှာ ကိုယ့်လူ အညံ့ဆုံးပဲ။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ တွေမှာ ဝင်ပြီးပါနေတာကိုး"

ဟုပြောလိုက်လျှင် သမ္ဗန်သမားသည် ရယ်လေ၏။

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိတ်ဆွေရာ။ ကျုပ်က ပျော်တတ်လို့ပါ။ ပြော. .

၁**ဂ၄မင်းသိင်္ခ**

ပြော • ပြော • ကျုပ်ကလည်း ဘိုင်စကုပ်မကြည့်ရတာ ကြာ ပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း သမ္ဗန်ခတ်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် နွယ့်အား အသံအက် ကြီးဖြင့် စကားပြော၍နေလေ၏။

"နွယ်… မောင်လေ နွယ်နဲ့အတူ အခုလို အမြဲတမ်း နေချင် တယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"မိတ်ဆွေရဲ့အသံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ"

ဟု တိုးတိုး ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ် ၏ ဟာသဉာဏ်ရှိပုံကို လွန်စွာသဘောကျသွားသည့်အလျောက် မြနန်း နွယ်၏ နဖူးကလေးကို လက်သီးဖြင့် မနာကျင်အောင် ထုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် စဉ့်အိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြ လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် သမ္ဗန်သမားအား သမ္ဗန်ခ ပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင် မြနန်းနွယ်၏လက်ကိုဆွဲကာ ကုန်းပေါ် သို့တက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လက်ချင်းချိတ်ကာ ဗိုလ်တထောင်ဘက်ဆီသို့ ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

မြနန်းနွယ် ၁၀၅

မှောင်မိုက်သော ကုန်ရုံကြီးများအနီးသို့ရောက်သောအခါ မောင် ဖေသော်က မြနန်းနွယ်အား. .

"မောင်တော့ ဟောဒီလို မှောင်မှောင်မည်းမည်း ဂိုဒေါင်ရိပ်ကြီး တွေထဲက ဖြတ်ပြီးလျှောက်ရမှာ ကြောက်သလိုပဲ။ အဲဒီလိုနေရာ မျိုးတွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိတတ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က ရယ်လေ၏။

"မကောင်းရင် ဆိုးဝါးတာပေ့ါ မောင်ရယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး ဆို တာ သရဲကိုပြောတာလား။ တစ္ဆေကိုပြောတာလား။ သဘက်ကို ပြောတာလား။ ဥစ္စာစောင့်ကိုပြောတာလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"တမလွန်ဘဝကဟာတွေအားလုံးဟာ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ မဟုတ် လား"

ဟု ပြောလေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် ခေါင်းကလေးကိုယမ်းရင်း. "ဟင့်အင်း. ဟင့်အင်း. နွယ်တော့ ဒီလိုမထင်ဘူး။ တမလွန် ဘဝကိုရောက်တဲ့ဟာတွေအားလုံးကို မကောင်းဆိုးဝါးထဲ ထည့်လို့ မရဘူး။ တမလွန်ဘဝမရောက်ဘဲနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်နေတာ တွေလည်း အများကြီးပဲ"

၁**၅၆မင်းသိမ်**

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"နွယ်ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ မောင်က တမလွန်ဘဝကို ရောက်နေတဲ့ စောစောက နွယ်ပြောတဲ့ တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့၊ သဘက်တို့၊ ဥစ္စာစောင့်တို့ကို အားကြီးကြောက်တာ။ ဘာဖြစ် လို့ကြောက်တာလဲဆိုတော့ သူတို့အကြောင်းကို ဂဃနဏ မသိ လို့ ကြောက်တာဖြစ်မှာပါ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် နွယ်က. .

"သူတို့အကြောင်းကို မောင်က သိချင်လို့လား"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"သိချင်တယ် နွယ်။ သူတို့လောကဟာ ဘယ်လိုရပ်တည်နေတာ လဲ မသိဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီလို မောင်ရဲ့။ တမလွန်လောကက လူတွေကြည့်တဲ့ ကြည့်မှန် လိုပဲ ပြောင်းပြန်ရပ်တည်နေတာ။ ဥပမာ လူတစ်ယောက်ဟာ ညာဘက်ပါးပေါ် မှာ အမှတ်ကြီးတစ်ခုပါတယ်ဆိုပါတော့။ သေ သွားပြီး တမလွန်ဘဝရောက်ရင် အဲဒီအမှတ်ကြီးဟာ ဘယ်ဘက် မှာရောက်နေတယ်။ မောင်လည်း တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ။ မှန်ကို

မြနန်းနွယ် ၁၅၅

ကြည့်ပြီး မောင့်ရဲ့ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ကြည့်ပါလား။ မှန် ထဲက မောင့်အရိပ်ဟာ ဘယ်ဘက်လက်ကို မြှောက်ပြနေလိမ့် မယ်။ တစ်ခါတလေ တမလွန်လောကသားတွေ ဘာတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပူးကပ်ပြီး စာတွေဘာတွေ ရေးပြတတ် တယ်။ အဲဒီလိုရေးပြတဲ့အခါမှာ စာတွေဟာ မှန်ထဲမှာထင်သလို ပြောင်းပြန်ကြီးဖြစ်နေတတ်တယ်။ သူတို့ရေးတဲ့စာကို မှန်နဲ့ ထောင်ကြည့်မှ အတည့်ဖတ်လို့ရတယ် မောင်ရဲ့။ နောက် ဥပမာ တစ်ခုပြောရရင် တမလွန်လောကနဲ့ မောင်တို့လောကဟာ ရာဘာစတင့် တံဆိပ်တုံးနဲ့ အဲဒီတံဆိပ်တုံးရိုက်ထားတဲ့ တံဆိပ်ကို ကြည့်ရင် အတည့်တွေဖြစ်နေတယ်။ တံဆိပ်တုံးကိုကြည့်ရင် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်"

ဟု မြနန်းနွယ်က ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"အဆန်းပဲနော်. . ။ အဲဒါက ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်နေရတာတုံး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်သည် မောင်ဖေသော်၏လက် ကိုဆွဲယူပြီးလျှင် လက်ကိုနမ်းရှုံ့လိုက်ပြီးနောက်. .

"အဲဒါဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲဆိုတော့ အချိန်ကာလဆိုတဲ့ စည်းမျဉ်းကြောင့်ဖြစ်တာ။ အချိန်ကာလရဲ့ စည်းမျဉ်းနဲ့အတူ

၁**ဂ၈မင်းသိခံ**

အမြင်လွှာတွေလည်း ကွာခြားတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင် 'ဒိုင် မင်းရှင်း' ပေါ့ မောင်ရယ်။ မောင်နဲ့ နွယ်တို့လောကက 'သရီး ဒိုင်မင်းရှင်း' သုံးဘက်အမြင်လွှာလောက မဟုတ်လား။ တမလွန် လောကက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ 'နန်းဒိုင်မင်းရှင်း' အမြင်လွှာ မဲ့နေ တဲ့လောကပေါ့ မောင်ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ခေါင်းကိုကုတ်၏။ ထို့နောက်. .

"နွယ်ပြောတာတွေကတော့ ဟုတ်တာတွေဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်ကတော့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ နားမလည်ဘူးဆိုတာ အိုင်တင်လုပ်ပြီးပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ကို နားမလည်တာ ထပ်ပြီး ရှင်းပြပါဦးနွယ်ရယ်. "

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြနန်းနွယ်က. .

"ဒီမှာမောင်. အချိန်ဆိုတာ တကယ်က မရှိဘူးနော်။ ရှိသလို တင်စားပြောဆိုနေရတာ။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ၊ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ဆိုတာတွေက ရှိုင်းစာပြီးပြောရတဲ့ စကားတွေ။ တကယ်က မရှိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ နေရာဆိုတာလည်း သတ်မှတ် ပြောဆိုနေရတာ။ မောင်နဲ့နွယ်နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲလို့

မြနန်းနွယ် ၁၀၉

ပြောမယ်ဆိုရင် ဖြေရသိပ်ခက်သွားလိမ့်မယ်။ မရှိတဲ့အချိန်ကာလ ကို ရှိတယ်လို့ အမှတ်မှားပြီး လူ့လောကကြီးမှာ ရပ်တည်နေကြ ရတာ။ မရှိတဲ့အကွာအဝေးကို ရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး ရပ်တည် နေကြရတာ။ အဲဒီနှစ်ခုစလုံးဟာ မာယာတွေချည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကို လူတွေသိဖို့ခက်တယ်။ တမလွန်လောကသားတွေကတော့ သိကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်ကျော်လောက်က နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်သွားတဲ့ အနော်ရထာဘုရင်ကြီးနဲ့ ဒီနေ့မနက်မှ သေသွားတဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်တို့ဟာ တမလွန်မှာ အတူတူ ပဲ။ ဘယ်သူကမှ ရှေ့မကျဘူး။ ဘယ်သူကမှ နောက်မကျဘူး။ တစ်ထပ်တည်း၊ တစ်သားတည်းဖြစ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း. . "ပိုပြီး ရှုပ်ကုန်ပြီနွယ်ရေ၊ မောင်တော့ နားမလည်ပါဘူး။ အချိန် ကာလနဲ့ အကွာအဝေး၊ ပြီးတော့ အမြင်လွှာ၊ အဲဒါဘာတွေလဲ" ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ "အဲဒါတွေက ပဟေဠိမဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်အရာတွေ ဖြစ်တယ်။ နွယ်တစ်ခုပြောမယ်။ နွယ်ဟာ အခုခေတ်လူသား မဟုတ်ဘူး။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက

၁၈ဝ**မင်းသိန္**

ရှိနေတဲ့ လူသားဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရပ်တည်ဖို့ ဆိုတာ လူ့ရဲ့အသွေးအသားတွေ၊ လူ့ရဲ့ခန္ဓာတွေနဲ့ ရပ်တည်လို့ မရဘူး။ အဲဒီအသွေးအသားတွေ၊ အဲဒီခန္ဓာတွေဟာ ကြမ်းတမ်း တယ်။ ဒါကြောင့် အနုသုခုမခန္ဓာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဇောတိခန္ဓာနဲ့ ရပ်တည်နေရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင်တော့ အက်စ်ထရက် ဘော်ဒီပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် သူ၏နားကို မယုံသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် မြနန်းနွယ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်လေ၏။ "ဒီလိုဆိုရင် နွယ်ဟာ လူမဟုတ်ဘူးလား"

ဟု တုံးတိတိ မေးလိုက်၏။ မြနန်းနွယ်က ပြုံး၍..

"လူတော့ လူပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်တို့လို လူမဟုတ်ဘူး။ ဘော်ဒီ ကလည်း မောင်တို့လို ဟူးမင်းဘော်ဒီမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နွယ်တို့မှာ မောင်တို့လို ဖလက်အင်ဘုန်းမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း မောင်တို့လို ဖလက်အင်ဘုန်းမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ရုပ်ကလည်း မောင်တို့လို ကြမ်းတမ်းတဲ့ သြဋ္ဌာရိကရုပ်မဟုတ်ဘူး။ သုခုမရုပ် ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ နွယ်ဟာ မောင်တို့လို သုံးဘက်မြင်လောက မဟုတ်ဘူး။ နန်းဒိုင်မင်းရှင်း ဖြစ်တယ်။ မသိတဲ့လူတွေက နွယ့်ကို ဉစ္စာစောင့်လို့တောင် ထင်ကြတယ်။ အမှန်က ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ နေတဲ့ 'ပလိန်း' အလွှာချင်းမတူတာပါ"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"နွယ် အခု မောင့်ကို ပြောပြနေတာတွေဟာ တကယ်ပဲလား။ ကျီစားနေတာလား. "

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ မြနန်းနွယ်သည်. .

"မောင်မယုံဘူးဆိုရင် တစ်ခုပြမယ်။ မောင် အင်မတန်ကြောက် တဲ့ ဟောဒီ ဂိုဒေါင်အရိပ်မည်းမည်းကြီးကို လင်းအောင်လုပ်ပြ မယ်" ဟု ဆိုကာ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးကလေးကို ထောင်လိုက်လေ ၏။ ထိုအခါ၌ ဝပ် ၅ဝဝ ရှိသော မီးလုံးကို ထွန်းညှိလိုက်သကဲ့သို့ လင်းထိန်၍သွားလေတော့၏။ မောင်ဖေသော်သည် မျက်လုံးပြူ၍ သွား ၏။ မြနန်းနွယ်သည် သူ၏ ညာလက်ညှိုးကို ထောင်လိုက်ပြန်၏။ ဝပ် ၁ဝဝဝ ရှိသော မီးလုံးကို ထွန်းညှိလိုက်သကဲ့သို့ လင်းထိန်၍သွား၏။ ဂိုဒေါင်အရိပ်မည်းကြီးသည် နေ့ခင်းမွန်းတည့်ချိန်ကဲ့သို့ လင်းထိန်၍ နေလေတော့၏။

မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်ကို ထိတ်လန့်၍ လူချင်းခွာလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ၌ မြနန်းနွယ်က. .

"မောင်… သိပ်ပြီး ကြောက်သွားပြီလား"

၁၈၂**မင်းသိင်္ခ**

ဟု မေးလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ကြောက်တယ်လို့ပြောရမှာထက် အံ့ဩသွားတယ်လို့ပြောရင် ပိုပြီးမှန်ပါတယ် နွယ်။ ပြီးတော့ နွယ်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှန်း လည်း မောင်မသိဘူး။ နွယ်နဲ့ မောင်နဲ့က အလွှာချင်း၊ ပလိန်းချင်း လည်း မတူဘူးဆိုတော့ ပေါင်းရဖို့ကော ရှိသေးရဲ့လား" ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က ရယ်လေ၏။ ထို့နောက်. . "ဒါက လွယ်ပါတယ်မောင်ရယ်။ ပလိန်းချင်းတူသွားအောင်

်ဒါက လွယ်ပါတယ်မောင်ရယ်။ ပလိန်းချင်းတူသွားအောင် မောင့်ကို တမလွန်လောကထဲ ခေါ် ဖို့ပဲရှိတာပေါ့..." ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည်..

"တမလွန်လောက ေ ဟုတ်လား။ တမလွန်လောကဆိုတာ သေ သွားတာကို ပြောတာမို့လား"

ဟု အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် မြနန်းနွယ်က. .

"မောင်ကလည်း တမလွန်ဆိုတာနဲ့ ကြောက်လိုက်တာ မပြောပါ နဲ့တော့။ တမလွန်ရယ်၊ အခုရယ်ဆိုတာဟာ တစ်ခုတည်းပဲ မဟုတ်လား။ စောစောက နွယ်ပြောထားသားပဲ။ အချိန်ကာလ ဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးလေ။ ကဲပါ. . ဟိုမှာ အိမ်ကိုရောက်လာ ပါပြီ။ မိုးလည်းချုပ်လှပြီ။ ဒီမှာပဲအိပ်သွား"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြနန်းနွယ်၏အိမ် ကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ မကြာသေးမီက ၎င်းရောက်ခဲ့ဖူးသော ခမ်းနား ကြီးကျယ်သည့် အိမ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြန်လေ၏။

ထို့နောက် မြနန်းနွယ်က မောင်ဖေသော်အား အခန်းတစ်ခု သို့ ခေါ် သွား၏။ ထိုအခန်းကိုလည်း မောင်ဖေသော် ကောင်းစွာမှတ်မိ ၏။ ယခင်တစ်ကြိမ် အိပ်ဖူးခဲ့သော အခန်းဖြစ်၏။ လွန်စွာ ကြီးကျယ် သော ခုတင်ကြီးပေါ် တွင် လဲလျောင်းလိုက်၏။

ထို့နောက် မြနန်းနွယ်က မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုမှိတ်လိုက်ပြီးလျှင်. • "မောင်. • အိပ်တော့"

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော် သွားသည်မသိ။ နံနက် (၈)နာရီထိုးသောအခါ၌ မြူနီစီပယ်ကုလား အလုပ်သမားနှစ်ဦးသည် မောင်ဖေသော်အား ကုန်ရုံဂိုဒေါင်ကြီးနှစ်ခု ကြားမှ ဆွဲထူ၍နှိုးလိုက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်သောသူက. .

"ဟေ့ ကောင်လေး. . . မင်း. . . ကျောင်းသားမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဂိုဒေါင်ကြားထဲ လာအိပ်နေတာလဲ"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖေသော်သည် အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြင့် ထလိုက်ပြီးနောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၁၈၄**မင်းသိင်္ခ**

"ဒီနေရာကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ။ ညက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အိပ်မက်လား။ တကယ်လား။ ဝေခွဲ၍ မရတော့ပါလား"

ဟု စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်လေတော့သတည်း။

****

အခန်း(၃)

မောင်ဖေသော်သည် စာသင်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ထိုင်နေသော် လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ပေ။ သူ၏မျက်လုံးများသည် အဝေးဆီ သို့ ငေးမောနေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆရာပါက. .

"ဟေ့… ဖေသော်… မင်း… ဘာကို ငေးမောနေတာလဲ။ သိပ်မကြာတဲ့အချိန်ကာလအတွင်းမှာ မင်းဟာ စာမေးပွဲဖြေရ တော့မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၁၈၆**မင်းသိန္**

"အချိန်ကာလဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးဆရာ။ ပစ္စုပ္ပန်ကနေပြီး ထောက်ဆပြောဆိုနေရတာ တကယ်မရှိဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ဆရာပါက••

"မင်းဟာ မိဘတွေနဲ့ ဝေးကွာနေတဲ့ဆီကလာပြီး ကျောင်းတက် နေရတာ"

ဟု စကားစလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဝေးတယ်၊ နီးတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးဆရာ။ မရှိတဲ့ အာကာသကို အရှိလုပ်ပြီးပြောဆိုနေရတာ။ တကယ်ကတော့ အချိန်ဆိုတာ လည်း မရှိဘူး။ နေရာဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ အမြင်ထောင့်၊ အမြင်လွှာ၊ ဒိုင်မင်းရှင်းတွေပဲရှိတယ်"

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင် တစ္ဆေခြောက်ခံရသည့်အလား မျက်လုံးပြူ၍သွားလေ၏။ ထို့နောက်. .

"မောင်ဖေသော် မင်းဟာ ဖီလော်ဆော်ဖာကြီးဖြစ်သွားပြီဟေ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဦးနှောက်ပျက်သွားပြီပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သောကျောင်းသားများလည်း ရယ်မော ကြလေ၏။ ဆရာပါကမူ မောင်ဖေသော်အား ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက်. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

"မင်းကို ဒါတွေ ဘယ်သူပြောသလဲ"

ဟု ပြောရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မြနန်းနွယ်ပြောတာ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"ဟုတ်ပါပြီ။ မြနန်းနွယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ဟု ဆရာပါက မေးလိုက်ပြန်၏။ မောင်ဖေသော်က. .

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်က အခုအချိန်အထိ အသက်ရှင်နေ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မေတ္တာရှိနေကြပြီ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် စာသင်ခန်းအတွင်းရှိ ကျောင်းသားများသည် 'ဝါး' ခနဲ ရယ်မောကြပြန်၏။ ဆရာပါက. .

"ဒီမှာ မောင်ဖေသော်။ မင်းဟာ ပေါက်တတ်ကရ စာရေးဆရာ တွေရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာပါကွာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင်ကတည်းက အခုအချိန်ထိ အသက်ရှင် နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ဒါတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ပဟေဠိတွေလည်း

၁၈၈**မင်းသိန္**

မဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်စမ်းပုစ္ဆာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မြနန်းနွယ်ဟာ တကယ်ရှိနေတဲ့အရာ။ ရီရယ်လတီ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားများလည်း ဝါးခနဲ ရယ်ကြ ပြန်လေ၏။ ဆရာပါသည် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ယမ်း၍...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမိဘတွေကို အကြောင်းကြားရတော့မှာပဲ။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ထောင် ကတည်းက အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ရည်းစား မြနန်းနွယ် နဲ့ ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးရမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"မခက်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဆရာနဲ့ သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာလည်း လေ့လာကြည့်ပေ့ါ။ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပြဦးမယ်။ မနေ့ညက ဂိုဒေါင်နှစ်လုံးကြားက ကျွန် တော်နဲ့ သူ ဖြတ်လာကြတာ မှောင်မည်းနေတာပဲ ဆရာ။ အဲဒီ တော့ သူက သူ့ဘယ်လက်ညှိုးလေးကို ထောင်လိုက်တယ်။ ဂိုဒေါင် (၂)လုံးကြားမှာ ထိန်ထိန်လင်းသွားတာပဲ။ နေ့ခင်း အတိုင်းပဲဆရာ" ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်

"လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအသေးစားလေးကို ထွန်းလိုက်တာဖြစ်မှာပါ။ လက်ညှိုးကတော့ မီးမလင်းနိုင်ပါဘူး"

ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်သဖြင့် ကျောင်းသားများသည် ရယ်ကြပြန် သည်။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုကျောင်းသားကိုလှမ်း၍ကြည့်ပြီးမှ. .

"လက်ညှိုးနဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မခွဲတတ်တဲ့သူမှမဟုတ်ဘဲ။ မင်းရဲ့စကားကို မင်းပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းပါ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုကျောင်းသားက. .

"ငါ့ရဲ့စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့ဆိုရင် မင်းရဲ့စကားကို မင်း ပြန် ရုပ်သိမ်းရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ် ထောင်ကနေ အသက်ရှင်ပြီး မင်းနဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်တယ်ဆို တဲ့ မြနန်းနွယ်ကိစ္စပဲ။ အဲဒါဟာ လုံးဝ ယုတ္တိလည်းမရှိဘူး။ ဖြစ် လည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီစကားကို ရုပ်သိမ်းပါ။ အဲဒီ စကားကို ရုပ်သိမ်းရင် ငါ့ရဲ့စကားကိုလည်း ရုပ်သိမ်းမယ်"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်သည် ထိုကျောင်း သားဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ထိုကျောင်းသားကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ.. "ဟေ့ကောင်. မြန်မာမကျ ဘာမကျ၊ အောက်ကလိအာ၊ ကျီး လည်းမမည်၊ ကြက်လည်းမဟုတ်၊ လူယုတ်။ ငါ့လက်သီးနဲ့ နှုတ် ဆက်လိုက်ဦးဟေ့"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၁၉ဝ**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ဆိုကာ ထိုကျောင်းသား၏မေးစေ့ကို လက်သီးဖြင့် 'ဂွပ်' ခနဲ ထိုးချလိုက်လေ၏။ ထိုကျောင်းသားသည် ထိုင်ခုံပေါ် မှ နောက်သို့လန်ကျ သွားလေ၏။ ထိုကျောင်းသားနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော ကျောင်းသားသုံး ယောက်သည် သံပေတံများကိုကိုင်၍ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ကြလေ၏။ ထို အခါ မောင်ဖေသော်က.

"မင်းတို့သုံးယောက်က ငါ့ကို သံပေတံသုံးချောင်းနဲ့ခုတ်မလို့ လား။ သံပေတံသုံးချောင်းကိုင်ထားတဲ့ မင်းတို့လိုကောင်မျိုး သုံး ယောက်မပြောနဲ့တေ့။ မြနန်းနွယ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် 'ခေါပဏီ' တပ်ကြီးနဲ့လာရင်တောင် ငါက ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ ပေတံလေးတွေ သူ့နေရာသူပြန်ထားလိုက်ကြ ကြွက်စုတ် သုံးကောင်ရေး ."

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်ထိုးလိုက်သော ကျောင်းသားမှာ နှုတ်ခမ်းကွဲ၍ သွေးများစီးကျနေလေ၏။ ဆရာပါကား ထိုကျောင်းသားကို ပြုစုနေလေ ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖေသော်အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် ဘော်ဒါဆောင်၌သွားနေရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော် သွားလျှင်သွားချင်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှထ၍...

မြနန်းနွယ် ၁၉၁

"ဆရာ… ဆရာ… ဖေသော် အခုဖြစ်နေတာ ရိုးရိုးမဟုတ် ဘူး ဆရာ။ ပယောဂ။ ကျွန်မတို့ ဘကြီးဟာ ပယောဂကို သိပ်ပြီး နိုင်တာ။ ကျောက်မြောင်းထဲတင်ရှိတယ်။ သူနဲ့ပြကြည့်ရင် ကောင်း မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ထ၍..

"ဒီလိုရှိပါတယ်ဆရာ။ မခင်တီရဲ့ဘကြီးဟာ ပယောဂဆရာကြီး ပါပဲ။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးလည်း ချိတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိပဋ္ဌာန်လမ်းထိပ်မှာ သူနဲ့ကျွန်တော် လမ်းဘေးဘိုင်စကုတ် ရပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘိုင်စကုတ်ပြီးလို့ အိမ်ပြန်တဲ့အခါမှာ လမ်း မီးတွေပျက်နေတယ်ဆရာ။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ သရဲကြောက်လို့ အိမ်မပြန်ဝံ့လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး ပို့ခဲ့ရတယ်။ ဒီစကားဟာ အမှန်ပါပဲ ဆရာ။ မယုံရင် အဲဒီဆရာ ကြီးနဲ့ မျက်နှာဆုံ ပြောဝံ့ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါသည် ကျောင်းသူ မခင်တီ၏မျက်နှာ ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မခင်တီက..

"ဒီလိုရှိပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ဘကြီးဟာ သရဲကြောက်တယ်

၁၉၂**မင်းသိင်္ခ**

ဆိုတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ပယောဂကိုနိုင်တာလည်း အမှန်ပါပဲ ဆရာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားများသည် ရယ်မောကြလေ၏။ ဆရာပါကမူ..

"ဒီမှာ မခင်တီ။ ပယောဂကုတယ်ဆိုတာ သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊ နတ်စိမ်းတွေ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကိုနိုင်မှဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းဘကြီးက သရဲကြောက်တယ်ဆို ဘယ်လိုလုပ် ပယောကုမှာ တုံး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသူ မခင်တီက. .

"ဒီလိုရှိပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မတို့ဘကြီးဟာ သရဲ၊ တစ္ဆေကို ကြောက်တာအမှန်ပါပဲ။ သရဲ၊ တစ္ဆေ လူမှာဝင်ပူးထားရင်တော့ မကြောက်ဘူးဆရာ။ ရိုက်လိုရိုက်၊ ကန်လိုကန်၊ ထုလိုထု လုပ်ဝံ့ ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဘကြီးဟာ သရဲကို အပြင်မှာကြောက်တယ်။ လူမှာပူးရင် မကြောက်ဘူးပေ့ါဆရာရယ်။ ပယောဂကုတယ်ဆို တာ လူမှာပူးတုန်းကုရတာမဟုတ်လား ဆရာရယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက ပြုံးလေ၏။

"အကောင်းဆုံးကတော့ စိတ္တဇဆေးရုံကိုပို့တာ အကောင်းဆုံး

မြနန်းနွယ် ၁၉၃

ပါကွယ်။ ခေတ်မီတဲ့နည်းစနစ်တွေနဲ့ကုလိုက်တာ မြန်မြန်ပျောက် တာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မခင်တီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်၍သွားလေ၏။ ဆရာပါသည် နှုတ်ခမ်းကွဲသွားသော ကျောင်း သားအား အိမ်သို့ပြန်၍ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ကျန်သော ကျောင်းသား၊ ကျောင်း သူများကိုလည်း. .

"တပည့်တို့ရေ… မင်းတို့သူငယ်ချင်း မောင်ဖေသော်ဟာ ယဉ်ယဉ် လေးနဲ့ ရူးသွားပြီ။ အဲဒီတော့ သူ့ကို မစကြဖို့၊ စကားနိုင်မလုကြ ဖို့ ဆရာ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ သူ့ကို ဗွေမယူကြနဲ့ပေါ့ ကွယ်။ သူဟာ သနားစရာအခြေအနေကို ရောက်သွားပြီပေါ့ ကွယ်။ သူ့မိဘတွေကိုမှာပြီး ဆေးကုသဖို့ စီစဉ်ရတော့မှာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသူကျောင်းသားအပေါင်းတို့သည် မောင်ဖေသော်အပေါ်၌ ကရုဏာသက်၍သွားကြလေတော့၏။ ထို့ နောက်တွင်ကား ဆရာပါသည် ကျောင်းဆင်းပေးလိုက်လေတော့၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ကျောင်းဆင်းသွားပြီဖြစ်၏။ ဆရာပါ မှာမူ အိမ်သို့မပြန်သေးဘဲ ကျောင်းရုံးခန်းတွင် ထိုင်၍ စာရေးနေ၏။ ၎င်းရေးနေသောစာမှာ မောင်ဖေသော်၏မိဘများကို မှာကြားခေါ် ယူ

၁၉၄**မင်းသိင်္ခ**

သော စာဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ဆရာပါ၏ ရှေ့တွင် လာ၍ ရပ်၏။ ဆရာပါသည် ထိုကျောင်းသားကို မော့ကြည့် လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက်. .

"အေး. . အေး. . မောင်ချိုကိုကွယ့်။ ထိုင်ကွယ်။ မင်းသူငယ်ချင်း မောင်ဖေသော်နဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းဘာတွေသိထားသလဲ။ ဆရာ့ ကိုပြောပြစမ်း"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ချိုသည် ရှေ့နောက်ဘေးဘီကို ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်ပြီးနောက် "ဒီကောင်ဟာ ဗိုလ်တထောင်ဘက်ကို ညနေတိုင်းသွားတယ် ဆရာရဲ့။ သူပြောတဲ့ မြနန်းနွယ်ဆိုတာနဲ့ သူနဲ့က ပြဇာတ်ရုံမှာ တွေ့ခဲ့ကြတာ။ ပန်းဆိုးတန်းက ပြဇာတ်ရုံမှာပါဆရာ။ မြနန်းနွယ် ရဲ့အိမ်ကတော့ ဗိုလ်တထောင်မှာရှိတယ်လို့ ဖေသော်က ပြော တယ်။ ပြီးတော့ မြနန်းနွယ်က ဘုရင့်ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲကလို့ တောင် သူကပြောနေတော့တယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"ကောင်းပြီ မောင်ချိုရေ ။ မင်းသူငယ်ချင်းကို မင်း တစေ့ တစောင်းကြည့်ပါကွယ်။ ဆရာလည်း သူ့ကို ဂရုစိုက်ပါ့မယ်။ ကဲ ကဲ သွားတော့ကွာ"

မြနန်းနွယ် ၁၉၅

ဟု ဆရာပါက ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ချိုထွက်သွားလျှင် ဆရာပါသည် အိမ်သို့ပြန်သွား၏။ ရေမိုးချိုး၏။ ထမင်းစား၏။ ထို့နောက် သူ၏ဟမ်းဘားစက်ဘီးကလေးကိုနင်းကာ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဘက် ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ ဆရာပါသည် ကုန်ရုံများအနီးသို့ ရောက် သောအခါ စက်ဘီးကိုရပ်၍ ထောင်လိုက်ပြီးလျှင် ကာပူလီဝါလား ကုလားတစ်ဦးထံမှ ဖရုံစေ့လှော်တစ်ထုပ် ဝယ်ယူပြီးလျှင် အပျင်းပြေ စားရင်း ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရထားလုံးတစ်စီး သည် ဆရာပါအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ရပ်လေ၏။ ရထားလုံးရပ်သည် နှင့် တံခါးပွင့်လာပြီး ရထားလုံးပေါ် မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဆင်းလာ ဆရာပါသည် ရထားလုံးပေါ် မှဆင်းလာသော မိန်းကလေးကို ခြေ ထောက်မှစ၍ သတိပြုမိလေ၏။ ဝင်းဝါစိုပြည်သော ခြေထောက်တွင် နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါဖိနပ်ကလေးကိုစီးထားသော ခြေထောက်အလှ ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဆရာပါ့အနေနှင့် အသိအမှတ် ပြုလိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးသည် သူ၏ ငွေနားကွပ် စူရံတီလုံချည်အား မလိုက်ရာ ခြေဆစ်၌ လှပသော ရွှေခြေကျင်းတစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ထား ကြောင်းလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထို့နောက် မိန်းကလေးသည် ရထားလုံး ပေါ် မှဆင်းလိုက်၏။ ထိုမိန်းကလေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် သွယ်လျ

၁၉၆**မင်းသိန်**

ကာ လက်တံ၊ ခြေတံရှည်၏။ အသားအရောင်မှာ တန်ဆောင်မုန်းလ တွင် သီးနေသော စပါးခွံ အရောင်ကဲ့ သို့ ဝါသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ စိမ်းသည်ဟုလည်း မဆိုသာရှိ၏။ထို့ကြောင့် ဝါတာတာ စိမ်းဖန့်ဖန့် အသားရောင်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ လွန်စွာယဉ်၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန်လှ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပိရိစေ့စပ်လျက်။ ဆရာပါသည် ထို မိန်းကလေးကိုကြည့်ရှုရင်း 'မဟာဆန်သူ' ဟု စိတ်အတွင်း၌ မှတ် ချက်ချမိလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဆရာပါအနီးသို့ လျှောက်လာ ပြီးလျှင် ဆရာပါအား လက်ကလေးနှစ်ဖက်ချီ၍ အရိုအသေပေးလိုက် လေ၏။ ဆရာပါသည် ယောင်ယမ်း၍

"သာဓုက္မယ်၊ သာဓု"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးက

"ဆရာတို့လို အသက်အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့သူတွေတော့ မပြောတတ် ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ ရွယ်တူတန်းတူယောက်ျားလေးတွေဆိုရင်တော့ အခုလိုညနေမျိုးမှာ ကျွန်မအလှကိုတွေ့ရင် ယစ်မူးမေ့မောသွား တတ်ကြပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက . .

"ဟုတ်မှာပါ မိန်းကလေး၊ ဒါကတော့ အရွယ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ။

မြနန်းနွယ် ၁၉၅

ကျုပ်ကတော့ သမီးအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ မိန်းမချောကလေးကို တွေ့တဲအခါမှာ ငါ့သမီးလေးများဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ လို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကလွဲရင် တခြားဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူးကွယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းကလေးက. .

"သာဓုပါ ဆရာရယ်"

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် သာခုခေါ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပါက••

"ဆိုစမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ" ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးက.

"သမီး ဆရာ့ကို တွေ့ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ တွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်း ကတော့ ဟိုးနှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ကနေ အခုချိန်ထိ အသက် ရှင်နေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြချင်လို့ ပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ခေါင်း သည် လှုပ်ယမ်းသွား၏။ သားကောင်၏ အနံ့ကို ရသောမုဆိုးကဲ့သို့ ဂနာ မငြိမ် ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက်

"ဒီမှာ သမီး မင်းဘယ်သူလဲ"

၁၉၈**မင်းသိင်္ခ**

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးက. .

"မြနန်းနွယ် ရယ် ပါ လေ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါ၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းသွား၏။ "မင်းဟာ နောက်စရာမရှိ နောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မင်း နောက်တာ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါ့ရဲ့ကျောင်းသား မောင်ဖေသော်တော့ အရူးထောင် ရောက်တော့မယ်"

ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က အသံလွင်လွင် လေးဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ပြီးလျှင်. .

"ဪ ဆရာပါ၊ ဆရာပါ တပည့်ကိုချစ်တဲ့ ဆရာပါလား။ ဆရာ့ ကို သမီးပြောပါရစေ။ သမီးဟာ ကိုဖေသော်ကို လိမ်လည်ပြီး ကျီစားနေတာမဟုတ်ပါဘူး"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေး၊ မင်းဟာ အသက်တစ်ထောင်ကျော်နေ ပြီပေ့ါ့"

ဟု မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. .

"ဒီမှာဆရာ ဆရာ့ကို သမီးတစ်ခုမေးမယ်။ ကျွန်းပင်တွေရဲ့ သက် တမ်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်သလဲဆရာ"

မြနန်းနွယ် ၁၉၉

ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာပါက. .

"အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး မိန်းကလေး။ အရစ်တွေကို ရေ တွက်ရတယ်လို့တော့ ကြားဖူးတယ်"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင်လူတွေရဲ့ သက်တမ်းကို ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဆိုတာ ကို ဘာနဲ့သိနိုင်သလဲဆရာ"

ဟု မြနန်းနွယ်က မေးလိုက်ရာ ဆရာပါက. .

"နဖူးတွေ၊ ပါးရေတွေ တွန့်တာကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းပြောဆိုရမှာ ပဲ၊ ဘာကိုကြည့်ရင် အသက်ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့နည်းတော့ ဆရာ လည်း မတတ်ပါဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင် ဆရာရယ်၊ ပစ္စည်းတစ်ခု နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက် ကြာပြီဆိုတာပြောဖို့ နည်းလမ်းကော ရှိပြီလား" ဟု မြနန်းနွယ်က မေးလိုက်ရာ ဆရာပါက. .

"နိုင်ငံခြားမှာတော့ ကာဗွန်(၁၄)နည်းစနစ်နဲ့ စမ်းသပ်ပြီး ရှေး ဟောင်းပစ္စည်းတွေကို သက်တမ်းတွက်တယ် ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ ကလည်း ကြားဖူးတာပြောတာပါ၊ ကျုပ် အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး"

၂၀၀**မင်းသိခ်**

ဟုပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ဒီလိုဆိုရင် သမီးက ဆရာ့ကို ရှေးဟောင်းဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူ လျှမယ်။ ဘယ်ခေတ်ကဆိုတာ ပြောနိုင်ပါမလား" ဟုမေးလိုက်ရာ ဆရာပါက. .

"အဲဒါတော့ အင်းဝခေတ် ပန်းပုလက်ရာဟာ မြတ်စွာဘုရားပုံ ထုတဲ့အခါမှာ ခြေဖဝါးတော်နှစ်ခု၊ ပက်လက်လှန်ရက်သား ယှက် ပြီး မထုတတ်သေးဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့် ခြေဖဝါးလှန်ထားတဲ့ ပုံ ကြည့်ပြီး အင်းဝခေတ်နဲ့ ကုန်းဘောင်ခေတ် ခွဲလို့ရပါတယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က.

"အင်းဝခေတ်တွေ၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွေ ရှုပ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ အခုခေတ်ပဲ ပန်းပုကောင်းကောင်းမထုတတ်သေးတဲ့ ပန်းပုဆရာ တစ်ယောက်ကို ထုခိုင်းမယ်ဆိုရင် သူလည်းပဲ ခြေဖဝါးတော်နှစ်ခု ကို အချိုးကျအောင် ဘယ်ထုနိုင်မလဲ။ အဲဒါကို ဆရာက အင်းဝ ခေတ်မှာ ထုတယ်လို့ ပြောမလို့လား"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အဲဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို ပြောတာပေ့ါ။ အတိအကျ မပြော နိုင်ပါဘူးလို့ နဂိုကတည်းက စကားပလ္လင်ခံထားပြီးပြီပဲ ကလေးမ ရယ်"

ဟု ဆရာပါက ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"ဆရာနဲ့ စပြီး စကားပြောကတည်းက သမီးဂရုစိုက်မိတာ တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ အတိအကျမပြောနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေပဲ ထပ်ချည်းတလဲလဲ ပြောနေပါတယ်။ ဆရာ့အနေနဲ့ အတိအကျပြောနိုင်တာလေးတစ်ခုလောက် သမီးကို ပြောပြပါ လား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"ဆရာ့အနေနဲ့ အတိအကျပြောနိုင်တာကတော့ ဘာမှ အတိ အကျမပြောနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့စကားပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်သည် အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်လေ၏။ သူမ အသံသည် ငွေဆည်းလည်းကလေး ခါလိုက်သကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဆရာပါသည် မြနန်းနွယ်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်..

"ဒီမှာ မိန်းကလေး။ မင်းရော အတိအကျပြောနိုင်သလား။ ပြော နိုင်ရင် အခြား မမေးပါဘူး။ မင်းရဲ့အရပ် ဘယ်လောက်မြင့် သလဲဆိုတာကိုပဲ ဆရာ့ကိုပြောပြပါ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က.

၂၀၂**မင်းသိင်္ခ**

"သမီးအရပ် ငါးပေသုံးလက်မ အတိအကျပဲ။ အလေးချိန်က ၉၇ပေါင် တိတိပဲ။ စီးတဲ့ဖိနပ်က မန္တလေးပိန်းတန်း နံပါတ် ၈၊ ခါးက ၂၃လက်မရှိတယ်။ ပေါင်က ၂၃လက်မရှိတယ်။ ရင်ဘတ် အကျယ်က ၃၂လက်မရှိတယ်။ တင်ပါး ၃၂လက်မပဲ။ လည်ပင်း က ၁၀လက်မခွဲရှိတယ်။ ခြေသလုံးကလည်း ၁၀လက်မခွဲရှိတယ်။ အားတော့နာပါတယ် ဆရာရယ်။ သမီးက ဘော့ဒစ်ဝတ်ရင် ရွေနှင်းဆီတံဆိပ်ဘော့ဒစ် ဝတ်တယ်။ နံပါတ်က ၁၆၊ မျက်စိ အကြောင်းလည်း ပြောပြရဦးမယ်။ သာမန်မျက်စိအမြင်ဟာ အဝေး တစ်မိုင်အထိ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရပါတယ်။ အနီးအမြင် ကတော့ ၆လက်မလောက် ကပ်နေတဲ့ စာကိုလည်း မြင်နိုင်ပါ တယ်။ အဲဒီတော့ အောင်ဘာလေဆုလက်မှတ်ရဲ့ နောက်ဘက် မှာရေးထားတဲ့ ကြေညာချက်ကို လက်တစ်ဆန့်ထားပြီး သမီး ကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါသည် သူ၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့် တဗျင်းဗျင်းကုတ်လေတော့၏။

"ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းကိုယ်မင်း လူမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်နေ တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့တပည့် မောင်ဖေသော်ကို မင်းဟာ လူ

ပြနန်းနွယ် ၂ဝ၃

မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား"

ဟု ဆရာပါက ဒေါနှင့်မောနှင့်မေးလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က. •
"သမီးတစ်ခုပြောမယ်ဆရာ၊ မြနန်းနွယ်ဟာ လူတော့လူပဲ။ ဒါ
ပေမယ့် ဆရာတို့၊ ကိုဖေသော်တို့လို လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက အခုချိန်အထိ အသက်
ရှင်နေတဲ့ လူသားဖြစ်တယ်ဆရာရေ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာပါသည် ပါးစပ်မှ 'အို' ဟု ရွတ်ဆိုမိလိုက်

****

အခန်း(၄)

ဆရာပါသည် 'အို' ဟု ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်စိကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကာ ဦးခေါင်းကို ထောင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဘေး ဘယ်ညာကိုကြည့်လိုက်ရာ ဆရာပါ၏မိန်းမက. •

"ကိုပါ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ငါ မြနန်းနွယ်နဲ့ တွေ့နေတာ။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားနားမှာ ဘယ်လို ဘယ်လို ငါ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေတာတုံး" ဟုပြောလျှင် ဆရာပါ၏ မိန်းမက. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၂ဝ၆**မင်းသိင်္ခ**

"ရှင်ပဲ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ နည်းနည်းပင်ပန်းတယ်။ ငါ တစ်ရေး လောက်မှေးလိုက်ဦးမယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မအဲဒီနားမှာ ဖျာခင်းပေး ထားတာလေ။ အိပ်မက်မက်နေတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ ကိုပါရယ်။ ရှင့် တပည့်မောင်ဖေသော်ကတော့ မြနန်းနွယ်ကို အိပ်မက်မက်ပြီး ရှုးတယ်၊ ရှင်လည်း အဲဒီလိုရူးနေဦးမယ်။ ဆရာရော၊ တပည့်ကော ရူးတယ်ဆိုရင် မကောင်းပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာပါက..

"ရူးတာမရူးတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ နည်းနည်း တော့ ထူးဆန်းနေပြီ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဆရာပါသည် မောင်ဖေသော်၏ ကိစ္စကို ယခင်ကကဲ့သို့ ပေ့ါပေ့ါတန်တန် သဘောမထားတော့ဘဲ အလေးအနက် သဘောထားခဲ့လေ၏။ မောင်ဖေသော်၏ မိဘများသည် မောင်ဖေသော် အား စိတ္တဇဆေးရုံသို့ ပြသခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်သို့ပြန်၍ ခေါ် သွားလေတော့၏။

၁၀တန်းဖြေရန် အချိန်နီးကပ်လာသည်အထိ မောင်ဖေသော် သည် ကျောင်းသို့ပြန်၍ ရောက်မလာတော့ပေ။ ဆရာပါသည် သူ၏

မြနန်းနွယ် ၂၀၅

ကျောင်းသားများအား သူကိုယ်တိုင် မြနန်းနွယ်ကို အိပ်မက်မက်ခဲ့ပုံ ကိုပြောပြလေ၏။ မြနန်းနွယ်ပြောသော စကားများကိုလည်း ကျောင်း သားများအား ပြန်၍ပြောပြလေ၏။

ကျောင်းသားများသည် မောင်ဖေသော်အား နောက်ပြောင်ဝံ့သော် လည်း ဆရာပါအား မနောက်ပြောင်ဝံ့သောကြောင့် တစ်ယောက်မျက် နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြ၏။

နှုတ်မစောင့်နိုင်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကမူ

"မောင်ဖေသော်ကတော့ အရူးထောင်ရောက်သွားပြီ။ ဆရာပဲ ကျန်တော့တယ်။ အခု ဆရာလည်းအရူးထောင် ရောက်သွားရင် တော့ သင်ခန်းစာတွေကလည်း မပြတ်သေးဘူးဆိုတော့ ငါတို့ တစ်တန်းလုံး ၁ဝတန်းအောင်ဖို့ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ မြနန်းနွယ်ဟာ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သရဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ပညာရေးကို နှောင့်ယှက်တဲ့အတွက် တို့အနေနဲ့ အလိုမရှိဘူး" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အနီးမှကျောင်းသားက.

"ဟေ့ကောင် ဖေသန်းမောင်။ အကောင်းဆုံးကတော့ အဲဒီ မြနန်းနွယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မပြောမိဖို့ပဲ။ သူက ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။ လူနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းစားတာကတော့ တို့မျက်မြင်ပဲ"

၂ဝ၈**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဟေ့ကောင် အောင်သူ၊ လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သရဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နတ်သမီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် တို့ကို ဒုက္ခပေးရင်တော့ ဆန့်ကျင်ရမှာပဲ။ ဒါပရင်စီပယ် ပဲ။ မနက်ဖြန် ပိုစတာတွေရေးလာပြီး ကျောင်းခန်းထဲမှာ ကပ် ထားမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

အမှန်တကယ်လည်း နောက်တစ်နေ့၌ *မြနန်းနွယ် အလိုမရှိ* ဆိုသော ပိုစတာများကို နံရံလေးဖက်တွင် ကပ်ထားလိုက်၏။ ဆရာပါ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုပိုစတာများကို ကြည့်၍ပြုံးလေ၏။

သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဖေသန်းမောင်သည် သူ၏ပိုစတာများ ကို သူကိုယ်တိုင် ဆုတ်ဖြဲပစ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ပိုစတာအသစ်များကပ် ပြန်၏။ ထိုပိုစတာအသစ်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

မြနန်းနွယ် တကယ်ရှိ'

ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ဖေသန်းမောင်အား အံ့ဩ ကြလေ၏။ ဆရာပါလည်း အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ၌

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဖေသန်းမောင်၏ ပိုစတာအသစ်များကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပါ က. .

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖေသန်းမောင်၊ မနေ့ကထိ အလိုမရှိ၊ ဒီနေ့ ကျတော့ တကယ်ရှိ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်သည်မတ်တတ်ရပ်၏။ မတ်တတ် ရပ်ရာ၌ ကြမ်းပြင်ပေါ် ၌မတ်တတ်ရပ်သည်မဟုတ်။ ထိုင်ခုံပေါ် မှ ရပ် လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအပြုအမူမှာ ပုံမှန်စိတ်မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြ ၏။ ကျောင်းသားများလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှု နေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပါသည်. .

"ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းဟာက မနေ့ကအထိ အလိုမရှိ၊ ကနေ့ကျ တော့ တကယ်ရှိ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး" ဟု မေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က.

"ဒီက ဒီလိုပါဆရာရယ်။ လောကသဘာဝရဲ့ ဖြစ်စဉ်လမ်းကြောင်း မှာ တည့်တဲ့လူတွေဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မသင့်မမြတ်ဖြစ်သွား တတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ မသင့်မြတ်တဲ့လူတွေဟာလည်း တစ်ချိန် ချိန်မှာ သင့်မြတ်သွားတတ်ကြတယ်။ နိမ့်ပါးတဲ့လူတွေဟာ မြင့် တက်လာပြီး မြင့်မားတဲ့လူတွေဟာ နိမ့်ပါးသွားတတ်ကြတယ်။

၂၁၀**မင်းသိခ်**

ဆိုးတဲ့လူတွေဟာ ကောင်းလာနိုင်ပြီး၊ ကောင်းတဲ့လူတွေဟာ ဆိုး သွားနိုင်တယ်။ ဒါဟာ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ လောကသဘာဝ ဖြစ်စဉ်လမ်းကြောင်းပဲ။ အဲဒီဖြစ်စဉ်လမ်း ကြောင်းဟာ မကြာခဏ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ပုံသေလိုဖြစ်သွား တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ လူတွေက နိယာမလို့ ခေါ် လိုက်တာပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန်ကျောင်းသားများသည် ဖေသန်းမောင် အား ဝိုင်းရယ်ကြလေ၏။ ဆရာပါကမူ လုံးဝပြုံးရယ်ခြင်းမရှိဘဲ. •

"ပြောစမ်းပါဦး တပည့်ရဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

"ဖြစ်တည်မှုဆိုတာ ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိတယ်ဆရာ။ ကိုယ်သိထားတဲ့ ပုံစံမဟုတ်တာနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မရှိနိုင်ဘူးလို့ မပြောသင့်ဘူး။ မြနန်းနွယ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့မတူတဲ့ ဖြစ်တည်မှုတစ်ခုနဲ့ ဖြစ် တည်နေတယ်"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားများက ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

"မရယ်ကြနဲ့ သူငယ်ချင်းတို့၊ မြန်မာစကားမှာ ရယ်မောလို့ ပြော တယ်မဟုတ်လား။ ရယ်ပြီးရင် မောရတတ်တယ်။ မင်းတို့အားလုံး မောရတော့မယ်။ အဲဒါ ဖြစ်စဉ်လမ်းကြောင်းပဲ"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ထ၍...
"ဖေသန်းမောင်ရယ်၊ ဖြစ်တည်မှုတွေ ဖြစ်စဉ်လမ်းကြောင်းတွေနဲ့ မင်းစကားတွေက နားယားဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ။ ငါတော့ ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ နားကလော်တဲ့ဆီသွားပြီး နားကလော်ပစ် ရဦးမယ်"

ဟုပြောလျှင် ဖေသန်းမောင်က. .

"နားတကယ်ယားရင်တော့ ကလော်ရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို လှောင်ပြောင်ဖို့ ကလော်တာဆိုရင်တော့ ငါက မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့နားက မင်းကို လှောင်ပြောင် လိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့တွင် ဆရာပါသည် မည်မည်ရရ စာမသင်နိုင်ဘဲ မြနန်းနွယ်နှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စများကို ရှင်းလင်း ပြော ဆိုနေရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ၌ ဖေသန်းမောင်၏ စကားများ ကို နားယား၍ နားကလော်ရဦးမည်ဆိုသော ကျောင်းသားသည် ကျောင်း မတက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သူ၏အိမ်မှ ခွင့်စာလာပေး၏။ ဆရာပါသည် ခွင့်စာကို ဖတ်ကြည့်ရာ ထိုကျောင်းသားသည် ယမန်နေ့ညက ကျောင်း

၂၁၂**မင်းသိမံ**

ဆင်းသောအခါတွင် လမ်းဘေးတရုတ်ဘိန်းစားတစ်ဦးထံ၌ နားကလော် သည်ဟု ဆို၏။ တရုတ်ဘိန်းစားသည် ဘိန်းငိုက်သောကြောင့် ထိုကျောင်း သား၏နားကို နားဖာချေးကော်သော သံချွန်ဖြင့်ထိုးမိသည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကျောင်းသားသည် ဆေးရုံရောက်သွားသည်ဟု ဖော်ပြ ထားလေ၏။

ထိုအလွတ်ပညာသင်ကျောင်းကလေးတွင် မြနန်းနွယ်ဆိုသော ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကြောင့် ယောက်ယက်ခတ် လျက်ရှိလေတော့၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုမိန်းကလေးကို တစ်စုံ တစ်ယောက်မျှ မြင်ဖူးကြသည်မဟုတ်။ အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ် ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ဆရာပါသည် သူ၏စာသင်ကျောင်းကလေးကို ပြန် လည်၍ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်၏။ ကျောင်းသားများကိုလည်း မြနန်းနွယ် နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို မပြောဆိုကြရန် အမိန့်ထုတ် ထားလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် သုံးလခန့် ကျောင်းပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁ဝတန်း စာမေးပွဲဖြေခါနီးတွင် ကျောင်းသို့ ရောက်လာ၏။ ကျောင်းသို့ ရောက် လာသောအခါ ခေါင်းတုံးတုံးလျက်သား ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဖေ သော်၏ သူငယ်ချင်းများက အကျိုးအကြောင်းဝိုင်း၍ မေးမြန်းကြရာ မောင်ဖေသော်က.

မြနန်းနွယ် ၂၁၃

"ဒီလို ရှိတယ် သူငယ်ချင်းတို့။ ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ့်ကို အိမ်ခေါ် သွားတဲ့အခါမှာ အိမ်မှာပယောဂဆရာက ရောက်နှင့်နေတယ်။ အဲဒီ ပယောဂဆရာက ခေါင်းတုံးတုံးထားတယ်။ ဗလကောင်းတဲ့ သူ့ တပည့်နှစ်ယောက်က ပါသေးတယ်။ သူတို့ကလည်း ခေါင်းတုံး တွေနဲ့ပဲ။ ကိုယ်လည်း အိမ်ပေါ် တက်လိုက်ရော အဲဒီဗလကောင်း တဲ့ ခေါင်းတုံးနှစ်ကောင်ဟာ ကိုယ့်ကိုဝိုင်းချုပ်ပြီး ကတ်ကြေးနဲ့ ကိုယ့်ဆံပင်တွေကို ဝိုင်းညှပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့် ဆံပင်တွေဟာ ကြွက်ကိုက်ထားသလို ဖြစ်သွားတာပေ့ါ။ အဲဒီအခါ မှာ သူတို့က ကိုယ့်ကို မှန်တစ်ချပ်လာထောင်ပြတယ်။ တော်တော့် ကို ကြည့်ရဆိုးနေပြီ။ အဲဒီတော့လည်း မထူးပါဘူးဆိုပြီး ခေါင်းတုံး ပဲ ပြောင်အောင် တုံးခိုင်းလိုက်ရတယ်။ ခေါင်းတုံးလည်း ပြောင် သွားရော၊ အဲဒီ ခေါင်းတုံးဆရာတပည့်သုံးယောက်ဟာ ကိုယ့်မိဘ တွေကို ဘာမှမပူနဲ့။ ကျုပ်တို့လူဖြစ်သွားပြီ လို့ပြောတယ်။ မှန်တာ ပေ့ါလေ။ ကိုယ်တို့အိမ်ပေါ် မှာ ခေါင်းတုံးလေးယောက်ဖြစ်သွား ပြီ။ အဲဒီ ပယောဂဆရာတွေက ကိုယ့်ကို သူတို့လူဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောတဲ့အချိန်မှာပဲ ကြိုးနဲ့ဝိုင်းတုပ်ကြတော့တာပဲ။ ကြိုးနဲ့လည်း တုပ်ပြီးရော ဆေးကြိမ်လုံးလို့ပြောတဲ့ နွားရိုက်တဲ့ ကြိမ်လုံးကြီးနဲ့

၂၁၄**မင်းသိင်္ခ**

တစ်ယောက်တစ်လဲ လှိမ့်ပြီး ရိုက်ကြတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ သပွတ် ခါးသီးနဲ့ဖော်ထားတဲ့ ဆေးတစ်ခွက် ကျုပ်ကိုတိုက်တယ်။ ဝမ်းတွေ သွားလိုက်တာ လူဟာ မြော့မြော့ပဲကျန်တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ သူ တို့က ကိုယ့်ကို အညိုရောင်အက်ိုလုံချည်တွေ ဝတ်ပေးပြီး ယောဂီ ဘဝရောက်သွားပြီလို့ ပြောကြတယ်။ တစ်ခုဆိုးတာက ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးတဲ့အခါ ဟင်းနဲ့မကျွေးဘူး။ ဆီနဲ့ ဆားနဲ့ပဲ ကျွေးခဲ့ တာ။ ၄၅ ရက်လောက် ဆီနဲ့ဆားနဲ့ပဲစားရတယ်ဆိုတော့ အာဟာရ ကလည်း ပြတ်လာတာပေ့ါ။ အဲဒီ ပယောဂဆရာ ခေါင်းတုံးသုံး ယောက်ဟာလည်း အိမ်ပေါ်က မဆင်းတော့ဘူး။ ကိုယ့်မိဘဆီ ကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငွေတောင်းကြတယ်။ ဆေး ဖော်ဖို့ ပြောတာတစ်မျိုး၊ ဆေးကြိတ်ဖို့ ပြောတာတစ်မျိုး၊ ပွဲပြင်ဖို့လို့ ပြောတာတစ်မျိုး၊ ကိုယ့်ကိုလည်း နှိပ်စက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ သူတို့ကို ကြည့်ရင် ပယောဂမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်တယ်ဆိုပြီး ထရိုက်တယ်။ မကြည့်ဘဲ နေပြန်ရင်လည်း သူတို့ကို အာခံတယ် ဆိုပြီး ရိုက်တာပါပဲ။ ကိုယ်လည်း အဲဒီအခါမှာ မထူးဘူးဆိုပြီး သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ စစ်ပြင်ရတော့တယ်။ စစ်ဆိုတဲ့သဘောဟာ ရန်သူကိုအနိုင်တိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ပထမဆုံး ရန်သူအင်အား

မြနန်းနွယ် ၂၁၅

ပြတ်သွားအောင်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ်လည်း စွန်ဇူးရဲ့စာအုပ် တွေဖတ်ဖူးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ သိတာပေ့ါ။ အဲဒီတော့ သူတို့ဖော် ထားတဲ့ သပ္ပတ်ခါးဝမ်းနုတ်ဆေးကိုကော်ပြီး သူတို့စားတဲ့ ချဉ် ပေါင်ဟင်းထဲမှာ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ခေါင်းတုံးသုံးယောက် ဟာ ချဉ်ပေါင်ဟာလူနဲ့တည့်တယ်ဆိုပြီး ကုန်းပြီးသောက်ကြ တယ်။ အဲဒီမှာ ဝမ်းတွေသွားပြီး မြော့မြော့ပဲကျန်တော့တယ်။ အဲဒီ မှာ ကိုယ်က သူတို့သုံးယောက်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ပယောဂရှိတယ်ဆိုပြီး သူတို့ကြိမ်လုံးနဲ့ သူတို့ကို နာနာ ကြီးနှက်လိုက်တယ်။ သူတို့ မအော်နိုင်အောင် သူတို့ပါးစပ်ကို အဝတ်နဲ့ဆို့ထားသေးတာ။ ညကြီးသန်းခေါင်ဆိုတော့ ကိုယ့်မိဘ တွေကလည်း မသိကြဖူး။ ကိုယ်ဟာ သူတို့သုံးယောက်ကို ကျေနပ် လောက်အောင်ရိုက်ပြီးတော့ တစ်ယောက်ချင်း မြစ်ဆိပ်ကိုဆွဲချ သွားတယ်။ ပြီးတော့ သုံးယောက်စလုံးကို သမ္ဗန်ပေါ် တင်ပြီး ရေစီး အတိုင်း မျှောချလိုက်တယ်။ အဲဒီ ခေါင်းတုံးသုံးယောက်ဟာ သမ္ဗန်နဲ့ မျောသွားကြတယ်။ ကိုယ်လည်း အိမ်ကို ပြန်လာပြီး စားပွဲတင် နာရီ၊ တိုင်ကပ်နာရီ၊ အပ်ချုပ်စက်ခေါင်းတွေကို မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိဘတွေနိုးလာတဲ့အခါမှာ ခေါင်းတုံး

၂၁၆**မင်းသိခံ**

သုံးယောက်ဟာ ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်အဖေဟာ ဒေါပွပြီး ဂါတ်မှာ အမှု ဖွင့်တော့တာပဲ။ ပြောဖို့တစ်ခုကျန်တာရှိသေးတယ်။ အဲဒီခေါင်းတုံး သုံးကောင်ကို မြစ်ထဲကို မျှောလိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့လည်ပင်း မှာ စာတွေဆွဲပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ စာတွေက ဘာတွေရေးထား သလဲဆိုတော့. .

ဤသူ သံုးယောက်သည် နယ်လှည့် ၍ လိမ်နေသော သူ သုံးယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကြုံရင် ကြုံသလို သားပျို၊ သမီးပျိုများကို ဖျက်ဆီးသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ ကြောင့် သူတို့ကို ကြိုးများဖြေမပေးကြပါနဲ့။ ကြုံတဲ့လူက ကြုံသလို ရိုက်ပြီး ဆုံးမလွှတ်လိုက်ကြပါ။ ဆက်ပြီး မြစ် ကြောင်းအတိုင်း မျှောလွှတ်လိုက်ကြပါ။ ဆက်ပြီး ကုန်းပေါ် အတက်မခံပါနဲ့။ လွန်စွာဆိုးသွမ်းသာ ခေါင်းတုံး သုံး ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုတဲ့ စာကို ရေးပြီးလွှတ်လိုက်သေးတယ်"

မြနန်းနွယ် ၂၁ဝ

ဟုပြောလိုက်လျှင် နားထောင်နေသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ အပေါင်းသည် ရယ်မောကြလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မောင်ဖေသော် သည် ကျောင်းကိုတက်၏။ မြနန်းနွယ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း တစ်စုံ တစ်ရာကို ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ပါ။

ဆယ်တန်းဖြေချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ စာမေးပွဲဝင်၍ ဖြေ၏။ ကျောင်းပိတ်သော်လည်း မောင်ဖေသော်သည် ၎င်း၏ရပ်ရွာကို မပြန် တော့ဘဲ ကျောင်း၌ ဆက်နေ၏။ နားကလော်၍ နားခိုက်မိသွားသော ကျောင်းသားမှာမူ လုံးဝနားကန်းသွား၍ ကျောင်းဆက်နေ၍ မရတော့ ပေ။ မောင်ဖေသော်သည် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျောင်း၌နေပြီးနောက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ မှန်မှန်တက်၍ ပုတီးစိပ်တော့၏။ ထိုသို့ ပုတီးစိပ်ရင်း ဆရာမှည့်ဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေ သော်သည် အချိန်အားရလျှင် ဆရာမှည့်၏ အိမ်သို့သာ သွားရောက် နေတော့၏။ ဆရာမှည့်သည် မောင်ဖေသော်အား လောကီနှင့်ဆိုင် သော ပညာရပ်များကို ကောင်းစွာသင်ကြားပေးလေ၏။ မောင်ဖေသော် လည်း ကောင်းစွာသင်ယူလေ၏။

ဆရာကြီးဆရာမှည့်သည် မောင်ဖေသော်အား မကြာခဏ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခိုင်း၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ဆရာကြီးဝင်ခိုင်းသော အဓိဋ္ဌာန်များ

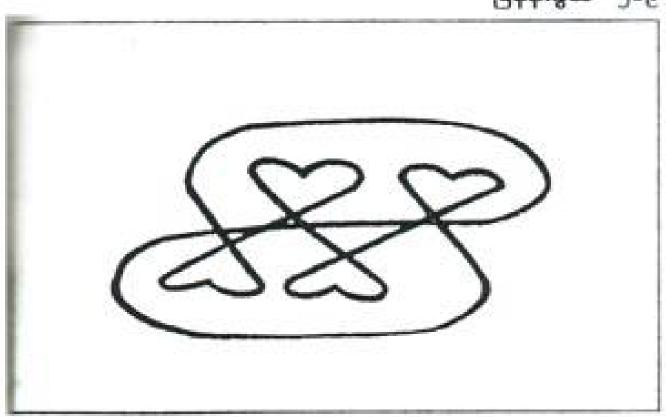
၂၁၈**မင်းသိမံ**

ကို ကောင်းစွာဝင်၏။ ထိုဆရာကြီး၌ တပည့်များစွာရှိ၏။ ဆရာကြီးသည် ထိုတပည့်များအနက် မောင်ဖေသော်အား လွန်စွာချစ်ခင်၍ ဦးစားပေး လေ၏။

တစ်ခါတွင် မောင်ဖေသော်သည် ကျောင်းပိတ်ထားစဉ်အတွင်း ဘော်ဒါဆောင်၌ အိပ်နေ၏။ ဆရာပါ၏အိမ်သို့ လာ၍တည်းခိုနေသော နယ်မှ မိသားစုတွင် ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးပါလာ၏။

ထိုကလေးငယ်သည် ညရောက်သောအခါ၌ လန့်၍အော်နေ၏။ ကလေးမိဘများလည်း ကလေးအငိုတိတ်စေရန်အတွက် အမျိုးမျိုးချော့၏။ သို့ရာတွင် ကလေးသည် ငိုမြဲငိုနေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်သည် သွားတိုက်ဆေးဘူးအလွတ်တစ်ခုကို ယူ၍သွားတိုက်ဆေးဘူးခဲပြားကို ဖြန့်လေ၏။ ပြီးလျှင် ပြောင်စင်အောင်ဆေးကြော၏။ ထို့နောက် ထိုသွား တိုက်ဆေးဘူးခွံအား တစ်လက်မပတ်လည် အပြားလေးဖြစ်အောင် ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဖြတ်ပြီးလျှင် ထိုခဲပြားလေးပေါ် ၌ အောက်ပါပုံသဏ္ဌာန်ကို သံချွန်ဖြင့် ရေးဆွဲလိုက်လေတော့၏။

မြနန်းနွယ် ၂၁၉

ပြီးလျှင် မောင်ဖေသော်သည် ထိုခဲပြားလေးအား လိပ်လိုက်လေ၏။ ထိုသိုလိပ်ပြီးနောက် ထိုခဲပြားအလိပ်ကလေးထဲတွင် အပ်ချည်ကြိုးခုနစ်မှှင် တို လျှိုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ငိုနေသောကလေးငယ်၏ လည်ပင်း တွင်သွား၍ ဆွဲပေးလိုက်ရာ ကလေးသည် ချက်ချင်းအငိုတိတ်သွား၏။ တလေး၏မိဘများသည် လွန်စွာကျေးလူတင်သွား၏။ ဆရာပါလည်း မောင်ဖေသော်လုပ်ပုံကိုကြည့်၍...

၂၂**့မင်းသိခံ**

"ဟေ့ မောင်ဖေသော်၊ မင်းကဖြင့် တယ်ဟုတ်နေပါလား။ ကလေး တွေ ညဘက်မလန့်အောင် လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးရတဲ့ 'လိပ်ပြာချုပ်' ဆိုတာမျိုးလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကလေးလိပ်ပြာချုပ်က အမျိုးမျိုးရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း တစ်နည်းပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"အတွင်းမှာ ဘာရေးထားသလဲ"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ကပျက်ယပျက်လို့ ဆိုပါတယ်ဆရာ၊ ကကြီးလို့လည်း ဖတ်လို့ မရ တော့ဘူး။ ယပက်လက်လို့လည်း ဖတ်လို့မရတော့ပါဘူး။ နှစ်ခု စလုံး ပျက်သွားတာပေါ့။ အဖျက်ဓာတ်တစ်မျိုးပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆရာပါသည် မောင်ဖေသော်အား လွန်စွာ သဘောကျသွားလေ

၏။

"နောက်ဘာတွေများ တတ်ထားသေးသလဲ မောင်ဖေသော်ရယ်" ဟု ဆရာပါကမေးရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးအဘမှည့်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ပညာ တွေအများကြီး သင်ပေးထားပါတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ ဆိုသလို သုံးလို့ရတဲ့နည်းတွေ ချည်းပါပဲ"

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

"နေစမ်းပါဦး မောင်ဖေသော်ရဲ့။ မကြာခဏဆိုသလို သွားသွားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတော အဲဒီဆရာကြီးဆီမှာလား"

ဟု ဆရာပါက မေးရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ အဲဒီ ဆရာကြီးဆီမှာသွားပြီး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေတာပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"ဒီတစ်ခါသွားရင် ငါ့ကိုလည်းခေါ် ပါ မောင်ဖေသော်ရယ်။ ငါ လည်းလိုက်ချင်တယ်"

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဆရာ။ အဘမှည့်က ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်အများ ကြီးဝင်မှ သဘောကျတာ၊ ဆရာ့အနေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်မယ်ဆို ရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ခေါ် သွားပါ့မယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာပါက.

၂၂၂ၑင်းသိန္

"အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဆိုလည်း ဝင်ရမှာပေါ့ တပည့်ရာ" ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. . "မနက်ဖြန် ၉နာရီ ၄၅မိနစ်မှာ အဘဆီမှာ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ဖို့ရှိတယ် ဆရာလိုက်ခဲ့ပေတော့" ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

****

ပြနန်းနွယ် ၂၂၃

အခန်း(၅)

ဆရာပါလည်း မောင်ဖေသော်နှင့်အတူ အဘမှည့်အခန်းသို့ လိုက် ခဲ့၏။ အိမ်ပေါ် သို့တက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့မျှော် လင့်မထားကြသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ် ၏။

ထိုလူမှာ အတန်းထဲတွင် ရူးသလိုလို၊ ကြောင်သလိုလိုဖြစ်ကာ စကားကြီးစကားကျယ်များပြောသော ဖေသန်းမောင်ဖြစ်၏။ ဖေသန်း မောင်သည်လည်း ခေါင်းတုံးနှင့်ဖြစ်နေ၏။

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၂၂၄**မင်းသိင်္ခ**

ဆရာပါသည် ဖေသန်းမောင်ကိုမြင်လျှင်. .

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တပည့်ရယ်"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က. .

"လောကဖြစ်စဉ်တွေပါ။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆင်တူလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ် ပြီးသားတွေ ထပ်ပြီး ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ကြောင်လိမ်လှေကား လို တရွေ့ရွေ့ပတ်ပြီး မြင့်တက်သွားတာ။ ခုကြည့်လေ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်ဆုံတွေ့ခြင်းဟာ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဆိုပါစို့။ ဒါပေမယ့် စာ သင်ခန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခြားတစ်နေရာမှာ ဖြစ်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းတုံး၊ မောင်ဖေသော်လည်း ခေါင်းတုံးပဲ အဲဒီတော့ ဆရာ လည်း ခေါင်းတုံးတုံး ဖို့ကောင်းတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာပါက..

"အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ"

ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

"သရီးခေါင်းတုံးဖြစ်သွားမှာပေ့ါ"

ဟု ပြောလေ၏။

"သရီးခေါင်းတုံးဖြစ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲတပည့်ရယ်" ဟု ဆရာပါက ပြောလျှင် ဖေသန်းမောင်က…

"သရီးခေါင်းတုံး ခရီးဆုံးအောင် လျှောက်မယ်ဆရာ၊ ခုဟာက ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ဟာ အ,အ အိပ်မက်မက်သလို သိတော့ သိတယ်၊ ပြန်မပြောတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မြနန်းနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့။ အဲဒီ တော့ မြနန်းနွယ်ဆိုတာ လူလား၊ နတ်လား၊ ဥစ္စာစောင့်လား၊ သရဲလား၊ မကောင်းဆိုးဝါးလား ပီပီပြင်ပြင်သိအောင် လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား ဆရာရဲ့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာပါက. .

"မင်းကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းပြောတဲ့စကားကတော့မှန်တယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မောင်ဖေသော်က ဖေသန်းမောင်အား. .

"မင်းက ဒီကိုဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

ဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

"ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဆိုတော့ ဒီလိုကနေ

၂၂၆**မင်းသိခ်**

ဒီလိုရောက်လာတာပေ့ါ ဖေသော်ရယ်။ ဟောဒီ အဘမှည့်ဟာ တို့မိဘတွေ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာကြီးကွ။ ငါ့မိဘတွေက ငါ့ကို ပယောဂဖမ်းစားလို့ထင်ပြီး ငါ့ကို ပို့လိုက်တာဟေ့။ အဘမှည့်က ငါ့ကို ပုတီးအဓိဋ္ဌာန်တွေပေးလို့ ပုတီးစိပ်ရတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေသော်က ဆရာပါအား အဘမှည့်နှင့် မိတ် ဆက်ပေး၏။ အဘမှည့်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် ဆရာပါအား ပြောကြား လေ၏။ ပြီးလျှင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုံဝင်နည်းကို ပြောပြလေ၏။ ဆရာပါလည်း လွန်စွာ သဘောကျလေ၏။

အဘမှည့်သည် သုံးဦးစလုံးအား အတူတကွ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရန် ပြောသဖြင့် ဆရာတပည့်သုံးဦးလည်း အဘမှည့်အား ကန်တော့ပြီးလျှင် ရွှေတိဂုံဘုရားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့၏။ ဗဟန်းသို့ရောက်သောအခါ ၌ မြင်းလှည်းပေါ် တွင်ပါလာသောလူသုံးယောက်သည် ကပျာကယာဆင်း လာပြီးလျှင် မောင်ဖေသော်အား ထိုးလားကြိတ်လား လုပ်လေတော့၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ပြန်လည်ခုခံထိုးကြိတ်လေ၏။ ဖေသန်းမောင်နှင့် ဆရာပါလည်း မနေသာတော့ဘဲ အတင်းဝင်ရောက် ထိုးကြိတ်ရလေ၏။ ထိုသူများမှာ မတိုမရှည် ခေါင်းတုံးဆံပင်များနှင့် ဖြစ်လေ၏။ မောင်ဖေ

မြနန်းနွယ် ၂၂၅

သော်နှင့် ဖေသန်းမောင်မှာလည်း ခေါင်းတုံးများနှင့် ဖြစ်လေ၏။ ဆံပင် နှင့်ဆို၍ ဆရာပါတစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ ခေါင်းတုံး ငါးယောက်နှင့် ဆံပင်တစ်ယောက် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသည်ကို လမ်းသွားလမ်းလာ များသည် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှုနေ၏။ ရန်သူ ခေါင်းတုံးတစ်ဦးသည် အနီးရှိ အုတ်ခဲတစ်ခဲကိုယူကာ ဆရာပါ၏ခေါင်းကို ထုချလိုက်လေ၏။ ဆရာပါ၏ခေါင်းသည် သွေးများဖြာ၍ သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ထိုရပ်ကွက်မှ လူကြီးများ ရောက်လာပြီး အတင်း ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေ၍ ဂါတ်သို့ပို့လိုက်လေတော့၏။ ဆရာပါကိုမူ ဆေးခန်း သို့ ပို့လိုက်လေ၏။ ဂါတ်သို့ရောက်သောအခါ၌ တစ်ဖက်မှခေါင်းတုံး သုံးဦးအား တရားခံပြေးများဟု ဆိုကာ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ သွင်းလိုက် လေတော့၏။

မောင်ဖေသော်နှင့် ဖေသန်းမောင်ကိုမူ လိပ်စာနေရပ်များမေးကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း ဆရာပါ၏အခြေအနေကို သိလိုသောကြောင့် ဆရာပါ၏နေအိမ်သို့ အပြေးအလွှားသွားကြ၏။ အိမ်ပေါ် သို့ မတက်မီ၌ ပင် ဆရာပါအား လှမ်း၍ တွေ့မြင်ကြရ၏။ ဆရာပါသည် ခေါင်းတွင် ပတ်တီးကြီးစည်းထား၏။ ဆံပင်လည်းမရှိတော့ချေ။ ခေါင်းတုံးပြောင် အောင်ရိတ်ထား၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၂၂၈**မင်းသိခံ**

"ဖြစ်စဉ်တွေဟာ ကြောင်လိမ်လှေကားလို တရွေ့ရွေ့ပတ်ပြီး မြင့်တက်လာတာအခုကြည့်လေ သရီးခေါင်းတုံးဖြစ်သွားပြီ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် သဘောကျ၍ ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်မောလေ၏။ ဆရာပါကမူ ရယ်ချင်သော်လည်း ခေါင်းမှ အနာကြောင့် ကောင်းစွာမရယ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာပါက. .

"မောင်ဖေသော်ရေ သရီးခေါင်းတုံးဆိုတော့ ခရီးဆုံးအောင် သွားရပေမပေါ့ကွာ။ ငါ့ရဲ့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာ ဒီလောက် ထူးဆန်းတာ၊ တိုက်ဆိုင်တာတစ်ခုမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ခုလို ခေါင်းတုံးတုံးပြီးကာမှ ဟိုခေါင်းတုံးသုံးကောင်နဲ့ တစ်ပွဲလောက် နွှဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ"

ဟုပြောသဖြင့် မောင်ဖေသော်နှင့် ဖေသန်းမောင်လည်း ရယ်ကြ ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ဟို သရီးခေါင်းတုံးကတော့ အချုပ်ထဲမှာ ခရီးဆုံးသွားပြီ ဆရာ" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆရာတပည့်သုံးဦးတို့သည် လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များဝယ်ယူစားသောက်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် တစ်ဦး မျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကာ ကမ္ဘာဦး ကျွန်းသားသုံးဦး ဆုံမိသကဲ့သို့

ပြနန်းနွယ် ၂၂၉

အူတက်မတတ် တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေကြလေတော့၏။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရန် အတွက် ရွှေတိဂုံဘုရား တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆုံမိကြလေ၏။ ထိုသို့ ဆုံမိသော်လည်း မိမိတို့ဘာသာမိမိ ပုတီးစိပ်၍ လမ်းခွဲခဲ့ကြလေ၏။

ဤသို့လျှင် ၉ ရက်ခန့်မည်သည့်အကြောင်းမျှ မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ပုတီးစိပ်ချိန်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီးနောက်. .

"မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါပြောမလို့ကွ"

ဟု ဆရာပါက စကားစလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော် နှင့် ဖေသန်းမောင်က. .

"ပြောပါဆရာရယ်၊ နားထောင်ပါ့မယ်"

ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်လေ၏။ ဆရာပါသည် သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်လိုက်၏။

"ပြောမလို့ဆိုတာထက် ပြမလို့ဆိုရင် ပိုပြီးမှန်တယ်ကွာ။ ဒီမှာ ငါစာတစ်စောင် ရေးထားတယ်။ ဘာပြုလို့ရေးထားတာလဲဆိုတော့ မြနန်းနွယ်နဲ့ ငါထပ်ပြီး တွေ့တယ်ကွ။ ဒီကိစ္စက တခြားလူတွေကို

၂၃၀**မင်းသိင်္ခ**

ပြောရင်တော့ အိပ်မက်ပေ့ါကွာ။ တို့ ၃ယောက်အဖို့ကတော့ တကယ်တွေ့တာ။ ဒါပေမယ့် ခါတိုင်းတွေ့သလို မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ဒီတစ်ခါတွေ့တာ အတော်ထူးတယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် မေ့သွားမှာ စိုးလို့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို ငါက စာနဲ့ရေးထားတာ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က ရယ်လေ၏။ "ဟောဒီ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကျွန်တော်လည်း မြနန်းနွယ်နဲ့ တွေ့ ပါတယ် ဆရာရယ်။ ဒီတစ်ခါတွေ့တာ ခါတိုင်းနဲ့မတူလို့ ကျွန်တော် လည်း စာနဲ့ရေးထားတယ်။ ဟောဒီမှာစာ" ဟုဆိုကာ အိတ်တွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ

ဖေသန်းမောင်က ရယ်လေ၏။

"ဖေသော်ရယ် မင်းနဲ့ဆရာပါက စာတစ်စောင်စီထုတ်ပြလိုက် တယ်ဆိုတော့ ငါကလည်း စာတစ်စောင်ထုတ်ပြရမှာပေ့ါ" ဟုဆိုကာ ဖေသန်းမောင်ကလည်း စာတစ်စောင်ထုတ်ပြလေ၏။ "ငါလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မြနန်းနွယ်နဲ့ တွေ့တယ်ကွ။ တွေ့ တာမှ တော်တော်ကို ထူးတယ်။ ထူးတဲ့အကြောင်းကတော့ သူဟာ မကောင်းဆိုးဝါးလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဝိညာဉ်လောကလည်း မဟုတ် ဘူးတဲ့။ တကယ်ရှိနေတာတဲ့။ မယုံရင် သူ့ဆီလာခဲ့တဲ့ဆိုပြီး မြေပုံ

ဆွဲပြတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆီမှာရှိတဲ့မြေပုံက အဆုံးထိမပါဘူး ကွ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးကို ငါ့မျက်စိထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို စွဲနေတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"ဖေသန်းမောင်ရယ် ငါ့စာကိုလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦးကွာ။ ငါ့ကို လည်း မြနန်းနွယ်က မြေပုံတစ်ခုပြတာကွ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မြေပုံ ကလည်း အဆုံးမပါဘူးကွ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ သူနဲ့လမ်းခွဲခဲ့ ရတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါလည်း မင်းလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ အကုန်မှတ်မိနေ တယ်။ ရေကန်ကလေးတွေ၊ တောင်စောင်းကလေးတွေကအစ အသေးစိတ်မှတ်မိနေတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဆရာတို့နှစ်ယောက်ကပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြနန်းနွယ်က မြေပုံတစ်ခုပြ တယ်။ ဒါပေမယ့် အစမရှိဘူး။ အဆုံးပဲရှိတယ်။ သူနေတဲ့နေရာ ကိုရောက်တဲ့အထိ တောလမ်းကလေးတစ်ခုကနေ ကျွန်တော် သွားရပုံများကို မြေပုံလည်းဆွဲပြတယ်။ ဘိုင်စကုတ်ပြသလိုပဲ သူ ကပြသေးတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီတစ်ခါ မြနန်းနွယ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့

၂၃၂**မင်းသိင်္ခ**

တွေ့ပုံက တော်တော်ဆန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စာနဲ့မှတ်ထားတာ မြေပုံတော့ မပါဘူးပေ့ါ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက…

"ဟုတ်ပြီဟေ့ ဟုတ်ပြီ။ ငါ့စိတ်ကူးပြောတာနော်။ မြနန်းနွယ်ဟာ ငါတို့ ၃ယောက်ကို ခရီးစဉ်တစ်ခုရဲ့ မြေပုံတစ်ခုကိုပြလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အပြည့်အစုံပြတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ၃ပိုင်းပိုင်းပြီး ပြ တာဖြစ်မယ်။ ဖေသန်းမောင်က ပထမပိုင်း၊ ငါက ဒုတိယပိုင်း၊ ဖေသော်ကြီးက နောက်ဆုံးပိုင်းဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က.

"ဆရာပြောတာ ဟုတ်မယ်ဆရာ။ ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖေသော်က. .

"မြို့တွေ၊ နယ်တွေရဲ့ နာမည်မပါဘူး။ တောအုပ်တွေ၊ ရေကန် တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေပဲ ပြနေတာ။ ရောက်သွားမှဟုတ် မဟုတ် သိရမှာ။ ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်သွားရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြောဖို့ အတော်ခက်နေတယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က. .

"ငါ့ကို ပြတာတော့ မြန်မာပြည်မြောက်ဘက်ကွ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက

"ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်ကွ။ အဲဒီညက ငါ့ကို ဒီမှာကြည့်ဆိုပြီး ပိတ်ကားတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အဲဒီပိတ်ကားပေါ် ငါ ကြည့်လိုက်တာ ဘိုင်စကုပ်ပြသလိုပဲဟေ့။ တောတွေ၊ တောင်တွေ အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် တောက အောက်ခြေ ရှင်းနေတယ်ကွ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မြောက် ဘက်ဒေသမှာပဲ ဒီတောမျိုးတွေက ရှိတာကွ"

ဟု ပြောလေ၏။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းတို့က လိုက်သွားပြီ ပဲထားဦး။ ဘယ်လိုအကျိုးထူးမှာတုံးဆိုတာ တို့စဉ်းစားရလိမ့် မယ်ဟေ့"

ဟု ဖေသန်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပါက. .

"မင်းတို့ကို လိုက်ရမယ်လို့၊ မဆိုဘူးနော်။ ငါ့ သဘောထားကို ပြောပြတာ။ ငါကတော့ ဘာအကျိုးထူးမှ ရချင်ရ၊ မရချင်နေ သူနဲ့တွေ့ရရင်တော်ပြီကွာ။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ပုစ္ဆာ ရှင်းသွားရင် တော်ပြီ"

၂၃၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်ကလည်း. .

"ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တာက ဆရာတို့နဲ့မတူဘူးနော်။ ကျွန် တော်က ဆရာတို့လို မဟုတ်ဘူး။သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ချစ်သူတွေ လေ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အခုထသွားမယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာတို့နှစ်ယောက်က သွားသင့် တယ်လို့ ထောက်ခံသင့်တာပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖေသန်းမောင်က. .

"ဖေသော်ကြီး မင်းကိုငါပြောဦးမယ်ကွ။ လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုတာ က ကုန်လုပ်ဆက်ဆံရေးရဲ့လက်အောက်မှာ ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ မြနန်းနွယ်ပြောတဲ့ ဆီကိုသွားမယ်။ မြနန်းနွယ်က ငါတို့ကို ဘယ် လောက်ပေးမှာလဲဆိုတဲ့အပေါ် မှာပဲစဉ်းစားမယ်။ တစ်ပြားမှမရရင် တစ်ဖဝါးမှ မရွေ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ငါမပါရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်က သေလောက်အောင် သွားချင်နေလည်း သွားလို့မရဘူး။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ မြေပုံရဲ့အစပိုင်းက ငါနဲ့ ပတ်သက်နေတာကိုး" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက. .

"မှန်တာပေါ့ ငါ့လူရာ။ မင်းမပါရင် ခရီးသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ တော့လည်း မင်းပြောသလိုပဲ ခဏစောင့်ကြသေးတာပေါ့။ မြနန်း နွယ်က ဘာများပြောမလဲဆိုတာ စောင့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖေသန်းမောင်က. .

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲ သူ့ဆီသွားချင် သွားချင် အရင်းတော့လိုတယ်။ သွားရမယ့်ခရီးကဝေးတော့ အရင်းအနှီးဆိုတဲ့ ပြဿနာပေါ် လာတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူက စိုက်မှာတုံး"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"အဲဒါတော့ ငါစိုက်မယ်ကွ။ စိုက်မှာဆိုတော့ ငါ့မှာရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိမ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားမယ်။ ငါ့အမေဆီမှာ စိန်နားကပ်တွေ၊ စိန်လက်စွပ်တွေ ရှိတယ်ကွ။ အဲဒါတွေ ငါခိုးခဲ့ မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"မင်းဟာကလည်း သွားရမယ့်ခရီးက အန္တရာယ်များရတဲ့အထဲ မိဘပစ္စည်းခိုးလာမယ်ဆိုတော့ လမ်းမှာအန္တရာယ်တွေ့မှာပေ့ါ ကွာ။ မလုပ်စမ်းပါနဲ့။ အဲဒီကိစ္စကိုလည်း ဆရာ့အနေနဲ့ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပြီး ဖြေရှင်းပါ့မယ်။ အခုအခါမှာတော့ အဲဒါကိုခဏထား ပြီး အဘမှည့်ပေးထားတဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ၄၉-ရက်ကိုပြည့်အောင်လုပ် ရမယ်တေ့"

၂၃၆**မင်းသိခံ**

ဟု ပြောလိုက်ရာ တပည့်နှစ်ဦးဖြစ်ကြသော မောင်ဖေသော်နှင့် ဖေသန်းမောင်တို့က

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

ဟု ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဘုရားပေါ် တွင် ပုတီးစိပ်ကြပြီး နောက် ပြန်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် မြနန်းနွယ် အိပ်မက်၌ပေးသော မြေပုံအကြောင်းကို မပြောဖြစ်ကြတော့ပေ။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ၌ သူတို့သည် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ပုတီး စိပ်ရန်သွားကြသော်လည်း အတူတကွ မစိပ်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ တကွဲတပြား စီ မိမိအစီအစဉ်နှင့်မိမိဆိုသလို သွားကြလေ၏။ အဓိဋ္ဌာန်မပြည့်မီ နှစ် ရက်အလို၌ သုံးဦးသား ဆုံမိကြပြန်၏။ ထိုနေ့က ဖေသန်းမောင်သည် ချိုင့်တစ်လုံးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဝယ်လာ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် ကြွေရည်သုတ်သံခွက်များလည်း ပါလာ၏။ ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ၌ ဖေသန်းမောင်က ထိုခွက်များဖြင့် လက်ဖက်ရည်များငှဲ့၍ တိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာပါက.

"ဖေသန်းမောင် မင်းအစီအစဉ်တယ်ကောင်းပါလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က. .

"လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေ့ါ ဆရာရယ်" ဟု စကားစလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"လက်ဖက်ရည်မတိုက်လည်း ပြောလို့ရပါတယ်" ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ဆရာပါကလည်း. .

"ဖေသော်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ဖေသန်းမောင်ရာ။ အချင်းချင်း တွေ ပြောစရာရှိတာလည်း ပြောတာပေါ့။ လက်ဖက်ရည်တိုက် စရာ မလိုပါဘူး။ ခုလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

"ဒီလိုရှိပါတယ်ဆရာ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားမှာ အပိုင်း ကြီး (၃)ပိုင်းပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အခုကျွန်တော် တို့ ၃ယောက်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးအပေါ် မှာ သုံးသပ် တဲ့အပိုင်း၊ ပြီးတော့ မြနန်းနွယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာဖြစ်တယ် ဆိုတာ စိစစ်တဲ့အပိုင်း၊ နောက်ဆုံးအပိုင်းကတော့ သူညွှန်ပြတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခရီးသွားဖို့ သင့်မသင့်ဆိုတဲ့အပိုင်းကို ရုပ် လုံးပေါ် လာတဲ့အထိ ဆွေးနွေးဖို့ ကိစ္စပါပဲ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ၃ယောက်တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အဆင့်ဟာ ရုပ်လုံးမပေါ် ဘူး။ ပုံရိပ် လောက်ပဲရှိတယ်"

၂၃၈**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လျှင်. .

မောင်ဖေသော်သည် ဆရာပါ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက် သည်။ ဆရာပါက မျက်လုံးပြူးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆရာပါကပင် "ဟုတ်ပါတယ် ဖေသန်းမောင်၊ မင်းပြောတဲ့စကားဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆက်ပြီးပြောပါဦး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖေသန်းမောင်က. .

"ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးဟာ မြနန်းနွယ်နဲ့ ပတ်သက်နေ ကြတယ်။ အစဦးဆုံး ပတ်သက်တာက ဖေသော်ပဲ၊ ဖေသော့်ကိစ္စ ကို ကျွန်တော်က မယုံဘူးလို့ ငြင်းဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒီမယုံဘူးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မြနန်းနွယ်က လာပြီးပတ်သက်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ကျန်တဲ့လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီလို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဆရာလည်းပါတယ်။ ဆရာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လေ့လာတာ၊ အဲဒီမှာ ဆရာ့ကိုပါ မြနန်းနွယ်က ပတ်သက်လိုက်တယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ဆိုးရွားတဲ့ ကျောက်ရောဂါတစ်ခုလိုပဲ လာပြီးပတ်သက် တာနဲ့ ရောဂါဟာ ကူးသွားတော့တာပဲ။ အခု ကျွန်တော်တို့ သုံး ယောက်ဟာ ရောဂါစကားနဲ့ပြောရင်တော့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားပြီ။

အခုကျွန်တော်ပြောတာဟာ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို အကျဉ်းချုံးပြီး သုံးသပ်ပြတာမဟုတ်လား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"ဟုတ်ပါတယ် တပည့်ကြီး ဖေသန်းမောင်၊ မင်းဟာ အတော် တော်တဲ့ကောင်ပဲ။ နောက်တစ်ခု ဆက်ပါဦး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဖေသန်းမောင်သည် သောက်ပြီးသော ခွက်များကို ချိုင့်အတွင်းသို့ထည့်ရင်း. .

"မြနန်းနွယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သုံးသပ်ဖို့ ပါပဲ" ဟု စကားစလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"မင်း အခုပြောတဲ့အကြောင်းအရာ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း လိမ့်မယ်"

ဟု အားတက်သရော ပြောလိုက်လေ၏။ ဖေသန်းမောင်သည် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို ဘေးတွင်ဖယ်ထားလိုက်ပြီးနောက်

"မြနန်းနွယ်ဟာ လူမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဉစ္စာစောင့် တို့၊ တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့ဆိုတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး၊ နာနာဘာဝထဲက လည်း မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေဟာ အခုလို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပျံ့ပျံ့နှံ့နှံ့ လူတွေနဲ့ ပတ်သက်လေ့မရှိဘူး။ သူဟာ

၂၄၀**မင်းသိင်္ခ**

ဓာတ်တစ်ခု သို့မဟုတ် 'ဝေ့ဖ်' တစ်ခုအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို ဆက်သွယ်နေတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ 'ဝေ့ဖ်' ဟာ ခိုင်မာကျစ်လျစ်တဲ့ ဝေ့ဖ်တစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးကို သူဟာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆက် သွယ်လို့ ရတာပေ့ါ"

ဟု ပြောလေ၏။

"နေစမ်းပါဦး ဖေသန်းမောင်ရဲ့၊ မင်းပြောတဲ့ ဝေ့ဖ်ဆိုတာက ဘာကိုပြောနေတာလဲ"

ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က..

"ရေဒီယိုအသံလှိုင်း ဝေ့ဖ်ကိုတော့ မင်းအနေနဲ့ သဘောပေါက် တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုလည်း လက်ခံတယ်မဟုတ်လား။ ဥပမာ ကွာ အင်္ဂလန်က လွှင့်လိုက်တဲ့အသံလည်း ဒီနေရာမှာ ဖမ်းယူလို့ ရတယ်။ အိန္ဒိယက လွှင့်လိုက်တဲ့အသံလည်း ဒီနေရာမှာ ဖမ်းယူ လို့ ရတယ်လေကွာ။ အဲဒီလိုပဲ လောကီပညာရပ်မှာ ဝေ့ဖ်တွေနဲ့ လာနေတာ ရှိတယ်။ နတ်ပူးတာတို့၊ စုန်းပူးတာတို့ဟာ အကောင် လိုက်ကြီးလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝေ့ဖ်အဖြစ်နဲ့ ဝင်ပူးတာ။ ဒါကြောင့် နတ်တစ်မျိုးတည်းက နှစ်နေရာမှာ ဝင်ပြီးပူးနိုင်တာပေ့ါ။ သူက

ဝေ့ဖ်ကိုလွှင့်ထုတ်လိုက်တာဆိုတော့ ဖမ်းလို့ရတဲ့နေရာက ဖမ်း လိုက်ရင် သူ့ဝေ့ဖ်ကို မိနေတဲ့သဘောပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာပါသည် ဖေသန်းမောင်စကားကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ရင်း. .

"ဖေသန်းမောင် မင်းပြောတာတွေဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ငါ့ အနေနဲ့ လက်လည်းခံပါတယ်။ တစ်ခုတော့မေးမယ်။ စုန်းပူးတာ ကလည်း စားချင်သောက်ချင်လို့ ပူးတာ။ နတ်ပူးတာကလည်း သူ့ကို ပူဇော်ပသစေချင်လို့ ပူးတာ။ အခု မြနန်းနွယ်က ဘာလုပ် ချင်လို့ တို့ကို ဝေ့ဖ်တွေ ဝင်ပူးနေတာတုံး"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က. .

"ဆရာမော်ကက်တင်ရဲ့ စကားကိုပြောရမယ်ဆိုရင်" ဟု စကားစလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က…

"ဘာ...ဘာ...ဘာ ဆရာမော်ကက်တင် ဟုတ်လား၊ ခေါင်း ပြောင်ပြောင်၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ ဗိုက်ရွှဲရွဲ၊ စကားပြောရင် မျက်နှာကို မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောတဲ့ မော်ကက်တင်လား၊ ငါတွေ့ဖူးတယ်။ ဘိုင်စကုတ် ထဲက ဆိုက်ပတ်လုပ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယူထားတယ် မဟုတ် လား။ အဲဒီဆိုက်ပတ်ကို မင်းသမီးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ် ဆိုပြီး

၂၄၂**မင်းသိင်္ခ**

မကောင်းတဲ့အောက်လမ်း အတတ်တွေဘာတွေနဲ့ အစီအရင် လုပ်လို့ တစ်ခါက အဖမ်းခံရတယ်လို့လည်း ငါကြားဖူးတယ်။ မင်း သူနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က. .

"ဆရာမော်ကက်တင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် လူတော်တော်များများ ဟာ အဲဒီလိုပဲ မြင်ကြတယ်။ အမှန်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဆရာ မော်ကက်တင်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ပြောစရာ ရှိရင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောတယ်။ လုပ်စရာရှိရင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့လုပ် တယ်။ မင်းပြောတဲ့ ဆိုက်ပတ်အမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို သူက ချဉ်းကပ် တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူ့ကိုချဉ်းကပ်တာ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ဒီလိုဆို မင်းကိုတစ်ခုတော့ မေးမယ်ကွာ။ တို့ဆရာကြီး အဘမှည့် နဲ့ မင်းဆရာမော်ကက်တင် ဘယ်သူကပိုတော်သလဲ၊ အဘမှည့် အကြောင်းလည်း မင်းသိတယ်။ မင်းဆရာ မော်ကက်တင် အကြောင်းလည်း မင်းသိတယ်။ ပြောပါ" ဟုမေးလိုက်ရာ ဖေသန်းမောင်က.

"ဒါကတော့ကွာ။ မင်းကိုငါ ပြန်ပြီးမေးမယ်။ မင်းမှာရှိတဲ့ မျက် လုံးနှစ်လုံးထဲက ဘယ်မျက်လုံးဟာ ပိုပြီးအဖိုးတန်လဲ" ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က.

"နှစ်လုံးစလုံး အဖိုးတန်တယ်လေ"

ဟု ဖြေလိုက်လျှင် ဖေသန်းမောင်က. .

"ဒီအတိုင်းပဲပေ့ါက္ကာ"

ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ဆရာပါကလည်း ခေါင်းရှုပ်သွားပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုတဗျင်းဗျင်းကုတ်၏။ ထိုသို့ကုတ်ရင်း

"မောင်ဖေသော်ရေ မင်းရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို ရှေ့တန်းမထုတ်နဲ့ ဦးကွ။ ဖေသန်းမောင်ပြောချင်တာလည်း ပြောပါစေဦး။ ဝေဖန် တယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိပြီးမှ ဝေဖန်တာပိုပြီးကောင်းတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က.

"ကောင်းပါပြီ ဆရာ"

ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာပါက..

"ဒီမှာ ဖေသန်းမောင်၊ မင်းရဲ့ ဆရာမော်ကက်တင်နဲ့ မင်းနဲ့က ဘယ်တုန်းကတွေ့ကြတာတုံး"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

၂၄၄**မင်းသိင်္ခ**

"သိပ်ပြီးမကြာသေးပါဘူး ဆရာရယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မြနန်း နွယ် ဝေ့ဖ်ရောက်လာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ကြောင်သွားပြီထင်လို့ ဆရာရှာရင်းနဲ့ ဆရာမော်ကက်တင်နဲ့ တွေ့တာပါ။ ဆရာကြီး အဘမှည့်ကိုလည်း ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဘ မှည့်တို့က လူကြီးပိုင်းရောက်သွားပြီဆိုတော့ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး မှန်မှန်ပဲလုပ်တာ။ ဆရာမော်ကက်တင် တို့ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ သိပ်ပြီး အားရစရာကောင်း တာ။ လုပ်စရာရှိရင် ဒုန်းဒိုင်းလုပ်တတ်တယ်။ မြနန်းနွယ်ကို သူက ဥစ္စာစောင့်အောက်မေ့လို့ ဖမ်းမယ်၊ ဆီးမယ် စဉ်းစားသေး တယ်။ ဖမ်းပြီးရင် သိုက်တံခါးကို ဖွင့်ခိုင်းပြီး သိုက်တူးမယ်လို့ တောင် ဆရာမော်ကက်တင်က စဉ်းစားတာ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခြေမန်းကွင်းတွေ ဘာတွေစွပ်ပြီး မြနန်းနွယ်ဝေ့ဖ်ကို ခေါ်ကြည့် တယ်။အဲဒါကြောင့်လည်း ဆရာမော်ကက်တင်က မြနန်းနွယ်ဟာ ဥစ္စာေစာင့်တွေ၊ သရဲတစ္ဆေတွေထဲက မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အလွန် ခိုင်မာထူးခြားတဲ့ ဝေ့ဖ်တစ်ခုဖြစ်တယ်တဲ့" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လူစု ခွဲ၍

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သုံးဦးသည် လူစု ခွဲ၍ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ် မှ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

ဖေသန်းမောင်က ဆရာမော်ကက်တင်ဆီ သွားစရာရှိသည်ဆို ကာ မြောက်ဘက်မုခ်မှ ဆင်း၏။ မောင်ဖေသော်နှင့် ဆရာပါတို့က အရှေ့ ဘက်မုခ်မှ ဆင်းကြ၏။ လမ်းတွင် မောင်ဖေသော်က ဆရာပါအား. .

"ဆရာ ဒီလိုရှိတယ်နော်။ ဒီကောင်ပြောမယ့်အချက်ဟာ သုံးချက် အခု နှစ်ချက်ပဲ ပြောရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးအချက်ဖြစ်တဲ့ မြနန်းနွယ်ပြတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း ခရီးသွားသင့်၊ မသွားသင့် ဆိုတာကို ဆွေးနွေးမသွားသေးဘူးနော်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက…

"ဘယ်ဆွေးနွေးမလဲကွယ်။ မင်းက သူ့ဆရာ မော်ကက်တင်ကို မကောင်းဘူးပြောတော့ သူက စကားအကုန်မပြောတော့ဘဲ ပြန် ပြီး လျှိုသွားတော့တာပေ့ါ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဒီလို ဆရာရဲ့။ သူပြောတဲ့ မော်ကက်တင်ဆိုတာ အတော်ဆိုး တာ။ အရင်တုန်းကဆိုရင် အိမ်ရာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ သင်္ချိုင်းတွေ မှာ လှည့်ပြီးနေတာ။ အခုမှ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ဖြစ်သွားတာ။ သူ့ဆီလာ တဲ့လူတွေကိုလည်း ညစ်ညမ်းတဲ့ရေတွေ ဘာတွေတိုက်ပြီး ဘုန်း ကံနိမ့်အောင် လုပ်ထားတာ။ သူ့ဆီရောက်ပြီးရင်တော့ ပြန်ထွက်

၂၄၆**မင်းသိင်္ခ**

ဖို့ ခက်တယ်နော့်။ အဲဒါ ဖေသန်းမောင်တစ်ယောက်ကတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို သိအောင် ပြောတာ။ ဒါပေမယ့် သူက သူ့ဆရာဆိုတော့ ကျွန် တော့်စကား နားမဝင်ဘူးပေါ့ဆရာရယ်"

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း ရွှေတိဂုံဘုရားခြေတော် ရင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လမ်းခွဲကြလေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာပါသည် မောင်ဖေသော်ထံသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာ၏။

"ဖေသော်ရေ၊ ဖေသန်းမောင်တစ်ယောက် ဆေးရုံရောက်နေပြီ။ တို့နဲ့လမ်းခွဲပြီး လင့်လမ်း(ယခုဓမ္မစေတီလမ်း) ကုန်းကိုအဖြတ်မှာ ရန်သူနဲ့တွေ့လို့ ဓားနဲ့အထိုးခံရတယ်တဲ့။ အခု ဆေးရုံမှာ သေ တမ်းစစ်ချက်တောင် ယူထားရပြီ။ အဲဒါ ပုလိပ်ဘက်က သူ့အိတ်ထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေတွေ့လို့ ငါ့ကျောင်းကမှန်း သိတာနဲ့ ငါ့ဆီကို အကြောင်းကြားတာ၊ ငါဆေးရုံကို သွားကြည့်ပြီးပြီ။ အခု ထိ စကားမေးမရသေးဘူး"

ဟု ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ပြောလေ၏။

"နေပါဦး ဆရာပါရဲ့။ ဖေသန်းမောင်မှာ ရန်သူမှမရှိဘဲ ဆရာပါ ရယ်"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင်..

"ဘယ်ကလာ ရန်သူမရှိရမှာလဲ။ ဟို ခေါင်းတုံးသုံးယောက်လေ ကွာ။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းတုံးတွေတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆံပင် ရှည်တွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ ဖေသန်းမောင်က တို့နဲ့ခွဲပြီး လင့်လမ်းကုန်း ကလေးကို ဖြတ်တာ။ အဲဒီကုန်းကလေးကလည်း တောစပ်က လေးလိုပဲလေကွာ။ သစ်ပင်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့။ အဲဒီမှာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကလာတဲ့ ဟိုကောင်သုံးကောင်နဲ့ တွေ့တာ။ ဖေသန်းမောင် က မမှတ်မိဘူး။ ဟိုကောင်တွေက မှတ်မိတော့ အတင်းဝင်ပြီး ဓားနဲ့ထိုးတာ။ အဲဒါကို မလှမ်းမကမ်းက ပါလာတဲ့ အကြော်သည် ကြီးက တွေ့တော့ လန့်ပြီးအော်တာဟေ့။ အဲဒီအကြော်သည်ကြီး ကြောင့် လူသုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဆိုတာ ပုလိပ်ကသိရတာ။ ဒါပေမယ့် ဖေသန်းမောင်က စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ဆီကို ပုလိပ်ကအကြောင်းကြားတော့မှ ငါက ပုလိပ်ကိုပြောပြတာ။ အဲဒီ တော့ ဆေးရုံကိုသွားမယ်ကွာ"

ဟု ဆရာပါက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆရာပါနှင့် မောင်ဖေသော်တို့သည် ဆေးရုံသို့ လိုက် သွားကြလေ၏။ ဆေးရုံသို့ရောက်သောအခါ၌ ဖေသန်းမောင်၏ ဆွေမျိုး

၂၄၈**မင်းသိင်္ခ**

များလည်း ရောက်နေကြသည်ဖြစ်၏။ ဖေသန်းမောင်သည် သတိရလာပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စကားများမပြောနိုင်ပေ။ မောင်ဖေသော်ကိုမြင်လျှင် အသံယဲ့ယဲ့ဖြင့်. .

"ခေါင်းတုံးတွေ ငါ့ကိုဓားနဲ့ထိုးတာ။ အခု ဆံပင်ပေါက်နေကြပြီ။ သူတို့ဟာ မော်ကက်တင်အိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတယ်။ ငါက သူတို့ကို မမှတ်မိလို့ ပုလိပ်ဘက်ကို အဲဒီအတိုင်းပြောပြ"

ဟုပြောပြီးလျှင် ဆရာပါဘက်သို့လှည့်ကာ လက်အုပ်ကလေးချီ လိုက်၏။ ဆရာပါနှင့် မောင်ဖေသော်သည် ဖေသန်းမောင်ကိုကြည့်၍ မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးကျလာလေ၏။ မောင်ဖေသော်တို့ နှစ်ဦး သည် ထိုအမှုကိုကိုင်သောအရာရှိအား အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက် လေ၏။ ထိုအရာရှိလည်း မောင်ဖေသော်တို့ ပြောပြချက်များကို ရေးမှတ် ကာ မော်ကက်တင်အား ဖမ်းဆီးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မော်ကက်တင် ကိုစစ်ဆေးရာ မော်ကက်တင်ထံမှ ဖေသန်းမောင်အား ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ခဲ့ သော တရားခံပြေးသုံးဦး၏သဲလွန်စကို ရရှိခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရက်ပိုင်း အတွင်း၌ပင် ထိုတရားခံပြေးသုံးဦးအား ဒလဘက်၌ သွားရောက်ဖမ်းဆီး ခဲ့သည့် သတင်းကို ပုလိပ်အရာရှိထံမှ ကြားရလေတော့၏။ ဆရာပါနှင့် မောင်ဖေသော်တို့သည် ဖေသန်းမောင်၏ အသုဘတွင် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်

ကြလေ၏။ အသုဘကိစ္စပြီးမှသာလျှင် ၎င်းတို့အိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်သွား ကြလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ကျောင်းဆောင်၌မနေတော့ဘဲ တာမွေ ဘက်တွင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းငှားရမ်း၍ နေထိုင်နေပြီဖြစ်၏။ ဆရာပါနှင့် မောင်ဖေသော်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရားကို အတူတက်ကြ၏။ အတူ တကွ ပုတီးစိပ်ကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆရာပါက. .

"ဖေသော်ကြီးရေ၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ဖေသန်းမောင်သေတာ နှစ်လပြည့် သွားပြီကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်ရှိရင် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်တတ်တယ်ကွ။ ပြီး တော့ သူပြောသလို ဝေ့ဖ်ပဲခေါ် ခေါ် ၊ ဓာတ်ပဲခေါ် ခေါ် ၊ မြနန်းနွယ် နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်တွေပြတ်နေပါလား"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က

"ဆရာ့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ မြနန်းနွယ်နဲ့ တွေ့ခါ နီးရင် ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အသံကလေးတိုးမျှင်မျှင်ကလေးတစ်ခု ကြားရတယ်။ အဲဒီအသံကို အစပထမ ကျွန်တော် ကြိုးတပ်တူရိယာ တစ်ခုကို တီးခတ်လိုက်တဲ့အသံလို့ ထင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ဉျမ် ဆိုတဲ့အသံကို ရှည်ရှည်မျှင်မျှင်ဆွဲပြီးဆို တဲ့အသံပဲ။ ဘယ်လောက်ရှည်သလဲဆိုရင် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးနဲ့

၂၅**့မင်းသိန္**

မှတ်ရင် ဆယ့်နှစ်အထိ ရောက်တယ်။ အဲဒီအသံလေးကြားပြီးမှ မြနန်းနွယ်ကို တွေ့ရတယ်"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက..

"ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ။ ငါလည်း ဒီလိုပဲကွ။ အသံလေးတစ်သံကြား ရတယ်။ တိုးတိုးလေးကွ။ ဘာသံမှန်းလည်း မသိဘူး။ အဲဒီအသံ ကြားရင် ငါ သတိလစ်သွားတယ်။ ဟုတ်ပါပြီကွာ။ ဟုတ်ပါပြီ။ အခု မင်းပြောမှ ပိုပြီးရှင်းသွားတယ်။ အဲဒီအသံလေး မကြားရ တာ ကြာပြီကွာ။ အဲဒီတော့ လွမ်းသလိုလိုပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"လွမ်းစရာရှိရင် ကျွန်တော်ကလွမ်းရမှာပါ ဆရာရယ်" ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

****

ပြနန်းနွယ် ၂၅၁

အခန်း(၆)

မောင်ဖေသော်နှင့်ဆရာပါတို့သည် ရွှေတိဂုံဘုရားမှဆင်းလာကြ ပြီးနောက် ကန်တော်ကြီးစောင်းအတိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆရာပါ သည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့်လျှောက်၏။ မောင်ဖေသော်ကမူ မှန်မှန် ပင် လျှောက်လာခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာပါက. .

"ဟေ့ ဖေသော်၊ ခြေလှမ်းနှေးလှချည်လားကွ" ဟုအပြစ်တင်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"နှေးတာမဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးလေးနဲ့ကိုယ် လျှောက်နေလို့ပါ"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၂၅၂**မင်းသိင်္ခ**

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာပါက..

"ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလဲ။ မင်းစိတ်ကူးနဲ့၊ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ တူ မလားမဆိုနိုင်ဘူး"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"ဆရာ အရင်ပြောကြည့်လေ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ငါကတော့ တို့အဖြစ်အပျက်ကိုရှင်းပေးနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး ပေါ် ပေါက်လာစေချင်တယ်။ ဒါမှလည်း တို့ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်နေ တာတွေ ရှင်းလင်းသွားမှာပေါ့ကွာ။ အခုတော့ မတင်မကျကြီး" ဟု ဆရာပါကပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူး မှာတော့ အခုနေ မြနန်းနွယ်နဲ့တွေ့ ရရင်ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူးနေ မိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်စိတ်ကူးတာလည်း မြနန်းနွယ်၊ ဆရာစိတ်ကူးတာလည်း မြနန်းနွယ်။ ဒီတော့ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် နဲ့ စိတ်ကူးချင်းတူတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"စိတ်ကူးချင်းတူတော့ ဘာဖြစ်သလဲ မောင်ဖေသော်ရဲ့"

ဟု ဆရာပါကပြောရာ မောင်ဖေသော်က..

"စိတ်ကူးချင်းတူတော့ မအူကုန်းမှာတွေ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာ လက်ဖက်ရည်ဝင်ပြီး သောက်ရရင် ကောင်းတာပေါ့ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ပိုက်ဆံပါမလာဘူး"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက ရယ်လေ၏။ ထို့နောက်. .

"ကောင်းပါပြီကွာ ေ ကောင်းပါပြီ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်။ မင်း ကို လက်ဖက်ရည်တင်မဟုတ်ဘူး။ မလိုင်နဲ့ နံပြားတောင် ကျွေး လိုက်ဦးမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြော နှင့်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ တိရစ္ဆာန်ရုံလွန်သည်နှင့် ဆရာပါက . .

"င့ါနှာခေါင်းထဲမှာ အမွှေးနံ့လိုလို၊ ဘာလိုလို ရတယ်ကွ" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. •

"အမွှေးနံ့လိုလိုမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ။ အမွှေးနံ့ကိုရတာ။ ဘာကြောင့် ရလဲဆိုတော့ ဟောဟိုတိရစ္ဆာန်ရုံထောင့်မှာ ပေါက်နေတဲ့ တောင် မရိုးပင်ကြီးကအနံ့ ဆရာရဲ့။ တခြားမထင်ပါနဲ့ ဆရာရယ်" ဟု ပြောလေ၏။

"တောင်မရိုးနံ့ကို ငါကောင်းကောင်းသိတယ်ကွ။ အခု ငါ့နာခေါင်း

၂၅၄**မင်းသိင်္ခ**

ထဲမှာရနေတာ တောင်မရိုးနံ့မဟုတ်ဘူး။ နံ့သာဖြူနံ့လိုလို၊ ဆောင် တော်ကူးနံ့လိုလို ရနေတယ်ကွ" ဟု ဆရာပါကပြောလျှင် မောင်ဖေသော်က ရယ်လေ၏။ "ဆရာရယ် ဆရာနဲ့ကျွန်တော် အတူလျှောက်လာတာ ကျွန်တော် မရဘဲ ဆရာရတယ်ဆိုတော့ စိတ်ကထင်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်" ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာပါက. •

"ဖေသော်ကြီး မင်းကိုငါပြောရဦးမယ်။ မင်းအနေနဲ့ ယုံမလားတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဟောဒီ ဘုတ်ကလပ်ဘေးနားမှာ ထန်းပင်လောက် မြင့်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံက မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့မတူဘူး။ ဂေါ်ဇီလာကြီးနဲ့ တူတယ် ကွ။ သူထိုင်ရင် ဘုတ်ကလပ်ဘေးက ရေဆိပ်ဘက်မှာထိုင်တယ် ကွ။ တစ်ခါတလေ ညောင်းတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွာ။ လမ်းလျှောက် ထွက်တယ်ကွ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ညောင်းဖို့မရှိပါဘူး ဆရာရယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင်. .

"ညောင်းတာမဟုတ်ရင်လည်း ပျင်းလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဖေသော်

ကြီးရဲ့။ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ လမ်း ထွက်ထွက်လျှောက် တတ်တယ်"

ဟု ဆရာပါက ပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်ကလည်း..

"မကောင်းဆိုးဝါးမှာ ပျင်းတယ်တို့၊ ဘာတို့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး ဆရာရဲ့"

ဟုပြောလျှင် ဆရာပါက..

"အေးကွာ… ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ အဲဒီ ဂေါ် ဇီလာနဲ့တူတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ တစ်ခါတလေ ဟောဒီကတ္တရာလမ်း အတိုင်း ကနေဒီကျွန်းအထိ လမ်းလျှောက်တယ်တဲ့ကွ" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က ခစ်ခနဲရယ်၏။

"ဆရာပြောတဲ့ ဂေါ် ဇီလာနဲ့တူတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ ထန်း ပင်လောက်မြင့်တယ်ဆိုတော့ လမ်းမှာ ဓာတ်ကြိုးတွေရှိတယ် ဆရာရဲ့။ သူ့ခေါင်းနဲ့လွတ်ပါ့မလား"

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာပါက..

"မကောင်းဆိုးဝါးဆိုတာ ထိကိုင်လို့ရတဲ့ အရာမှမဟုတ်ဘဲကွာ။ အဲဒီတော့ ဓာတ်ကြိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ငြိမှာတုံး" ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

၂၅၆**မင်းသိခ်**

"ကဲပါ ဆရာရယ်။ ဆရာ့ဂေါ် ဇီလာ မကောင်းဆိုးဝါးအကြောင်း ဆက်ပြီးပြောစမ်းပါဦး"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောသည်။

"အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးလမ်းလျှောက်လာတာကို အချို့တက္ကစီ ကားသမားတွေ မြင်တွေ့ခဲ့ကြရတယ်။ အဲဒီမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး စတီ ယာတိုင် ဟိုဆွဲဒီဆွဲ ဆွဲလို့ ကန်တော်ကြီးထဲ ထိုးကျတာမနည်း တော့ဘူးကွ။ အဲဒီမှာ သေတဲ့လူလည်း သေတယ်။ ရှင်တဲ့သူတွေ က ပြန်ပြောပြတာ။ အဲဒီ ဂေါ်ဇီလာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးဟာ ကနေဒီကျွန်းရောက်ရင် ပြန်ပြီးလှည့်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဘုတ် ကလပ်နဲ့ ကနေဒီကိုလျှောက်နေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့မှာ အဲဒီဟာကြီးဟာ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ပြန်ကွေ့ရ မှာ မကွေ့ဘဲ သပြေကုန်းရပ်ကွက်ထဲကို ဝင်သွားတယ်ကွ။ အဲဒီလို ဝင်သွားတဲ့အချိန်မှာ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့အပေါ် ထပ်မှာ ပရိတ်ရွတ် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ရိပ်ခနဲ မြင်ပါလေ ရော။ ဒီလူဟာ ပရိတ်ရွတ်ရင် ရေခွက်ကလေးတစ်ခွက် ရှေ့ မှာချပြီး အမြဲရွတ်လေ့ရှိတယ်။ သူရွတ်လေ့ရိတဲ့ပရိတ်ကလည်း ဓာရဏပရိတ်ဟေ့။ အဲဒီလူဟာ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဓာရဏ

မြနန်းနွယ် ၂၅၅

ပရိတ်ရေနဲ့လှမ်းပြီး ပက်လိုက်တာ အဲဒီဟာကြီးလည်း မချိမဆန့် ခံစားရပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ဒါကြီးဟာ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ လမ်းလျှောက်တာမတွေ့ရတော့ဘူး။ သေသွားပြီလို့ ယူဆရတာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က..

"မကောင်းဆိုးဝါးက ဘယ်လိုသေမှာလဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဘယ်လို သေမှာလည်းတော့ မသိဘူးကွ။ ဒါကြီးမရှိတော့တာ တော့ သေချာတယ်"

မှတ်ချက် ။ ။ ဆရာပါနှင့် မောင်ဖေသော်တို့ ထိုအကြောင်း အရာပြောနေသည့်အချိန်ကာလတွင် ဘုတ်ကလပ်ခေါ် ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်ဘေး၌ အင်္ဂတေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဂေါ်ဇီလာရုပ်ကြီးမရှိ သေးပါ။

စာရေးသူ

၂၅၈**မင်းသိင်္ခ**

"ဆရာပြောတဲ့ ဂေါ် ဇီလာနဲ့တူတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးပုံပြင်တွေဟာ အစချီလာတာကတော့ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ အဖျားရှူးသွားသလိုပဲ" ဟု မောင်ဖေသော်ကပြောလျှင် ဆရာပါက.

"မင်းကို ပုံပြင်ပြောပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါသိတာ၊ ငါ ကြားဖူး တာကို ပြောပြနေတာ။ ဖေသော်ကြီးရ၊ မင်း အခုလို ကတ်သီး ကတ်သတ်မေးမယ်။ ပြောမယ်ဆိုရင် နောက်နောင် ငါကြားဖူး တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးအကြောင်းတွေ မပြောတော့ဘူး" ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. •

"အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးတွေ ကြိုက်ပါတယ်။ နားလည်းထောင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာရေး ဆရာတာတေရေးတဲ့ ထဘီခြုံဆရာကြီးဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲကအကြောင်း အရာရယ်၊ စာရေးဆရာ ကိုကိုလေးရေးတဲ့ မှော်ဆရာမှတ်တမ်း ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲကအကြောင်းအရာရယ်ကလွဲရင် ပြောပါဆရာ" ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

"မင်းက အဲဒီဆရာနှစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာ တွေကို မယုံလို့လား"

ဟု ဆရာပါကဒေါနှင့်မောနှင့်မေးလေ၏။

"ယုံပါတယ်ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီစာအုပ်ထဲက အကြောင်း အရာတွေ ဖတ်ဖူးပြီးသားဆိုတော့ ဆရာ့အနေနဲ့ ပြောဖို့မလိုတော့ လို့ပါ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြန်၍ပြောလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဤသို့လျှင် စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့လမ်းလျှောက်လာရင်း ဆရာပါက. .

"အမွှေးနံ့က ပိုပြီးစူးလာတယ်ကွ။ မင်းပြောသလို တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ မှာပေါက်နေတဲ့ တောင်မရိုးပင်ကြီးကအနံ့ဆိုရင် အခုလောက်ဆို ပျောက်ဖို့ကောင်းပါပြီကွာ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ဆရာပြောတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအနံ့ကို ကျွန်တော်က မရတော့ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဆရာ"

ဟု မောင်ဖေသော်ကပြောလိုက်လေ၏။ ဆရာပါက..

"မင်းအနေနဲ့ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ စကားတစ်ခုပြောချင် တယ်။ အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ အကောင်းလား၊ အဆိုးလား၊ ရန်သူ

၂၆၀**မင်းသိန္**

လား၊ မိတ်ဆွေလားဆိုတာ တစ်ခါတလေမှာ ခွဲခြားဖို့ သိပ်ပြီး ခက်တယ်ကွ။ အခုကိစ္စမှာပဲ ကြည့်လေ။ မြနန်းနွယ်ဟာ ငါတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေလား၊ ငါတို့ရဲ့ ရန်သူလား၊ သူယောင်ဆောင်တဲ့ ဝိညာဉ် လား၊ ဆိုးတဲ့မကောင်းဆိုးဝါးဝိညာဉ်လား"

ဟု စကားစလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်က..

"ဆရာ့စကားကို ပြီးအောင်ဆက်ပါဦးဆရာရယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆရာပါက…

"မင်းအနေနဲ့ တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ။ မြနန်းနွယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ ဆေးရုံရောက်တဲ့လူရှိတယ်။ ရူးသွပ်တဲ့လူရှိတယ်။ သေသွားတဲ့လူ ရှိတယ်။ မင်းနဲ့ငါနဲ့လည်း အခုထိဆောက်တည်ရာမရကြသေးဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိပါတယ်။ တစ်ခုပြောချင် တာက ဆရာတို့၊ ဖေသန်းမောင်တို့ဟာ မြနန်းနွယ်ကို အိပ်မက် နဲ့ပဲ တွေ့ဖူးတာ။ ကျွန်တော်က လူနဲ့တွေ့ခဲ့တာလေ။ ရွှေညောင် ပင်ပြဇာတ်ကို အတူကြည့်ခဲ့တာပဲ။ ကျော်အေးတို့၊ မေမြင့်တို့၊ မေချစ်တို့ပါတဲ့ ပြဇာတ်ဟာလေ။ အဲဒီတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတုန်းက မြနန်းနွယ်ဟာ ဆရာပြောသလို ရန်သူစာရင်းထဲ ထည့်ရမှာ

ပြနန်းနွယ် ၂၆၁

မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သူအစစ် ပဲ။ အဲဒါကို ဆရာ့အနေနဲ့ စွပ်စွဲဖို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ မြနန်းနွယ်ဟာ အဆိုး၊ မြနန်းနွယ်ဟာ ရန်သူဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန်ချော မောလှပတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို လှည့်စားထားတယ်လို့ တော့ ပြောချင်ပြောနိုင်တာပေ့ါ"

ဟု စိတ်ပျက်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ဆရာပါသည် သူပြောသောစကားကို မောင်ဖေသော် မနှစ်သက် ကြောင်း ရိပ်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားစကို ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ပြီး လျှင် မောင်ဖေသော်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြန်၏။ ထိုသို့ အကဲခတ်ပြီး နောက်..

"ဖေသော်ကြီးရေ အခြားအကြောင်းပြောတာထက်၊ ဂေါ် ဇီလာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးအကြောင်းပြောတာက ပိုကောင်းတယ်ကွ။ ပြောတဲ့လူကပြော၊ နားထောင်တဲ့လူကလည်း ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင် နေ။ အဲဒီအကြောင်းတွေကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အယူအဆချင်း သိပ် ပြီး ကွဲလွဲစရာမရှိဘူး။ ငါဟာ ဝတ္ထုတွေ၊ ဘာတွေဖတ်ရင်လည်း အဲဒါမျိုးတွေပဲ ဖတ်တယ်ကွ။ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ဂို့စ်စတိုရီတို့၊ နော်ဗင့်အက်နိုက်(တ်)လို့ ခေါ် တဲ့ 'ညမဖတ်ပါနဲ့' ညမဖတ်ရဆိုတဲ့

၂၆၂**ၑင်းသိခံ**

ဝတ္ထုမျိုးတွေပဲ ရွေးပြီးဖတ်တာကွ။ ငါ့မှာ တခြားစာအုပ် သိပ်မရှိ ဘူး။ အဲဒီစာအုပ်မျိုးတွေကများတာ။ မြန်မာမှာလည်း အဲဒီဝတ္ထုမျိုး တွေ၊ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေက အများကြီးပါပဲကွာ။ ဖတ်လည်းဖတ်ဖူး ပါတယ်။ ကြားလည်းကြားဖူးပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ မြနန်းနွယ်နဲ့ မတွေ့ခင် အထိ အဲဒါမျိုးတွေကို ယုံတာမဟုတ်ဘူးဆရာရဲ့၊ အခုတော့လည်း မယုံဘူးလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောမလဲဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာ စဉ်းစားသလို မြနန်းနွယ်ဟာ ရန်သူလို့တော့ ကျွန်တော် မစဉ်းစား နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်နေရတာတွေဟာလည်း အကောင်းတွေတော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မတွေးတတ်အောင်ပါပဲ ဆရာ ရယ်"

ဟု ဖေသော်က ပြောလေ၏။

ဤသို့လျှင် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခဲ့ကြရာ လူအိုရုံ လမ်းထိပ်နှင့် တည့်တည့်လောက်တွင်ရှိသော ကျွန်းဆွယ်လေးတစ်ခုအနီး သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ဆရာတပည့်

ပြနန်းနွယ် ၂၆၃

နှစ်ဦး အမောပြေထိုင်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ထိုင်သောနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း လောက်တွင် အကြော်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သည်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အကြော်ကိုမှာ၍ စားလေ၏။

အကြော်သည်အဒေါ်ကြီး၏ သားကလေးသည် ရေနွေးကြမ်းအိုး နှင့်ပန်းကန်နှစ်လုံးကို လာ၍ချပေး၏။ ထို့နောက် အကြော်ထည့်ထား သော သံပန်းကန်ပြားကို လာ၍ချပေး၏။ အကြော်နှင့်စားရန် အချဉ်ကို မူ ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးတွင်ထည့်၍ယူလာပေး၏။

အချိန်မှာ အတော်အတန်စောသေးသောကြောင့် လူသွားလူလာ အလွန်မတန်နည်းလေ၏။

ဆရာပါနှင့် မောင်ဖေသော်တို့သည် အကြော်နှင့်ရေနွေးကြမ်းကို စကားတပြောပြောနှင့် စားသောက်နေကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘုတ်ကလပ် (ယခု ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်) ဘက်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုဘုန်းကြီးသည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ၎င်း တို့နှစ်ဦးအား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ပြီးလျှင် ဆရာပါ၏ ရှေ့တည့် တည့်လောက်တွင်လာ၍ ရပ်လေ၏။ ဆရာပါသည် မုန့်အကြော်များကို လျှူရန်ကြည့်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သပိတ်မပါသောကြောင့် ဝတ္ထုပဲ ကပ်

၂၆၄**မင်းသိင်္ခ**

တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် လွန်စွာ ရိုသေကိုင်း ရှိုင်းစွာဖြင့် (၁၀)တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ လှူဒါန်းမည်ပြုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက.

"အလှူခံမလို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ လှူမလို့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စားတဲ့ အကြော်တွေရော၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်သောက်တဲ့ ရေနွေးကြမ်း တွေ ရော၊ အချဉ်တွေရော ငါက လှူမှာ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ငါ့ပစ္စည်းတွေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါက လှူတာလို့ သဘော ထား"

ဟုဆိုကာ အကြော်ဆိုင်မှကလေးကိုခေါ် ၍ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ကလေးလည်း ၎င်း၏အမေအား ပိုက်ဆံကို ပေးလေ၏။ အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးလည်း ကျသင့်ငွေကို တွက်ချက် ၍ ပြန်အမ်းပေးလေ၏။ ကလေးသည် ထိုငွေကိုယူ၍ ဘုန်းတော်ကြီး အားကပ်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးက

"ငါ့ကို အဲဒီဝတ္ထုမကပ်နဲ့ ကလေး။ မင်းကို ငါက မုန့်ဖိုးစွန့်တာ" ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ထိုဘုန်းတော်ကြီးသည် ဆရာပါဘက် သို့လှည့်ကာ.

"ဟေ့ ဒကာ၊ ဘုန်းကြီးကို ကူညီစမ်းပါ။ ဘုန်းကြီးက ခရီးသွား

ပြနန်းနွယ် ၂၆၅

နေတာဆိုတော့၊ ဝတ္ထုငွေများများ ယူသွားလို့မကောင်းဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် ဟောဒီငွေတွေကို ဘုန်းကြီးအပ်ခဲ့ချင်တယ်။ ခရီးက ပြန်လာမှ ဘုန်းကြီးပြန်ယူမယ်"

ဟုဆိုကာ ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကို လှမ်း၍ပေးလေ၏။ ဆရာပါသည်-"ကောင်းပါပြီ ဘုရား"

ဟုဆိုကာ ငွေထုပ်ကို လှမ်း၍ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီး သည် သာခုခေါ် ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အချိန်အတော်ကြာ၍ မြင် ကွင်းထဲမှ ဘုန်းကြီးပျောက်သွားချိန်တွင် ဆရာပါက.

"ခက်တော့တာပဲကွာ၊ ဘုန်းကြီးဟာ ငါ့အိမ်လိပ်စာလည်း မေး မသွားဘူး။ သူ့ရဲ့ကျောင်းလိပ်စာလည်း ပေးမသွားဘူး။ ဒီငွေတွေ ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ပေးရမှာတုံး"

ဟုပြောလိုက်မှပင် မောင်ဖေသော်လည်း အလန့်တကြားနှင့်. • "ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာရယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"နေပါဦး ဖေသော်ကြီးရ။ သူ့ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ဆိုတာ မင်းနဲ့ အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးကို သက်သေထားပြီး ရေရဦးမယ်ကွာ၊ ဘုန်းကြီးနဲ့ ပြန်မဆုံဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ သူ့ပိုက်ဆံကို ငါ့အနေနဲ့

၂၆၆မင်းသိနှံ

ကိုင်မထားဝံ့ဘူး။ တောင်ညွှန့်ဂါတ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တာမွေဂါတ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပြီးအပ်ထားမယ်ကွာ"

ဟု ပြောလေ၏။

"ချက်ချင်းတော့မအပ်ပါနဲ့ဆရာရယ်။ တစ်ပတ်တော့ စောင့်ပါဦး။ တစ်ပတ်လောက်နေလို့ မလာမှအပ်ပါ။ ခုတော့ သူ့ငွေတွေကို ရေကြည့်ပါဦး"

ဟု ပြောသဖြင့် ဆရာပါသည် အကြော်သည်အဒေါ် ကြီး၏ ရှေ့ တွင် ငွေထုပ်ကိုဖြေ၍ ရေကြည့်ရာ စုစုပေါင်း(၉၃၇)ကျပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ဆရာပါသည် ငွေကိုပြန်ထုပ်လေ၏။ ထို့ နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အကြော်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ မအူ ကုန်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ လက်ဖက် ရည်သောက်ကြပြန်၏။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲလိုက်ကြလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ဆရာပါ လမ်း၌ပြောခဲ့သော စကားများကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ မြနန်းနွယ် အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထို့ထက်ပို၍ စဉ်းစားမိသည် ကား ၎င်းတို့စားသောက်သော အကြော်ဖိုးကို ရှင်းပေးသွားသည့်အပြင် လိပ်စာမျှမပေးဘဲ ဆရာပါအား ငွေထုပ်အပ်သွားသည့် ဘုန်းတော်ကြီး အကြောင်းကို အထပ်ထပ်တွေးနေမိလေ၏။

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ပြနန်းနွယ် ၂၆၅

ညအိပ်ရာသို့ ဝင်သောအခါ၌လည်း မောင်ဖေသော်သည် ထို အကြောင်းအရာများကိုချည်း စဉ်းစားနေမိသောကြောင့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသည့်အခါ၌ ရွှေတိဂုံဘုရား၌ ပုတီးစိပ်ရန်အတွက် ဆရာပါအားခေါ် ရန် မောင်ဖေသော်သည် ဆရာပါ၏အိမ်ဘက်သို့ ထွက် လာခဲ့လေ၏။

ဆရာပါ၏မိန်းမသည် မောင်ဖေသော်ကိုမြင်လျှင်...

"မင်းဆရာ မနေ့ကတည်းက ဘုန်းကြီးနဲ့ပါသွားတာ ခုထိပြန် မရောက်သေးဘူး။ ညကလည်း အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး" ဟု ဆီး၍ပြောလေ၏။

"ဘယ်ကဘုန်းကြီးလဲ ဆရာကတော်ရဲ့" ဟုမောင်ဖေသော်ကမေးရာ ဆရာပါ၏မိန်းမက. .

"မင်းတို့ဆရာ မင်းနဲ့အတူ ပုတီးစိပ်ပြီး အိမ်ပြန်မရောက်ခင် နာရီဝက်သာသာလောက်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအိမ်ကိုကြွလာ တယ်။ ငါကလည်း 'ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ' လို့လျှောက်ရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဆရာပါကို ငွေ ၉၃၇ကျပ် အပ်ထားတယ် လို့ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ ငါက ဘယ်မှာအပ်ထားတာလဲလို့ မေး

၂၆၈**မင်းသိခံ**

တော့ မကြာခင်ကပဲ လမ်းမှာအပ်တာတဲ့။ အခု အဲဒီငွေကို အသုံး လိုလို့ လာပြန်တောင်းတာတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်းဘုန်းကြီးကို နေရာ ထိုင်ခင်းပေး၊ ရေနွေးကြမ်းလေးဘာလေးကပ်ပြီး စောင့်တော်မူ ပါဦးဆိုပြီး စောင့်ခိုင်းရတာပေ့ါ။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးဟာ ဟောဒီ ဘုရားစင်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်ပြီးစောင့်နေတယ်။ သိပ်ပြီး မကြာလှပါ ဘူးကွယ်။ မင်းတို့ဆရာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ မင်းတို့ဆရာဟာ ဘုန်းကြီးကိုလည်း မြင်ရော မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကပျာကယာဦးချတယ်။ အဲဒီလိုဦးချပြီးတော့ တပည့်တော်က စိတ်ပူနေတာ။ တပည့်တော် လိပ်စာလည်းအရှင်ဘုရားက မသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ငွေထုပ်ကို ပြန်ယူမလဲလို့ တွေးမိတယ်။ မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာတော့ ဒီ ငွေထုပ်ကို ဂါတ်မှာသွားပြီးအပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်လို့ မင်းတို့ဆရာက ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံး တယ်။ အဲဒီလို ပြုံးပြီးတော့ ဒကာပါရယ်၊ ဒကာပါရဲ့လိပ်စာကို မေးထားဖို့မလိုပါဘူး။ ဘုန်းကြီးသိချင်ရင် သိလို့ရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးရှာချင်ရင် ရှာလို့ရပါတယ်။ ဘုန်းကြီးရောက်ချင်ရင် သွား လို့ရပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ မင်းတို့ဆရာက ဘုန်းကြီး

ပြနန်းနွယ် ၂၆၉

ရဲ့ ငွေထုပ်ကိုအပ်လိုက်တယ်။ ဘုန်းကြီးက သူ့ငွေထုပ်ကိုကိုင်လိုက် ပြီးတာနဲ့ ဒကာပါ ငွေ(၁၀)လိုနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ဆရာက မလိုပါဘူးဘုရား ရေကြည့်ပါဦးလို့ ပြန်ပြီးပြော လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ရေကြည့်ရင် အရွက်တော့ စေ့တာပေ့ါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ငွေ(၁၀)လိုနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ အရွက်ရေလည်းစေ့တယ်။ ငွေတစ်ဆယ် လည်းလိုနေတယ်ဆို တော့ ဆရာပါလဲထားပြီ လို့ပြောတော့ မင်းတို့ဆရာက အိတ်ထဲ က ဆယ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး မှန်ပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား ရဲ့ဆယ်တန်ကို အဆောင်အဖြစ်လိုချင်လို့ပါဆိုပြီး ပြန်ပြီးလဲပေး လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက ဒကာမကြီး၊ ဒီဒကာကြီးကို ခေါ် သွားမယ်နော်။ တကယ်လို့များ လမ်းကိုရောက်မှ ဒီဒကာကြီး က ရဟန်းဝတ်ချင်ပါတယ်လို့ပြောရင် ရဟန်းဝတ်ပေးလိုက်ရ မလားလို့မေးတော့ ငါလည်း ရပါတယ်လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ဘုန်းကြီးက ကဲ. . ဒကာပါရေ။ ခရီးက နည်း နည်းလှမ်းတယ်။ နေမမြင့်ခင်ခရီးထွက်ရအောင် ဘုန်းကြီးနဲ့လိုက် ခဲ့စမ်းပါ' လို့ပြောတယ်။ မင်းတို့ဆရာဟာ မိန်းမကိုတောင် နှုတ် ဆက်ဖော်မရဘဲ လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး စွေ့ခနဲလိုက်သွား လိုက်တာ ခုထိတောင် ပေါ် မလာတော့ဘူး"

၂၀**့မင်းသိင်္ခ**

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် လွန်စွာ ရှုပ်ထွေးသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စိတ်အိုက်၍ လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကတော်အား နှုတ်ဆက်ကာ ပုတီးစိပ်ရန်အတွက် ရွှေတိဂုံဘုရားဘက်ဆီသို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

***

ပြနန်းနွယ် ၂၅၁

အခန်း(၅)

မောင်ဖေသော်သည် အဖော်မရှိတော့ပေ။ ၎င်းတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်တော့ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း သွား၏။ ပုတီးစိပ်၏။ ထို့နောက် မြနန်းနွယ်အား မျှော်နေမိ၏။

သူသည် မြနန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားနေမိ၏။ မြနန်းနွယ်အား ပြဇာတ်ရုံရှေ့တွင် စ၍ တွေ့သည်မှစ၍ တစ်ခုချင်း ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။

မြနန်းနွယ်အား ပြဇာတ်ရုံမှပြန်၍ပို့ခဲ့စဉ်က သူကိုယ်တိုင် မြနန်း နွယ်၏အိမ်သို့ရောက်ခဲ့၏။ မြနန်းနွယ်၏အိပ်ရာပေါ်၌ ကောင်းစွာ အိပ် စက်ခဲ့၏။

၂၅၂**မင်းသိင်္ခ**

အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ဂိုဒေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ ရောက်နေခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။ မြနန်းနွယ်သည် သူ့အား လှည့် စားနေသောအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍စဉ်းစားနေခဲ့၏။

ထို့နောက် မြနန်းနွယ်နှင့် မြစ်ထဲတွင်သမွန်စီးခဲ့ပုံများ၊ မှောင်မိုက် သောနေရာသို့အရောက်တွင် မြနန်းနွယ်က လက်ညှိုးမှအလင်းရောင်ကို ထုတ်၍ ထိန်ထိန်လင်းစေခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ သတိရ လာ၏။

ထို့နောက် မြနန်းနွယ်သည် ဝေးလံသောနေရာသို့ လိုက်လာရန် မြေပုံများ ပြသခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် သူရှိသည်ဟု ပြောခဲ့၏။

မြနန်းနွယ်သည် အစပထမတွင် သူနှင့်လာဆက်သွယ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ၏သူငယ်ချင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏ဆရာနှင့်လည်း ကောင်း ဆက်သွယ်လာ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်များသည် မောင်ဖေသော် နားမလည်နိုင်သော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်လောက၏ လှည့်စားချက် များဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မြနန်းနွယ်နှင့်ပတ်သက်သော လူသုံးယောက်ရှိသည့် အနက် တစ်ယောက်မှာ အသတ်ခံသွားရပြီဖြစ်၏။ တစ်ယောက်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် အပြီးတိုင် လိုက်ပါသွားပြီဖြစ်၏။ ၎င်းတစ်ဦးတည်း

သာ ကျန်တော့၏။ ထိုသူများမှာလည်း ဆရာတစ်ဦးနှင့် တပည့်နှစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ တပည့်နှစ်ဦးအနက် မောင်ဖောသော်သည် တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဖေသန်းမောင်မှာလည်း တပည့်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဆရာပါမှာ ဆရာ ဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ ဖေသန်းမောင်သည် အသတ်ခံရ၍ သေသွားပြီဖြစ် ၏။ ဆရာပါမှာလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် အပြီး တိုင်လိုက်သွားပြီဖြစ်၏။

ယခု မောင်ဖေသော်တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့တော့၏။ မောင် ဖေသော်သည် ဤအဖြစ်အပျက်ကို အထပ်ထပ်စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားရာတွင် မောင်ဖေသော်သည် တုန်လှုပ်လာ၏။

ထို့နောက် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေမိလေ၏။

"ဒါဟာ လူစုခွဲတာပဲ။ ဆရာပါနဲ့ ငါနဲ့လည်း ထပ်ပြီးခွဲလိုက်ပြီ။ ပထမဦးဆုံး ဖေသန်းမောင်နဲ့ ခွဲလိုက်တယ်။ လူစုခွဲပြီး ငါတစ် ယောက်တည်းကျန်တာကို ဘာများဆက်ပြီး လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝိညာဉ်လောကရဲ့ အရှုပ်အထွေးတစ်ခုထဲမှာ ငါဟာ ကျရောက်နေပြီ"

မောင်ဖေသော်သည် အထက်ပါအတိုင်းရေရွတ်ပြီးနောက်.. "ငါ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်

၂၅၄**မင်းသိင်္ခ**

အန္တရာယ်ရှိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မရှိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ် ချိန်ချိန်မှာ အန္တရာယ်ကျရောက်လာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ကျန်တဲ့လူသိအောင် မှတ်တမ်းကို အသေးစိတ်ရေးသွားမယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အချိန်ကာလ တွေက အဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း မှတ်တမ်းထဲမှာ ပြန်ပြီးရေး ထည့်ထားမယ်"

ဟု ရေရွတ်ပြီးလျှင် မှတ်တမ်းကြီးကို ရေးလေတော့၏။ မောင် ဖေသော်သည် ထိုမှတ်တမ်းကြီးအား ကြိုးစား၍ ရေးခဲ့ရာ သုံးလကျော် ကျော်ခန့်ကြာသောအခါ၌ ဆရာပါ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် လိုက်ပါ သွားပုံအထိ မှတ်တမ်းကြီးလည်း ပြီးစီးသွားလေတော့၏။

ထိုနေ့တွင် မောင်ဖေသော်သည် မှတ်တမ်းကြီးကို တစ်ခေါက်ပြန် ၍ ဖတ်ကြည့်၏။ ထိုသို့ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် လိုသောအပိုဒ်နေရာများ ပြန်၍ ဖြည့်စွက်၏။

စာအရေးအသားထစ်နေသောနေရာများ၊ အထားအသိုမှားသော နေရာများကို ပြန်၍ပြင်ဆင်၏။

ထို့နောက် မှတ်တမ်းကြီးကို သေချာကျနစွာထုပ်၍ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်လေ၏။ မြနန်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားသော အဖြစ်ပျက်

မြနန်းနွယ် ၂၅၅

များ ပေါ် ပေါက်လျှင်လည်း ထိုမှတ်တမ်းကြီး၌ ဆက်လက်ရေးသွားမည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် မနက်ပိုင်း၌ ဘုရားသို့မတက်ဖြစ်သဖြင့် ညနေပိုင်းတွင် ဘုရားသို့တက်ခဲ့လေ၏။

ဘုရားသို့ရောက်လျှင် နောင်တော်ကြီးပေါ် သို့တက်၍ ပုတီးစိပ် လေ၏။

မီးထွန်းချိန်သို့ရောက်မှ နောင်တော်ကြီးမှဆင်းကာ စေတီတော် ကြီးအား လက်ယာရစ်ပတ်လေ၏။

ထို့နောက်မှ မြောက်ဘက်မုခ်မှဆင်းကာ ထရန်စပို့လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ တောင်ဘက်မုခ်အနီးသို့ရောက်လျှင် မြေနီလမ်းလေး အတိုင်းချိုးကွေ့၍ ဦးထောင်ဗိုလ်ကုန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ဦးထောင်ဗိုလ်ရေအိုးစင်သို့ရောက်လျှင် ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်၍ သောက်၏။

ထိုသို့ ရေသောက်နေစဉ်၌. .

"မောင်လေး ရေကအေးသလားကွယ့်"

ဟု မိန်းမတစ်ဦး၏ မေးသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင် ဖေသော်သည် ရေသောက်နေရာမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

၂၎၆**မင်းသိခံ**

အသက်အစိတ်အရွယ်ခန့်ရှိ မိန်းမချောတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မောင်ဖေသော်၏ စိတ်ထဲ၌..

"အတော့်ကို ချောတဲ့မိန်းမပဲ"

ဟု တွေးတောလိုက်မိလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုမိန်းမကို ခြေဆုံး၊ ခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက်. .

"အေးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အေးပါတယ်။ အိုးတွေက သဲထဲမှာနှစ်ထား တာဆိုတော့ အေးပါတယ်။ အစ်မသောက်မယ်ဆိုရင် ခပ်လိုက်ပါ့ မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမက. .

"သာခုလို့ ပြောရမလား။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောရမလား တောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်"

ဟု ပြောပြီးလျှင် လက်ကမ်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်ကလည်း သောက်ရေကို ခပ်၍ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် ၎င်းလက်တွင်ဆွဲထားသော အိတ်ကလေး အတွင်းမှ ခွက်ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ. .

"မောင်လေးရယ် ဟောဒီခွက်ကလေးအတွင်းကို လောင်းထည့် ပေးပါဦးကွယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုခွက်အတွင်းသို့ ရေလောင်းထည့်ရင်း သေချာကြည့်လိုက်ရာ ရွှေခွက်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ထိုရွှေခွက်ကလေးနှင့် ရေကိုသောက် လိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်၏စိတ်၌ .

"တစ်မျိုးပဲနော်"

ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက်

"ရွှေခွက်က တော်တော်တန်မှာ။ သူတစ်ယောက်တည်း ဒီလမ်း ကသွားရင် သူများဆွဲလုသွားဦးမယ်"

ဟု တွေးလိုက်မိသောအခါ၌ ထိုမိန်းမက. .

"မောင်လေးက ဒီဘက်ကိုသွားမှာလား။ တခြားကြောင့် မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ မိုးကလည်း ချုပ် နေပြီ။ မတော်တဲ့လူနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ကျွန်တော် ဒီဘက်သွားတာ၊ မသွားတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါ ဘူး။ အစ်မသွားချင်တဲ့ဆီကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမသည် အသံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် တခစ် ခစ်ရယ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်လိုက်ပြီးနောက်. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၂၀၈**မင်းသိင်္ခ**

"ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့ ပြောရမလား။ သာဓုပါလို့ပြောရမလား တောင် မသိတော့ပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က…

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောပါဗျာ။ သာဓုလို့ပြောရအောင် အစ်မက သီလရှင်မှမဟုတ်ဘဲ"

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမက. .

"ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ငါ့မောင်ရယ်။ အစ်မက သီလစောင့်ထိန်း နေတဲ့လူပါ။ သီလရှင်ဆိုတာ သီလစောင့်သူပဲ မဟုတ်လား" ဟု သွားကလေးပေါ် ရုံမျှ ပြုံး၍ပြောလေ၏။

"ကျွန်တော့်နာမည်က မောင်ဖေသော်လို့ခေါ် ပါတယ်။ အစ်မ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ် သလဲ"

ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမက. .

"အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေက နာမည်ကိုအဖျားဆွတ်ခေါ် မှ သဘောကျတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် မမနာမည်ကို အဖျား ဆွတ်ပြီးတော့ 'နွယ်'လို့ခေါ်ကြတယ်။ နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ 'မြနန်းနွယ်' ရယ်ပါ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား

ဖြစ်သွား၏။ ကြက်သေသေ သွား၏။ မျက်တောင်သည် ပုတ်ခတ်ပုတ် ခတ်ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် နှလုံးသွေးအကျသည် မြန်လာ၏။

"ဒီနာမည်က ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့နာမည်ပါပဲ" ဟုပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ပြန်၏။ "မြနန်းနွယ်ဆိုတဲ့နာမည်တွေ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ အများကြီးရှိနေမှာ ပါ မောင်ရယ်။ ဒါပေမယ့် မမကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေး ပါဘူး။ နာမည်ကတော့ မြနန်းနွယ်ပါပဲ။ နာမည်တူမရှား လူတူ မရှားတဲ့"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ မြနန်းနွယ်ကလည်း ချောတယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက…

"ဒီက မြနန်းနွယ်ကရော မောင်လေးရဲ့"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည်. .

"ဒီ မြနန်းနွယ်ကလည်း လှတာပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အလိုလေးကွယ်။ တစ်ယောက်ကိုတော့ ချောတယ်တဲ့။ တစ် ယောက်ကိုတော့ လှတယ်တဲ့။ ချောတာနဲ့ လှတာကို ဘယ်လိုများ ခွဲပါသလဲ မောင်လေးရယ်"

၂၈ဝ**မင်းသိခ်**

ဟု ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် မေးလိုက်လေ၏။

"ဘယ်ကိစ္စမဆို လုပ်လိုက်လို့ အဆင်ပြေသွားတာကို ချောတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ချောတယ်ဆိုတာ အဖုအထစ်မရှိ၊ ပြေပြစ် တာကို ပြောတာမဟုတ်လား။ လှတာကတော့ ချောတာထက် ပိုလိမ့်မယ်။ ချောတာအပြင် အခြားနှစ်လိုဖွယ်ရာတွေပါ ပေါင်းစပ် ထားတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ထိုမြနန်းနွယ်ဆိုသောမိန်းမက. .

"ကဲ. . မမ ဘယ်နေရာမှာ လှသတုံး၊ ဘယ်နေရာမှာ နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်သတုံး"

ဟုမေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က မြနန်းနွယ်၏မျက်နှာကို သေချာ စွာကြည့်လိုက်၏။ ထိုသို့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်. .

"လှတာကတော့ အားလုံးလှနေတာပါပဲ။ အဲဒီထဲက တစ်ခုစီ ပြော ရမယ်ဆိုရင်တော့ မျက်လုံးတွေကလှတယ်။ မျက်လုံးတွေက လှ တယ်ဆိုတာ မျက်လုံးမှာရှိတဲ့သူငယ်အိမ်ဟာ တခြားမိန်းမတွေ နဲ့ မတူဘူး။ ပိုပြီးနက်မှောင်နေတယ်။ အဲဒီဘေးက မျက်ဖြူသား တွေကလည်း သွေးကြောတွေယှက်သန်းပြီး ညစ်ညမ်းမနေဘူး။ ပကတိ သန့်ရှင်းနေတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးပေါ်က အုပ်ထားတဲ့

ပြနန်းနွယ် ၂၈၁

မျက်ခွံလေးတစ်ခုတည်းကိုပဲ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ်။ မျက်လုံးကို အပေါ် ဘက်က တစ်ခြမ်းအုပ်ထားတဲ့ မျက်ခွံကလေးရှိတယ်။ အဲဒီ မျက်ခွံကလေးမှာ မျက်ရစ်ကလေးရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ မျက်ရစ်ကလေးဟာ သိပ်ပြီးကြီးရင် ကုလားမနဲ့တူတယ်။ အဲဒီ မျက်ရစ်မပါဘူးဆိုရင်တော့ မျက်လုံးကြီးဟာ ထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ တချို့ တရုတ်မတွေမလှတာ အဲဒါကြောင့် မလု တာ။ တချို့မှာ မျက်ရစ်မပါကြဘူး။ မမရဲ့မျက်ရစ်ကလေးတွေ ကတော့ ကြီးလည်းမကြီးဘူး။ သိပ်လည်းမနက်ရှိုင်းဘူး။ တိမ် လည်း သိပ်ပြီးမတိမ်ဘူး။ အလောတော်လောက်ပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီမျက်ရစ်အစပ်က မျက်တောင်မွေးလေးတွေ အကြောင်းပြော ပြဦးမယ်။ အဲဒီမျက်တောင်မွေးလေးတွေဟာ သိပ်ပြီးစိပ်လွန်းရင် ကြည့်ရဆိုးတယ်။ မျက်တောင်မွေးသိပ်ကျဲရင်လည်း ကြည့်လို့ သိပ်ရှည်ရင် ဒီအတိုင်းနေတာကို မျက်လုံးကြီး မိုတ်ပြီး အိပ်နေသလိုထင်ရတတ်တယ်။ တိုရင် မျက်ခမ်းစပ်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မမရဲ့ မျက်တောင်မွေးတွေဟာ အစိပ်အကျဲ အနေတော်ပဲ။ အတိုအရှည်လည်း အလောတော်ပဲ။ မမရဲ့မျက် တောင်မွေးလေးတွေဟာ အဖျားကော့တယ်။ အဖျားကော့တဲ့

၂၈၂**မင်းသိင်္ခ**

နေရာမှာလည်း အဖျားလေးတင်ကော့လို့ မလှဘူး။ ဆင်စွယ်လို အရင်းကနေ အဖျားထိကော့သွားမှလှတာ။ မမရဲ့ မျက်တောင် မွေးလေးတွေဟာ အဲဒီလိုပဲ"

ဟုပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်ဆိုသောမိန်းမသည် တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်လေ၏။

"ဒီလောက်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ မမရဲ့အလှကို မင်းဟာ ဒီ လောက်တောင်သိနေတာကိုး။ မျက်လုံးတစ်လုံးတည်းကိုတောင် ချီးမွမ်းလိုက်တာ မမဖြင့်မနေတတ်အောင်ပဲ"

ဟုပြောကာရယ်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင်. .

"ကဲပါ ငါ့မောင်ရယ်၊ မိုးလည်းချုပ်လှပါပြီ။ သွားကြရအောင်ပါ" ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း ၎င်းနှင့်အတူယှဉ်တွဲ၍ ခရစ်ယာန်သချိုင်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့လျှောက်လာရာ ခရစ်ယာန်သချိုင်းအနီးသို့ရောက်လျှင်. .

"မောင်လေးရေ၊ ဟောဒါ သင်္ချိုင်းမဟုတ်လားကွယ်။ မမဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ"

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"မကြောက်ပါနဲ့မမရယ်။ ကျွန်တော်ရှိပါတယ်။ ဘယ်လိုအန္တရာယ် မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မမရှေ့က ကျွန်တော်ကာကွယ်ပါ့မယ်"

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ပြနန်းနွယ် ၂၈၃

ဟုပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"သံချိုင်းနားမှာ ကြောက်တယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးအန္တရာယ်ဘယ်ဟုတ် မလဲ မောင်လေးရဲ့။ သရဲတစ္ဆေကို ကြောက်တာ။ သရဲတစ္ဆေကို ရော ငါ့မောင် ဘယ်လိုကာကွယ်မလဲ"

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"လူချင်းတောင်မကြောက်တာ မမရယ်။ သရဲတစ္ဆေကို ကြောက် စရာမလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒါတွေက ကျွန်တော်တို့လို သရဏဂုံ တည်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာက ဘုရားရှိတယ်။ တရား ရှိတယ်။ သံဃာရှိတယ်။ သင်းတို့ကို ဘာကြောက်စရာလိုမလဲ။ ပြီးတော့ ဒါမျိုးတွေက ကြောက်တတ်တဲ့လူကိုသာ ဖြဲပြီးခြောက် တာ။ ကျွန်တော်တို့လိုမကြောက်တတ်တဲ့ လူနဲ့တွေ့ရင် သင်းတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က. .

"မမတော့ ဒီညမှာ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလနဲ့ ခရီးသွားရတယ်လို့ မှတ်ထားလိုက်မယ်နော်"

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မမက ဒိုင်ယာရီမှတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့လား။ အဲဒီအကျင့်ရှိရင်

၂၈၄**မင်းသိင်္ခ**

တော့ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလနဲ့အတူခရီးသွားခဲ့ခြင်းလို့ မှတ်ချင် လည်း မှတ်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလပြောပြတဲ့ မြနန်းနွယ်ရဲ့အလှလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လည်းပဲ ကျွန်တော့်မှတ်တမ်းမှာရေးရဦးမယ်" ဟုပြောလိုက်ချိန်၌ပင် မြနန်းနွယ်က. .

"မောင်လေး ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ လတောင်ထွက်လာပြီကွယ့်။ လရောင်ကလည်း လှလိုက်တာကွယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က .

"အဲဒီလရောင်ဟာ မမမျက်နှာပေါ် ကို ဖြာပြီးကျနေတော့ မမရဲ့ မျက်နှာဟာ ပိုပြီးလှနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်မှတ်တမ်း ထဲမှာတော့ လမင်းကြီးကထိန်ထိန်သာတယ်။ မြနန်းနွယ်က လှလွန်းပါတယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားလိုက်မယ်"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မြနန်းနွယ်က အသံစာစာလေးဖြင့် ရယ်လိုက် လေ၏။ သူ၏ရယ်သံသည် ငွေဆည်းလည်းကလေးများ လှုပ်ခါလိုက် သကဲ့သို့ သာယာလှပနေ၏။ ထိုရယ်သံလွင်လွင်ကလေးသည် ကန်တော် ကြီးရေပြင်ကို ဖြတ်၍လောကဓာတ်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားသည်ဟု ပင် မောင်ဖေသော်၏စိတ်၌ ထင်မှတ်လိုက်ရလေတော့သတည်း။

~~***~~

ပြနန်းနွယ် ၂၈၅

အခန်း(၈)

မောင်ဖေသော်နှင့် မြနန်းနွယ်တို့နှစ်ဦးသည် ယှဉ်တွဲ၍ လမ်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အလယ်ကျွန်းအား တည့်တည့်မြင်ရလောက်သော နေရာအရောက်တွင် နှစ်ယောက်သားရပ်၍ ကန်ရေပြင်ကို ကြည့်ကြ လေ၏။ ကန်ရေပြင်သည် လရောင်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်လက်နေ၏။ "ဒီမှာ အစ်မကြီး မြနန်းနွယ်၊ အချိန်ကမရှိတော့ဘူး။ ကန်တော် ကြီးစောင်းမှာ မိန်းမချောချောတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် အကြာကြီးရပ်ပြီး နေဖို့မသင့်တော်ပေဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ပြီးတော့

၂၈၆**မင်းသိင်္ခ**

ခြေလျင်ပြန်လို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး။ မော်တော်ကားငှားပြီးစီးရ မယ်။ အဲ ဒီ မော် တော် ကားငှားဖို့ ပို က် ဆံ ကို တော့ ကျွန် တော် စိုက်ပေးလိုက်ပါမယ်"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်ရာ မြနန်းနွယ်က ရယ်လေ၏။ "ငွေအကြောင်းလည်း မပြောနဲ့။ စိုးရိမ်စရာတွေလည်း မပြောပါ နဲ့။ ရေထဲကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဘယ်လောက်အေးမလဲ မပြောနိုင် ဘူး။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ လက်တွဲပြီး ရေထဲခုန်ချရအောင်။ ပြီးတော့ ရေထဲမှာ တို့နှစ်ယောက် ကူးခတ်ရအောင်။ ဘယ်လောက်များ ပျော်ဖို့ကောင်းလိုက်မလဲ။ လေကလေးကလည်း ဖြည်းဖြည်း ကလေးတိုက်နေတယ်။ လကလည်းသာနေတယ်။ ပြီးတော့ တိတ် ဆိတ်နေတယ်"

ဟု မြနန်းနွယ်ကပြောကာ မောင်ဖေသော်၏ညာဘက်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

"မဟုတ်တာဗျာ။ ညကြီးသန်းခေါင် မိန်းမနဲ့ယောက်ျား အတူတူ ရေဆင်းကူးရမယ်လို့။ ပြီးတော့ ရေစိုကြီးနဲ့တက်လာပြီး အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ကြမှာတုံး"

ဟု မောင်ဖေသော်ကမေးလျှင် မြနန်းနွယ်က. .

မြနန်းနွယ် ၂၈၎

"ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း နွယ်ရေကူးချင်တယ်" ဟုပြောကာ ရေကန်ဘက်သို့ဆွဲသဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း အတင်းရုန်းရလေ၏။

မြနန်းနွယ်သည် နုနယ်ချောမောသော မိန်းကလေးဖြစ်သော် လည်း မောင်ဖေသော်သည် ယခုကဲ့သို့ရုန်းသောအခါ၌ သူ၏လက်သည် လွန်စွာသန်မာကြောင်းကို တွေ့ရလေတော့၏။ သူ၏ ဆုပ်ကိုင်ထားပုံမှာ လည်း မိန်းကလေးတစ်ဦးဆုပ်ကိုင်ထားပုံနှင့်မတူဘဲ သံပြုတ်တူနှင့် ညှပ် ထားသကဲ့သို့ မြဲမြံလှပေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် ကိုင်ထား သောလက်ကို လက်ချင်းမဖြုတ်တော့ဘဲ ဒူးဖြင့်နင်း၍ ဖြုတ်ချလိုက်လေ ၏။ ထိုအခါကျမှပင် လက်လည်းပြုတ်သွား၏။ ပြုတ်သွားသောအခါ၌ မောင်ဖေသော်သည် ထိုမိန်းမ၏ ရင်ဘတ်အား. .

"သွား"

ဟုဆိုကာ ဆောင့်၍တွန်းလိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ငြိမ်၍ခံ နေသည်မဟုတ်။ သူ့တွင်ပါလာသော လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မောင်ဖေသော် ၏မျက်နှာအား ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရိုက်လိုက်သည့်ခဏ ၌ မောင်ဖေသော်သည် သတိလစ်၍ လဲကျသွားလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မည်မျှကြာကြာ လဲကျမေ့မြောနေသည်

၂၈၈**မင်းသိင်္ခ**

မသိ။ ပတ္တရောင်လှည့်သော ပုလိပ်က အတင်းလှုပ်၍ နှိုးမှပင်နိုးလေ၏။ ပတ္တရောင်ပုလိပ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသောသူက. .

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်းလာပြီး ထန်းပင် ကိုမိုပြီး အိပ်နေရတာလဲ"

ဟု မေးရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ထန်းပင်ကိုမှီပြီး အိပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ။ အဲဒီမိန်းမက ကျုပ်မျက်နှာကို လက်ကိုင် ပဝါနဲ့ ရိုက်လိုက်လို့ ကျုပ် သတိလစ်မေ့မြောသွားတာ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ပတ္တရောင်ပုလိပ်နှစ်ဦးသည် ဟက်ဟက်ပက် ပက်ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ယောက်သောပုလိပ်က-"မင်းတို့လို ကောင်လေးတွေတွေ့ရင် ကန်တော်ကြီးစောင်း သရဲ ပုံပြင်တွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြားရတယ်။ ငါဟာ ဒီကန်တော် ကြီးစောင်းကို စက်ဘီးနဲ့ ပတ္တရောင်လှည့်နေတာ နှစ်သုံးဆယ် ပြည့်လို့ ပင်စင်တောင်ယူတော့မယ်။ လာ. . လာ. . မင်း ဘယ် သွားမှာလဲ"

ဟုဆို၍ မောင်ဖေသော်အား စက်ဘီးနှင့်တင်ကာ လိုက်၍ပို့လေ ၏။ မအူကုန်းထိပ်တွင်ရှိသော မိုးလင်းရောင်းသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ပြနန်းနွယ် ၂၈၉

သို့ရောက်လျှင် မောင်ဖေသော်လည်း ထိုပုလိပ်နှစ်ဦးအား လက်ဖက် ရည်တိုက်လေ၏။ အချိန်မှာ နံနက်နာရီပြန် သုံးနာရီပင်ထိုးနေပြီဖြစ်၏။

ပြီးလျှင် မောင်ဖေသော်သည် ထိုပတ္တရောင်ပုလိပ်နှစ်ဦးနှင့် လမ်းခွဲ ခဲ့လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ထိုမြနန်းနွယ်ဆိုသော မိန်းမကို မကြာခဏ အိပ်မက်မြင်မက်၏။ အိပ်မက်၏အစပိုင်းတွင် ထိုမိန်းမသည် လွန်စွာချောမောလှပ၏။ အိပ်မက်ပြီးခါနီးတွင် ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာသဏ္ဌာန်ကြီး ဖြစ်သွားတတ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် ထိုမိန်းမအား အိပ်မက်မြင်မက်ရမည်ကို ထိတ်လန့်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် မေတ္တာသုတ်ရွတ် ခြင်း၊ အနန္တသောသတ္တဝါတို့အား မေတ္တာပို့ခြင်း စသောအမှုများကို မှန် မှန်ပြုရလေ၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်သောအခါ၌ ထိုမိန်းမအား မြင်မက်သော အိပ်မက်များသည် တစ်စတစ်စ လွှင့်ပျောက်သွားလေတော့၏။

မောင်ဖေသော်သည် ဘုရားသို့ မှန်မှန်ကြီးတက်ခဲ့၏။ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးကိုလည်း စိပ်မြဲစိပ်ခဲ့၏။ တစ်နေ့တွင် မောင်ဖေသော်သည် ဘုရား တွင် ပုတီးစိပ်ပြီး၍ တောင်ဘက်မုခ်မှဆင်းကာ မြို့ထဲဘက်ဆီသို့ လျှောက် လာခဲ့လေ၏။

၂၉**့မင်းသိင်္ခ**

ကုတ္ကိုပင်အရိပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ နေပူသောကြောင့် ခေတ္တအရိပ်ခိုနေရလေ၏။ မောင်ဖေသော်ကဲ့သို့ပင် အရိပ်ခိုနေသော အသက် ၅ဝ အရွယ် ကုလားကြီးတစ်ဦးသည် မောင်ဖေသော်အား တစ် ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ၎င်းအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ကုလားကြီးသည် မြက်ဖျာကလေးတစ်ချပ်ကိုခင်း၍ အေးချမ်းစွာထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ လူသွားလူလာမှာ အတော်ပြတ်၏။ မော် တော်ကားများသာလျှင် တစ်စီးစ၊ နှစ်စီးစ လမ်းမှဖြတ်၍ မောင်းသွား

မောင်ဖေသော်သည် ရေငတ်လာသဖြင့် ရေသောက်ရန် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားကြီးက •

"ഗേതാ"

ဟု လှမ်း၍ခေါ် လိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ဗေတာ ဆို သော ကုလားစကားကို ကောင်းစွာနားလည်၏။ 'သား' ဟုခေါ် လိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် ကုလားကြီးအနီးသို့လျှောက်သွား၏။ ကုလား ကြီးသည် သူ၏ကြေးရေဘူးအတွင်းမှ ရေတစ်ခွက်ကို ရေခွက်အတွင်းသို့ ငှဲ့ကာ မောင်ဖေသော်အား လှမ်း၍ပေးလိုက်လေ၏။

မြနန်းနွယ် ၂၉၁

မောင်ဖေသော်သည် ဝမ်းသာအားရ ရေဖလားကို လှမ်း၍ယူပြီး လျှင်. .

"အတော်အေးတာပဲ။ ရေငတ်ကို တစ်ခါတည်းပြေသွားတာပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုကုလားကြီးက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ညိတ်ရင်း. .

"မင်းမှာ အန္တရာယ် သိပ်ပြီးများနေတယ်။ မင်းကို ဂါထာတစ်ခု သင်ပေးမယ်။ အဲဒီဂါထာကို ဘာဂါထာလဲလို့ မမေးနဲ့။ အန္တရာယ် ကလွတ်တဲ့ ဂါထာလို့နားလည်ထား။ အလွန် ထူးခြားတဲ့အတတ် ပညာတစ်ခုကလာတဲ့ စကားဖြစ်တယ်။ 'အိုဝါယီ' လို့ ဆိုကြည့် စမ်း။ အဲဒီအသံဟာ မင်းကိုကျရောက်မယ့်အန္တရာယ်တွေကနေ ကာကွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ခဏခဏဆိုနေ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် သန္တာကို ငွေဖြင့်ကွင်းထားသော လက်စွပ်ကလေးအား မောင်ဖေသော်၏ လက်တွင်စွပ်ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ကုလားကြီးအား ဂါရဝပြုပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ထွက်မလာမီ၌ ကုလားကြီးအား ငွေအနည်း ငယ် ပူဇော်ခဲ့သေး၏။

မောင်ဖေသော်သည် တစ်လမ်းလုံးနှုတ်မှ တဖွဖွ 'အိုဝါယီး၊ အိုဝါ

၂၉၂**မင်းသိင်္ခ**

ယီး၊' ဟူ၍ ရွတ်ဆိုလာခဲ့၏။ မောင်ဖေသော်၏ စိတ်၌ ဤသို့ရွတ်ဆိုရ သည်ကို ကျေနပ်နေ၏။ ထို့နောက် ကုလားအဘိုးကြီးပေးခဲ့သော သန္တာ လက်စွပ်ကလေးကိုလည်း မကြာခဏကြည့်နေမိလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် အစဉ်သဖြင့်ဆိုသလို 'အိုဝါယီး'ကို ရွတ် နေ၏။ လက်စွပ်ကလေးကိုလည်း သူ၏လက်မဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ စမ်းမိ လေ၏။

တစ်လခန့်အကြာတွင် သူ့အားကန်တော်ကြီးအတွင်းသို့ အတင်း ဆွဲချခဲ့သော မြနန်းနွယ်ဆိုသော မိန်းမချောတစ်ဦးအား အိပ်မက် မက် ပြန်၏။ အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း ထိုမိန်းမသည် လှနေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် မောင်ဖေသော်က ထိုမိန်းမအား..

"ဆိုစမ်းပါဦးဗျ။ ဘာကိစ္စလဲ။ ကျုပ်ကို ရေထဲဆွဲချဦးမလို့လား" ဟု ခပ်ငေ့ါငေ့ါဆိုလိုက်ရာ ထိုမိန်းမက. •

"အခုလာတာ မမအကျိုးအတွက် လာတာမဟုတ်ဘူး။ မောင်လေး အကျိုးအတွက် လာတာ။ မောင်လေး ခုတလော ဘာတွေရွတ်နေ တာလဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့မပတ်သက်တဲ့ ဂါထာတွေမရွတ်နဲ့ကွယ့်။ အဲဒါတွေဟာ မိစ္ဆာဒိဋိတွေရဲ့ ဟာတွေ။ အပါယ်ငရဲကို ကျလိမ့် မယ်"

မြနန်းနွယ် ၂၉၃

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"အပါယ်ငရဲကျမှာက နောက်ဗျ။ ရေကန်ထဲကျမှာက အရင်။ အဲဒီကုလားကြီးက အဲဒါကိုရွတ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ရွတ်နေရတာ ခင်ဗျားသွားပါဗျာ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက ရယ်လေ၏။

"ရေထဲကျမှာစိုးလို့ဆိုရင်တော့ မရွတ်ပါနဲ့တော့ကွယ်။ မမ မင်း ကို ရေထဲ ဆွဲမချတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းလက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကလည်း မလှပါဘူးကွယ်။ ငွေလက်စွပ်ကြီး။ မမ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ပေးပါမယ်။ ချွတ်ပစ်လိုက်ပါ" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က…

"လှလို့ ဝတ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိ သွားတဲ့ သူတော်စင်ကုလားအဘိုးကြီးက ဝတ်ပါဆိုလို့ ဝတ်ထား တာ။ ခင်ဗျားပေးမယ့် ရွှေလက်စွပ်ဆယ်ကွင်းနဲ့ မလဲနိုင်ဘူး။ ဒီ လက်စွပ်မှာက မေတ္တာဓာတ်တွေပါတယ်။ ခင်ဗျားလက်စွပ်မှာက ဘာမှပါမှာမဟုတ်ဘူး။ သွားပါဗျာ"

ဟုဆိုကာ လက်စွပ်ဝတ်ထားသောလက်ဖြင့် ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာ ကိုရိုက်လိုက်လျှင် ထိုမိန်းမလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

၂၉၄**မင်းသိန္**

မောင်ဖေသော်လည်း..

"အတော်ဆန်းတဲ့ အိပ်မက်ပဲ"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့၏။ မောင်ဖေသော် သည် ရွှေတိဂုံဘုရားတွင်အဓိဋ္ဌာန်လုပ်၍ ရက်စေ့သွားသောအခါ၌ ဆူးလေဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ပြန်သည်။ ဆူးလေဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန် လုပ်သောရက်တွင် လူတစ်ဦးကို သတိထားမိလေ၏။ ထိုလူသည် ဆူးလေ ဘုရားမုခ်ကြီးလေးခုရှိ ဆင်းတုတော်များကို လှည့်လည်၍ ဖူးမြော်သူ ဖြစ်၏။ ဖူးမြော်ရာ၌လည်း အများသူငါကဲ့သို့ ထိုင်လျက်မဟုတ်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖူးမြော်သူဖြစ်၏။ ဘုရားကိုဖူးသောအခါ၌ ရိုးရိုး လက်အုပ်ချီ၍ ဖူးသည်မဟုတ်။ လက်ပုံသဏ္ဌာန် (၈)မျိုးပြောင်းလဲ၍ ဖူးမြော်ခြင်းဖြစ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် ထိုသူအား လွန်စွာစိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ ထို့ ကြောင့် ထိုသူ၏ လက်ပုံသဏ္ဌာန်၈မျိုးကို စာဖြင့်ရေးကာ မှတ်လေ၏။ ထိုသို့ ရေးမှတ်သည်ကို ထိုလူကတွေ့လေ၏။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး

သောအခါ၌ ထိုသူက မောင်ဖေသော်အား. .

"ဒီမှာ ညီလေး၊ မင်းဘာတွေ လိုက်ပြီးမှတ်နေတာလဲ" ဟု မေးလေ၏။

ပြနန်းနွယ် ၂၉၅

"ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီး ရှိခိုးတာက ပုံစံအမျိုးမျိုး နဲ့ရှိခိုးတာဆိုတော့ ဆန်းလို့လိုက်ကူးနေတာပါ" ဟု ပြောလျှင် ထိုသူက ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက်. . "ငါ့ညီကို အစ်ကိုကြီး တစ်ခုပြောပြမယ်။ မင်းတို့ ငါတို့ အခု ရှိခိုးနေကြတာကတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် မှာ တံတောင်ဆစ်နှစ်ခုတင်ပြီး မျက်နှာမှာ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကပ် ထားတာပေ့ါက္မွာ။ ဒီပုံစံ ရှိခိုးနည်းဟာ ဒီအချိန်မှာ အမှန်ဆုံးပဲ က္ဂ။ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ကပ်ကမ္ဘာ (၈)ခုလောက်ကဆိုရင် ရှိခိုး တဲ့ ပုံစံဟာ ဒီပုံမဟုတ်ဘူးကျွ ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခု အစ်ကိုကြီးရှိခိုးတာက ဟိုးဘက်ဟိုးဘက် ကပ်ကမ္ဘာတွေက ရှိခိုး တဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်(၇)မျိုးနဲ့ အခုရှိခိုးတဲ့ပုံစံ (၁)မျိုး ပေါင်းပြီး ရှိခိုး နေတာကျ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ကွာ ဘုရားကို အခုမှ ရှိခိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုးဘက် (၈)ကမ္ဘာကတည်းက ရှိခိုးခဲ့တာလို့ ကိုယ့် ကိုကိုယ် အသိပေးနေတာကွ"

ဟု ရှင်းပြလေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ၎င်းသိလိုသော အချက် များကို မေး၏။ ထိုသူကလည်း ရှင်းပြလေ၏။ ထို့နောက် အလုပ်သွား ရဦးမယ်ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေ၏။

၂၉၆**မင်းသိန်**

ထိုသူထွက်သွားလျှင် လူတစ်ယောက်သည် မောင်ဖေသော်အနီး သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုသူက မောင်ဖေသော်အား. .

"ခုန မင်းနဲ့စကားပြောတဲ့လူကို အစ်ကိုကြီး သိတာကြာပြီ။ သိပ် ပြီး ဦးနှောက်မကောင်းဘူးကွ။ ဘုရားရှိခိုးတာကို ကောင်းကောင်း မရှိခိုးဘူး။ ကုန်းလိုက်၊ ကွလိုက်၊ ရှေ့တိုးလိုက်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်နဲ့ တော်တော့်ကို ပုံပျက်တယ်။ ဒီလို ပုံပျက်ပန်းပျက်တွေဟာ ဘုရား ပေါ်မှာ မကောင်းဘူးကွ။ နိုင်ငံခြားသားမြင်ရင် အထင်သေး သွားမှာပေါ့"

ဟုပြောလျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုကြီးရဲ့။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ (၈)ကမ္ဘာက ရှိခိုးနည်း တွေနဲ့ ရှိခိုးတာတဲ့"

ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက. .

"ငါ့ညီ စဉ်းစားကြည့်လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၈)ကမ္ဘာက ရှိခိုးနည်းတွေ ကို သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိမှာတဲ့လဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်လည်း အူကြောင် ကြောင် ဖြစ်၍သွားလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ဘုရားပေါ် တွင် အချိန် အတော်ကြာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုနေ၏။

မြနန်းနွယ် ၂၉၅

တစ်နေ့တွင် ပုတီးကို ရိုးရိုးမစိပ်ဘဲ စွန်လွှတ်သကဲ့သို့ မြှောက်၍ မြှောက်၍ ဆွဲချနေသော ပုတီးသမားတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ မောင် ဖေသော်လည်း စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ထိုသူ ပုတီးစိပ်ပြီးသွား သောအခါ၌ မောင်ဖေသော်က. .

"ဦးလေး ပုတီးစိပ်တာ တစ်မျိုးပဲနော်။ အဲဒါ ဘယ်လိုနည်းလဲဆို တာ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါ" ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုပုတီးသမားလူကြီးက.

"ဒီလိုရှိတယ်မောင်ရင်ရဲ့။ တခြားလူ ပုတီးစိပ်တာတော့ မပြော တတ်ဘူး။ ကျုပ်ပုတီးစိပ်တာကတော့ လေထဲမှာပျံ့နှံ့နေတဲ့ 'ဝေ့ဖ်' တွေကို ဖမ်းတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ ပုတီးနဲ့ အုပ်အုပ်ပြီး ဆွဲချနေတာ။ ဒါမှ မြန်မြန်ဓာတ်တွေကို ရမှာမဟုတ်လား"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ထိုလူလည်း မောင်ဖေသော်အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အနီးမှလူတစ်ဦးသည် မောင်ဖေသော်အနီးသို့ ဖင်ရွှေ့ ဖင်ရွှေ့ဖြင့် ရောက်လာပြီးလျှင်. .

"ဒါတွေကို မယုံနဲ့ကွယ့်။ ပုတီးစိပ်တာ ကောင်းကောင်းမစိပ် ဘဲနဲ့ စွန်လွှတ်သလိုလုပ်တာ ဘယ်ကောင်းမလဲကွယ်။ ဒါဟာ 'အဂါရဝ' ပုံစံတစ်မျိုးပဲ"

၂၉၈**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖေသော်လည်း..

"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့"

ဟုပြောကာ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

တစ်ခါတွင်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်သည် ပုတီးကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် သေနတ်ကဲ့သို့ ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှလည်း ဗုဒ္ဓေါ၊ ဗုဒ္ဓေါ ဟု ရွတ်ကာ ဟိုဘက်ချိန်လိုက်၊ ဒီဘက်ချိန်လိုက် လုပ်နေလေ၏။ မောင် ဖေသော်သည် ထိုမိန်းမအနီး၌ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်ရင်း ထိုမိန်းမပုတီးစိပ် နေသည်ကို ကြည့်နေလေ၏။ ထိုမိန်းမ ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါ၌ မောင် ဖေသော်က.

"အစ်မရယ်။ အစ်မ ပုတီးစိပ်တဲ့နည်းက အဆန်းပဲနော်။ ကျွန် တော့်ကို သင်ပေးနိုင်ရင် သင်ပေးစမ်းပါ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမက. .

"မမ ဒီမှာပုတီးစိပ်နေတာ ကြာပြီကွယ့်။ မသိသူကျော်သွား၊ သိသူဖော်စား ဆိုတဲ့စကားဟာ အားကြီးမှန်တာပဲ။ ဘယ်သူမှ ဒီနည်းကိုတောင်းတဲ့လူမရှိဘူး။ တန်ဖိုးကို နားမလည်ကြဘဲကိုး။ ဒီနေ့တော့ ငါ့မောင်က လာတောင်းပြီ။ တောင်းတော့လည်း ပေးရ မှာပေါ့ကွယ်။ ဒီလို ငါ့မောင်ရဲ့၊ ဓာတ်တွေက ဟိုပြေးဒီပြေး ပြေး

မြနန်းနွယ် ၂၉၉

နေတာကွယ့်။ ပုတီးဆိုတာက ကျည်ဆန်တစ်ရာ့ရှစ်တောင့်ပါတဲ့ ဓာတ် လက်နက်မဟုတ်လားကွယ်။ ဒါကြောင့် ပြေးလွှားနေတဲ့ ဓာတ်တွေကို ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓေါလို့ ခေါ်ပြီး ပစ်နေရတာကွယ့်။ အဲဒီလိုပဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပုတီးအလုံးပေါင်းများစွာနဲ့ ပစ်နေရတယ်ကွယ့်" ဟု ရှင်းပြလေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ နားထောင်နေလေ၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းမလည်း. .

"အသေးစိတ်ကိုတော့ ငါ့မောင်စိတ်ဝင်စားရင် မမ နေ့တိုင်းသင် ပေးမယ်။ ဒီနေရာကို လာခဲ့ပါ"

ဟု ပြောကာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် မောင်ဖေသော်အနီးသို့ရောက် လာကာ

"ဒီမှာ ငါ့တူ။ အဲဒီမိန်းမ ပုတီးစိပ်နေတာကို အဒေါ် တွေ့နေတာ ကြာပြီ။ ပုတီးကို ကောင်းကောင်းမစိပ်ဘူး။ သေနတ်ချိန်သလိုပဲ ဟိုလိုက်ချိန် ဒီလိုက်ချိန်နဲ့။ အဒေါ်ဖြင့် အဲဒါတွေကို အရေးယူဖို့ သက်ဆိုင်ရာကို စာတင်ရဦးမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ဘုရားများကို လှည့်လည်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာ

၃၀၀**မင်းသိင်္ခ**

ဤသို့လျှင် ပုံစံအမျိုးမျိုးသော ပုတီးသမားများကို တွေ့လေ၏။

လအတန်ကြာသောအခါ၌ ထိုပုတီးသမားများကို ဘုရားပေါ် တွင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ဘုရားမှ တာဝန်ရှိသူများသည် ဤသို့ကိုးရိုးကားရား နိုင်သော ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုးခြင်းများကို လက်မခံ တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုသူများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် ဆူးလေစေတီတော်၌ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်လျှင် ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်သို့ ရွှေ့၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်ပြန်၏။ ရွှေဘုန်းပွင့် စေတီတော်သို့ရောက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော် ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ၏။ မောင်ဖေသော်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သောနေ့မှာ ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်၏။ ထိုစေတီတော်တွင် ၄၉-ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့၏။ နေ့စဉ် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရန် သွားရောက်ခဲ့ရာ ၇-ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် မောင်ဖေသော်အား အသက်(၄၀)ကျော်အရွယ် လူတစ်ဦးက. .

"ငါ့ညီကို ဒီဘုရားမှာ ဒီအချိန်ဆိုရင် တွေ့နေရပြီ။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် နေတာလား"

ဟုမေးရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာပါ" ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူက. . "ဘယ်လို ဝင်နေတာလဲကွယ်"

ဟုမေးရာ မောင်ဖေသော်က. .

"သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာ၊ ၄၉-ရက် ကြာမှ အဓိဋ္ဌာန် ပြည့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုလူက. .

"ကောင်းပါတယ်. . ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘုရားတွေ လှည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတာပဲ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိတ်ဆွေဖြစ်ကြ ရတာပေါ့"

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က..

"ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မိတ်ဆွေလို့ သဘော ထားပါ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းသားပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် မောင် ဖေသော်တဲ့။ ဦးလေးနာမည်ကို သိပါရစေ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ထိုလူက. .

"ကျုပ်နာမည်က ဦးစိန်မြသာတဲ့"

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဖေသော်လည်း ဦးစိန်မြသာဆိုသူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်၏။ ထိုသူ၏ ဆံပင်မှာလွန်စွာရှည်၏။ ကျောအလယ်သို့ပင် ရောက်

၃၀၂**မင်းသိင်္ခ**

နေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆံပင်ကို နောက်မှစည်း၍ထုံးထား၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့မှာလည်း လွန်စွာရှည်၏။ သို့ရာတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးရော၊ နှုတ်ခမ်းမွေးပါ လွန်စွာနက်မှောင်၏။ ထိုသူ၏ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးသည် လွန်စွာကောင်း၏။ အသံဩဇာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

မောင်ဖေသော် ပုတီးစိပ်သောအခါ၌ ထိုဦးစိန်မြသာကြီးသည် ရောက်လာတတ်လေ၏။ မောင်ဖေသော် ပုတီးစိပ်ပြီးလျှင် ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖေသော်နှင့် စကားပြော၏။

ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖေသော်နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးလာလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ဦးစိန်မြသာကြီးကို လွန်စွာခင်မင်၏။

တစ်နေ့တွင် ဦးစိန်မြသာကြီးက မောင်ဖေသော်အား..

"ဒီနေ့ မောင်ဖေသော် အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်ပြီနော်။ ဒီနေ့ ၄၉-ရက် ဆို တော့ ဒီနေ့ ပုတီးစိပ်ပြီးတာနဲ့ ပြည့်ပြီပေါ့။ မနက်ဖြန် ဘယ်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်မလဲ။ နားဦးမှာလား"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"မနက်ဖြန် တစ်ရက်တော့နားမယ် ဦးစိန်မြသာရေ။ သန်ဘက်ခါ ပြန်ဝင်မယ်။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်စေတီမှာဝင်ရမလဲ မသိသေးဘူး" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာကြီးက ရယ်လေ၏။

မြနန်းနွယ် ၃၀၃

"မောင်ဖေသော်တို့လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တာ များပြီ။ အခုထိ အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သေးဘူးလား။ ဘယ်စေတီတော်မှာ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့မှမမေးနဲ့။ မျက်စိမှိတ်ပြီး အသာလေး၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေလိုက်။ မင်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမယ့်စေတီကို မျက်စိ ထဲမှာ ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ဝင်ရမယ်။ ကျုပ်ပြောတာမယုံရင် လုပ်ကြည့်စမ်း"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ မျက်စိ ကိုမှိတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်လိုက်လေ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် မောင် ဖေသော်သည် မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဖွင့်ပြီးနောက်. .

"ဒီမှာ ဦးစိန်မြသာ၊ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကို ပဲ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်မြင်နေတယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက. •

"ဒါပေ့ါ ငါ့လူရယ်။ အဲဒီဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရုံ ပေါ့။ ကဲ ကဲ ဘယ်နှစ်ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမယ်ဆိုတာလည်း အာရုံပြုကြည့်လိုက်ပါဦး"

ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း မျက်စိကိုမှိတ်ထားလေ၏။

၃၀၄**မင်းသိင်္ခ**

တအောင့်မျှကြာလျှင် မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး. .

"ဦးစိန်မြသာရေ မျက်စိမှာထင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ စိတ်မှာထင် တာ။ တစ်နှစ်တောင်လုပ်ရမယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီတော့ ကျောင်းဖွင့်ရင် အခက်အခဲတွေ့မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှာ ကျောင်း သွားတက်လိုက်၊ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ချိန်မှာ ဘုရားသွားလိုက်လုပ်ရမှာ ပဲ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်လို့တော့ မဖြစ်ပေဘူး"

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးစိန်မြသာသည် တဟားဟား ရယ်လေ၏။ "အာရုံထဲမှာ တစ်နှစ်ပေါ် လာတော့လည်း တစ်နှစ်လုပ်ရမှာပေါ့ ကွယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့အကြံပေးချင်တယ်။ မောင်ဖေသော် ရဲ့အဓိဋ္ဌာန်က တစ်နှစ်လုံးလုံး တစ်မျိုးစားတည်း၊ တစ်ပုံစံတည်း လုပ်ရမယ် မထင်ဘူး။ ပြောင်းသင့်တဲ့နေရာမှာ ပြောင်းလဲပြီး လုပ် ရမယ်ထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်လည်း မောင်ဖေသော်နဲ့ အတူ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ့မယ်။ တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ မောင် ဖေသော်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တဲ့ရက်မှာ သက်သတ်လွှတ်စားပါ။ အဲဒီ နားကထမင်းဆိုင်မှာ တစ်နှစ်လုံးသက်သတ်လွှတ်စားဖို့ ကျုပ် ပိုက်ဆံပေးထားမယ်"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

မြနန်းနွယ် ၃၀၅

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးစိန်မြသာ၊ အဲဒီတော့ သန်ဘက်ခါမနက် ဘယ်အချိန်လောက် ဆုံကြမလဲ"

ဟုမေးလေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မြသာက. .

"ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှာ ငါးနာရီလောက် ဆုံကြရအောင်။ ကျုပ် လည်း အဲဒီအချိန်လောက်လာမယ်။ မောင်ဖေသော်လည်းလာခဲ့" ဟု မှာလိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ဦးစိန်မြသာကြီးနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ည အိပ်ရာဝင်သောအခါ၌ ဦးစိန်မြသာကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေ၏။ သူ၏စိတ်၌လည်း. .

"ဦးစိန်မြသာဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ ဥပဓိရုပ်ဟာ အတော့်ကို သန့်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်တွေ၊ မုတ်ဆိတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကလည်း အတော့်ကို နက်မှောင်နေတာပဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ပန်းချီဆရာ ရေးထားတဲ့ ဇော်ဂျီရုပ်ကို ကြည့်ရသလိုပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပေး တဲ့အကြံဉာဏ်ဟာ မဆိုးဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်ကို ဘယ်ဆရာဆီမှာမှ တောင်းယူဖို့မလိုတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင် ပြီး အာရုံပြုလိုက်ရုံပဲ။ ကိုယ့်စိတ်အာရုံထဲမှာ ပေါ် လာတဲ့အတိုင်း လုပ်ရုံပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကြီးဟာ အတော့်ကိုနားလည်တဲ့

၃၀၆**မင်းသိခံ**

လူကြီးဖြစ်မှာပဲ။ မနက်ဖြန်မနက်ငါးနာရီမှာ ဒီဦးစိန်မြသာ ဆိုတဲ့ လူကြီးနဲ့အတူ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ရတော့မယ်။ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ဟာ ငါ့ဘဝအတွက် ထူးခြားတဲ့အဓိဋ္ဌာန်ဖြစ်မှာပါပဲလေ" ဟု ရေရွတ်ရင်း ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ဖြင့် အိပ်ချလိုက် လေတော့သတည်း။

****

မြနန်းနွယ် ၃၀၅

အခန်း(၉)

နံနက်လေးနာရီခန့်တွင် မောင်ဖေသော်သည် အိပ်ရာမှနိုးလေ၏။ နိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုက်နက် မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုပြီးနောက် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဘုရားသို့ရောက်လျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၊ အမွှေးတိုင်တစ်တိုင်
ပူဇော်လိုက်ပြီးနောက် ဘုရားကိုရှိခိုးလေ၏။ ထို့နောက် ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်
မျိုးလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်၍ အာရုံပြုလိုက်ရာ မောင်
ဖေသော်၏အာရုံ၌ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်၍ ဘုရားစာရွတ်ဆိုနေပုံကို ထင်
မြင်လေ၏။ သူ၏စိတ်တွင် (၄၉)ရက်လုပ်ရမည်ဟုလည်း သိနေသကဲ့သို့

၃ဝ၈**မင်းသိင်္ခ**

ရှိလေ၏။ (၄၉)ရက်လုံးလုံး နံနက်စောစောမှ ညနေနေဝင်သည်အထိ ဘုရားတွင်နေပြီး အမွှေးနံ့သာလိမ်းကျံကာ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လျက် ဘုရား၌သာအာရုံထားလျက် ဘုရားစာရွတ်နေရမည်ဟု ရင်ထဲမှာ သိနေ ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဦးစိန်မြသာရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေ သော်က.

"ဒီမှာ ဦးစိန်မြသာ၊ ခင်ဗျားမလာခင်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေတာ အာရုံထဲမှာ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ပြီး (၄၉)ရက်လုံးလုံး ဘုရား၌သာအာရုံထားပြီး ဘုရားစာ ရွတ်နေရမယ်လို့ ထင်မြင်လာတယ်" ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက. •

"အဲဒီအတိုင်း လုပ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဘာများခက်လို့လဲ။ ကဲ. . ကဲ. . မောင်ဖေသော်ရေ၊ ကျုပ်လည်း ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ဦးမယ်။ အချိန် က ငါးနာရီကျော်ပြီဆိုတော့ ဟောဟိုနားက ကုလားလက်ဖက် ရည်ဆိုင်က ဖွင့်ပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသွားသောက် ကြတာပေါ့။ ပြီးမှ လိုက်လုပ်စရာရှိတာ လာပြီးလုပ်ကြတာပေါ့" ဟုပြောလေ၏။

မောင်ဖေသော်လည်း ဦးစိန်မြသာ၏စကားကို သဘောတူလိုက်

လေ၏။

မြနန်းနွယ် ၃၀၉

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်တထောင်စေတီနှင့် မဝေးလှ သောနေရာတွင်ရှိသည့် ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ ၏။ ထိုဆိုင်သို့ရောက်လျှင် မောင်ဖေသော်က နံပြားထောပတ်သုတ် တစ်ချပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကိုမှာယူ၍ စားသောက်လေ၏။ ဦးစိန်မြသာကမူ မည်သည့်အစားအသောက်ကိုမျှ မစားသောက်ခဲ့ပေ။

ဦးစိန်မြသာသည် မောင်ဖေသော် လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် အတွင်း စကားတပြောပြောနှင့် ရှိနေလေ၏။

"ဒီလို မောင်ဖေသော်ရဲ့။ (၄၉)ရက်လုံး လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ မင်း အနေနဲ့ ဘုရားလူကြီးတွေကိုပြောပြီး ဘုရားထဲမှာနေမှကိုဖြစ် တော့မယ်။ ငါလည်း မနက်တိုင်းရောက်လာမှာပါ။ အကောင်း ဆုံးကတော့ သက်သတ်လွတ်နဲ့ရှစ်ပါးသီလယူထားရင် ကောင်း တယ်ကွ။ ဒီနားက ဆိုင်မှာ (၄၉)ရက်စာ ငါက ပိုက်ဆံပေးထား မယ်။ အဲဒီတော့ ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ မနက်စာကို အဲဒီ ဆိုင်မှာစားလိုက်၊ ဥပုသ်စောင့်ထားတာဆိုတော့ ညစာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ရေနွေးကြမ်းသောက်ချင်ရင်လည်း ဓာတ်ဘူးတစ် လုံးနဲ့ ပန်းကန်တစ်လုံးရှိရင် လုံလောက်တာပဲကွာ။ အဲဒီအတွက် လည်း ငါစီစဉ်ပေးခဲ့မယ်။ နောက်ပြီး ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်အတွက်

၃၁ဝ**မင်းသိခ်**

လည်း ဘာမှမပူနဲ့။ မင်းရဲ့ကိုယ်တိုင်းကို ငါအခုပဲယူသွားမယ်။ စက်ဆိုင်မှာ အပ်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကနေပြီး မင်းပြန်သွား၊ အိပ်ရာလိပ်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့။ ဘုရားထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ကိစ္စ လည်း ဘုရားလူကြီးတွေကို ငါပဲဝင်ပြောခဲ့မယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က.

"ကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စကော ဦးစိန်မြသာကြီးရဲ့" ဟုပြောလိုက်လျှင်. .

ဦးစိန်မြသာကြီးက ရယ်လေ၏။

"ကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စလည်း ဘာမှမပူနဲ့။ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ အဓိကမဟုတ်လားကွ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လမ်းခွဲသွားကြ လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း အိပ်ရာလိပ်ယူပြီး ဗိုလ်တထောင်ဘုရား သို့ ပြန်၍လာ၏။ (၁၀)နာရီထိုးလောက်တွင် ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင် ဖေသော်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ သူ၏လက်တွင်းတွင် အထုပ်အပိုး များလည်း ပါလာ၏။

"ဟေ့ မောင်ဖေသော်။ (၄၉)ရက်လုံးလုံး ဒီမှာနေပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဖို့လည်း ဘုရားက လူကြီးတွေဆီမှာ ငါပြောပြီးပြီ။ သူတို့က ခွင့်

မြနန်းနွယ် ၃၁၁

ပြုကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ညဘက်မှာ ရေနွေးကြမ်းလေး ဘာလေး သောက်ဖို့ ဟောဒီမှာဓာတ်ဘူး၊ ဟောဒီမှာပန်းကန်လုံး၊ ဟောဒီ မှာထန်းလျက်ပုလင်း၊ ဟောဒီမှာလက်ဖက်ခြောက်ထုပ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီပုလင်းကြီးက အမွှေးနံ့သာပုလင်းကြီး၊ မနက်တိုင်း ရေချိုး ပြီးရင် အမွှေးနံ့သာလိမ်းရမယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ ပိတ်ဖြူ လုံချည် (၇)ထည်၊ ပိတ်ဖြူအက်ျိ(၇)ထည်၊ အက်ျိုက ကော်လာမပါ ဘူးနော်။ ရှုပ်မှာစိုးလို့ ရိုးရိုးလည်ကတုံးပေါက်ပဲလုပ်ထားတယ်" ဟုပြောဆိုကာ ပိတ်ဖြူအက်ျိ (၇)ထည်နှင့် ပိတ်ဖြူလုံချည် (၇)

ထည်ကို မောင်ဖေသော်အား ပေးလိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ပိတ်ဖြူအက်ိုးလုံချည်များကို လှမ်းယူရင်း...
"ဒီအချိန်လေးအတွင်းမှာ အက်ို(၇)ထည်ချုပ်နိုင်တဲ့ စက်ဆရာ ကိုတော့ ရွှေတံဆိပ်တောင် ဆုချဖို့ကောင်းနေပြီ" ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာက..

"တစ်ဆိုင်တည်းအပ်တာမဟုတ်ဘူး ငါ့လူရ။ (၇)ဆိုင်ခွဲပြီး တစ် ထည်စီအပ်တာ။ ချုပ်ခ အမြန်ကြေးလည်း ပေးရတာပေါ့။ ကဲပါ ကွာ၊ ဟောဟိုနားမှာ ရေသွားချိုးလို့ ရတယ်။ ရေချိုးခဲ့ပြီးတော့ အမွှေးနံ့သာတွေ လိမ်း။ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်တွေဝတ်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ယူရအောင်"

၃၁၂**မင်းသိင်္ခ**

ဟုဆိုသဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း ဘုရားနှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာ တွင် ရေသွားချိုး၏။ ထို့နောက် အမွှေးနံ့သာများလိမ်းကျံ၏။ ပြီးလျှင် ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်များ ဝတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးစိန်မြသာက. .

"မင်းနဲ့ ဒီအဖြူရောင်နဲ့ သိပ်ပြီးလိုက်ဖက်တယ် မောင်ဖေသော်။ အမြဲတမ်းတောင်ဝတ်ဖို့ကောင်းတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဦးစိန်မြသာ၊ တစ်နေကုန် ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေရမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကဘုရားစာတွေ အများကြီးမရဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

ဟုမေးလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာက. .

"ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတော့ လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ။ အဇ္ဇတဂျွေ၊ ပါဏု ပေတံ၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမ်၊ ယနေ့မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားကို အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် ကွ။ အဲဒါကိုပဲ အထပ်ထပ်ပွားများနေပေ့ါကွာ . . . "

ဟု ပြောလေ၏။

"အဲသလောက်ဆိုရင် မဆိုးဘူး၊ ဦးစိန်မြသာရဲ့။ ရွတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ . . . ကျွန်တော် အဓိဋ္ဌာန်ယူလိုက်ဦးမယ်"

မြနန်းနွယ် ၃၁၃

ဟုဆိုကာ မောင်ဖေသော်လည်း ဘုရားရှိခိုး၍ (၄၉)ရက်အဓိဋ္ဌာန် ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးစိန်မြသာသည် မောင်ဖေသော် ထမင်းစား ရမည့်ဆိုင်ကို လိုက်၍ပြလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲသွား ကြလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် (၄၉)ရက်လုံးလုံး ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၌ ရှစ်ပါးသီလ သက်သတ်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေလေ၏။ ဦးစိန်မြသာကြီး သည် နံနက်တိုင်း မောင်ဖေသော်ထံသို့ ရောက်လာ၏။ ရောက်လာသော အခါတိုင်းတွင်လည်း ပဲပြုတ်၊ နံပြား၊ လက်ဖက်ရည်များ ပါလာတတ်မြဲ ဖြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် (၄၉)ရက်လုံးလုံး ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းဖြင့် အဓိဌာန်ဝင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

(၄၉)ရက်ပြည့်သောနေ့၌ ဦးစိန်မြသာကြီးရောက်လာပြီးလျှင်. . "ဘယ်လိုလဲ မောင်ဖေသော်ရဲ့။ (၄၉)ရက်အဓိဋ္ဌာန်ကိုတော့ အောင်မြင်သွားပြီ။ ရှေ့ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ အာရုံပေါ် အောင် ထိုင်ကြည့်ပါဦး"

ဟုအကြံပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်လည်း အဓိဋ္ဌာန် အောင်သည့်အတွက် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားတွင် ဆုတောင်းပြီး နောက်

၃၁၄**မင်းသိင်္ခ**

ထပ်ပြုလုပ်ရမည့် အဓိဋ္ဌာန်အတွက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်၍ အာရုံခံနေ လေ၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် ၎င်း၏အာရုံ၌ ရက်ပေါင်း(၆၀) အဓိဋ္ဌာန် လုပ်ရမည် ပေါ် လာ၏။

ထိုအဓိဋ္ဌာန်မှာ အရပ်လေးမျက်နှာကိုလှည့်၍ သမ္မာဒေဝနတ် ကောင်းနတ်မြတ်များကို မေတ္တာပို့ရမည်။ ၎င်းတို့ပေးသော အိပ်မက် များကိုလည်း မှတ်သားထားရမည်ဟု ပေါ် လာလေ၏။

ထိုသို့ ပေါ် လာသည့်အကြောင်းကိုလည်း ဦးစိန်မြသာကြီးအား ပြောပြလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာကြီးက.

"သိပ်ပြီးကောင်းတာပဲဟေ့။ ငါကြားဖူးသလောက် ပြောရရင် သမ္မာဒေဝနတ်တွေက ချီးမြှင့်တဲ့ ဒေဝသိဒ္ဓိအဓိဋ္ဌာန်ဆိုတာ အဲဒါ ကိုပြောတာ ငါ့လူရ။ အောင်မြင်အောင် လုပ်ကွာ။ ထမင်းဆိုင် ကိုလည်း ပိုက်ဆံထပ်ပြီး ပေးထားမယ်"

ဟုဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်လည်း ဒေဝသိဒ္ဓိအဓိဋ္ဌာန် ကို စတင်လေတော့၏။

ဦးစိန်မြသာကြီးသည် နံနက်တိုင်းရောက်လာ၏။ ဒေဝသိဒ္ဓိအဓိဋ္ဌာန် (၇)ရက်မြောက်သောနေ့၌ မောင်ဖေသော်သည် ထူးခြားသော အိပ်မက် ကို မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် လွန်စွာလှပချောမောသော လူတစ် ယောက်သည် ၎င်းထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

မြနန်းနွယ် ၃၁၅

"ဒီမှာ မောင်ဖေသော်။ မင်းကိုငါ ပြောပြချင်တယ်။ အဲဒါက ဘာလဲလို့ဆိုတော့ နဝင်းပြတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ။ နဝင်း ပြတ်တဲ့နှစ်မှာ လူဟာ သိပ်ပြီးဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ နဝင်းပြတ် တဲ့နှစ် ဟုတ်မဟုတ်သိဖို့က ကိုယ်ရောက်နေတဲ့အသက်ကို သုံးနဲ့ မြှောက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုးနဲ့စားကြည့်ရတယ်။ သုညကြွင်းရင် နဝင်းပြတ်တယ်ပေ့ါ့။ နဝင်းပြတ်ရင် အလုပ်အကိုင်ရော၊ ကျန်းမာ ရေးကော ထိခိုက်တတ်တယ်။ အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးသိရင် နဝင်းဆက်တဲ့ ယတြာရှိတယ်ကွ။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ လဆန်း(၉)ရက်နေ့။ ဘယ်လဆန်းပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်လို့ရ တယ်။ လဆန်း(၉)ရက်နေ့မှာ ကိုးနဝင်းစေတီလို့ခေါ်တဲ့ ကိုး တောင်ပြည့်စေတီကို သွားရတယ်။ ဆွမ်းတော်ပွဲ ကိုးပွဲ၊ ပန်း ကိုး ပွင့်၊ ပန်းကိုးပွင့်ကလည်း ကြိုက်ရာပန်းကို လုပ်လို့ရတယ်။ သောက် တော်ရေ ကိုးခွက်၊ ဖယောင်းတိုင် ကိုးတိုင်လူျဒါန်းပြီး ဘုရားမှာ ကိုးပါးသီလယူရတယ်။ ပြီးတော့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးကိုးပတ် စိပ်ရတယ်ကျွ။ အဲဒါကို ကိုးရက်တိတိလုပ်ရတယ်။ အဲဒါဆိုရင် နဝင်းပြတ်တာ ပြန်ဆက်ပြီး အစဉ်ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရရှိ တတ်တယ်"

၃၁၆**မင်းသိခ်**

ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း အိပ်မက်မက်ရာမှ လန့်၍ နိုးလာ၏။ နိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုအကြောင်းအရာကို စာအုပ်ထဲ တွင် ရေးမှတ်ထားလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း လူတစ်ယောက်ကို အိပ်မက်မက်ပြန် ၏။ ထိုလူမှာ ပထမနေ့ကလူနှင့်မတူပေ။ ထိုသူက မောင်ဖေသော်အား-

"ဟေ့ မောင်ဖေသော် တြင်းပြတ်တယ်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ တြင်း ပြတ်ရင် လူကို ဥပဒ်ပေးတတ်တယ်ကွ။ တြင်းပြတ်-မပြတ်သိဖို့ ကတော့ ရောက်တဲ့အသက်ကိုတည်၊ ကိုးခုနဲ့ပေါင်း၊ သုံးခုနဲ့မြှောက် ပြီး ရှစ်နဲ့စားရတယ်။ သုညကြွင်းရင် တြင်းပြတ်တာပေ့ါကွာ" ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က.

"အဲဒီတော့ တြင်းပြတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုံး။ သူ့ကို ချေပတဲ့ နည်းမရှိဘူးလား"

ဟုမေးလိုက်ရာ ထိုသူက. .

"ချေပတဲ့နည်း ပြောချင်လို့ လာတာကွ။ တြင်းပြတ်တယ်လို့ သိရုံ နဲ့ ချေပတဲ့နည်းမရသေးဘူးကွ။ တွက်ရသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ အသက်ကိုတည်ပြီး ၄-နဲ့ပေါင်းပြီး ၄-နဲ့စားလို့ သုညကြွင်းရင် တေဇောဓာတ်ပျက်တယ်လို့ ခေါ် တယ်။ တေဇော

မြနန်းနွယ် ၃၁၅

ဓာတ်ပျက်ရင် ဗောဓိညောင်ပင်မှာ ဆီမီးလေးတိုင် ထွန်းညှိပူဇော် ရတယ်။ အသက်ကိုတည်ပြီး ၁၂-နဲ့ပေါင်း၊ ၄-နဲ့စားလို့ (၀)ကြွင်း ရင် အာပေါဓာတ်ပျက်တယ်လို့ ခေါ် တယ်။ အဲဒီလို အာပေါဓာတ် ပျက်ရင် ဗောဓိညောင်ပင်မှာ ရေ (၁၂)ခွက်လောင်းပြီး ပူဇော်ရ တယ်။ အသက်ကို တည်ပြီး ၆-နဲ့မြှောက်၊ ၄-နဲ့စားလို့၊ (၀)ကြွင်း ရင် ဝါယောဓာတ်ပျက်တယ်လို့ခေါ် တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဗောဓိ ညောင်ပင်မှာ ယပ်(၆)ခု လျှုဒါန်းရတယ်။ ပြီးတော့ အသက်ကို တည်ပြီး ၂၀-နဲ့ပေါင်း၊ ၄-နဲ့စားလို့ (၀)ကြွင်းရင် ပထဝီဓာတ်ပျက် တယ်လို့ ခေါ် တယ်။ ပထဝီပျက်ရင် ဗောဓိညောင်ပင်မှာ သံပုံးနဲ့ သဲအပြည့် ပုံး(၂၀)ခင်းပြီး ပူဇော်ရတယ်"

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်လည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး ဓာတ် ယတြာများချေပုံ၊ တွက်ချက်ပုံတို့ကို အိပ်မက်တွင် လာ၍ပြကြလေ၏။ ထိုပြသည့် ပညာရပ်များထဲတွင် ငလျင်တွက်ကိန်း၊ ကပ်ကြီးသုံးပါး တွက် ကိန်း၊ သံပုရာသီးတစ်ခြမ်းဖြင့် ယတြာချေနည်း စသည်တို့ပါလေ၏။

ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဖြစ်တတ်သော လေဘေး၊ မီးဘေး အန္တရာယ် ဆိုးများကို ကာကွယ်သည့် ယတြာများကို ပြောပြလေ၏။ မောင်ဖေသော် လည်း ရသမျှကို မှတ်သားလေ၏။

၃၁၈**မင်းသိင်္ခ**

မောင်ဖေသော်သည် ဗိုလ်တထောင်ဘုရား၌ အဓိဋ္ဌာန်(၂)လ ဆက်၍ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ရက်အတွင်း၌ ပညာရပ်မျိုးစုံကို အိပ်မက်မက်ခြင်းဖြင့် နားလည်တတ်ကျွမ်းခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေ သော်သည် သူ၏မှတ်စုစာအုပ်၌ 'သင်ယူရသော အဓိဋ္ဌာန်ရက်များ' ဟု မှတ်သားထားလိုက်လေတော့၏။

ထိုအဓိဋ္ဌာန်ပြည့်သောနေ့၌ ဦးစိန်မြသာကြီးက မောင်ဖေသော် အား ချစ်တီးကုလားများရောင်းသောထမင်းဆိုင်သို့ခေါ် သွားကာ ထောပတ် ထမင်း၊ သက်သတ်လွတ်ဟင်းများဖြင့် ကျွေးလေ၏။ ထိုသို့ ကျွေးရင်း. .

"မောင်ဖေသော်ရေ၊ မင်းကတော့ အဓိဋ္ဌာန်ကြီးနှစ်ခု အောင်ပြီး သွားပြန်ပြီ။ တတိယအဓိဋ္ဌာန်ကို ဆက်ပေဦးတော့" ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်း၍ပေးလေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်ဖေ သော်အား ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့ ပြန်၍ပို့လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ဘုရားဖူးပြီးနောက် တတိယယူရမည့်အဓိဋ္ဌာန် ကိုအာရုံပြုရာ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီး၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကားတို့ဖြင့် ဝေဝေ ဆာဆာထိုးထားသည့် ကန်တော့ပွဲကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် သူ၏

စိတ်၌ ကိုးရက်ပတ်လုံး ဂုဏ်တော်ပုတီးကို ပွားများရမည်ဟု သိသလို ရှိလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် အဓိဋ္ဌာန်တောင်းပြီးနောက် သူ၏ ထိုင် နေကျနေရာကလေးတွင် ထိုင်နေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်နေခြင်းမှာ ဦးစိန်မြသာ ကြီးအား စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ကိုးနာရီထိုးလောက် တွင် ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က.

"ဒီမှာ ဦးစိန်မြသာ။ ကျုပ်ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာ ဒီတစ်ခါ ကျုပ် လုပ်ရမယ့်အဓိဋ္ဌာန်က ကန်တော့ပွဲထိုးဖို့ လိုတယ်ဗျ။ ကန်တော့ပွဲ က ခုနစ်ပွဲတောင်"

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာက..

"ဘာများခက်လို့လဲ မောင်ဖေသော်ရယ်။ ဒါက လွယ်လွယ် လေး ပါ။ ဟောဟိုနားက ပန်းဆိုင်ကိုသွားပြီး ကန်တော့ပွဲ ၇ပွဲထိုးပေး ပါ။ ကျသလောက်ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံပဲ။ ကန်တော့ပွဲ ကလည်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ပုံစံပြောပြပေါ့။ ဇလုံနဲ့ထိုးချင်ရင်လည်း သူတို့ ဇလုံငှားလိမ့်မယ်။ ဇလုံမလိုချင်ဘူးဆိုလည်း ကန်တော့ပွဲ ထိုးတဲ့ ဝါးတောင်းကလေးတွေ ရှိတယ်။ ဘာများခက်လို့လဲ မောင် ဖေသော်ရယ်။ ကဲပါ ငါပဲသွားပြီး မှာလိုက်ပါ့မယ်" ဟုပြောဆိုကာ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ထွက်သွားလေတော့၏။

၃၂၀**မင်းသိင်္ခ**

များမကြာမီ၌ပင် ကန်တော့ပွဲများနှင့်အတူ ဦးစိန်မြသာကြီးက ရောက်လာလေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ကန်တော့ပွဲများကို ဘုရားရင်ပြင် တော်ပေါ်၌နေရာချပြီးလျှင် အဓိဋ္ဌာန်ယူလေ၏။

အဓိဋ္ဌာန်ယူပြီးနောက် မောင်ဖေသော်သည် ဂုဏ်တော်ပုတီးကို စိပ်လေ၏။ ကိုးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မောင်ဖေသော်သည် မျက်စိ ကိုမှိတ်၍ အာရုံပြုလိုက်ရာ ဂုဏ်တော်ကိုပင် ဆက်၍ စိပ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲ တွင် သိလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် (၈၁)ရက်လုံးလုံး ဂုဏ်တော်ကို ဆက်၍ ပွားများခဲ့လေ၏။

အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မြောက်သောနေ့တွင် ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင် ဖေသော်အား မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ခေါ် သွားပြီးလျှင် သက်သတ် လွတ်ထမင်းဟင်းများဖြင့် ကျွေးပြန်လေ၏။ မောင်ဖေသော်အတွက် လို အပ်သောပစ္စည်းများလည်း ဝယ်ပေးပြန်၏။ ထို့နောက်..

"မောင်ဖေသော်ရေ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းရဲ့ တတိယ အဓိဋ္ဌာန်က ဝိဇ္ဇာသိဒ္ဓိအဓိဋ္ဌာန်ကွ။ ထူးလိမ့်မယ်ဟေ့" ဟု ပြောလေ၏။

"ကဲ မင်းရဲ့ စတုတ္ထအဓိဋ္ဌာန်ကို ဆက်ပြီးလုပ်လိုက်ဦးဟေ့" ဟုပြော၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်လည်း ဗိုလ်တထောင်

ဘုရားသို့ပြန်လာပြီးလျှင် လေးကြိမ်မြောက်ပြုလုပ်ရမည့် အဓိဋ္ဌာန်အတွက် မျက်စိကိုမှိတ်ကာ အာရုံယူ၍ နေလေ၏။

၎င်း၏အာရုံထဲတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဘယ်ဘက်မျက်စိတော်၊ ညာဘက်မျက်စိတော်၊ ဘယ်ဘက်နားတော်၊ ညာဘက်နားတော်၊ ပါးစပ် တော်၊ နှာခေါင်းတော်၊ ဥဏှလုံမွေးရှင်တော်၊ ရောင်လျှံတော် စသည့် နေရာများသို့ တစ်ကွက်ချင်း အာရုံပြု၍ ဂုဏ်တော်များ ပွားများရမည်ကို ထင်မြင်လာလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဦးစိန်မြသာကြီးအားပြောပြရာ. .

"ငါတော့ တပ်အပ်သေချာ မသိပါဘူးကွာ။ ရှေးလူကြီးတွေ လုပ် တာတော့ တွေ့ဖူး၊ ကြားဖူးပါရဲ့။ ပိတ်နေတဲ့ကံတွေ ပွင့်အောင် လုပ်တဲ့ ကံပွင့်၊ လာဘ်ပွင့် အဓိဋ္ဌာန်တစ်မျိုးပဲကွ။ ထူးလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဟေ့။ ကြိုးစားသာလုပ်ပေတော့" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဦးစိန်မြသာကြီးကလည်းဗျာ၊ ပြောလိုက်ရင် မသိဘူး၊ မသိဘူး နဲ့ ဘာမဆို သိနေတာချည်းပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်ကတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖြစ်အောင် ကူညီနေတာကိုး"

၃၂၂**မင်းသိင်္ခ**

ဟုပြောလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာကြီးက..

"ဒါကတော့ အကြောင်းကြောင်း အရာရာပေ့ါ ငါ့လူရာ"

ဟု ပြန်၍ဖြေပြီးလျှင် တဟားဟားရယ်လေတော့၏။ မောင်ဖေ သော်လည်း ၎င်း၏အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ဆက်၍လုပ်လေ ၏။

အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်မြောက်သောအခါ၌ ဦးစိန်မြသာကြီး ရောက်လာ ပြီးလျှင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ် သွားပြီးနောက် အဓိဋ္ဌာန်အောင် မြင်သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကျွေးမွေးပြန်၏။ ထို့နောက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဝယ်ပေးပြန်၏။

မောင်ဖေသော်သည် (၅)ခုမြောက် အဓိဋ္ဌာန်ကို ယူလေ၏။ ထို အဓိဋ္ဌာန်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ ဥဒါန်းဂါထာခေါ် 'အနေကဇာတိ သံသာရံ' အစချီသော ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပွားများရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် မည်သည့်အဓိဋ္ဌာန်ကိုပြုရမည်နည်းဟု အာရုံ ယူလိုက်ရာ ဤအတိုင်းပေါ် လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဦးစိန်မြသာ အားပြောပြရာ ဦးစိန်မြသာက.

"ငါကတော့ ဒါကို အသေအချာမသိပါဘူးကွာ။ ငါကြားဖူးတာက ဒီအဓိဋ္ဌာန်မျိုးဟာ ဝိညာဉ်လောကက စကားတွေကို နားလည်

မြနန်းနွယ် ၃၂၃

တတ်ကျွမ်းစေတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်မျိုးပဲကွ။ နောက်ပြီးတော့ ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဥဒါန်းဂါထာဆိုတော့ ဝိဇ္ဇာတွေက အလွန်ပဲ စောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ အနှောင့်အယှက်တွေလည်း လာ တတ်သေးတယ်ကွ။ ဂရုတော့စိုက်ပေ့ါ မောင်ဖေသော်ရာ" ဟုပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ကို ဖိဖိစီးစီး ဝင် လေ၏။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မောင်ဖေသော် သည် မြနန်းနွယ်ကို အိပ်မက်မက်လေတော့၏။

မြနန်းနွယ်သည် အိပ်မက်ထဲတွင် လွန်စွာလှနေ၏။ မောင်ဖေ သော်အား နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံးပြ၏။ ထို့နောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မောင်ဖေသော်သည် အိပ်ရာမှလန့်၍ နိုးသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ဘူးအတွင်းမှ ရေနွေးကိုငှဲ့ကာ သောက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆာ လောင်မွတ်သိပ်လွန်းသဖြင့် ထန်းလျက်တစ်ခဲကို စားလိုက်လေ၏။ နံနက် မိုးလင်းသောအခါ၌ မောင်ဖေသော်သည် ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပုတီးစိပ်လေ၏။

ပုတီးစိပ်၍ပြီးသောအခါ၌ ထလိုက်ရာ အနီးသို့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာပြီးလျှင်. .

၃၂၄**မင်းသိန်**

"ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ ညီမက နယ်ကပါ။ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ညီမ ဒီမှာဘုရားဝတ်ပြုနေတုန်း အဖော်တွေက ထွက်သွားကြပြီး ညီမတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာကျန်နေတာ ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိဘူး။ အစ်ကို မကယ်ရင်တော့ ညီမ တော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ။ ညီမတို့ တည်းတဲ့နေရာက မင်္ဂလာဒုံမှာ ပါ။ လိပ်စာကိုတော့ ပြောမပြတတ်ဘူး။ အဲဒီနားရောက်ရင် တော့ ညီမသွားတတ်ပါတယ်။ လိုက်ပို့မယ် မို့လားဟင်"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် ပထမအစ၌ လွန်စွာ သနား၍ သွား၏။ ထို့နောက် မိမိ၏အဓိဌာန်ကို သတိရသွားသဖြင့်. .

"သနားတော့ သနားတယ်မိန်းကလေးရေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အဓိဋ္ဌာန်လုပ်နေတာ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုမပြတ်မချင်း ဒီဘုရားပရိဝုဏ် အတွင်းက ထွက်ခွာသွားလို့မရဘူး။ အဓိဋ္ဌာန်ပျက်သွားလိမ့်မယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးက.

"မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရယ်။ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ သတ္တဝါကို ကယ်တင်တာ ဘယ်ဟာက အရေးကြီးသလဲ။ အလောင်းတော်တွေဟာ သတ္တဝါ တွေကို သူတို့အသက်ကိုတောင် စွန့်ပြီး၊ ကယ်တင်တယ်လို့ ကြား

ဖူးတယ်။ အစ်ကိုကျတော့ ဒါလေးတောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆို တော့ အစ်ကိုကတော့ သူတော်ကောင်းတရားနဲ့ တော်တော်နီးနေ ပြီ။ ညီမကို မကယ်နိုင်ဘူးလား။ ဟီး.. ဟီး" ဟု ပြောကာ ငိုချလိုက်လေတော့၏။ မောင်ဖေသော်၏စိတ်သည် ယိုင်နဲ့၍သွား၏။ "သူပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ သူ့ခမျာ အပျိုအရွယ်ကလေး။ မသမာ

"သူပြောတာ ဟုတ်သားပဲ။ သူ့ခမျာ အပျိုအရွယ်ကလေး။ မသမာ သူတွေနဲ့ တွေ့သွားရင် ရေတိမ်နစ်ရချည်ရဲ့"

ဟုတွေးလိုက်မိလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ထိုမိန်းကလေးက..

"အစ်ကိုရယ် ညီမကိုကယ်ပါ။ ညီမ ရေတိမ်နစ်ရပါလိမ့်မယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်သည် မျက်စိကိုမိုတ်၍ ထိုမိန်း

ကလေးကို ကယ်သင့်၊ မကယ်သင့် အာရုံပြုမိလေ၏။

ထိုအခါ သူ၏အာရုံထဲ၌. .

"အဖျက်၊ အဖျက်"

ဟူ၍ပေါ် လာလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုမိန်းကလေးအား ကြည့်၍ မခိုးမခန့်ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးပြီးနောက်. .

"ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်လုပ်နေတဲ့အဓိဋ္ဌာန်ထက်

၃၂၆**မင်းသိခ်**

ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။ မိန်းကလေးအနေနဲ့ အကူအညီတောင်းရ မယ့်သူတွေ ဒီဘုရားပေါ် မှာ အများကြီးပါ။ ဒီတော့ ကျုပ်မကူညီ ရင်လည်း ရေတိမ်နစ်ဖို့မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဒုက္ခရောက်နေရင် ငမ်းငမ်းတက်ကူညီချင်တဲ့ ယောက်ျား ပေါ၊ ယောက်ျားပျက်ထဲမှာ ကျုပ်မပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားပါ"

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးက မဲ့လိုက်လေ၏။ ထိုသို့မဲ့ပြီးနောက်-"ကြင်နာသနားတတ်တဲ့ စိတ်မရှိဘဲ ဘယ်လိုအဓိဋ္ဌာန်မျိုးဝင်ဝင်၊ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး"

ဟုဆိုကာ ဆောင့် ဆောင့်နှင့် ခြေကိုဆောင့်၍ နင်းကာ ထွက် သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဦးစိန်မြသာကြီး ရောက်လာလေ၏။ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ပြောမပြပါဘဲလျက် အလုံးစုံသိနေသည့်

အလား မောင်ဖေသော်အား ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်

"မင်း သိပ်ပြီးမှန်တယ် မောင်ဖေသော်၊ အဲဒါအဖျက်ပဲ။ မင်းဆီကို လာပြီး ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုက်ပို့ပါ၊ ညာလိုက်ပို့ပါဆို ပြီးတော့ . ၊ မင်းက မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်မဟုတ် လား"

မြနန်းနွယ် ၃၂၅

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်က..

"ဦးစိန်မြသာပြောတာ အမှန်ပဲ"

ဟုဖြေလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာက. .

"သာဓု . . . သာဓု. . . သာဓု"

ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ် လိုက်လေတော့ သတည်း။

****

ပြနန်းနွယ် ၃၂၉

အခန်း(၁၀)

မောင်ဖေသော်သည် ကျင့်စဉ်များကို ဆက်၍ ကျင့်နေ၏။ ယခု ကျင့်ရသောကျင့်စဉ်မှာ ပဉ္စမမြောက်ကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ခု တည်းသော ဘုရားစာကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပုတီးစိပ်လျက်ရှိ၏။ အာရုံမှာ လည်း အတော့်ကို ငြိမ်သွားပြီဖြစ်၏။

ထိုကျင့်စဉ်ကို တစ်လတိတိ ကျင့်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုကျင့်စဉ်ရက်များ အတွင်း၌ နေတိုင်းလိုလို အိပ်မက်ရ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘုန်းကြီးတစ် ပါးလာ၍ မောင်ဖေသော်အား စကားပြော၏။

ထိုဘုန်းကြီးပြောသော စကားများကို မောင်ဖေသော်သည် လုံးဝ

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၃၃၀**မင်းသိင်္ခ**

နားမလည်ပေ။ ဘုန်းကြီးသည် အားရပါးရပြောနေ၏။ စကားလုံးများ ကိုလည်း ကြားနေရ၏။ သို့သော် နားလည်ခြင်းကား မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် အိပ်မက်ထဲမှ ဘုန်းကြီးအား "အရှင်ဘုရား၊ မိန့်တော်မူတဲ့စကားတွေကို တပည့်တော်တစ်လုံး မုနားမလည်ပါဘူး။ အရှင်ဘုရားဟာ ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးက "မင်းဘယ်လိုလုပ်နားလည်မလဲကွာ၊ အခု ငါပြောတဲ့ စကားတွေ က အလွန်ရှေးကျတဲ့စကားတွေ ဖြစ်တယ်။ ငါဘယ်သူလဲလို့ မေး တော့ မင်းကို ငါက ပြောရမှာပေ့ါ။ ပုဂံခေတ် သေလည်ကြောင် မင်းလက်ထက်မှာ အလွန်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏဆိုတာ ငါပဲကွ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က "ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးပဉ္စင်းရယ်၊ တပည့်တော်ကြားဖူးတာက ရှင် အဇ္ဇဂေါဏဆိုတာ ဆိတ်မျက်လုံးတစ်ဖက်၊ နွားမျက်လုံးတစ်ဖက် တပ်ထားရလို့ မျက်လုံးကတစ်ဖက်ကျဉ်း၊ တစ်ဖက်ကျယ်လို့ ကြား ဖူးတယ်။ အရှင်ဘုရားက ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးက ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက်

မြနန်းနွယ် ၃၃၁

"မင်းပဲ တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေကွာ။ လူ့မျက်လုံးဆိုတာက ဆိတ် မျက်လုံးနဲ့လည်းမတူဘူး။ နွားမျက်လုံးနဲ့လည်းမတူဘူး။ ဘယ်လို တပ်လို့ရမှာတုံး။ အဇ္ဇဆိုတာက ဆိတ်ကွ၊ ဂေါဏဆိုတာက နွား။ အဲဒါမျက်လုံးကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာရှိတဲ့ ဓာတ်လုံးနှစ်လုံး ကို ပြောတာကျ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးဟာ ဆိတ်လိုပဲပေ့ါ။ ထည့်သမျှ ဓာတ်တွေကို အကုန်စားပစ်တယ်။ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးဟာ နွား လိုပဲတေ့။ စားတော့စားတယ်တေ့။ ပြီးတော့ ပြန်ပြီးစားမြုံ့ပြန် တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို တစ်လုံးကိုဆိတ်၊ တစ် လုံးကို နွားလို့ နာမည်ပေးထားတာ၊ ဒီဓာတ်လုံးနှစ်လုံးနဲ့ ငါ့မျက် လုံးကိုတို့လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ င့ါမျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ အကောင်း ပကတိ ဖြစ်သွားတာပါပဲကွာ။ ဈေးကသွားဝယ်တဲ့ ဆိတ်မျက်လုံးနဲ့ နွားမျက်လုံးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဓာတ်လုံးရဲ့အစွမ်းနဲ့ ကောင်းသွားတယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ဒါတွေထားလိုက်ပါ တော့။ အခုမင်းကျင့်နေတဲ့ ပဉ္စမကျင့်စဉ်ဟာ အတော်လေးကို တည့်မတ်နေပြီ။ အဲဒီတော့ မနက်ကျရင် တနင်္ဂနွေထောင့်ကို သွား၊ မင်းပုတီးစိပ်နေကျ နေရာမှာ ငါအထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ထားမယ်။ အဲဒါ မင်းအပိုင်ယူလိုက်တော့"

၃၃၂**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေသော်သည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်၍နိုး လာလေ၏။ နံနက် မိုးလင်း၍ တနင်္ဂနွေထောင့်သို့ ပုတီးစိပ်ရန်သွား သောအခါ၌ အညိုရောင်ပိတ်စကလေးဖြင့်ထုပ်ထားသော အထုပ် ကလေးတစ်ထုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအထုပ်ကို ဖြေကြည့်ရာ ရွှေစ၊ ငွေစနှင့် အခြားကျောက်ငါးမျိုးကို ရရှိလေ၏။

နံနက် ၇နာရီခန့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဦးစိန်မြသာကြီး ရောက်လာလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြရာ ဦးစိန်မြသာ ကြီးက

"နေရာကျတာပဲကွ။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတစ်ခုပြောပြရဦးမယ်။ အခု မင်းရတာဟာ ရတနာခုနစ်ပါးလို့ခေါ် တယ်။ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ပတ္တမြား၊ ကြောင်၊ စိန်၊ သန္တာ၊ ဒါဟာ အပွင့်ဓာတ်တစ်မျိုးပဲ။ မင်းရဲ့အိပ်မက်ထဲက ဘုန်းကြီးကတော့ ရှင်အဇ္ဇဂေါဏအစစ် ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ ဝိဇ္ဇာလမ်းမှာက ဘိုးဘိုးအောင်ရဲ့ နည်းအတိုင်း လုပ်လို့ ပေါက်မြောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးဟာ ပထမံ အဖြစ်ခံယူကြတယ်။ မေးရင်လည်း ပထမံလို့ပဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။

ရှင်အဇ္ဇဂေါဏနည်းနဲ့ ဖိုထိုးလို့ ပေါက်မြောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကလည်း သူတို့ရဲ့နာမည်ရင်းကို မပြောကြတော့ဘူး။ မေးရင် ရှင်အဇ္ဇဂေါဏလို့ ပြောကြတယ်။ မင်းသိထားဖို့ကတော့ ကျင့်စဉ် တစ်ခုဟာ ရတနာရပြီ။ အထူးသဖြင့် ရတနာခုနစ်ပါးရပြီဆိုရင် ကျင့်စဉ်ရဲ့ လမ်းခွဲတစ်ခုကို ရောက်သွားပြီ။ ဒီမှာ ရှေ့ဆက်မတက် ဘဲ ရပ်လိုက်ရင်လည်း ဓနသိဒ္ဓိတော့ရပြီပေ့ါကွာ။ ဒီနေရာမှာ မင်း ဟာ အင်းကို ဝါသနာပါရင် အင်းလမ်းကိုလိုက်ပေတော့၊ ဖိုလမ်းကို ဝါသနာပါရင်ဖိုလမ်းကိုလိုက်ပေတော့။ မန္တန်လမ်းကို ဝါသနာပါရင် မန္တန်လမ်းကိုလိုက်ပေတော့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က "ဆယ်တန်းအောင်ရင် တက္ကသိုလ်ကျတော့ လိုင်းတွေခွဲသွားသလို ပေ့ါနော်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက

"မှန်ပေတယ် မောင်ဖေသော်၊ အခု မင်းဟာ ကျင့်စဉ်ရဲ့အခြေခံ အတန်းကို အောင်သွားတာ။ အထက်တန်းကို ဆက်လုပ်ချင် လည်း လုပ်ပါ။ မလုပ်ချင်လည်း ရပ်လို့ရပြီ။ မင်းအတွက် ဆုံး ရှုံးစရာ၊ နစ်နာစရာမရှိပါဘူး"

၃၃၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ကျင့်စဉ်၏အဆင့်ကို အောင်မြင်အောင် ပြုလုပ်လေ၏။ ပဉ္စမကျင့်စဉ်ကို အောင်မြင်သွားသောအခါ၌၊ ဆဋ္ဌမ ကျင့်စဉ်ကို ဆက်၍ကျင့်ရပြန်၏။ ကျင့်ရန်လည်း အာရုံပြုရပြန်၏။

ဆဋမကျင့်စဉ်မှာ မီးလွတ်စား၍ ကျင့်ရသောကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။ မီးလွတ်စားနိုင်ရန်အတွက် ဦးစိန်မြသာကပင် စီစဉ်ပေး၏။ ထိုကျင့်စဉ် မှာ ကိုးရက်သာဖြစ်၏။

ထိုကျင့်စဉ် ကျင့်နေစဉ်အတွင်း မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားတစ် ဦးသည် အိပ်မက်ထဲတွင် လာရောက်၍ မောင်ဖေသော်အား အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော အကြောင်းအရာတို့ကို ပြောပြကြ၏။

ကိုးရက်စေ့သောနေ့တွင် မောင်ဖေသော်သည် အိပ်မက်တွင် မြင် တွေ့နေကျဖြစ်သော မိန်းမနှင့်ယောက်ျားကို မြင်မက်ပြန်၏။ အိပ်မက် ထဲတွင် ထိုမိန်းမက မောင်ဖေသော်အား. .

"ပုတီးစိပ်နေကျနေရာတွင် ရွှေချထားသော ဆေးလုံးကလေးတစ် လုံးချထားမည်။ ထိုဆေးကို မျိုချလိုက်ပါ"

ဟု မှာ၏။ မောင်ဖေသော်သည် နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ ပုတီးစိပ်နေ ၏။ တနင်္ဂနွေထောင့်သို့သွားရာ ရွှေချထားသော ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံး

ကို တွေ့ရ၏။ ဆေးလုံး၏ အရွယ်ပမာဏမှာ ဖန်ဂေါ် လီလုံးအရွယ်ခန့် ဖြစ်၏။ သူသည် အနီးရှိရေအိုးစင်သို့သွားကာ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်၍ ထို ဆေးလုံးကိုသောက်ချလိုက်၏။ ထိုသို့သောက်ချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုက် နက် တစ်ကိုယ်လုံးမွှေးကြိုင်၍ သွား၏။ ထိုအမွှေးနံ့သည် အချိန်အတန် ကြာမှ ပျောက်သွားလေတော့၏။

အမွှေးနံ့ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုက်နက် ဦးစိန်မြသာကြီး ရောက်လာလေ၏။ ဦးစိန်မြသာသည် မောင်ဖေသော်နှင့် တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း. .

"ဘာတွေထူးနေပြီလဲ"

ဟု မေးရာ မောင်ဖေသော်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက် လျှင်. .

"အဲဒါ ပီယသိဒ္ဓိခေါ် တယ်။ အဲဒီပီယသိဒ္ဓိကို ဆေးပဲသောက်ရ သောက်ရ၊ ရေပဲသောက်ရသောက်ရ အသားထဲကို စုတ်နဲ့ထိုးနှံ လို့ပဲရရ၊ သိပ်ပြီး သတိထားရတယ်။ မိန်းမအနှောင့်အယှက်က အလွန်လာတာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က ပြုံးလေ၏။

"ဦးစိန်မြသာရယ်၊ မိန်းမအနှောင့်အယှက်ကို ကျွန်တော်မကြောက် ပါဘူး"

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၃၃၆**မင်းသိခံ**

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေသော်သည် သတ္တမမြောက်ကျင့်စဉ်ကို ကျင့် လေ၏။ သတ္တမမြောက်ကျင့်စဉ်သည် တစ်လလုံးကျင့်ရ၏။ ထိုကျင့်စဉ် မှာ ထမင်းနှင့်ဆားကိုသာ စားရသော ဆားထမင်းကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။

ဆားထမင်းကျင့် စဉ်ကျင့် သောအခါ၌ ပုတီးစိပ်ရသည်ထက် မေတ္တာပို့ရသောလုပ်ငန်းက ပိုများလေ၏။ ထိုသို့ကျင့်နေစဉ်အတွင်း ဘုရားပရဝဏ်အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်ကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ လက်ခံ ထားခြင်းသည် လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်နိုင်သည်ဟု သုံးသပ်ကာ သက်ဆိုင်ရာ မှ မောင်ဖေသော်အား ဘုရားပရဝဏ်အတွင်း၌ မအိပ်ရန် ပြောလေ တော့၏။

ထိုကိစ္စကို မောင်ဖေသော်သည် ဦးစိန်မြသာကြီးအား ပြောပြရာ ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

"ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ မင်းဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ငါသွားပြီး အာမခံလိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒါဆိုရင် အိပ်ခွင့်ရမှာပါ" ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ဘုရားတွင်တာဝန်ရှိ သော လူကြီးများထံသို့ သွားရောက်၍ မောင်ဖေသော်အတွက် အာမခံ ပေးခဲ့လေ၏။

မြနန်းနွယ် ၃၃၅

ထိုအခါကျမှပင် မောင်ဖေသော်လည်း ဆက်လက်၍ အဓိဋ္ဌာန် ဝင်ခွင့်ရလေတော့၏။ ထိုအဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ်အတွင်း၌ မောင်ဖေသော် သည် မကြာခဏ အိပ်မက်ဆိုးများမက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကုလားစစ်တပ်မှ စစ်သားတစ်ဦးသည် မကြာ ခဏမောင်ဖေသော်အား လာရောက်၍ တိုက်ခိုက်လေ၏။ ထိုအကြောင်း ကို မောင်ဖေသော်က ဦးစိန်မြသာအား ပြောပြရာ ဦးစိန်မြသာက

"အချိန်ရှိသရွေ့ မေတ္တာသာပို့ပေတော့၊ အရေးကြီးတဲ့အစိတ်အပိုင်း ကို ရောက်နေပြီ။ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်ကာနီးရင် လာပြီးလည်ပင်းညှစ် တာတို့၊ ဘာတို့တောင် လုပ်တတ်တယ်။ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ တကယ်အညှစ်ခံရတတ်တယ်"

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း မေတ္တာနှင့်ပတ်သက်သော ကျင့်စဉ်ကို ဖိဖိစီးစီးကျင့်လေတော့၏။

ကျင့်စဉ်ပြီးဆုံးကာနီးတွင် ဦးစိန်မြသာပြောသည့်အတိုင်းပင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် လည်ပင်းကိုလာ၍ ညှစ်သဖြင့် မောင်ဖေသော် သည် အတင်းရုန်းကန်ရ၏။ ထိုသို့ ရုန်းကန်ရင်း မေတ္တာပို့ရန် သတိ ရသဖြင့် မေတ္တာပို့သောအခါမှပင် သက်သာခွင့်ရလေတော့၏။ ထိုအဓိဌာန်ပြီးသောအခါ၌ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်

၃၃၈**မင်းသိင်္ခ**

အား ထမင်းဆိုင်သို့ ခေါ်၍သွားကာ သက်သတ်လွတ်ထမင်းဟင်းလျာ များဖြင့် ခေါ်၍ ကျွေးမွေးပြန်၏။

ဤသို့နှယ်ပင် မောင်ဖေသော်သည် တစ်စထက်တစ်စ အဆင့် မြင့်သော ကျင့်စဉ်များကို ကျင့်လာခဲ့၏။ အဓိဋ္ဌာန်ရက် အလုံးစုံပြည့် မြောက်သောအခါ၌ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်ထံ ရောက် လာ၏။

"မောင်ဖေသော်ရေ မင်းရဲ့ကျင့်စဉ်ကတော့ အတော်ကိုပြည့်စုံ သွားပြီ။ ဘုရားတွေလှည့်ပြီး ဖူးရဦးမယ်။ အဲဒီလိုဘုရားဖူးဖို့ ငါက ပဲ အစီအစဉ်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ မင်း ကိုအနားပေးရဦးမယ်။ ပြီးတော့ ဟိုးသံပုံချိုင့်နားက ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ခဏထားမယ်။ အဲဒီဘုန်းကြီးက ငါနဲ့သိပ်ပြီးခင် တာ။ ညီအစ်ကိုအရင်းလိုပဲ။ အဲဒီမှာနေရင်း မင်းရဲ့စာမေးပွဲကို ဖြေဖို့ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းပျက်တဲ့ရက်တွေအတွက် စာတွေ ကို ပြန်သင်ပေးရဦးမယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်အား သံပုံချိုင့်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ ခေါ် ဆောင်သွားပြီးလျှင် ဘုန်းကြီး ထံ အပ်နှံလေ၏။

မြနန်းနွယ် ၃၃၉

နေ့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ရှိ ပိန်ပိန်ပါးပါးကုလားတစ်ဦးကို ခေါ် လာလေ ၏။

ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ထိုကုလားအား မောင်ဖေသော်ကို စာသင် ပေးရန် အပ်နှံလေ၏။

သင်ပေးရသောစာမှာ ဘာသာစုံဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ကြိုးစား၍ လိုက်ရလေ၏။ မာစတာလားဇရားသည် လွန်စွာအသင် အပြကောင်းသူဖြစ်၏။

ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ်ခန့် သင်လိုက်သောအခါ မောင်ဖေသော် ကျောင်းမတက်ဘဲ လွတ်ခဲ့သောစာများကို မီသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်လေ၏။

အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့၌ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေ သော်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။

"ဘယ်လိုလဲ မောင်ဖေသော်၊ စာမေးပွဲကတော့ အောင်သွားပြီ။ ကျောင်းဆက်ပြီးတက်ဖို့ကလည်း ငါပဲတာဝန်ယူပါ့မယ်။ မင်းမိဘ ဆီကလည်း ငွေတွေ၊ ဘာတွေ မတောင်းပါနဲ့တော့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှာ နေ့တိုင်းတော့ ပုတီးစိပ်ဦးကွ။ စိပ်ရမယ့်ဂါထာကတော့ ဟောဒီဂါထာပဲကွ"

၃၄၀**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ဆိုကာ အောက်တွင်ဖော်ပြထားသော ဂါထာကို ရေးပေးခဲ့ လေ၏။

> ဂတေ ဂတေ ပါရ ဂတေ။ ပါရ ဆမ်ဂတေ ဗောဓိဆွာဟ။

မောင်ဖေသော်က ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုမေးရာ ဦးစိန်မြ သာက…

"တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးမြောက်ကုန်ကြပြီတဲ့။ အဲဒါဘာကိုပြော တာလဲဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားတဲ့ ဘုရားရှင်တွေကိုပြောတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်လည်း အဲဒီလမ်းကိုလိုက်မယ်တဲ့။ ကမ်းတစ်ဖက် ကို ကူးမြောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့" ဟု ပြောလေ၏။

စာမေးပွဲပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ မာစတာလားဇရားသည် လုံးဝ ပေါ် မလာတော့ပေ။ မောင်ဖေသော်သည် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့ နေ့

ပြနန်းနွယ် ၃၄၁

စဉ်မှန်မှန်သွား၍ ပုတီးစိပ်၏။ ကျောင်းဖွင့်သောအခါ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်း မှပင် ကျောင်းတက်လေတော့၏။

ထိုသို့ ကျောင်းတက်နေစဉ်ကာလအတွင်း၌ မောင်ဖေသော် သည် သူ၏မှတ်တမ်းကြီးကို ဆက်လက်ရေးသားနေလေ၏။ ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်စွက်နေလေ၏။

ထိုအချိန်ကလေးအတွင်း၌ ကွဲကွာသွားသော ဆရာပါအား မကြာ ခဏ အိပ်မက်တွင် မြင်မက်လေ၏။ ထိုသို့ မြင်မက်သောအခါ၌လည်း ဆရာပါအား လူအဖြစ်နှင့်မြင်မက်သည်မဟုတ်၊ ရဟန်းအသွင်ဖြင့် မြင် မက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဆရာပါသည် အိပ်မက်မြင်မက်သောအခါတိုင်း၌. .

"တို့နှစ်ယောက်တွေ့ကြသေးတာပေ့ါ"

ဟူ၍သာ ပြောလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်ဖေသော်သည် ကျောင်းမှပြန်လာပြီး ဗိုလ် တထောင်ဘုရားသို့ ပုတီးစိပ်ရန် သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းသည် အမြဲ တမ်းစိပ်နေကျဖြစ်သော ချောင်ကလေးတစ်ချောင်တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက် ၏။ ထိုသို့ ထိုင်ပြီးများမကြာမီ၌ပင် ၎င်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာသို့ အသက် သုံးဆယ်နီးပါးအရွယ်ရှိ မိန်းမတစ်ဦးရောက်လာလေ၏။

၃၄၂**မင်းသိင်္ခ**

ထိုမိန်းမသည် ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များကိုထုတ်၍ ဂြိုဟ် တိုင်အနီးတွင် မီးပူဇော်၏။ သို့ရာတွင် လေတိုက်သောကြောင့် ဖယောင်း တိုင်များသည် မကြာခဏငြိမ်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖေသော်ကို ခေါ်၍ အကူအညီတောင်းလေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ထိုမိန်းမ၏ ဖယောင်းတိုင်များကို လေကွယ်ရာ တွင်ထွန်းပေး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမက မောင်ဖေသော်အား

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မောင်လေးရယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေသော်လည်း ၎င်း၏နေရာကလေးတွင် ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်လေ၏။ မောင်ဖေသော် ပုတီးစိပ်သည်မှာ ၄၅မိနစ်ခန့်ကြာ၏။ မောင်ဖေသော် ပုတီးစိပ်ပြီး၍ မျက်စိဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ ထို မိန်းမက. •

"ဒီမှာ ငါ့မောင်ရယ်၊ မမက ဘုရားကိုလာရင် အပြည့်အစုံယူ လာတာ။ ကော်ဖီထည့်ဖို့ ဖလပ်စ်လည်း ပါလာတယ်။ မုန့်လည်း ဘူးနဲ့ထည့်လာတယ်။ ဘုရားပါရှိခိုး၊ ပုတီးပါစိပ်ပြီးရင် ဘရိတ် ဖတ်စ်ကို ဒီမှာပဲစားလိုက်တာ။ ဖလပ်စ်က နှစ်ခုယူလာတာ၊ တစ် ခုက ကော်ဖီ၊ တစ်ခုက ရေနွေးကြမ်းကွယ့်။ မမရဲ့ လက်ဖက်ခြောက်

မြနန်းနွယ် ၃၄၃

လည်း သောက်ကြည့်ဦးနော်။ ရွှေဖီမိုးလွတ် လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ထားတာ။ ရွှေဖီမိုးလွတ်ဆိုတာ ဟိုး ပလောင်တောင်မှာ သင်္ကြန် မကျခင် ခူးရတာကွယ့်။ အဲဒီလက်ဖက်က သိပ်ပြီးနုတာ။ အရသာ လည်း အလွန်ကောင်းတာကလားကွယ့်။ စားပါဦး။ ကော်ဖီလည်း သောက်ပါဦး"

ဟု ဆိုကာ သတ္တုဘူးလေးကို ဖွင့်၍ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် တစ်ခုထုတ်ယူပြီးလျှင် ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်နှင့်အတူ ပေးလေ၏။ မောင် ဖေသော်လည်း အားနာပါးနာနှင့်ပင် ထိုကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့်ကို လှမ်း၍ ယူပြီး စားသောက်လေ၏။ ထိုသို့ စားသောက်ပြီးသောအခါ၌. .

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက. .

"ကျေးဇူးမတင်နဲ့ မောင်လေးရေ။ ရေနွေးကြမ်းသောက်လိုက်ဦး။ အစ်မရေနွေးကြမ်းတစ်ခါသောက်ပြီးရင် တစ်သက်စွဲသွားမှာ နော်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤနေရာ၌ ထိုမိန်းမ၏နောက်ဆုံးစကားလုံးဖြစ်သော 'နော်' ဟူ သော အသံမှာ 'နော်' ဟုမထွက်ပါ။ ဟထိုးသံပါ၍ 'နှော်' ဟူ၍အသံ

၃၄၄**မင်းသိင်္ခ**

ထွက်သည်နှင့် အလွန်နီးစပ်၏။ သို့သော် 'နှော်' ဟူ၍လည်းအတိ အကျ မထွက်ပါ။ 'နော်' နှင့် 'နှော်' ကြားမှ အသံဖြစ်၏။ စာဖြင့်ရေးပြ၍ မရ ပါ။

မောင်ဖေသော်၏ နား၌ ထိုအသံကလေးသည် ပဲ့တင်ရိုက်၍ သွားလေတော့၏။

"နော်… နော်… နော်"

ထိုမိန်းမသည် သူ၏ဓာတ်ဘူးအတွင်းမှ ရေနွေးကြမ်းကို အကြမ်း ပန်းကန်အတွင်းသို့ လောင်း၍ထည့်လိုက်၏။ လက်ဖက်ခြောက်အနံ့သည် မောင်ဖေသော်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။ ထိုရနံ့မှာ လွန်စွာ မွှေးသော ရနံ့ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်က. .

"မမရဲ့ ရေနွေးကြမ်းကဖြင့် မသောက်ရခင်ကတည်းက မွှေးနေ တာပဲ"

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက. .

"ဒီလို ရှိပါတယ်မောင်လေး၊ မင်းရဲ့ မျက်စိမှာတော့ ရေနွေးကြမ်း ရိုးရိုးလို့ မြင်မှာပေ့ါကွယ်။ ရေနွေးကြမ်းရိုးရိုးဆိုရင်တော့ ဒီလောက် မွှေးဖို့ မရှိပါဘူးကွယ်။ မမက ဒီရေနွေးကြမ်းထဲမှာ မင်းမမြင်နိုင် တဲ့ စေတနာတွေ၊ မေတ္တာတွေ ထည့်ထားတယ်ကွယ့်"

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဟုတ်မှာပါ ခင်ဗျာ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"မောင်လေးက ဒီမှာ ပုတီးလာစိပ်တာလား။ နေ့တိုင်းလာစိပ် တာဆိုရင်တော့ သူတော်ကောင်းလေးပေ့ါ့။ မမက နေ့တိုင်းလာ ပြီး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုချင်ပါတယ်။ မနက်တိုင်းလည်း ကော် ဖီတို့၊ မုန့်တို့၊ ရေနွေးကြမ်းတို့ လာပြီးတိုက်မယ်။ ဒါနပေ့ါ့၊ ဒါနပြု တာဆိုတော့ မငြင်းကောင်းဘူးနော်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံး 'နှော်' ဟူသောအသံကလေး သည် မောင်ဖေသော်၏ နား၌ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားပြန်လေ၏။

"နော် . . . နော် . . . နော်"

မောင်ဖေသော်သည် ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် အရသာခံ၍ တစ်ငုံချင်းစုပ်၍ သောက်နေလေ၏။ ရေနွေးကြမ်းတစ်ပန်း ကန် ကုန်သွားသောအခါ၌ အောက်သို့ချလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမကထပ်၍ ငှဲ့ပေးပြန်၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. •

"မမရေ ကျွန်တော်တော့ 'ကရင်ထန်းလျက်အိုးတွေ့' ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ"

၃၄၆**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုမိန်းမကြီးက. .

"စိတ်ချမောင်လေး။ နေ့တိုင်းကိုလာပြီးတော့ ဒါနပြုမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မောင်ဖေသော်သည် ရေနွေးကြမ်းကိုသောက်ရင်း

"အစ်မနာမည်လည်း ကျွန်တော်မသိရပါလား။ ကျွန်တော့နာမည် အရင်ပြောမယ်။ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်ဖေသော်တဲ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင်ထိုမိန်းမက

"မင်းက နာမည်ပြောတော့ မမကလည်း ပြောရမှာပေ့ါကွယ်"

ဟု ဆိုပြီးလျှင် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ပါ့ဖ်ခေါ် တို့ပတ်ပဝါအဝိုင်း ကလေးကိုထုတ်ကာ မျက်နှာကို ဟိုတို့ဒီတို့ လျှောက်၍ တို့ပြန်၏။ ထိုသို့ တို့ပြီးနောက်

"မမတို့က ညီအစ်မ သုံးယောက်ရှိတာ။ အကြီးဆုံးက မမထားစီ တဲ့။ အငယ်က မထားရီတဲ့။ မမက အလတ်ကွယ့်။ မထားကြည် လို့ခေါ် တယ်။ ညီမသုံးယောက်ထဲမှာ မမက အပေါင်းအသင်း အများဆုံး။ အားလုံးကလည်း မထားကြည်လို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြ ပါဘူး။ ထားလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မောင်လေးကလည်း ခေါ် မယ်ဆိုရင်တော့. "

မြနန်းနွယ် ၃၄၅

ဟုပြောကာ စကားကိုရပ်လိုက်သဖြင့် မောင်ဖေသော်က..

"ဘယ်လိုခေါ် ရမလဲခင်ဗျ"

ဟုပြန်၍ မေးလိုက်လျှင် ၎င်းမိန်းမက လွန်စွာသာယာနာပျော် ဖွယ်ကောင်းသော လေသံဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေတော့ သတည်း။

"မမထား..."

****

အခန်း(၁၁)

မမထားပြန်သွားပြီဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော်သည် ပုတီးစိပ်ပြီးပြီဖြစ် ၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ် တွင် ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်နေ၏။ လမ်းလျှောက် ရင်း ပါးစပ်မှလည်း ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်နေ၏။

"မမထား. . မမထား. . လက်ဖက်ရည်တိုက်တဲ့မမထား. . မမထား. . ရေနွေးကြမ်းတိုက်တဲ့ မမထား၊ မမထား. . နှော်. . နှော်ဆိုတဲ့ စကားလေးထည့်ပြောတတ်တဲ့ . မမထား၊ မမထား ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး မမထား" ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရွတ်ဆိုနေစဉ်. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၃၅ဝ**မင်းသိင်္ခ**

"မမထား . . . မမထား ဒုက္ခပေးမယ့် မမထား" ဟု ရွတ်ဆိုလိုက်သော ဦးစိန်မြသာ၏အသံကိုကြားရလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် နောက်သို့ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် "ဒီလောက်တိုးတိုးလေး ရွတ်တာတောင် ဦးစိန်မြသာကြီးက ကြား တယ်။ တော်တော်ကို နားပါးတဲ့လူကြီးပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက "နားပါးတာမဟုတ်ဘူးကွ အကင်းပါတာ။ မင်းကို ဟိုသတ္တဝါမ က လက်ဖက်ရည်တိုက်လိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းတိုက်လိုက်နဲ့ တော် တော့်ကို ဒုက္ခပျိုးနေပြီ။ အချိန်မီရပ်တန်းကမရပ်ရင်တော့ ငါးပါး မှောက်ရုံမဟုတ်ဘူး။ သံဃာစင်ပါ ပြုတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်" ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ရယ်လေ၏။ "လက်ဖက်ရည်လေးတစ်ခွက်၊ ရေနွေးကြမ်းလေးတစ်ခွက်သောက် ရုံနဲ့တော့ ဒီလောက်ဒုက္ခဖြစ်ဖို့မရှိပါဘူး" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာကြီးက. . "မိုင်တစ်သောင်းဝေးတဲ့ခရီးရဲ့အစဟာ ပထမခြေလှမ်းပဲကျ အဲဒီ လို ဘာမှမဟုတ်တာလေးတွေကစပြီး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောမှာ

သုံးတဲ့ ကျောက်ဆူးကြိုးကြီးတွေလောက်ကြီးတဲ့ အင်မတန်ခိုင်မာ

တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ဒုက္ခပါပဲ ဦးစိန်မြသာရယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ကို စကားပြောခွင့်မရှိတော့ဘူးလား"

ဟု မေးလေ၏။

"ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖေသော်။ ကိုယ်က 'ချိပ်' လို့ သိထားရင် 'မီး' နဲ့ မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တွေ့တာနဲ့ အရည်ပျော်သွား မှာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံမဏိဆိုရင်တော့ မီးနဲ့တွေ့ရုံမဟုတ်ဘူး။ မီးထဲထည့်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စဉ်းစားပေ့ါကွာ။ ကိုယ်ဟာ ချိပ်လား၊ သံမဏိလား သိအောင်လုပ်၊ အဲဒီလို သိအောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှတ်တွေပို ပေးပြီး ချိပ်ဖြစ်ပါလျက် သံမဏိလို့တော့ မဆုံးဖြတ်နဲ့ပေ့ါကွာ။ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်မိလို့ ဒုက္ခတွေ့ရင်လည်း အခြားလူတွေ့မှာ မဟုတ် ဘူး။ ကိုယ်ပဲတွေ့မှာ"

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် ခေါင်းကိုအနည်းငယ်ကုတ်လိုက်ပြီးနောက်

၃၅၂**မင်းသိင်္ခ**

"မှန်ပါတယ် ဦးစိန်မြသာ၊ ကျုပ်ဟာ ချိပ်ပါပဲ။ မီးနဲ့တွေ့တာနဲ့ အရည်ပျော်မှာပါ။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် မမထားလာရင် ဘယ်လို ပြောပြီး ခွာရမလဲ၊ အကြံပေးပါဦး" ဟု ပြောလေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေရသလဲ မောင်ဖေသော် ရယ်။ ကျုပ်ဟာ ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်းထံ နည်းနာခံပြီး အထက်တန်းဂမ္ဘီရပညာတွေကို လိုက်စားနေတယ်။ မိန်းမတွေနဲ့ မဆက်ဆံရဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ထားကြည်၊ ကျုပ်ဆီကို မလာ ပါနဲ့တော့။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေါ်ထားကြည်မကျေနပ်လို့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုမပြောပါနဲ့။ ကျုပ် ဆရာ ဦးစိန်မြသာဆိုတာ လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုပြောပါလို့ ပြောပြီး အဲဒီ မိန်းမပြောတာကို လုံးဝနားမထောင်နဲ့တော့။ နေရာကနေ ရွှေ့ သွားပေတော့။ သူပြောတာနားထောင်မိရင်တော့မလွယ်ဘူးကျွ။ မိန်းမဆိုတာ ပရိယာယ်များတယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီလို မိန်းမမျိုး က ပိုပြီးပရိယာယ်များတယ်။ မင်းလို မနူးမနပ်ကောင်လေးမျိုးကို သားကောင်လိုသဘောထားပြီး တောကစားထွက်လာတဲ့ လုဒ္ဒကမုဆိုး നു"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်ကလည်း. • "စိတ်ချပါ ဦးစိန်မြသာ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားမှာတဲ့အတိုင်းပြောပါ့မယ်" ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဦးစိန်မြသာသည် မောင်ဖေသော်လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းများကို ဝယ်ခြမ်းပေးပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မောင်ဖေသော်သည် ပုတီးစိပ်နေ၏။ ပုတီးစိပ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘေးသို့ကြည့်လိုက်ရာ မမထားနှင့်အတူ မိန်းမတစ်ဦးကိုပါ တွေ့ရလေ၏။ မမထား၏ရှေ့တွင် ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ကိုတွေ့ရလေ၏။ ခြင်းတောင်းထဲတွင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ၊ ဓာတ်ဘူး များထည့်ထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

"မောင်လေး ပုတီးစိပ်နေတာ အာရုံပျက်သွားမှာစိုးလို့၊ မမထား တို့နှစ်ယောက် အသံကိုမထွက်ဝံ့ဘူး။ မမထားဖြင့် ချောင်းဆိုးချင် တာကို အတော်အောင့်ထားရတယ်။ အဲဒီဒုက္ခကတော့ အတော် ကိုကြီးတယ်မောင်လေးရေ။ နိုင်ငံခြားစကားပုံကတော့ အချစ်နဲ့ ချောင်းဆိုးတာကိုတော့ အောင့်မထားနိုင်ဘူးတဲ့။ မမထားကတော့ ချောင်းဆိုးတာကိုတော့ အောင့်မထားနိုင်ဘူးတဲ့။ မမထားကတော့ ချောင်းဆိုးတာကို အောင့်ထားနိုင်တယ်။ အချစ်ကတော့ တစ်နေ့ ကအထိ မတွေ့ဖူးသေးလို့ အောင့်နိုင် မအောင့်နိုင် မပြောတတ် ဘူးကွယ်...ဟိ..ဟိ"

၃၅၄**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ကဲ ဒေါ် ထားကြည်ရေ၊ ဘာတွေညာတွေ သွယ်ဝိုက်ပြီး ပြောမနေ တော့ဘူး။ တည့်တည့်ပဲပြောမယ်။ ကျုပ်ဟာ အထက်တန်း ဂမ္ဘီရ အတတ်ကို ဆရာသမားကောင်းထံမှာ နည်းနာခံပြီး သင်ယူနေ တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဆရာက ဦးစိန်မြသာတဲ့။ သူက ကျုပ်ကို ဂမ္ဘီရ လိုက်စားနေတုန်းမှာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေရဘူးလို့ မနေ့က ခင်ဗျားပြန်သွားချိန်မှာ အမိန့်ထုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားပြန်သွားပါတော့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မမထားသည် စိတ်ဆိုးရမည့်အစား အလွန် ပွဲကျစရာကောင်းသော ပြက်လုံးကိုကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ 'တဟားဟား' ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက် အဖော်ပါလာသော မိန်းမဘက်သို့ လှည့်၍..

"ပက်ဂီ မောင်လေးပြောတဲ့ ဦးစိန်မြသာဆိုတာ သိလား။ တို့ရုံးမှာ အရင် စာရေးကြီးလုပ်သွားတဲ့ ကိုစိန်မြသာကြီးကိုပြောတာ။ ဦးနှောက်မကောင်းလို့ အလုပ်ကအနားပေးရတာလေ။ နောက်ပိုး ရူးကြီး၊ တစ်ခါက သူက ဒီနားမှာ ပုတီးစိပ်နေတယ်။ အိုင်ကလည်း သူ့ဟာသူ အရူးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အနှမ်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့တစ်ရုံးတည်း

မြနန်းနွယ် ၃၅၅

လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ သနားပြီး သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တွေ၊ ရေနွေး ကြမ်းတွေ တိုက်ခဲ့တယ်။ နေ့တိုင်းလည်း ဒီလိုတိုက်ပါ့မယ်လို့ တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာပဲ အဲဒီငတကြီးက အိုင့်ကို ယီးတီးယားတားလုပ်လာတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်လည်း စေတနာနဲ့မတန်တဲ့ဟာကြီးဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းပြီးသူ့ကို မဆက် ဆံတာ။ အဲ. . သူက ကိုယ့်ကိုမကျေနပ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့တွေ့တဲ့အခါ တိုင်း မကြားတကြား ဆဲသွားတယ်။ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြော သွားတယ်။ အခုလည်း ဒီမောင်လေးကို အိုင်က ကိုယ့်မောင်လေး အရင်းလိုသဘောထားပြီး ကျွေးမွေးတာကို ဒီမသာကြီးက မကျေနပ်လို့ မဆက်ဆံရဘူးလေး ဘာလေးလုပ်တာ" ဟုပြောလိုက်လျှင် မမထားနှင့်ပါလာသော 'ပက်ဂီ' ဆိုသည့် အမျိုး

သမီးကလည်း. .

"ဪ… စိန်မြသာဆိုတဲ့လူကြီးလား။ အလကားဟာကြီးပါ ကွယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ် မှာ ပက်ဂီနဲ့ဆုံဖူးသေးတယ်။ ပက်ဂီနား လာပြီး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်လို့ သူ့ရင်ဘတ်ကို တံတောင်နဲ့တွက် ပြီး ဆုံးမလိုက်ရသေးတယ်။ ဒီမှာမောင်လေး။ မင်းနှယ်ကွယ်။ ဒီလိုအရူးအနှမ်းကြီးများ ဆရာတင်ရသတဲ့ကွယ်။ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ထားကို သူမရလို့ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တဲ့သဘောလုပ်တာ"

၃၅၆**မင်းသိခ်**

ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုမိန်းမနှစ်ဦးပြော သောစကားများကြောင့် ဦးစိန်မြသာကြီးအပေါ် စိတ်ခု၍သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူပေးခဲ့သော ကတိအတိုင်း မမထားပေးသောလက်ဖက်ရည် ကို မသောက်တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုမိန်းမနှစ်ဦး လည်း ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားများနှင့် ပြန်သွားကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့ပြန်သွားကြပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဦးစိန်မြသာကြီး ရောက် လာ၏။ မောင်ဖေသော်သည် ဦးစိန်မြသာကြီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း. .

"ဒီမှာ ဦးစိန်မြသာ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဒေါ်ထားကြည်ကို ပြောလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျပြောသွားကြတယ်။ သူတို့ဆိုတာ ဒေါ်ထားကြည် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ပက်ဂီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လည်း ပါလာတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

"ခက်တော့တာပဲ မောင်ဖေသော်ရယ်၊ ကိုယ်ပြောစရာရှိတာကို ပြောပြီးထွက်ခဲ့။ သူပြောတာကို နားမထောင်နဲ့လို့ အတန်တန် မှာခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ဘာလို့ နားထောင်ရတာလဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ခင်ဗျားမှာခဲ့တာ ကျုပ်ရိပ်မိပါပြီ။ သူတို့ပြောတာ နားထောင်မိရင် ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ပေါ် မှာစိုးလို့ မဟုတ်လား"

ဟု ဆိုကာ မမထားပြောခဲ့သောစကားများကို တစ်လုံးချင်းပြန်၍ မောင်ဖေသော်က ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

"ငါမင်းကို အတန်တန်ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီကောင်မပြောတဲ့ စကား တွေ နားမထောင်ပါနဲ့ဆိုတာ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းပြီး ဆက်ထိုင် နေတာကိုးကွ။ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတွေ ပြောတော့တာပေ့ါ့။ အဲဒါ တွေကို မင်းကတကယ်ထင်နေတာကိုး။ အဲဒါတွေဟာ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အခုနေရှင်းလို့မရဘူး" ဟု ပြောလျှင် မောင်ဖေသော်က.

"ဘာပဲပြောပြော ဦးစိန်မြသာကြီးရေ။ အဲဒီမိန်းမတွေကလည်း အခြေအနေရှိတဲ့ မိန်းမတွေပါပဲ။ သူတို့ပြောတာ အပြည့်အစုံ မဟုတ်တာတောင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ ဟုတ်နိုင်တယ်"

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မျက်လုံးပြူ၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှခပ်တိုးတိုးစကားတစ်လုံးနှစ်လုံး ပြော

၃၅၈**မင်းသိင်္ခ**

လိုက်ပြီးလျှင် 'တောက်' တစ်ချက်ခေါက်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဦးစိန်မြ သာသည် မောင်ဖေသော်အား. .

"မင်းမျက်စိမှိတ်ထိုင်ပြီး ပုတီးစိပ်နေ။ ဘာကိုဆိုရမလဲဆိုတော့ အမှန်တရားပေါ် ပေါက်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းပြီး ပုတီး(၉)ပတ်ပြည့် အောင် စိပ်နေ"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း ဦးစိန်မြသာပြောသည့် အတိုင်း မျက်စိကိုမှိတ်၍ ပုတီးကိုစိပ်နေလေတော့၏။

*

ပုတီး (၉)ပတ်ပြည့်၍ မျက်စိကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ဦးစိန်မြ သာကြီး မရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် မမထားနှင့်ပက်ဂီသည် ၎င်းအနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

"ဒေါ် ထားကြည်။ ခင်ဗျားလာပြန်ပြီလား။ ကျုပ်ဆရာက မိန်းမတွေ နဲ့ စကားမပြောရဘူးလို့ မှာထားတယ်"

ဟု မောင်ဖေသော်က အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မမထားက. .

"အဲဒီကိစ္စကို တောင်းပန်ချင်လို့ လာတာပါ။ မမထားနဲ့ မမထား ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဟောဒီ ပက်ဂီဆိုတာက စောစောတုန်းက မောင်

ဂြနန်းနိက္ ၁၅၆

လေးရဲ့ဆရာ ဦးစိန်မြသာကို မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောသွား ကြပါတယ်။ အဲဒါကိုလာပြီး တောင်းပန်တာပါ။ ဦးစိန်မြသာက မမတို့ပြောသလို လူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ မမတို့က လီဆည်ပြီး ပြောသွားတာပါ။ မမတို့က မောင်လေးနဲ့ ဦးစိန်မြသာကြီး ကွဲသွား အောင် လုပ်တာပါ။ အဲဒါကို မယုံပါနဲ့လို့ မမတို့ ကိုယ်တိုင်လာ ပြီး ဖြေရှင်းတာပါ"

ဟု ပြောပြီးလျှင် မမထားနှင့်ပက်ဂီတို့သည် မောင်ဖေသော်အား ရှိခိုးဦးချ၍ ပြန်သွားကြလေတော့၏။ မောင်ဖေသော်သည် စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ စောစောကတုန်းက သူတို့က ဦးစိန်မြသာ ကြီးကို အလကားလူကြီး၊ တဏှာရူးကြီးလို့ ပြောသွားတယ်။ အခု တော့ မဟုတ်ပြန်ဘူးတဲ့"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေလေတော့၏။ ထို့နောက် မောင် ဖေသော်သည် စေတီတော်ကို ညာရစ်လှည့်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ပေါက်ပေါက် ဆုပ်၊ ကန်စွန်းရွက် စသည်များကိုဝယ်ကာ လိပ်ကန်ဘက်သို့သွား၍ လိပ်များ၊ ငါးများကို အစာကျွေးနေလေ၏။

ထိုအခါ၌မှာပင် ဦးစိန်မြသာကြီး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဦးစိန် မြသာကြီးက မောင်ဖေသော်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်လှမ်း၍ပုတ်ရင်း. .

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၃၆ဝ**မင်းသိခံ**

"ဒီနေ့တော့ မင်းဆီကို နှစ်ခေါက်တိတိပြန်ပြီး လာရတာပေ့ါကွာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက် လာသေးတယ်ဗျ။ ဦးစိန်မြသာကြီးကို ပြော မိတာ မှားပါတယ်တဲ့။ ဦးစိန်မြသာကြီးနဲ့ကျုပ် အဆင်မပြေဖြစ် အောင် လုပ်ကြံလီဆည်ပြီး ပြောတာပါတဲ့။ အဲဒီလိုပြောပြီး တောင်းပန်ပြီး ကျုပ်ကိုတောင် ကန်တော့သွားတယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလည်း မသိဘူး"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလေ၏။

"တောက်ခေါက်သံလေကွာ။ မင်းအနေနဲ့ တစ်ခုသိထားဖို့က ကမ္ဘာပေါ် မှာ စိတ်ဆိုးရင် တောက်ခေါက်တတ်တာ တို့မြန်မာ လူမျိုးတစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ တောက်မခေါက် တတ်ဘူး။ ငါတို့မြန်မာလူမျိုးကတော့ အကျအနစိတ်ဆိုးပြီဆိုရင် 'တောက်' ကို မာန်ပါပါခေါက်တော့တာပဲပေါ့။ အဲဒါ ငါတို့လူမျိုး ရဲ့မူပိုင်အပြုအမူပဲကွ"

ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

"နေပါဦး ဦးစိန်မြသာရယ်။ ခင်ဗျားက ဒီကနေ တောက်ခေါက်တာ မမထားတို့နှစ်ယောက်က ဟိုးအဝေးကြီးက ကြားရသတဲ့လား"

ပြနန်းနွယ် ၃၆၁

ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်လေ၏။

"ရိုးရိုးလူခေါက်ရင်တော့ ဘယ်ကြားရမတုံးကွ။ ငါရဲ့တောက်ခေါက် သံက သိဒ္ဓိဓာတ်တွေထည့်ပြီး ခေါက်လိုက်တာကွ။ အဲဒီလိုတောက် ခေါက်နိုင်အောင်လည်း အခု မင်းလေ့ကျင့်သလိုပဲ လေ့ကျင့်ခဲ့ရ တာ။ တစ်နေ့မှာ မင်းလည်းအဲဒီလိုတောက်ခေါက်နိုင်မှာပါ" ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦး သည်

ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦး သည် ဘုရားပရဝဏ်အတွင်းမှထွက်ကာ ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ စကားတပြောပြောဖြင့် လမ်းလျှောက်ကြလေ၏။

ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် နှစ်ယောက်သား မတ်တတ် ရပ်လျက် စကားပြောနေကြ၏။ လေမှာ တဟူးဟူးတိုက်နေ၏။ ဦးစိန် မြသာသည် လေတင်ဘက်မှရပ်နေ၏။ မောင်ဖေသော်၏ နှာခေါင်းတွင် အမွှေးနံ့တစ်ခုကို ရလေ၏။ ထိုအမွှေးနံ့ကိုရသည့် တစ်ခဏတွင် ရင်ထဲ ၌ အေးမြသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

"အမွှေးနံ့ရတယ် ဦးစိန်မြသာရေ။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီအမွှေး နံ့ကလည်း ရှူရတာရင်ထဲအေးသွားသလိုပဲ။ ဘယ်ကလာတဲ့အမွှေး နံ့လဲမသိဘူး"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက. .

၃၆၂**မင်းသိင်္ခ**

"ဘယ်ကလာတဲ့ အမွှေးနံ့လဲဆိုတာ နည်းနည်းစူးစမ်းလိုက်ကွာ။ ငါ ဟောဟိုတံတားဆိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းသွားစားလိုက် ဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

ဦးစိန်မြသာကြီးထွက်သွားသောအခါ၌ မောင်ဖေသော်သည် အမွှေးနံ့မည်သည့်အရပ်ကလာသည်ကို စုံစမ်းကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် အမွှေးနံ့သည် မရှိတော့ပေ။

ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ကွမ်းယာဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် ကွမ်းတစ်ယာ မှာ၍စား၏။ အတော်အတန်ကြာမှ ပြန်လာပြီးလျှင်. .

"ဘယ်လိုလဲ မောင်ဖေသော်။ အမွှေးနံ့ ဘယ်ကလာတာလဲကွ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဦးစိန်မြသာကြီးလည်း သွားရော အမွှေးနံ့လည်းမရှိတော့ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့ ဘယ်ကလာတယ်ပြောမလဲ။ ဟော. . . ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်းအမွှေးနံ့ ရပြန်လာပြီဗျ"

ဟု ပြောရင်း မောင်ဖေသော်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ၍စဉ်းစား နေလေ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီးလျှင် ဦးစိန်မြသာ ၏လက်ကို ဆွဲယူ၍နမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ နမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နောက်..

ပြနန်းနွယ် ၃၆၃

"ဒီအမွှေးနံ့က ဦးစိန်မြသာကိုယ်က ထွက်နေတာ။ ဦးစိန်မြသာ ဆီကလာတာ။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ရေမွှေး ကျုပ်ဖြင့်မတွေ့ဖူးပါ ဘူးဗျာ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာကြီးက ရယ်လေ၏။ ရယ်ပြီး နောက်..

"ရေမွှေးမဟုတ်ဘူး ငါ့လူရေ။ ကျင့်စဉ်ကွ။ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲ ရဘူး။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းမခိုးရဘူး။ လိမ်မပြောရဘူး။ မေထုန်မှုကို မပြုရဘူး။ အဲဒီလို ရှောင်စရာရှိတာတွေကိုရှောင်ပြီး ကိုယ်အကြိုက် ဆုံး အမွှေးနံ့တစ်ခုကို သတ်မှတ်ပြီး ငါ့ကိုယ်က အဲဒီ အမွှေးနံ့မျိုး ထွက်လာပြီး . ထွက်လာပြီ ဆိုပြီး နေ့စဉ်တစ်နာရီလောက် စိတ် ကို မဲတင်းပေးရတယ်။ တစ်နှစ်လောက်လုပ်လိုက်ရင် လိုအပ်တဲ့အခါ မှာ အဲဒီအမွှေးနံ့တွေ ထွက်လာတော့တာပါပဲ။ အဲဒါဟာ ငါ တစ်ယောက်တည်း လုပ်မှ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူလုပ်လုပ် ရတယ်။ မင်းလုပ်လို့လည်း ရတယ်။ နည်းစနစ်ကျရင် ရပါတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ငါ့ဆရာ ဦးရွှေမြသာဆိုတဲ့လူကြီးက သင်ပေးသွား တာ" ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ဖေသော်၏စိတ်၌ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၏။

၃၆၄**မင်းသိင်္ခ**

ဦးစိန်မြသာသည် အမှန်တကယ် ပြောနေသလော သို့မဟုတ် အလွန် ကောင်းသော ရေမွှေးကို ဆွတ်ဖျန်းပြီး ကိုယ်မှအမွှေးနံ့ထွက်သကဲ့သို့ ပြောနေသလော ဆိုသည်ကိုမူ ဝေခွဲ၍မရနိုင်အောင်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်ဖေသော် စိတ်၌. .

"ဦးစိန်မြသာကြီးက ငါ့ကို အခြောက်တိုက်ကြွားလုံးထုတ်စရာမရှိ ပါဘူးလေ။ သူပြောတာ ဟုတ်မှာပါပဲ"

ဟု တွေးမိလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြော ပြောနှင့် ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

ဘုရားသို့ရောက်သောအခါ၌ မောင်ဖေသော် ပုတီးစိပ်နေကျ ချောင်ကလေးတစ်ချောင်တွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်ကြလေ၏။

"ဒီလို မောင်ဖေသော်ရဲ့၊ မင်းအခု ရောက်နေတဲ့အဆင့်ဟာ လမ်း ဆုံလမ်းခွပဲကွ။ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို သွားလို့ရပြီ။ ရပ်ချင်လည်း ရပ်လို့ရပြီ။ အကောင်းဆုံးကတော့ သံပုံချိုင့်က ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာနေပြီး ကျောင်းလည်း အဲဒီကတက်၊ ကျောင်းကပြီးတာနဲ့ တခြား မသွားနဲ့။ ဒီဘုရားမှာလာပြီး အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ပေတော့၊ ငါလည်း ကူညီနိုင်သလောက် ကူညီမယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ" ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက မေးလေ၏။

"ဦးစိန်မြသာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်း ကလည်း မဖွင့်သေးဘူး။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ ခရီးသွားချင် တယ်။ ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘုရားထဲမှာချည်း ရက်ရှည် လများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လာတော့ စိတ်က နည်းနည်းငြီးငွေ့နေသလို ပဲ။ အဲဒါကြောင့် အပျင်းပြေသဘောမျိုးနဲ့ ခရီးထွက်ချင်တာပါ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ် မောင်ဖေသော်ရေ။ ငါ့မှာလည်း တခြားကိစ္စတွေက ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါလည်းသွားစရာ ရှိတာတွေကို သွားရဦးမယ်။ ခါတိုင်းလိုမင်းဆီကို နေ့တိုင်းရောက် ဖြစ်ချင်မှ ရောက်ဖြစ်တော့မှာ။ မင်းအတွက်၊ ကျောင်းစရိတ်တွေ ဘာတွေလိုအပ်တာတွေကိုလည်း မင်းနေတဲ့ကျောင်းက ဆရာ တော်ဆီမှာ ငါအပ်ခဲ့မယ်။ မင်းအနေနဲ့လိုသလောက် ဆရာတော် ဆီမှာ ထုတ်ယူပေတော့"

ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

"ကျွန်တော် ခရီးသွားဖို့ ကိစ္စရော ဦးစိန်မြသာကြီးသဘောတူ ရဲ့လား"

ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

၃၆၆**မင်းသိင်္ခ**

"သဘောတူပါတယ် ငါ့လူရယ်။ ငါ့အထင်နဲ့ ပြောရရင်တော့ မင်းသွားမယ့်ခရီးဟာ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်" ဟု ပြောလေ၏။

"အမှန်ပါပဲ ဦးစိန်မြသာ။ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသွားဖူးချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေတယ်။ ဦးစိန်မြသာကြီးကို ခွင့်မတောင်းရသေးလို့ မသွားရသေးတာ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာကြီးက ၎င်း ၏အိတ်ထဲမှ ငွေ ၂ဝဝကိုထုတ်၍..

"ဟောဒီမှာ ဘုရားဖူးစရိတ်"

ဟု ပေးလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်ကမယူသေးဘဲ. .

"များပါတယ်ဗျာ။ တစ်ရာဆိုရင်ပဲ လောက်ရုံတင်မကဘူး။ ပို တောင်နေပါပြီ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

"ယူမှာ ယူစမ်းပါကွာ။ ဘုရားဖူးသွားရင်းနဲ့ အဖော်ကောင်းတွေ ဘာတွေတွေ့တော့လည်း ကိုယ့်မှာပိုက်ဆံပါမှကွ။ မပါရင် ကိုယ့် ဘက်က တာဝန်မကျေသလို ဖြစ်နေမယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က.

ပြနန်းနွယ် ၃၆၅

"အဖော်ကောင်းတွေ့စရာမရှိပါဘူးဗျာ"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်၎င်းတို့နှစ်ဦး လမ်းခွဲ ကြလေ၏။

မောင်ဖေသော်လည်း ဦးစိန်မြသာကြီးနှင့်လမ်းခွဲပြီးနောက် သံပုံချိုင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ မပြန်သေးဘဲ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးသွားရန် စီစဉ်ရ လေ၏။ တာမွေ ဗျိုင်းရေအိုးစင်ရပ်ကွက်တွင်ရှိသော ၎င်း၏ ကျောင်းနေ ဖက်သူငယ်ချင်းထံသို့သွားရာ ထိုသူငယ်ချင်းက ၎င်းတို့လမ်းထဲတွင် ဘတ်စ် ကားပိုင်ရှင်တစ်ဦးက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသွားရန် လူစုနေကြောင်း လိုက်ပါ လိုက လိုက်၍ပြောပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

မောင်ဖေသော်ကလည်း လိုက်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်း၏သူငယ်ချင်းက ဘုရားဖူးထွက်မည့်ကားပိုင်ရှင်အား လိုက်၍ပြောပေးရာ အသွားအပြန် ငွေ(၃၀)ကုန်ကျမည်ဆိုသဖြင့် ငွေ(၃၀) ပေးခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် မနက်စောကြီးထွက်မည်ဆိုသောကြောင့် သူ၏ အိမ်တွင် လာ၍အိပ်ရမည်ဟုဆို၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်သွား ပြီးလျှင် အဝတ်အစားများကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ထည့်ကာ ညနေပိုင်း ၌ ဘုရားဖူးကားအိမ်သို့ သွား၍အိပ်ရလေ၏။

၃၆၈**မင်းသိင်္ခ**

နံနက်(၄)နာရီထိုးသောအခါ၌ ဘုရားဖူးကားပိုင်ရှင်က. . "ကျုပ်အနေနဲ့ ဘုရားဖူးခရီးကို အခုလိုကားနဲ့ထွက်တာ အခေါက် ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ သွားတဲ့အခေါက်တိုင်းမှာ ခရီးသည် တွေက ဟိုနေရာမှာ မထိုင်ချင်ဘူး။ ဟိုလူနဲ့ထိုင်ချင်တယ်။ ပြတင်း ပေါက်ဘက်မှာ မနေချင်ဘူး တချို့အေးတယ်။ တချို့ကလည်း ပြတင်းပေါက်ဘက်မှာ နေချင်တယ်။ ကွမ်းသမားမို့ ကွမ်းတံထွေး ထွေးချင်လို့ပါ စသည်ဖြင့်ပေ့ါဗျာ။ အမြဲတမ်း ဖြေရှင်းပေးနေရ တယ်။ အခုတစ်ခေါက်တော့ ဒီလိုမလုပ်တော့ဘူး။ ခရီးသည် ၂၄ယောက်ရှိတယ်။ ထိုင်ခုံက ၂၄ခုံရှိတယ်။ ခရီးသည်တိုင်း မဲနှိုက် ရမယ်။ ကိုယ်ပေါက်တဲ့ ခုံမှာထိုင်ရမယ်။ အဲဒါကို မလိုက်နာနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ အခုတည်းက ပြန်ကြပါ" ဟု တင်းတင်းမာမာပြောလေတော့၏။

ခရီးသည်များလည်း ထိုစည်းကမ်းကို လိုက်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် မဲနှိုက်ကြလေ၏။

မောင်ဖေသော်သည် အတက်အဆင်းလုပ်သော အပေါက်နှင့် အနီးဆုံးထိုင်ခုံတွင် မဲပေါက်လေ၏။ ထိုင်ခုံနံပါတ်မှာ (၇)ဖြစ်၏။ ထို့ ကြောင့် ကားပိုင်ရှင်က…

ပြနန်းနွယ် ၃၆၉

"ဒီမှာ င့ါတူ . ဟောဟို နံပါတ်ခုနစ်ခုံမှာ သွားပြီးထိုင်ပေတော့ မဆင်းနဲ့တော့။ ကားထွက်တော့မှာ . "

ဟု ပြောလေ၏။

ခရီးသည်များသည် တစ်ဦးချင်းမဲနှိုက်၍ ပေါက်မဲစာရွက်များကို ပြကာ ကားပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ မောင်ဖေသော်ဘေးရှိ နံပါတ် (၈)ထိုင်ခုံကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကမဲပေါက်သဖြင့် လာ၍ထိုင်လေ ၏။ ခရီးသည်များစုံသောအခါ၌ ကားပိုင်ရှင်သည် အမွှေးနံ့သာခွက် ကြီးတွင် သပြေပန်းကိုနှစ်ကာ ထိုသပြေပန်းဖြင့် သူ၏ကားတစ်စီးလုံး ကို လိုက်၍ ရိုက်လေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း

"အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်း အငြင်းမပွားရပါစေနဲ့"

ဟု ကျယ်လောင်စွာရွတ်ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းက နာရီကို ကြည့်ပြီးလျှင်. •

"ကဲ ဒရိုင်ဘာ ကိုအောင်ရေ၊ အောင်အခါမှာ အောင်ကားကြီးကို မောင်းပေတော့"

ဟုဆိုလိုက်လျှင် ကားဆရာသည် ဝူးခနဲ မောင်းထွက်လေတော့၏။ ထိုသို့ မောင်းထွက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြုက်နက် ခရီးသည်များကလည်း 'အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ' ဟူ၍ မည်သည့်အရာကိုအောင်မှန်းမသိဘဲ ဝိုင်းဝန်း အော်ဟစ်ကြလေတော့၏။

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၃၅ဝ**မင်းသိင်္ခ**

ကားကြီး မနှေးမမြန် မောင်းနှင်၍ သွားနေပြီဖြစ်၏။ မောင်ဖေ သော်၏နံဘေးတွင် ထိုင်၍ပါလာသော မိန်းကလေးမှာ ပရိတ်စာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ပရိတ်ရွတ်ရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။

ဤသို့နှင့် မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ပဲခူးမြို့ကိုလွန်၍ ဘုရားကြီးလမ်းဆုံ အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ ထိုမိန်းကလေးသည် ပရိတ်စာအုပ်ကလေးကို ပေါင်ပေါ် တွင်တင်၍ မျက်စိကိုမှိတ်ကာ ရှည်လျားသောမေတ္တာပို့တစ်ပုဒ် ကို ရွတ်နေလေ၏။

မော်တော်ကားသည် ဘုရားကြီးလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ၌ လယ်ယာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲကွေ့လိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးပေါင်ပေါ် တွင် တင်ထားသော ပရိတ်စာအုပ်ကလေးသည် ပေါင်ပေါ် မှလျှော၍ ဘုတ်ခနဲ ကျသွားလေ၏။ မိန်းကလေးလည်း ယောင်၍ ဗုဒ္ဓေါဟု အော်လိုက်လေ ၏။

မောင်ဖေသော်သည် မိန်းကလေး၏ ပရိတ်စာအုပ်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ မိန်းကလေးဘက်သို့ ပြန်၍ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထို မိန်းကလေးက.

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒီလမ်းဆုံရောက်ရင် ကားဟာ အဲဒီလို ပဲ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့တတ်တယ်ဆိုတာ မြင့်သိပါတယ်။ အဲဒါကို

သတိမေ့ပြီး စာအုပ်ကိုကိုင်မထားဘဲ ပေါင်ပေါ် မှာ တင်ရုံတင်ထား မိလိုက်တာ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"နာမည်က 'မြင့်' တဲ့လား"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းကလေးက ခေါင်းကို ဆတ် ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

"ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို ဘယ်နှစ်ခေါက်တောင် တက်ပြီးပြီလဲ" ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးက. .

"ခုနစ်ခေါက်ရှိပြီ။ ဒီအခေါက်က ရှစ်ခေါက်မြောက်ပဲ။ တစ်နှစ် တည်းကို လေးခေါက်တက်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က လေး ခေါက်၊ အခုနှစ် လေးခေါက်ဆိုတော့ ရှစ်ခေါက်ပေ့ါ။ ဟိုးတစ်နှစ်က မြင့်အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုး ကြီးက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို (၈)ခေါက်ပြည့်အောင် တက်ရမယ် တဲ့။ (၈)ခေါက်ပြည့်ရင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့တွေ့ရမယ်တဲ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. •

"ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့ တွေ့မတွေ့တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဖေသော်နဲ့တော့ တွေ့နေပြီ"

၃**ျမင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိန်းကလေးက. .

'ခစ်' ခနဲရယ်လိုက်ပြီး. .

"ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီဖေသော်ဆိုတဲ့လူက ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

ဟု မိန်းကလေးက ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်က. •

"နေစမ်းပါဦး မြင့်ရယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ထဲမှာတွေ့တဲ့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသွားရင် ဘာလုပ်ရမယ်လို့ မှာထားသေးသလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ မြင့်ဆိုသောမိန်းကလေးက. .

"အိပ်မက်ထဲက ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးကြီးက ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့တွေ့ ရင် ဘာလုပ်ရမယ်လို့တော့ မမှာလိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမေက တော့ မှာလိုက်တယ်။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သိပ် မရောနဲ့တဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"သိပ်မညံ့ဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အမယ်လေး ကိုဖေသော်ကသာ မညံ့ဘူးပြောတာ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့မိသားစုက အ,အဆုံး၊ အတုံးဆုံးရှင့်၊ အဲဒီမိသားစုထဲမှာ ကျွန်မက ပိုပြီးတောင် အ,သေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က .

"နေစမ်းပါဦး။ မြင့်က ဘယ်ရပ်ကွက်ကတုံး"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က သူ၏သွားတက်ကလေးပေါ် အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင်. .

"ကျွန်မက ကျောက်မြောင်းသူပါ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဪ. . ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့"

ဟု မောင်ဖေသော်ကပြောလျှင် မြင့်က. .

"ကျောက်မြောင်းသူဆိုပေမယ့် အခုကျောက်မြောင်းမှာမနေတော့ ဘူး။ မအူကုန်းလမ်းကျယ်ကို ပြောင်းသွားတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီ ကိုပြောင်းပြီးမှ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့အဘိုးကြီးကို အိပ်မက်မက်တာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ဖေသော်နှင့် မြင့်ဆိုသောမိန်းမချောကလေးသည် တစ်လမ်း လုံး စကားပြောဖြစ်သွား၏။ လမ်းတွင် ကားရပ်သောအခါ၌လည်း

၃**၂၄မင်းသိန္**

မောင်ဖေသော်သည် လမ်းဘေးချုံအတွင်းသို့ ပြေးဆင်းကာ ရှူးရှူးပေါက် ရ၏။ ပြီးလျှင်. .

"မြင့်၊ အောက်မဆင်းဘူးလား။ ဟိုမှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ ဆင်းနေပါတယ်"

ဟု သွား၍ပြောရ၏။ ဈေးဆိုင်ရှိသောနေရာများ၌ ကားကိုရပ်လျှင် လည်း မောင်ဖေသော်သည် ဈေးဆိုင်၏နောက်သို့ ပြေးသွား၍ ရှူရှူ ပေါက်၏။ ထို့နောက် သကြားလုံးဖြစ်စေ၊ ဆီးပြားဖြစ်စေ ဝယ်ယူကာ မြင့်အားပေး၏။ ထိုအခါ မြင့်ကလည်း. .

"အို ကိုဖေသော်ကြီးကလည်း အားနာစရာကြီး"

ဟုဆိုကာ ပေးသမျှကို စားလေ၏။ ထို့နောက် ကားထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်သား တွတ်တွတ်ထိုး၍ သွားလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့စီးနင်းလာသော ဘုရားဖူးကားသည် ကျိုက် ထီးရိုး၏ တောင်ခြေဖြစ်သော ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်သွားလေတော့ ၏။ ခရီးသည်များသည် ကားပေါ် မှဆင်း၍ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်ဆိုသလို တောင်ပေါ် သို့ တက်ကြလေ၏။ မြင့်သည် မောင်ဖေသော်နှင့် တက်၏။

ဤသို့နှင့်ပင် တရွေ့ရွေ့တက်လာကြရာ သစ်သားပေါင်တပ်ထား သော ရေတွင်းကလေးတစ်တွင်း၏အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ရေတွင်းဆိုသော်လည်း ကြိုးဖြင့်ခပ်ရန်မလိုဘဲ အသာလေးကိုယ်ကိုကုန်း ၍ ခပ်လျှင် ရနိုင်သောတွင်းမျိုးဖြစ်၏။

မောင်ဖေသော်သည် မြင့်မျက်နှာသစ်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ခြေထောက်ဆေးရန်အတွက်လည်းကောင်း ခပ်ပေး၏။ မြင့်ကလည်း. .

"အို အားနာစရာကြီး"

ဟု ဆိုကာ မောင်ဖေသော် ခပ်ပေးသမျှကို မျက်နှာသစ်၏။ ခြေထောက်ဆေးပစ်၏။ သောက်၏။ မောင်ဖေသော်မှာမူ ရေလဲရန် ပုဆိုးအပိုပါလာသဖြင့် ထိုရေတွင်းကလေး၌ ရေချိုးလေတော့၏။ ရေချိုး အဝတ်အစား လဲပြီးသောအခါ၌ နှစ်ယောက်သားထိုင်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်သည့်အခါ၌ မောင်ဖေသော်က. .

"မေးပါရစေဦး မြင့်ရယ်၊ တခြားအဖော်တွေနဲ့ မတက်ဘဲ ကျုပ် နဲ့ဘာလို့လိုက်တက်တာလဲ"

ဟု မေးလျှင်မြင့်က. .

"မြင့်မှာ အဖော်မပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်းလည်း မတက်ဝံ့ဘူး။ တောလမ်းထဲမှာ မတော်တရော်လူနဲ့တွေ့ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုဖေသော်ရဲ့"

ဟု ပြောရာ မောင်ဖေသော်က..

၃၅၆**မင်းသိမံ**

"အဲသလို မတော်တရော်လုပ်မယ့်အထဲမှာ ကျုပ်တစ်ယောက် ကော မပါနိုင်ဘူးလားဗျာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ် ပြီးနောက်. .

"ကျွန်မ ရှင့်မျက်လုံးကိုသေချာကြည့်ပြီးပါပြီ။ ရှင်ဟာ ဒီလိုလူ မျိုးမဟုတ်ပါဘူး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေက သိပ်ခက်တာပဲ။ အရမ်း ယုံလွယ် တာပဲ။ ကျုပ်က ထင်သလိုလူကောင်းမဟုတ်ဘူးဗျ"

ဟု ပြောရင်း မျက်နှာသုတ်ရန်အတွက် အိတ်ထဲမှမျက်နှာသုတ် ပဝါကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ အိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာသည် မျက်နှာသုတ် ပဝါနှင့်ရော၍ ပါလာကာ မြေပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ ထွက်ကျသွားလေတော့ ၏။ မြင့်သည် ထိုထွက်ကျသွားသောအရာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

"အမလေး ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီပစ္စည်းကြီးနဲ့ လူကများ မတော် တရော်လုပ်မတဲ့လားရှင်"

ဟု ဆိုကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း သူ၏ အိတ်အတွင်းမှ ပြုတ်ကျသွားသော သူ၏ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်

ရာ စိပ်ဖန်များ၍ ပြောင်လက်နေသော (၁၀၈)လုံးပုတီးကို တွေ့ရသဖြင့် ကပျာကယာကုန်း၍ ကောက်လိုက်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပွတ်လိုက် လေ၏။

ထိုအခါ မြင့်က. .

"အိပ်မက်ထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနဲ့တွေ့ ရမယ်ဆိုတာ ကိုဖေသော်များ ဖြစ်နေမလား မဆိုတတ်ဘူး။ လက်စသတ်တော့ ကိုဖေသော်က အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ပုတီးသမားဖြစ်နေတာကိုး" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြောနှင့် ကျိုက်ထီး ရိုးကို တက်ကြလေတော့၏။ မြင့်မောလိမ့်မည်ဟုထင်သော နေရာများ တွင် မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့် မောနေဦးမယ်။ နားလိုက်ပါဦး"

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသား ထိုင်၍နားကြလေ၏။ နားသောအခါများ၌လည်း မောင်ဖေသော်က မြင့်အား ယပ်ခတ်ပေး လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က. .

"နေပါစေ ကိုဖေသော်ရယ်၊ နှစ်ယောက်အတူမောတာ ကိုဖေသော် ကချည်း ယပ်ခတ်ပေးနေရတယ်ဆိုတော့ မတရားပါဘူး။ မြင့်လေ သိပ်အားနာတာပဲ ဟိ ဟိ"

၃**ဂ၈မင်းသိမံ**

ဟု ပြောလေ၏။

"အားမနာပါနဲ့ မြင့်ရယ်။ မြင့်တို့ မိန်းမသားက အားနွဲ့သူမို့လား။ ကိုဖေသော်တို့က ညှာရမှာပေါ့။ ကိုဖေသော်ပြောတာ မှန်တယ် မို့လား ဟာဟ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"ကိုဖေသော်က သိပ်ကိုအလိုက်သိတာပဲ။ မြင့်ကတော့ မယုံဘူး။ မိန်းမဘယ်နှစ်ယောက်နဲ့များ တွေ့ပြီးပြီလဲမသိဘူး။ မိန်းမတွေ ရဲ့အကြိုက်ကို သိလိုက်တာလွန်နေတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့် ဘုရားစူးရစေရဲ့။ စုစုပေါင်းမှာ ဒီတစ်ယောက်တည်းပါ" ဟု ကျိန်လိုက်လျှင် မြင့်က •

"ကိုဖေသော် ကျိန်တာလည်း ဘုရားစူးလို့ကျိန်ရင် တစ်မျိုးပေ့ါ။ အခုတော့ မြင့် ဘုရားစူးရစေရဲ့ဆိုတော့ ကိုဖေသော် ဘုရားစူးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ မြင့် စူးမှာပေ့ါ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့်က တော်တော်အကင်းပါးတယ်နော်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"မြင့်တို့ ရပ်ကွက်ကလူတွေက လူရိုးတွေချည်းပဲ။ အဲဒီထဲမှာ မြင့် တို့အိမ်က အ,အဆုံး၊ အဲဒီထဲမှာ မြင့်ကပိုပြီး အ,သေးတယ်" ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့်တို့ရပ်ကွက်ဆိုတာ ကျောက်မြောင်းကို ပြောတာလား"

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် မြင့်က တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။ ဤသို့နှင့် ပင် ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ဆီသို့ရောက်သွားကြလေတော့၏။ ထို့ နောက် နှစ်ယောက်သား ဘုရားအတူဖူး၏။ ထိုသို့ ဘုရားဖူးပြီးနောက် မောင်ဖေသော်က..

"မြင့်ရေ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော်။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဘယ်လောက် ခြားသလဲဆိုတာ အခုပြမယ်။ ကိုဖေသော် ဟောဒီတံတားလေးက ဖြတ်ပြီး ကျိုက်ထီးရိုးစေတီဘက်ကို သွားဖူးမယ်။ မြင့်ကတော့ လိုက်လို့မရတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဘက်ကို မိန်းမ တွေလိုက်လို့မရဘူးလေ။ မိန်းမတွေဆိုတဲ့နေရာမှာ ရိုးရိုးမိန်းမ မပြောနဲ့။ ဘုရင်မတောင် ဟိုဘက်ကို ကူးလို့မရဘူး"

ဟု ဆိုကာ မောင်ဖေသော်သည် မြင့်ကိုပြောင်ပြ၍ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီဘက်သို့ တံတားလေးမှတစ်ဆင့် ကူးသွားလေတော့၏။

မြင့်သည် မောင်ဖေသော်၏ အပြုအမူကိုကြည့်ကာ တခစ်ခစ်ရယ် နေလေ၏။ ထို့နောက်မှ. .

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

၃၈ဝ**မင်းသိင်္ခ**

"မြင့်အတွက်လည်း ပိုပြီးဆုတောင်းခဲ့နော်"

ဟု မှာရှာ၏။ မောင်ဖေသော်ကလည်း. .

"စိတ်ချမြင့်၊ စိတ်ချ။ မြင့်တစ်ယောက် လင်ကောင်းသားကောင်း ရဖို့ ဆုတောင်းခဲ့ပါမယ်"

ဟုပြောကာ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် ကျောက်လုံးကြီးကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ဆုတောင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် တစ်ဖက်သို့ ပြန် လာကာ..

"ကဲ ဆုတောင်းခဲ့ပြီမြင့်ရေ။ သွားကြဦးစို့"

ဟု ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား လျှောက်၍သွားကြ၏။ ထမင်းဆိုင် တွင် ထမင်းအတူစားကြ၏။ ရင်ပြင်တော်ပေါ် တွင်ပင် အိပ်ကြရ၏။ ညပိုင်းသို့ရောက်သောအခါတွင်လည်း မောင်ဖေသော်သည် ရင်ပြင် တော်တွင်ပင် ပုတီးစိပ်၏။ မြင့်က နောက်မှနေ၍ မှက်၊ ခြင်၊ ယင် မသန်းရအောင် ယပ်ခတ်ပေး၏။

ထို့နောက် ညဉ့်နက်သည်အထိ နှစ်ယောက်သားစကားပြောနေ ကြ၏။ လွန်စွာအေးချမ်းသောအချိန်သို့ရောက်သောအခါ၌ မောင်ဖေ သော်က သူ၏ဗလေဇာ ကုတ်အက်ိုကြီးကိုချွတ်၍ မြင့်အားခြုံပေးလိုက် ၏။

ပြနန်းနွယ် ၃၈၁

ထိုအခါ မြင့်က. .

"အို မဟုတ်တာဘဲ။ မြင့်ကနွေးပြီး ကိုဖေသော်က အရမ်းကြီး အေးနေမှာပေ့ါ့။ မြင့် မခြုံရက်ပါဘူး"

ဟုပြောရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့်လည်းနွေး၊ ကိုဖေသော်လည်း မအေးရအောင် နည်းတစ် နည်းတော့ရှိတယ်"

ဟုဆိုကာ မောင်ဖေသော်သည် မြင့်ကိုခြုံပေးထားသော ကုတ် အင်္ကြီကို မြင့်ထံမှ ပြန်ယူပြီးလျှင် ဝတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ယူလိုက်ပြီး နောက်..

"ဟောဒီလို"

ဟုဆိုကာ မြင့်အား သိုင်း၍ဖက်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့် က. •

"အို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ကိုဖေသော်။ လွှတ်ပါ၊ လွှတ်ပါ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ကိုဖေသော်က လွှတ်စေချင်ရင် မြင့်ကကိုဖေသော့်အကျီကို ဝတ် ရမယ်။ အဲဒီလိုမဝတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီနည်းဟာအကောင်းဆုံးပဲ" ဟု ပြောရာ မြင့်က.

၃၈၂**မင်းသိင်္ခ**

"လွှတ်ပါ၊ လွှတ်ပါ"

ဟု ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အား ဖြင့် ရုန်းကန်ခြင်းမပြုတော့ပေ။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့်က ကိုဖေသော့်ကို မချစ်ဘူးလား။ ကိုဖေသော်က မြင့်ကိုချစ် ပါတယ်"

ဟု ပြောလျှင်. .

"မဟုတ်တာဘဲ ကိုဖေသော်ရယ်။ မြင့်နဲ့ကိုဖေသော်နဲ့ ဒီနေ့မှ တွေ့ကြတာ။ ဒီနေ့ပဲ ချစ်ရမယ်ဆိုတော့ ခုတွေ့ခုကြိုက်ဆိုပြီး ကိုဖေသော်ကပဲ မြင့်ကိုအထင်သေးမှာပေ့ါ"

ဟု ပြောရှာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က..

"လူချင်းခုမှတွေ့ပေမယ့် ဘယ်ဘဝကတည်းက ဆုပန်လာတဲ့ ရေ စက်တွေလည်းမှ မသိဘဲမြင့်ရယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က. .

"ဒါတော့ မြင့်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ မြင့်ကို အထင်မသေးရဘူး နော်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါ့မယ် မြင့်ရယ်။ ကိုဖေသော် မြင့်ကို တကယ်

ချစ်တာပါ။ အထင်လည်းမသေးပါဘူး။ ဒီစကားက အမှန်ပါ။ မမှန်မကန်ပြောခဲ့ရင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရော၊ ရွှေတိဂုံဘုရားပါ စူးရပါစေရဲ့"

ဟုပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"အို ကိုဖေသော်ကလည်း ကျိုက်ထီးရိုးဆို တော်ရောပေ့ါ။ ဘာလို့ ရွှေတိဂုံပါထည့်ရမှာလဲ"

ဟုပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဒီလိုမြင့်ရဲ့၊ ကျိုက်ထီးရိုးဆိုတာက တနင်္လာရယ်၊ စနေရယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူး ရယ်လေ။ ရွှေတိဂုံဆိုတာက ဗုဒ္ဓဟူးရယ်၊ စနေရယ်၊ တနင်္လာ ရယ်လေ။ မြင့်နားလည်အောင် အရပ်စကားနဲ့ပြောရရင်တော့ ပြောင်းပြန်ပေ့ါ့။ လောကီပညာစကားနဲ့ပြောရရင်တော့ ကက်ကင်း လို့ခေါ် တယ်မြင့်ရဲ့။ အဲဒါကြောင့် မြင့်ယုံအောင် နှစ်ဆူလုံးနဲ့ ကျိန် ပြလိုက်တာ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က. .

"ကိုဖေသော်က သိပ်စကားတတ်တာပဲ"

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

"ကိုဖေသော်တို့ရပ်ကွက်က ကိုဖေသော်တို့မြို့မှာ စကားပြော အညံ့

၃၈၄**မင်းသိင်္ခ**

ဆုံး၊ အဲဒီထဲမှာ ကိုဖေသော်တို့အိမ်က ပိုပြီးညံ့သေးတယ်။ အဲဒီထဲ မှာမှ ကိုဖေသော်က ထပ်ပြီးညံ့တာ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က တခစ်ခစ်ရယ်လိုက် လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြင့်အားနွေးစေရန်အတွက် ထွေးပိုက်ထား လေ၏။ ထို့နောက် သူ၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြင့်၏နဖူးပေါ် တွင် ဖွာရရာ ကျဲ၍ ကျနေသော ဆံစလေးများကို အသာအယာသပ်၍ တင်ပေးနေ၏။

ကြောင်မလေးတစ်ကောင်အား သူ၏သခင်က ခေါင်းကို လက်ဖြင့် သပ်ပေးသောအခါ ငြိမ်၍ခံနေသကဲ့သို့ မောင်ဖေသော်က မြင့်၏နဖူးမှ ဆံစကလေးများအား လက်ဖြင့်အသာအယာ သပ်တင်ပေးနေသောအ ခါ မြင့်သည် မျက်စိကလေးမှိတ်ကာ ငြိမ်၍ ခံနေလေ၏။ ထိုအခါ၌ မောင်ဖေသော်က မြင့်၏နားအနီးသို့ သူ၏ပါးစပ်ကိုတေ့ကာ အသံထွက် သည်ဆိုရုံကလေးဖြင့်. .

"မြင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ မြင့်ကကော ကိုဖေသော့်ကိုချစ်ရဲ့လား" ဟု မေးလိုက်ရာ မြင့်က. .

"လူတစ်ယောက်လုံးလည်း ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပါပြီ ကိုဖေသော် ရယ်။ မေးဖို့လိုသေးလား"

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တာ မရောက်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ပါးစပ်က ချစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့အသံကို နားထောင်ချင်လို့ပါ။ အဲဒီ အသံဟာ ကိုဖေသော့်အတွက်တော့ အလွန်ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိတဲ့ အသံဖြစ်မှာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က တိုးတိုးညင်ညင်အသံကလေးဖြင့်. • "ချစ်ပါတယ်"

ဟု ဖြေလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က မြင့်၏နဖူးကလေးကို နမ်း ရှုံ့လိုက်လေ၏။

"အို. . ကိုဖေသော်ရယ်။ မလုပ်ကောင်းလုပ်ကောင်း။ ဒီလိုနေရာ မျိုးမှာ အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး။ လေကြီးမိုးကြီးကျတတ်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင်. . .

"ဘယ်နေရာကိုပြောတာလဲ မြင့်ရယ်"

ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်ရာ မြင့်က. .

"ဟိုး. ကင်ပွန်းစခန်းကနေအစ၊ ဒီနေရာအဆုံး ဘယ်နေရာ မှာမှ ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ လေကြီးမိုးကြီးကျတတ်တယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား မြင့်ရယ်။ ဒီတောင်ပေါ် တော့ ထားပါတော့။

၃၈၆**မင်းသိင်္ခ**

ကင်ပွန်းစခန်းကစပြီးပြောမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားစရာပဲ။ တချို့ဆိုင် တွေဆိုရင် တစ်နှစ်လုံး ဖွင့်ထားကြတာ။ မိုးကျမှ ပြန်ကြတာ အဲဒီ ဆိုင်တွေမှာ ကလေးတွေလည်းတွေ့တယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က.

"လုပ်ပြီ။ မြင့်က အကောင်းပြောတာကို ကိုဖေသော်က လျှောက်

ပြီး ကတ်သီးကတ်သတ်ပြောနေတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် မြင့်၏ပခုံးကလေးကို လက်ဝါးဖြင့် တဘုတ်ဘုတ်ပုတ်လိုက်ရင်း ကလေးချော့သကဲ့သို့ ချော့ လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် စောင်တစ်ထည်ကို ထုတ်၍ အတူ တကွ ခြုံကြပြီးလျှင် မှေးစက်ကြလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် စည်းကမ်း ရှိသော ယောက်ျားဖြစ်ရာ မြင့်နှင့်အတူမှေးစက်ခဲ့သော်လည်း မလိုလား အပ်သော အပြုအမူများကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ခဲ့လေ၏။

နံနက် အရုဏ်တက်ခါနီး၌ နှစ်ယောက်စလုံးထကြပြီးလျှင် ရေ ထမ်းသမားထံမှ ရေဝယ်၍ မျက်နှာသစ်ကြ၏။ ထို့နောက် အရုဏ်ဆွမ်း ကပ်ကာ ဆုတောင်းကြ၏။

ထို့နောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်ကာ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်

ပေါ် မှ တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာကြလေတော့၏။

မောင်ဖေသော်နှင့် မြင့်တို့သည် ရေမြောင်ကြီးစခန်းသို့ရောက် သောအခါ၌ ရေချိုးကြလေ၏။ ပြီးလျှင်ဆက်၍ဆင်းလာခဲ့ရာ ကင်ပွန်း စခန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ရောက်သောအခါ၌ ကြေး ကုန်၊ သံကုန်ရောင်းသောဆိုင်သို့ မြင့်ကဝင်သဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း လိုက်၍ ဝင်ရလေ၏။

မြင့်သည် ထိုဆိုင်တွင်ရှိသော ဓားအိမ်ပါသည့် ရှမ်းဓားမြှောင်တစ် လက်ကို ဝယ်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြင့်လက်တွင်းမှဓား မြှောင်ကို ဆွဲယူပြီးလျှင် အသွားကိုလက်ဖြင့်တိုင်းကြည့်၏။

"မြင့် ဒီဓားမြှောင်က အသွားခြောက်လက်မရှိတယ်နော်။ လမ်းမှာ အလွတ်ကိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဥပဒေနဲ့ငြိစွန်းတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို ဝယ်ရတာလဲ မြင့်ရယ်"

ဟု မောင်ဖေသော်က အထိတ်တလန့်မေးလိုက်လေ၏။

"ဒီလို ကိုဖေသော်ရဲ့၊ မြင့်မှာက ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း မရှိဘူး။ အမေလည်းမရှိဘူး။ အဖေနဲ့ နေရတာ။ အဖေက မြူနီစပယ် ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး၊ အဖေကျောင်းကို သွားရင် မြင့်တစ်ယောက်တည်းနေရတာ တချို့က အဲဒီအချက်ကိုသိတော့

၃၈၈**မင်းသိင်္ခ**

မြင့်ကိုစော်ကားချင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဓားမြှောင်ကို ဝယ်လိုက် တာ။ ယီးတီးယားတားလာလုပ်ရင်တော့ ဓားမြှောင်စာတွေ့သွား မယ်"

ဟု မြင့်ကပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထိုဆိုင်အတွင်းမှထွက်လာကြ၏။ မောင် ဖေသော်သည် ကလေးကစားသော ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် မြွေရုပ် များ၊ မိကျောင်းရုပ်များ၊ ဝါးလက်ခုပ်များ၊ ပုတီးများကို ဝယ်၍မြင့်အား ပေး၏။ ပုတီးများကိုမူ ကိုယ်တိုင် မြင့်၏လည်ပင်း၌ ဆွဲပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဝါးဖတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခမောက်တစ်လုံးကို ဝယ်၍ လည်း မြင့်၏ခေါင်း၌ ဆောင်းပေးလိုက်၏။

"မြင့်ကို အရုပ်ကျနေတာပဲ။ အကုန်လုံးဝယ်ပြီး မြင့်ကိုလျှောက် ဆင်ပေးနေတာပဲ"

ဟု မြင့်ကပြောလိုက်လေ၏။

"မြင့်ကိုပြောရဦးမယ်။ ကိုဖေသော်ကြီး . ကိုဖေသော်ကြီးနဲ့ နှုတ် ကျိုးသွားဦးမယ်။ မောင်လို့ခေါ် ရမယ်နော်"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြော၏။

"အို ရှက်စရာကြီး မခေါ် ရဲပါဘူး မောင်ရယ်"

ပြနန်းနွယ် ၃၈၉

ဟု မြင့်ကပြန်၍ပြောလျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့်ကနောက်တီးနောက်တောက်လုပ်တတ်တယ်။ မောင်က သိပ် ချစ်တယ်။ ချစ်တော့လည်း အခိုင်းခံရပေဦးမပေ့ါ။ မြင့်နဲ့ မောင်နဲ့ ညားရင်တော့ မြင့်ခိုင်းသမျှ မောင်က ကုန်းရုန်းလုပ်ရတော့မှာပဲ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က.

"အမလေး... အမလေး ဘယ်သူကများယူမယ်လို့ ပြောသေး လို့တုံး"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က. .

"မြင့်ကသာ ယူမယ်လို့မဆုံးဖြတ်ရသေးတာ။ မောင်ကတော့ စိတ်ကူးထဲမှာ မြင့်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတောင်ရနေပြီ။ အကြီးကောင်လေးတောင် ရှင်ပြုလို့ ရှင်လောင်းလှည့်နေပြီ။ အငယ်မလေးကိုလည်း အဲဒီရှင်ပြုပွဲမှာ နားသတစ်ခါတည်းလုပ် နေပြီ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်သည် တခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

ထို့နောက်၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ လက် ဖက်ရည်မှာ၍ သောက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် ဘုရားဖူးမော်တော်ကားကြီးဆီ သို့ သွားထိုင်နေကြလေ၏။

၃၉၀**မင်းသိင်္ခ**

"နေစမ်းပါဦး မြင့်ရယ်။ မောင့်ယောက္ခမကြီးနာမည်က ဘယ်သူ တဲ့တုံး"

ဟု မောင်ဖေသော်ကမေးလိုက်လျှင် မြင့်က. .

"အမလေး. . အမလေး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း၊ ယောက္ခမကြီးတဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"အခု မတော်ရသေးလည်း နောက်တော့ တော်ရမှာပဲဟာ။ အခု ကတည်းက ကြိုခေါ် ထားရတာပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"ယေက္ခမကြီးနာမည်က ဦးချစ်လို့ခေါ် တယ်။ ဒါပေမယ့် ရပ်ကွက် တစ်ခုလုံးက ဆရာချစ်လို့ပဲခေါ်ကြတယ်"

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးလောက်တွင် ဘုရားဖူးခရီးသည်များ စုံပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဘုရားဖူးမော်တော်ကားကြီးသည် ကျိုက်ထီးရိုးမှ ရန်ကုန် ဘက်ဆီသို့ ပြန်၍မောင်းလာခဲ့လေတော့၏။

ထိုမော်တော်ကားကြီးသည် ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ၌ ဗျိုင်း ရေအိုးစင်ရှိ မော်တော်ကားပိုင်ရှင်၏ အိမ်ရှေ့၌သွား၍ ရပ်လေ၏။ မော်တော်ကားပိုင်ရှင်သည် ခရီးသည်များအား..

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ပြနန်းနွယ် ၃၉၁

"ဘယ်လိုလဲဗျာ ပျော်ခဲ့ကြရဲ့လား"

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ပျော်ပါတယ်ဗျာ၊ ပျော်ပါတယ်။ အတော့်ကို ပျော်ပါတယ်"

ဟု အာသွက်လျှာသွက်နှင့်ဖြေလိုက်ရာ ကားစပယ်ယာက..

"ပျော်ရမှာပေ့ါ ကိုယ့်လူရာ၊ ပျော်ရမှာပေ့ါ။ ဟီး. . . ဟီး"

ဟု ရယ်လိုက်သဖြင့် ခရီးသည်များအားလုံး ဝါးခနဲ ဝိုင်း၍ ရယ် လိုက်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မြင့်သည် ရှက်သွေးများဖြာပြီး မျက်နှာ တစ်ခုလုံးနီမြန်းသွားလေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် မြင့်ရှက်သွားသော အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသဖြင့်. .

"လာ. မြင့် သွားမယ်"

ဟုဆိုကာ ဆိုက်ကားတစ်စီးငှား၍ မြင့်နေထိုင်ရာအိမ်အထိ လိုက် ၍ပို့လေ၏။ မြင့်က . .

"လာလေ မောင်၊ အိမ်ပေါ် တက်ဦးလေ။ ကော်ဖီလေး၊ ဘာလေး သောက်သွားဦးလေ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"တော်ကြာ ဆရာချစ်ကြီး ပြန်လာတာနဲ့တိုးလို့ ပြေးပေါက်မှား နေပါဦးမယ်"

၃၉၂**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"ယောက္ခမကြီးဆို ဘာပြေးပေါက်မှားစရာရှိလဲ"

ဟု ပြုံးစစနှင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"အမလေး ယူတောင်မယူရသေးဘူး။ ယောက္ခမကြီးလို့ သွား ခေါ် လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲမြင့်ရဲ့"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြန်၍ပြောရာ မြင့်က. .

"မောင်ကသာ မယူရသေးတာ။ မြင့်က မောင်နဲ့အိမ်ထောင်ကျ တာ ကလေးနှစ်ယောက်တောင်ရနေပြီ။ အကြီးကလေးက အရက် သမားဖြစ်ပြီး၊ အငယ်မလေးက အရွယ်မရောက်ဘဲ လင်နောက် လိုက်သွားလို့ အမှုတောင်ဖွင့်ထားရတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် မျက်ရည်ထွက်သည့် တိုင်အောင် ရယ်မောရလေတော့၏။

"မြင့်ဟာ အတော့်ကိုရယ်စရာ ပြောတတ်တာပဲ။ မောင်ဖြင့် ချစ် လို့ကိုမဝတော့ဘူး"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်ရာ မြင့်ကအုန်းပင်ပေါ် သို့ လက် ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

"ဟိုမှာ အုန်းသီးတွေရှိတယ်။ ခြစ်လို့မဝသေးရင် ခြစ်သွားဦး

လေ။ မောင် အုန်းသီးတွေခြစ်သွားရင်တော့ မနက်ဖြန် အုန်းထမင်း ချက်ပြီး ဖေဖေ့အသက်ငါးဆယ်ပြည့်မွေးနေ့အတွက် ဘုန်းကြီး ပင့်ပြီး ကြက်သားဟင်းနဲ့ ဆွမ်းကပ်လိုက်မယ်"

ဟု နောက်လိုက်သဖြင့် မောင်ဖေသော်လည်း မြင့်၏ကိုယ်လုံးလေး ကို သိမ်း၍ဖက်လိုက်လေတော့၏။

"မောင်တော့ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘူးနော်။ မြင့် နောက်တီး နောက်တောက်လုပ်တာ မောင်ဖြင့် သိပ်ချစ်တာပဲ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်ရာ မြင့်က မျက်လုံးကိုပြူး၍ နှာခေါင်းရှုံ့ပြကာ မောင်ဖေသော်အား ပြောင်ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မြင့်၏ပါးပြင်ကလေးအား တရှုံ့ရှုံ့ ဖြင့် နမ်းရှုံ့လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် မြင့်က. .

"လွှတ်ဦး၊ ကော်ဖီသွားဖျော်ဦးမယ်။ နမ်းနေလို့ ကော်ဖီသောက် ရမှာမဟုတ်ဘူး"

ဟု ဆိုကာ ရုန်းထွက်သွား၍ ကော်ဖီဖျော်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဖေသော်အား ကော်ဖီတစ်ခွက် တိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် မြင့်ကိုနှုတ်ဆက်

၃၉၄**မင်းသိင်္ခ**

၍ သံပုံချိုင့်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်လည်း မောင်ဖေသော်သည် မကြာခဏဆိုသလို မြင့်နေထိုင်ရာ မအူကုန်းလမ်းကျယ်ရှိ အိမ်သို့သွားရောက်လေတော့၏။ တစ်ခါတွင် မောင်ဖေသော်အား..

"ဗျို့ ဆရာကြီး၊ မအူကုန်းလမ်းကျယ်ကို လာလှချည်လား။ လမ်း ကြီးနိမ့်ပြီး ချောင်းကြီးဖြစ်သွားဦးမယ်" ဟု နောက်ပြောင်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"ချောင်းဖြစ်ရင်တော့ လှေတစ်စီးဝယ်ရမှာပဲ။ မလာလို့တော့ မရ ဘူး။ လာရမှာပဲ။ မောင်က ချစ်နေတာကိုး၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ချစ် တဲ့လူဆီကို လှေကလေးလှော်ပြီးလာမယ်။ ချောင်းမဟုတ်ဘဲ မြစ် ဖြစ်သွားရင်တော့ မော်တော်ဘုတ်ဝယ်မယ်။ ပင်လယ်ဖြစ်သွား ရင်တော့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတစ်စီးဝယ်ရမှာပဲ။ မလာလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ မောင်က မြင့်ကိုချစ်နေတာကိုး" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်က. •

"သိပ်ပြီးအပြောကောင်းတာပဲ မောင်ရယ်။ မောင့်စကားတွေ ကြား ရတာ မြင့်တော့ မြောက်တက်သွားတာပဲ။ ဟောဟိုက အိမ်အမိုး နဲ့ထိပြီး ခေါင်းတောင်ပေါက်လောက်ပါရဲ့"

"တော်တော့်ကို နောက်တဲ့မိန်းကလေးပဲ။ ကဲကွယ်… ကဲကွယ်" ဟုဆိုကာ သူကတစ်လှည့်ပြန်၍ နမ်းပြန်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မောင်ဖေသော်နှင့်မြင့်တို့သည် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။ အတူတကွ ဘုရားဖူးထွက်ကြလေ၏။ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြလေ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တုန်နေအောင်ချစ်သည်ဆိုသောစကားသည် မောင်ဖေသော်နှင့်မြင့်တို့ နှစ်ဦးအတွက် အထူးဖော်စပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တုန်နေအောင်ချစ်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မြင့်က မောင်ဖေသော်အား..

"မောင့်ကို ပြောရဦးမယ်။ နားထောင်ရုံ နားထောင်နော်။ ဒေါတွေ ပွပြီး တရှူးရှူးတရှားရှားမဖြစ်ရဘူး"

ဟု စကားပလ္လင်ခံလိုက်လေ၏။

"ကဲပါ မြင့်ရယ်။ ပြောမှာပြောစမ်းပါ"

ဟု မောင်ဖေသော်ကပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"မြင့်တို့လမ်းထဲမှာ ချောဘဆိုတဲ့ ကုလားကပြားတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ သူက မြင့်အပြင်ထွက်တာနဲ့ အတင်းကပ်လာပြီး ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်နဲ့ ရည်းစားစကားလာပြောတော့တာပဲ"

၃၉၆**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်လျှင်. .

"ဒါက ဒီလိုရှိတယ်မြင့်ရေ။ လှတာမြင်ရင် ချစ်တာဟာ ကုလား ရယ်၊ မြန်မာရယ်မရှိပါဘူးကွယ်။ အဲဒီတော့ ချောဘဆိုတဲ့ ကု လားကပြားကလည်း ချောတဲ့မြင့်ကိုမြင်တော့ ချစ်ပေမပေ့ါ။ ချစ် တော့လည်း မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ချစ်တဲ့စကား၊ ကြိုက်တဲ့စကား လိုက်ပြီးပြောမှာပေ့ါ။ ဒါဟာ အပြစ်လည်းမဟုတ်ဘူး။ မကောင်း ဘူးလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းမှုထဲလည်း ထည့်လို့မရဘူး။ သဘာဝ ထဲပဲ ထည့်ရမယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကို ဒီ့ပြင်လူကချစ်ရင် မခံချင်စိတ်တွေဖြစ်တာ သဘာဝပဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်လည်း မခံ ချင်စိတ်တွေဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီချောဘဆိုတဲ့ကောင်ကို တံတောင်နဲ့ထောင်းရင်ထောင်း၊ မထောင်းရင် သူ့မျက်နှာကို ဒူးနဲ့ တိုက်ရမှာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မြင့်ကရယ်လေ၏။

"ဘာရယ်တာလဲ မြင့်ရဲ့"

ဟု မောင်ဖေသော်ကမေးလိုက်လျှင် မြင့်က. .

"သူက မောင့်ထက် အရပ်အများကြီးမြင့်တယ်မောင်ရဲ့။ ဘယ်

လိုလုပ်ပြီး တံထောင်နဲ့ထောင်းမှာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒူးနဲ့တိုက် မှာလဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဪ ဒီချောဘဆိုတဲ့ကောင်က ကုလားလန်ဘားကိုး။ ကုလား လန်ဘားကိုတော့ အခြားနံပြားကျွေးပြီး၊ ခေါင်းကိုမမီရင် ဗိုက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးရမှာပဲ။ အဲဒါမှ ဗိုက်ထိုးဖြစ်သွားမယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က ရယ်လေ၏။ မောင်ဖေသော်ကလည်း ရော၍ ရယ်လေ၏။ ထို့နောက် မြင့်က…

"မောင်ဟာ သိပ်ပြီးပျော်တတ်တာပဲ။ အဲဒီလို ပျော်ပျော်နေတတ် လို့လည်း မြင့်က ချစ်တာ။ ချစ်လို့ကို မဝဘူး"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က မြင့်တို့အိမ်ရှေ့မှ အုန်းပင် အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီးလျှင်. .

"ချစ်လို့မဝရင် ဟိုပေါ် မှာ အုန်းသီးတွေကျန်သေးတယ်။ မြင့် ဘာသာ အုန်းပင်ပေါ် တက်ပြီး အုန်းသီးခူး၊ ပြီးတော့ခြစ် အဲဒီ အုန်းသီးတွေနဲ့ အုန်းထမင်းချက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကြက်သားဟင်း နဲ့ မနက်ဖြန် အုန်းထမင်းဆွမ်းကပ်ရမယ်။ မနက်ဖြန် မောင့် မွေးနေ့လေ"

၃၉၈**မင်းသိင်္ခ**

ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင့်က. .

"ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် မြင့်ဆီလာခဲ့နော်။ မောင့်ရဲ့မွေးနေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ကောင်းကောင်းပေးမယ်"

ဟု ပြောကာ မောင်ဖေသော်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်း၍ ဖက်လိုက်လေတော့သတည်း။

***

ဂြဲဗုန္းနီကွ ၃၆၆

အခန်း(၁၂)

ထိုနေ့သည် မောင်ဖေသော်၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ မောင်ဖေသော် သည် မြင့်တို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ (၉)နာရီကျော်ကျော်လောက် တွင် မောင်ဖေသော်သည် မြင့်တို့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်သည် အသံမပေးဘဲ မြင့်တို့အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွားမည်။ မြင့်အနီးသို့ရောက်ကာမှ မြင့်ကို 'ဝါးခနဲ' လှန့်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ တံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်၍ အိမ်ပေါ် သို့ တက်လေ၏။ အိမ်ပေါ် သို့ရောက်လျှင် 'ဆက်တီ'ခုံများ ချထားသော ဧည့်ခန်းနေရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မြင့်သည် ဓားမြှောင်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် ငူငူကြီးရပ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

၄၀၀**မင်းသိင်္ခ**

ထိုဓားမြှောင်မှာလည်း ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးသွားရင်း ဝယ်လာ သော ဓားမြှောင်ဖြစ်မှန်း မောင်ဖေသော်ကောင်းစွာမှတ်မိသွား၏။ မြင့် ၏ ခြေရင်းကြမ်းပြင်ပေါ်၌မူ အရပ်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် သွေးအိုင် ထဲတွင်လဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူမှာ မြင့်ပြောဖူးသော ကုလား လန်ဘား ချောဘဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မောင်ဖေသော်သည် အတတ်သိနေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မောင်ဖေသော်သည် အံ့ဩ သွား၏။ ထို့နောက် မြင့်ထံသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် မြင့်ထံမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲယူကာ မြင့်၏ကိုယ်ကိုလှုပ်၍...

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြင့်ရယ်"

ဟု အလောသုံးဆယ် မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင့်က..

"ဆွမ်းခံလာတဲ့ ဘုန်းကြီးကြွလာလို့ မြင့်က ဆွမ်းလောင်းဖို့ တံခါး ဖွင့်လိုက်တာ။ ဘုန်းကြီးကို ဆွမ်းလောင်းပြီးလို့ ဘုန်းကြီးလည်း ပြန်ကြွသွားရော ဒီကောင်က တက်လာပြီး မြင့်ကို ကိုးရိုးကားရား လုပ်ဖို့ ကြံတာ။ ဟောဒီဓားမြှောင်က ဟောဒီကြွက်လျှောက်တန်း ပေါ်မှာ တင်ထားတာဆိုတော့ အဲဒီဓားမြှောင်နဲ့ကောက်ပြီး ထိုး လိုက်တာ သူလည်းလဲကျသွားရော မောင်က အိမ်ပေါ်ရောက်လာ တာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"မောင်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပေတော့။ မြင့်အနေနဲ့ အချုပ် ထဲတွေဘာတွေ ရောက်လို့မကောင်းဘူး။ မောင်ထိုးတယ်ဆိုပြီး ရှင်းရမှာပဲ။ မောင့်အတွက်လည်း ဘာမှမပူနဲ့။ မောင့်နည်းမောင့် ဟန်နဲ့ ရှင်းနိုင်ပါတယ်"

ဟုပြောကာ ကုလားလန်ဘား ချောဘ၏မျက်နှာကို 'ထွီ' ခနဲ တံထွေးထွေးချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ရပ်ကွက်လူကြီးမှတစ်ဆင့် ဂါတ်သို့အကြောင်း ကြားလိုက်လေ၏။ ဂါတ်မှ တာဝန်ရှိသူများရောက်ရှိလာကြ၏။ မြင့်၏ ဖခင်ကြီးလည်း သတင်းကြား၍ ကျောင်းမှနေ၍အိမ်သို့ပြန်လာ၏။ မြင့်တို့ အိမ်ရှေ့တွင်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော လူများဖြင့် ပြည့်နှက်သွား၏။

များမကြာမီ၌ပင် ဆေးရုံကားရောက်ရှိလာပြီးလျှင် လန်ဘား ချောဘ၏ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ သယ်သွား၏။ မောင်ဖေသော်ကို လည်း သက်ဆိုင်ရာမှ ရဲစခန်းသို့ခေါ် သွားပြီဖြစ်၏။ ရဲစခန်းသို့ ရောက် လျှင် မောင်ဖေသော်အား အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ အချုပ်ခန်းသို့ရောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ရဲအရာရှိက.

၄၀၂**မင်းသိင်္ခ**

"ဒီမှာ မောင်ဖေသော်၊ မင်းကို လူကြီးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ တဲ့။ မင်းကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် တွေ့ခွင့်ပေးလိုက် မယ်။ မင်းကမတွေ့ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း သူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်မယ်" ဟု ပြောလျှင် မောင်ဖေသော်က.

"တွေ့ချင်ပါတယ်ဗျာ"

ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရဲအရာရှိသည် လူကြီးတစ် ယောက်အား မောင်ဖေသော်ရှိရာ အချုပ်ခန်းသို့ ခေါ် လာလေ၏။ မောင် ဖေသော်သည် ထိုလူကြီးကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း အားရဝမ်းသာဖြင့်. .

"ဦးစိန်မြသာ"

ဟု လှမ်း၍ခေါ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မြသာက ပြုံးပြုံးကြီး ဖြင့် မောင်ဖေသော့်အနီးသို့လျှောက်ကာ သံတိုင်အတွင်းသို့ လက်ကို သွင်းကာ မောင်ဖေသော်၏လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်း ရင်း...

"ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ် မောင်ဖေသော်ရေ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ဦးစိန်မြသာ"

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

"မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဓားထိုးမှု၊ လူသတ်မှုဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား။ သေတဲ့လူဟာလည်း လူမျိုးခြားဖြစ်ရမယ်။ ဒါလမ်း ကြောင်းပဲ"

ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက ပြောလေ၏။

"ဘာလမ်းကြောင်းလဲ ဦးစိန်မြသာရဲ့၊ ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်ဖြင့် မရှင်းဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဗျာ။ လူသတ်မှုဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ရ တဲ့အထဲ ကိုးရိုးကားရားပြောနည်းတွေနဲ့ လာပြီးမပြောစမ်းပါနဲ့" ဟု မောင်ဖေသော်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မြ သာကြီးက…

"အခု ငါပြောတာတွေကို မင်းအနေနဲ့ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်းပြရင် ပိုပြီးတောင် ရှုပ်သွားဖို့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းအခု ဖြစ်နေတဲ့ ဖြစ်စဉ်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဖြစ်စဉ်နဲ့ တစ်ထေရာ တည်းတူနေတယ်။ တစ်ခါက လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ချစ်သူ အိမ်ကို သွားလည်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ချစ်သူဟာ သူ့ကို မတော်မတရားလာပြီးကြံတဲ့ ဗလက္ကာရသမားတစ်ဦးကို ဓားနဲ့ ထိုး သတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီဓားမြှောင်ကလေးဟာလည်း ဘုရားဖူး သွားရင်း ဝယ်လာတဲ့ဓားမြှောင်ကလေးပဲ။ အဲဒီလူဟာ သူ့ချစ်သူ

၄ဝ၄**မင်းသိင်္ခ**

လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကိုဆွဲယူပြီး သူသတ်တာပါလို့ ပြောလိုက် တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီလူဟာ တစ်ကျွန်းကိုကျသွားတယ်။ အဲဒီ တစ်ကျွန်းကနေမှ လွတ်မြောက်ပြီး ဂမ္ဘီရပညာတွေတတ်သွား တယ်။ အဲဒီလမ်းကြောင်းကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ လိုက်သွားတယ်။ အခု မောင်ဖေသော်ဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အဲဒီတော့ မောင်ဖေသော်ရေ၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့၍သွား

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့၍သွား လေ၏။

"ဦးစိန်မြသာကြီး ကလည်းဗျာ။ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ၊ လွတ်ဖို့ ပြော စမ်းပါဗျ။ ထောင်ကျဖို့ မပြောစမ်းပါနဲ့" ဟု မောင်ဖေသော်က ပြန်၍ပြောလေ၏။

မြနန်းနွယ် ၄၀၅

မှတ်ချက်။ ။ ဦးစိန် မြသာပြောသော လူတစ်ယောက်ဆိုသူမှာ မောင်ဖေသော်ကဲ့သို့ပင် ချစ်သူ၏အမှုကို ဝင်ရောက် စားစာခံသွားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုသူ သည် နောင်အခါ၌ လောကီကျင့်စဉ်စနေးကို ပေါက် ပေါက်မြောက်မြောက် ကျင့်ကြံသွားနိုင်၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ရွှေမြသာဟူ၍ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏အကြောင်း တို 'မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ ရွှေမြသာ' ဟူသောအမည်ပြင့် ကျွန်ုပ်မင်းသိင်္ခသည် သုံးအုပ်တွဲဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ရေး သားခဲ့၏။ ထိုဂမ္ဘီရဝတ္ထုကြီးတွင် ဦးစိန်မြသာပြော သော လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပါသည်။ ထိုဝတ္ထုကြီးကို လာဘိမိုးစွေစာပေ

esettos

ဦးစိန်ပြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်စား အချစ်ခန်းအတွင်း၌ နေရစဉ် လက်ဖက်ရည်၊ ဆေးလိပ်၊ ထမင်းဟင်းများ ဝယ်ယူကျွေးမွေး ရန်အတွက် ဂါတ်စာရေးထံတွင် ငွေငါးရာပေးခဲ့ပြီးနောက် မောင်ဖေ သော်စား နှတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

လာဘိမိုးစွေစာပေ

၄ဝ၆**မင်းသိင်္ခ**

မောင်ဖေသော်သည် အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကို ကိုင်၍ မြင့်ကိုမျှော် နေမိ၏။ သို့ရာတွင် မြင့်သည် ပေါ် မလာပေ။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် (၁၄) ရက်ပြည့်သောအခါ၌ မောင်ဖေသော်အား ထောင်အချုပ်သို့ ပို့လိုက် လေ၏။ ထောင်အချုပ်တွင် နေစဉ်အတွင်း ရုံးထုတ်၍ အမှုစစ်လေ၏။ ရုံးထုတ်သောအခါတိုင်း၌ မောင်ဖေသော်သည် မြင့်ကိုမျှော်ခဲ့၏။ သို့သော် မြင့်သည် ရောက်မလာခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် မောင်ဖေသော်သည် ဦးစိန်မြသာကြီးအား ဖွင့်၍မေး၏။

"ဒီမှာ ဦးစိန်မြသာ၊ ကျုပ်ကတော့ မြင့်ကိုအမျှော်ကြီးမျှော်ခဲ့တာ ပဲ။ ဒါပေမယ့် မြင့်ကတော့ တစ်ခေါက်တလေတောင် သတင်း မေးဖော်မရပါလား"

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

"ဒီလိုရှိတယ် မောင်ဖေသော်ရဲ့။ အခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်တစ်နေ့ မှာပဲ သူ့အဖေကြီးက အမျိုးတွေရှိတဲ့ မအူပင်မြို့ကို ပို့ပစ်လိုက် တယ်။ ဒါပေမယ့် သက်သေစစ်တဲ့နေ့တွေမှာတော့ ရန်ကုန်ကို လာပြီး သက်သေထွက်ပါတယ်။ ငါနဲ့တောင် တစ်ခါနှစ်ခါတွေ့ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုနောက်ထပ် စစ်စရာမရှိတော့ဘူးကွ။ ဒါကြောင့် သူ့အနေနဲ့ လာစရာမရှိတော့ဘူး။ အကောင်းဆုံး

ပြောချင်တာက လူတွေဟာ ရောထွေးနေပေမယ့် သွားတဲ့လမ်း ကြောင်းက ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ကိုယ် သွားနေကြတာ။ အကောင်း ဆုံး ပြောချင်တာကတော့ မင်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း မင်းဟာမင်း လျှောက်သွားပါ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ပြောရမှာ တော်တော်ခက်တယ်။ ကျုပ်ဟာ အသက်ငယ်ငယ် လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမတော်တော်များများနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်။ တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းမတွေမှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ရယ်လို့ ဖြစ်နေတာ။ ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းမတွေက နာမည် ဆင်တူတွေ။ ဦးရွှေမြသာသိအောင် အဲဒီနာမည်ကို ပြောပြထား ပါဦးမယ် 'မြနန်းနွယ်'တဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက 'တဟားဟား' ရယ်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက်

"မင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ မြနန်းနွယ်ဆိုတာတွေက လူတွေမဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ အိပ်မက်တွေပါ။ အဲဒီအိပ်မက်မျိုးတွေကို အရပ်အခေါ် တော့ လမိုင်းလို့ခေါ် တာပေ့ါကွာ။ မင်းရဲ့ ဖြောင့်ဖြူးတဲ့လမ်းကြောင်းကို ကွေ့တိကွေ့ကောက်ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့ ဟာတွေပါကွ။ မင်းမှာက

၄ဝ၈**မင်းသိင်္ခ**

ဘဝဘဝက ပါရမီကံကလေးက ကောင်းနေတော့ သူတို့က ဘယ် လောက်ပဲ ကွေ့တိကွေ့ကောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေမယ့် ဒုက္ခ ရောက်မသွားဘူး။ ကယ်မယ့်သူက ပေါ် လာတယ်။ ကယ်မယ့်သူ က ဘယ်သူလဲဆိုတော့ စိန်မြသာဆိုတဲ့ ငါပဲကွ။ ဟား. . ဟား. . ဟား"

ဟု ပြောဆိုရယ်မောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က..

"စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲဗျာ။ ခင်ဗျားက လာပြီး ရယ်လားမောလား လုပ်နေသေးတယ်"

ဟု စိတ်ဆိုးသော လေသံဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန် မြသာက

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင်ဖေသော်ရယ်။ ဟောဒီမှာ ဆေးလိပ်၊ ထောင် ထဲမှာသောက်ဖို့။ ဟောဒီမှာ ငါးပိကြော် ထောင်ထဲမှာစားဖို့" ဟုပေးပြီးလျှင် တရားရုံး၌ပင် လမ်းခွဲသွားလေ၏။ မောင်ဖေသော်အား ရုံးထုတ်၍ (၄)လတိုင်တိုင် စစ်ဆေးပြီးနောက် ချောဘဆိုသူအား ဒေါသအလျောက် ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ခဲ့ကြောင်း၊ နဂိုက သတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်ဟုဆိုကာ ထောင်(၁၀)

နှစ် အပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့လေ၏။

ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်အား တစ်လတစ်ကြိမ်ထောင် ဝင်စာ လာ၍တွေ့၏။ ဤသို့ထောင်ဝင်စာတွေ့လာခဲ့ရာ (၈)ကြိမ်မြောက် ထောင်ဝင်စာ လာ၍တွေ့သောအခါ.

"မောင်ဖေသော်ရေ၊ မင်းအတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်းပါတယ် ကွ။ ဟောဒီမှာ"

ဟုဆိုကာ ဖိတ်စာကလေးတစ်စောင်ကို ထောင်ဝင်စာတွေ့သော အပေါက်မှ ထိုး၍ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ထိုဖိတ်စာကို လှမ်းယူ၍ ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ချစ်သူမြင့်နှင့်မောင်မောင်ကြီးဆိုသူတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်သော မင်္ဂလာဖိတ်စာဖြစ်ကြောင်းကို သိရသဖြင့် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များယိုစိမ့်ထွက်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦး စိန်မြသာက••

"ဟေ့ကောင် မောင်ဖေသော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ" ဟုမေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က…

"ကိုယ့်ချစ်သူ သူများနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာကိုကြည့် ပြီး ကျုပ်က ရယ်နေရမှာလား"

ဟု ပြန်၍အော်ပြောလိုက်လေ၏။

"ခက်တော့တာပဲက္ကာ။ ဒီဖိတ်စာက အခုမှရိုက်တဲ့ဖိတ်စာမဟုတ်

၄၁ဝ**မင်းသိမ်**

ဘူး။ နေ့စွဲလည်း သေချာကြည့်ပါဦး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)လလောက်က ရိုက်တဲ့ဖိတ်စာကျ မြင့်တို့၊ မောင်မောင်ကြီးတို့မင်္ဂလာဆောင် တာအခုမှမဟုတ်ဘူးဟေ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ (၆)လကတည်းကဆောင်ခဲ့ ကြတာ။ အတိအကျပြောရရင် စက်ရှင်တရားသူကြီးက မင်းကို ထောင် (၁၀)နှစ် ပြစ်ဒဏ်ချတဲ့နေ့ဟာ မောင်မောင်ကြီးနဲ့မြင့်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကျ တရားရုံးမှာ မင်းကိုလာတွေ့ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ငါတောင် မြင့်တို့မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားရသေး တယ်ဟေ့။ လက်ဖွဲ့လေးဘာလေးလည်း သွားပြီးပို့ရသေးတယ်။ ရေခဲမုန့်လေး၊ ဘာလေးလည်း စားရသေးတာပေ့ါက္ဂာ" ဟု ဦးစိန်မြသာကြီးက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က.. "တော်စမ်းပါဗျာ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကိုလာပြီး မပြောစမ်းပါနဲ့။ ခင်ဗျား ပြန်ပါတော့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာက. . "လောကကြီးမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကို အကျအနခံစားဖူးမှ စိတ် ချမ်းသာစရာနဲ့တွေ့ရင် အပြည့်အဝခံစားရတယ်ကွ။ ကဲ. . ကဲ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်" ဟု ဆိုကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဦးစိန်မြသာကြီးသည် ထောင်ဝင်စာ လာ၍ မတွေ့တော့ပေ။ သို့ရာတွင် မောင်ဖေသော်အတွက် ဆေးပေ့ါလိပ်၊ ငါးပိ ကြော်စသည်များ ဝယ်ပေးရန် ထောင်ရုံးခန်းတွင် ငွေငါးရာကို လျှောက် လွှာရေး၍ တရားဝင် အပ်နှံခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်သည် ဆေးလိပ်နှင့် ငါးပိကြော်ကို မပြတ်မလပ်ရရှိခဲ့လေ၏။

မောင်ဖေသော် ထောင်ကျပြီးတစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် လူ တစ်ယောက်သည် မောင်ဖေသော်အား ထောင်ဝင်စာလာ၍ တွေ့၏။ မောင်ဖေသော်သည် ထိုသူအား..

"ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ထောင်ဝင်စာလာပြီးတွေ့တယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမသိဘူး။ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ"

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူက မောင်ဖေ သော်အား နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးပြပြီး. .

"ဒီမှာ ကိုဖေသော်။ ခင်ဗျားကြိုတင်ပြီး သိထားဖို့ကတော့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ရန်သူမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတဲ့အတွက် လာပြီးတွေ့တာ။ ကျုပ်နာမည်မောင်မောင်ကြီးတဲ့။ ကျုပ်ဟာ မြင့်ရဲ့ယောက်ျားပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို အန်ကယ် ဦးစိန်မြသာဆီက သိရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားဟာ သနား

၄၁၂**မင်းသိင်္ခ**

စရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုလာပြီး တွေ့ဖြစ်တဲ့အကြောင်းထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းကြောင့်လည်းပါ တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က ဒီထောင်ကြီးကို ရိက္ခာသွင်းတဲ့ ကန်ထရိုက် ဗျ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကမှ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်တာပါ။ စီးပွား ရေးသမားဆိုတော့ အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်တွေ လျှောက်ပြီးလုပ်တာ ပေ့ါဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ အခုလက်သမားအလုပ်ဘက်မှာ ကျနေတယ် ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးနဲ့ကျုပ်နဲ့ အတော်အတန် ရင်းနှီးပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကျုပ်ညီတစ်ဝမ်းကွဲလို့ ပြော ထားတယ်။ ရိက္ခာရုံဘက် ရွှေ့ပေးဖို့လည်း တစ်နေ့က ပြောလိုက် တယ်။ ဒီနေ့ ထောင်ဝင်စာကပြန်တာနဲ့ ရိက္ခာရုံဘက်ကို ရောက် လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ သက်သာတယ်ဗျ။ နောက်တစ်ခု ပြောရဦး မယ်။ ထောင်မှာ ရိက္ခာသွင်းတဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ်အနေနဲ့လုပ်ဖြစ်ဖို့ ဦးစိန်မြသာကြီးက အကူအညီပေးတာ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ထောင်ဝင်စာတွေ့ဖို့၊ ရိက္ခာရုံဘက်ကိုပြောင်းဖို့ ဦးစိန်မြသာကြီး ကပဲ အကြံပေးတာ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ஹி. . "

မြနန်းနွယ် ၄၁၃

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်မောင်ကြီးက..
"ကဲ ကျုပ်သွားမယ်။ လိုတာရှိလည်း ကျုပ်နဲ့မကြာမကြာ ရိက္ခာ
ရုံမှာ တွေ့နေမှာပဲ။ ပြောပေ့ါဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခု
ကတော့ ကျုပ်က မြင့်ရဲ့ယောက်ျားဆိုတော့ မြင့်ကိုတော့ ပိုင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် မြင့်ရဲ့နှလုံးသားကိုတော့ ကျုပ်ကမပိုင်ပါဘူး။
မြင့်ရဲ့နှလုံးသားကိုပိုင်တာက မောင်ဖေသော်ပါ"
ဟု ပြော၍ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။
မောင်ဖေသော်သည် ထောင်ဝင်စာတွေ့ပြီးနောက် ရိက္ခာရုံသို့
ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ကျလေ၏။ ရိက္ခာရုံတွင် ရိက္ခာများကို ချိန်တွယ်၍
လက်ခံရ၏။ စာရင်းအင်းများ ပြုလုပ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်

အဖို့ လက်သမားရုံတွင်အလုပ်ရသည်ထက် များစွာသက်သာ၍ သွားလေ တော့သည်။ ရိက္ခာရုံသို့ မောင်ဖေသော်ရောက်ပြီး (၈)ရက်ခန့်အကြာတွင် မောင်ဖေသော်၏လက်အောက်၌ ကုန်ချိန်ပေးရန်အတွက် ထောင်ကျ အသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။ ထို ထောင်ကျမှာ မောင်ဖေ

ယခင်ကပင်ရှိနှင့်နေသော အကျဉ်းသားနှစ်ဦးလည်းရှိ၏။ ထိုနှစ်ဦးမှာ

သော်ထက် ငယ်၏။ သူ၏အမည်မှာ 'ဓူဝံ' ဟုခေါ်၏။ ကုန်ရုံ၌ ဓူဝံအပြင်

၄၁၄**မင်းသိင်္ခ**

'အီဆပ်' နှင့် 'မာသီး' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အီဆပ်နှင့်မာသီးသည် ကုန်ရုံတွင်ရှိသောအလုပ်ကို လုပ်ကြသည် မဟုတ်။ ထောင်ဖွင့်သည်မှ ထောင်ပိတ်သည်အထိ တစ်ထောင်လုံးလှည့် လည်ကာ ဆေးလိပ်၊ အစားအသောက်၊ ကွမ်းယာ စသည်များကိုရှာဖွေ လေ၏။ ရလာလျှင် မောင်ဖေသော်နှင့် ဓူဝံကိုလည်း ဝေငှ၍ပေး၏။ ထောင်ထဲတွင် ထိုသို့ရှာဖွေစားသောက်သည်ကို ထောင်စကားအားဖြင့် 'အကြံအဖန်' ဟုခေါ်၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်က ဓူဝံအား. .

"အီဆပ်နဲ့မာသီး ဘယ်သွားသလဲ"

ဟု မေးလိုက်လျှင် ဓူဝံအနေနှင့် ဖြေသောစကားတစ်ခုသာရှိ ၏။ ထိုစကားမှာ

"အကြံအဖန်သွားလုပ်ကြတယ် အစ်ကိုကြီးရေ"

ဟုသာ ဖြေ၏။ သို့ရာတွင် မာသီးသည် ထမင်းစားခါနီး၌ ဂို ဒေါင်ဘေးတွင် ဟင်းခိုး၍ချက်ကာ မောင်ဖေသော်နှင့်ဓူဝံကို ကျွေး တတ်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်ဖေသော်နှင့် ဓူဝံသည် မာသီးကျေးဇူးကြောင့် နေ့တိုင်းလိုလို ဆီပြန်ဟင်းနှင့်စားနေရသည်။ တစ်နေ့တွင် မာသီး ဟင်း ခိုးချက်သည်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင်မိသွားသဖြင့် မာသီးအား တိုက်

ပိတ်အပြစ်ပေးကာ အခြားသို့ ပြောင်းပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်ဖေသော်သို့ ဓူဝံတို့လည်း ဆီပြန်ဟင်းကို မစားရရှာတော့ပေ။

မောင်ဖေသော်သည် နဂိုကပင် ပုတီးသမားဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်အားသည့်အချိန်တိုင်းတွင် ကုန်ရုံဂိုဒေါင်ဘေးအရိပ်တွင် ထိုင် ၍ ပုတီးစိပ်နေတတ်သည်။ ဓူဝံမှာမူ ဂိုဒေါင်ဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်အောက် တွင်ထိုင်ကာ ငြိမ်၍နေတတ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထောင်၏စည်းကမ်း ကိုလည်း လိုက်နာ၏။ အလုပ်ကိုလည်း ကောင်းစွာလုပ်ကိုင်၏။ အား သောအချိန်များတွင်လည်း တစ်ဦးကပုတီးစိပ်၍ တစ်ဦးကတရားထိုင် နေသည်ကို တစ်ထောင်လုံးက တွေ့မြင်၏။ ထောင်တန်းစီး၊ ထောင် ဗာယာနှင့် ထောင်ဝန်ထမ်းတို့သာမက ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်တို့ပင် သိ နေကြပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီးက. .

"အနှောင့်အယှက်မပေးကြပါနဲ့ကွာ။ သူတို့က ကောင်းတာလုပ် နေတာပဲ"

ဟု အသိအမှတ်ပြုထားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်ဖေသော်နှင့် ဓူဝံတို့သည် တစ်ဦးကပုတီးစိပ်၍ တစ်ဦးကတရားထိုင်ပြီးနောက် အရိပ်အောက်တွင် ဖျာကြမ်းလေးခင်း

၄၁၆**မင်းသိခံ**

ကာ စကားစမြည်ပြောနေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသား သန်းလွင်ဆိုသူရောက်လာပြီးလျှင်. .

"ကိုယ့်လူတို့နှစ်ယောက်က ကောင်းတာတွေလုပ်တယ်ဆိုတော့ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ကြံသကာ ဒါနပြုဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ရေနွေးပန်းကန်နှစ်လုံး၊ ဒန်ရေနွေးကရားတစ်လုံးနှင့် ကြံသကာနှစ်ချပ် လာ၍ချပေးလေ၏။

မောင်ဖေသော်နှင့် ဓူဝံတို့လည်း ရေနွေးကြမ်းမော့သောက်လိုက် ကြံသကာကိုက်လိုက်နှင့် စကားပြောဖြစ်ကြလေ၏။

"နေစမ်းပါဦး ငါ့ညီမောင်ဓူဝံရ။ မင်းက ပုတီးမစိပ်ပါလား" ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်ရာ ဓူဝံက .

"ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က သမထအလုပ်လုပ်တာ ပါ"

ဟု ပြန်၍ဖြေလျှင်. .

"မောင်ဓူဝံကလည်း အလာကြီးပဲကွယ့်။ သမထတွေ၊ ဝိပဿနာ တွေ၊ နားလည်သားပဲ။ ငါလည်း ပုတီးစိပ်တာဆိုတော့ သမထ ပေါ့ကွာ။ ဆရာ အမျိုးမျိုးဆီချဉ်းကပ်ပြီး ပုတီးစိပ်နည်းအမျိုးမျိုး ကိုသင်ယူခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ မကွာပါဘူးကွာ။

နှစ်ယောက်စလုံး သမထလုပ်တာချည်းပါပဲ။ ငါ့နည်းကို မင်းသိချင် ရင်လည်း ငါ့ရဲ့ပုတီးစိပ်နည်းတွေ ပြောပြပါ့မယ်။ မင်းရဲ့နည်း ကိုလည်း ငါ့ကိုပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါဦး" ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓူဝံက. .

"ကျွန်တော်လည်း တတ်သိနားလည်လို့မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ ဆရာကောင်းနဲ့တွေ့ပြီး ဆရာကသင်ပေးထားတဲ့ နည်းပါ။ အများ သိကြတာကတော့ ဒီနည်းကို 'တန္တြ' လို့ပြောတယ်" ဟု ပြန်၍ပြောလျှင်. .

"အေး ဟုတ်ပြီကွ။ 'မန္တြ'တို့၊ တန္တြ တို့ ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေကို ငါ ကြားဖူးသလိုပဲ။ မန္တြ ဆိုတာတော့ မန္တန်ရွတ်တဲ့ ကျင့်စဉ်ကိုပြော တာကွ။ တန္တြဆိုတာတော့ အဲဒီစကားလုံးကိုပဲ ကြားဖူးတာ။ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို ငါ့အနေနဲ့ လုံးဝမသိ ဘူးကွ။ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလားကွာ" ဟု မောင်ဖေသော်က အငမ်းမရမေးလိုက်လေ၏။

"အသေးစိတ်တော့ ကျွန်တော်လည်းမသိဘူး။ ဆရာကသင်ပေး ထားသလောက်ပဲ သိတာ။ တန္တြနည်းက (၁၁၂)နည်းတောင်ရှိ

၄၁၈**မင်းသိင်္ခ**

တာ။ အဲဒီထဲက ကျွန်တော့်ဆရာက ကျွန်တော့်ကိုနည်းလေးနည်း သင်ပေးထားတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော်ကလုပ်နေတာ" ဟု ဓူဝံကပြောလိုက်လေ၏။ "နေစမ်းပါဦး မောင်ဓူဝံရဲ့။ မင်းဆရာသင်ပေးထားတဲ့နည်းလေး နည်းစလုံးကို မင်းကလုပ်နေတာလား" ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓူဝံက.. "ဒီလိုမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့။ ဆရာကနည်းလေးနည်းကို သင်ပေး တယ်။ အဲဒီနည်းလေးနည်းစလုံးကို စမ်းပြီးလုပ်ကြည့်ရတယ်။ အဲဒီမှာကိုယ်နဲ့အကိုက်ညီဆုံးနည်းတွေ့ရင် အဲဒီနည်းကိုပဲ ဆက် ပြီးလုပ်ရတယ်။ ကျွန်တဲ့နည်းတွေကိုမလုပ်ရဘူး။ အဲဒီနည်းလေး နည်းထဲမှာမှ ကိုယ်နဲ့ကိုက်ညီနေတဲ့နည်းမပါဘူးဆိုရင် ဆရာက နောက်ထပ်နည်းလေးနည်းသင်ပေးရတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာက တစ်ခါသင်ရင် လေးနည်းဆိုတော့ ၂၈ကြိမ်သင်ရရင်၊ ၁၁၂နည်း ပြီးရောပေ့ါ။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ပထမသင်ပေးတဲ့လေးနည်းထဲ က တစ်နည်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတော်ကိုက်ညီတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီနည်းကိုပဲ ကျွန်တော်လုပ်နေတာ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

ဂြဲနန်းနွယ် ၄၁၉

"မင်းနဲ့ကိုက်ညီတယ်ဆိုတဲ့နည်းကို ငါ့ကိုပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြ ပါလားကွာ"

ဟု တောင်းပန်လိုက်ရာ ဓူဝံကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဖြေလိုက်လေတော့သည်။

"တတိယမျက်လုံး"

****

ပြနန်းနွယ် ၄၂၁

အခန်း(၁၃)

မောင်ဖေသော်သည် ခူဝံပြောပြသော တတိယမျက်လုံးအကြောင်း ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လေ၏။ သူသည် ခူဝံအတွက် ဆေးပေါ့ လိပ်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိပေးလိုက်၏။ ခူဝံက ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးခိုး တထောင်းထောင်းထအောင်ဖွာရင်း အောက်ပါအတိုင်းပြောလေတော့၏။

" အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းထဲမှာ မောင်ဖြူဆိုတာ ရှိတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီ မောင်ဖြူနဲ့ မတွေ့ရတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ မောင်ဖြူနဲ့တွေ့ရင်

၄၂၂**မင်းသိင်္ခ**

ကောင်းမှာပဲလို့ ကိုယ်ကစိတ်ကူးမိတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ တစ် ယောက်ယောက်က ကိုယ့်အိမ်တံခါးကို လာခေါက်တယ်။ သွား လည်းဖွင့်လိုက်ရော ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ မောင်ဖြူဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်ကဘာပြောမလဲ။ 'အောင်မလေး မောင်ဖြူ ရယ်။ မင်းအကြောင်းကို အခုပဲ ငါက စိတ်ရောက်နေတယ်။ မင်း ကိုတွေ့ချင်နေတာ မင်းကရောက်လာတယ်။ တိုက်လည်းတိုက် ဆိုင်လွန်းတယ်' လို့ပြောမှာပေ့ါ"

မောင်ဖေသော်သည် ဓူဝံပြောသော စကားကိုနားထောင်နေ၏။ ထို့နောက် ဆေးလိပ်ကိုဖွာ၍ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဓူဝံက…

"အစ်ကိုကြီး အဲဒီအဖြစ်အပျက်မျိုး မင်္ကြုဖူးဘူးလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"အခုပဲ ငါကပြောမလို့ကွ။ အဲဒါမျိုးတွေ ခဏခဏကြုံဖူးပါတယ်။ အဲဒါ တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးလား"

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"တစ်ခါဆိုရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာပေ့ါ။ နှစ်ခါဆိုရင်လည်း တိုက် ဆိုင်တာပေ့ါ။ ခဏခဏဆိုရင်တော့ တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်တော့

ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေပြီဆိုတာတော့ သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်"

ဟု ဓူဝံက ပြောလိုက်လေ၏။

"နေစမ်းပါဦး မောင်ဓူဝံရဲ့။ အကြောင်းတစ်ခုခုဆိုတာကဘာလဲ" ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်လျှင် ဓူဝံက •

"အကြောင်းတစ်ခုခုဆိုတာဘာလဲမေးရင် အဲဒီ အကြောင်းတစ်ခုခု ဆိုတာက အခုကျွန်တော်ပြောပြမယ့် ကျင့်စဉ်ပဲ။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုရင် တတိယမျက်လုံးကျင့်စဉ်ပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"လုပ်စမ်းပါဦးကွ။ မင်းရဲ့ တတိယမျက်လုံး ကျင့်စဉ်ဆိုတာ ငါ သိချင်လုပြီ"

ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင် ဓူဝံက . .

"မျက်လုံးနှစ်လုံးရဲ့အလယ် မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုရဲ့ကြားနေရာမှာ တတိယမျက်လုံးဆိုတာ ရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ 'သတ်ဒ်အိုင်း' လို့ခေါ် တယ်။ ခေတ်မီဆေးသိပ္ပံပညာကလည်း အဲဒီနေရာမှာ အကျိတ်ကလေးတစ်ခုရှိတယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက် လို့ ဂျာမန်လူမျိုး စိတ်ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဝီလျံဝပ်ချ်ကတော့

၄၂၄**မင်းသိင်္ခ**

ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းတဲ့နေရာလေးအဖြစ် ထုတ်ဖော်ပြော တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေးဟောင်းအိန္ဒိယလူမျိုးတွေကတော့ ဒါလေး အကြောင်းသိတာ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ ဒါ ပေမယ့် ဒါလေးကို သူတို့က တတိယမျက်လုံးလို့ အတိအကျ မပြောဘူး။ 'သျှီဝနတ္တရ'၊ 'သီဝမျက်လုံး' လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီ သီဝ မျက်လုံးကို အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တာကလည်း တတိယမျက်လုံး ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ အဲဒီတော့ အကျဉ်းရုံးပြောရ ရင် မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြားမှာ တတိယမျက်လုံးရှိတယ်ပေါ့ အစ်ကို ကြီးရာ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"လုပ်စမ်းပါဦး မောင်ဓူဝံရေ။ မင်းဟာက အတော့်ကို စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"တတိယမျက်လုံးဟာ ကန်းနေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူကအလုပ် မလုပ်တာ။ နားလည်အောင်ပြောရရင် သူမှိတ်ရုံလေးမှိတ်နေတာ။ သူဖွင့်လိုက်ရင်တော့ တန်ခိုးသိဒ္ဓိဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ ပြီးသွားပြီ။ အဲဒီ မျက်လုံးကိုဖွင့်အောင် ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရမလဲဆိုရင် အစ်ကိုကြီး

ထိုင်တတ်သလိုထိုင်ပါ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ခြေထောက် နှစ်ခု ကို ချိတ်ပြီးထိုင်ပါ။ အဲဒီထိုင်နည်းကို 'ပဒုမာသဏ' လို့ခေါ် တယ် ဟုတ်လား"

ဟု မောင်ဓူဝံက ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလုပ်နည်းကို ငါကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြာကြာထိုင်ရင်တော့ ခြေ ထောက်နှစ်ခုဟာ ညှပ်ပြီးနာတယ်ကွ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဓူဝံက.

"အစ်ကိုကြီးတော်တော်ထိုင်ထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သေသေချာ ချာသိတာ၊ အဲဒီ ပဒုမာသဏထိုင်နည်းဟာ ပုံစံအမှန်ပဲ။ ဒါပေ မယ့် ကြာရင်ခြေထောက်သိပ်ပြီးနာတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်ဘက် ခြေဖဝါးကို ညာဘက်ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်၊ ညာဘက်ခြေဖဝါးကို ဘယ်ဘက်ဒူးကွေးအောက်ထဲထည့်လိုက်၊ ဒီထိုင်နည်းကိုတော့ အစ်ကိုကြီးထိုင်ဖူးမှာပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"ငါ အနှစ်သက်ဆုံးထိုင်နည်းပဲကွ။ သုခသဏလို့ခေါ် တယ်မဟုတ် လား။ မောင်ဓူဝံရဲ့"

၄၂၆**မင်းသိန်**

ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် မောင်ဓူဝံက. .

"အစ်ကိုကြီး တော်တော်လုပ်ထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် သေသေ ချာချာသိတာ"

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်ဓူဝံကပင်..

"ကဲ အစ်ကိုကြီးထိုင်နိုင်တဲ့ သုခသဏာဆိုတဲ့ ထိုင်နည်းအတိုင်း ထိုင်လိုက်ပေတော့။ အစ်ကိုကြီးကြိုက်သလို ထိုင်ပေတော့။ ကုန် ကုန်ပြောမယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကုလားထိုင်ပေါ် မှာထိုင်ပြီးလည်း ကျင့်လို့ရပါတယ်။ ဒီကျင့်စဉ်မှာ ထိုင်နည်းပေါ် မှာ သိပ်ပြီးဇီဇာ မကြောင်လှဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"အေးပါကွာ နားလည်ပါပြီ။ ဆက်ပြီးပြောစမ်းပါဦး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓူဝံက…

"အဲဒီလိုထိုင်ပြီးရင် မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပိတ်လိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ သူငယ်အိမ်နှစ်လုံးကို စောစောကကျွန်တော်ပြောတဲ့ တတိယ မျက်လုံးနဲ့ နီးနိုင်သမျှနီးအောင် ဆွဲကပ်လိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ စိတ်အာရုံကိုလည်း တတိယမျက်လုံးနေရာမှာထည့်ထားရမယ်။ အထဲက မှိတ်ထားတဲ့ မျက်စိရဲ့ သူငယ်အိမ်နှစ်လုံးဟာ တတိယ

မျက်လုံးနေရာကို ရောက်နေပြီဆိုတာ ဘယ်လိုသိမလဲဆိုတော့ သူငယ်အိမ်ဟာ ရွှေ့လို့မရအောင် တင်းနေပြီဆိုရင်တော့ ရောက် နေပြီပေါ့။ သူငယ်အိမ်နှစ်လုံးဟာ တတိယမျက်လုံးနေရာမှာ ရောက်နေသလိုပဲ စိတ်အာရုံကလည်း တတိယမျက်လုံးနေရာမှာ စိုက်နေရမယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အထဲက မျက်လုံးနှစ်လုံးရွှေ့တာက သိပ်မခက်ဘူးကွ။ တတိယ မျက်လုံးနေရာမှာ စိတ်ကိုစိုက်ထားရမယ်ဆိုတာတော့ ခက်လိမ့် မယ်ကွ။ ငါက စိတ်ကိုငယ်ထိပ်မှာစိုက်တဲ့နည်းတို့၊ ရင်ညွှန့်မှာ စိုက်တဲ့နည်းတို့၊ ဗိုက်မှာစိုက်တဲ့နည်းတို့ အများကြီးလုပ်ဖူးတယ် ကွ။ တစ်ခါတည်း စိုက်နေဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အပြောလွယ်သဘောလွယ်ပြီး တကယ်လုပ်တော့ ခက်တယ်ကွ" ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခုဝံက… "ဒီလိုရှိတယ်အစ်ကိုကြီး။ ငယ်ထိပ်မှာစိုက်ထားပါဆိုတာ လွယ် တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ရင်ညွှန့်မှာစိုက်ထားပါတို့၊ ဗိုက်မှာ စိုက်ထားပါတို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ တော်တော့်ကို သမာဓိရမှဖြစ်တဲ့ကိစ္စ။ ဒါပေမယ့် တတိယမျက်လုံးနေရာမှာ စိတ်

၄၂၈**မင်းသိခံ**

ကိုစိုက်ထားပါဆိုတာကတော့ သိပ်မခက်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ တတိယမျက်လုံးနေရာက ဒီ့ပြင်နေရာတွေနဲ့မတူဘူး။ ကိုယ်က စိတ်ကို သူ့နေရာမှာစိုက်ထားသလို သူကလည်း ကိုယ့် စိတ်ကို သံလိုက်လိုပြန်ပြီးဆွဲထားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာစိတ်ကို စိုက်ထားဖို့ သိပ်ပြီးလွယ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့။ အဲဒီတတိယ မျက်လုံးက အကျိတ်ဟာ သူ့ဆီကိုလာဖို့ စုပ်ယူတယ်။ ဆွဲငင်တယ်။ သူ့ကိုအာရုံစိုက်လိုက်မိရင် အညှို့ခံရသလို ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ဒီနည်းဟာ အာရုံစုဖို့ကို ကိုယ်ကပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ဖို့တောင် မလိုဘဲ အလိုလိုစုစည်းပြီး ဖြစ်သွားလို့ပါပဲ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က "တကယ်ပဲလား မောင်ဓူဝံရယ်။ အတော့်ကိုထူးဆန်းတာပဲ။ သူက

ပေးကယ်လေး မေးပမူပရယ။ အမေားကိုထူးဆရးတေးပါ သူက ပြန်ပြီးဆွဲထားတယ် ဟုတ်လား။ ကောင်းလိုက်တာကွာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ဓူဝံသည် ရေနွေးကြမ်းကို တစ်

ခွက်ငှဲ့၍ သောက်လိုက်ပြီးနောက်

"အဲလို စိုက်ပြီးတဲ့အခါမှာ အသက်ရှူတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့အသက်ရှူနေတာ လေတွေကိုချည်း ရှူ နေတာမဟုတ်ဘူးနော် အစ်ကိုကြီး"

ဟု ဓူဝံကပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. . "ဒါတော့ ငါသိပါတယ်ညီလေးရာ။ လေတွေတင်ဘယ်ကမလဲ။ အောက်စီဂျင်ဓာတ်ဆိုတာကိုလည်း ရှူနေတာပေ့ါ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဓူဝံက ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းရင်း. . "အခု အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ အောက်စီဂျင်၊ နိုက်ထရိုဂျင်၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင် တို့မပါဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှူသွင်းနေတဲ့လေထဲမှာ 'ပရာနာ' ဆိုတဲ့ဓာတ်တစ်မျိုးလည်း ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ သိပ္ပံ ပညာက လက်မခံသေးဘူး။ ဂျာမန်လူမျိုး စိတ်ပညာရှင် ဝီလျံဝပ်ချ် ဆိုတဲ့ ဆရာတစ်ဦးကတော့ လေကိုလူတွေရှူတဲ့အခါမှာ အခြား အရာတစ်ခုပါပါတယ်တဲ့။ အဲဒီအရာဟာ 'အိုဂ္ဂန်း' ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူပြောတဲ့ 'အိုဂ္ဂန်း'ဆိုတာကလည်း ပရာနာကိုပြော တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ လေဆိုတာက ဒီပရာနာကို သယ်ဆောင်လာ တဲ့ ယာဉ်တစ်ခုပါပဲ။ တကယ် လူတွေမှာလိုအပ်တာက ပရာနာ ဖြစ်တယ်။ လေဟာ ယာဉ်ရထားနဲ့တူတယ်။ ပရာနာကိုထည့်ထား တဲ့ဘူးနဲ့လည်းတူတယ်။ တကယ့် အနှစ်သာရကတော့ ပရာနာ ပါပဲ။ လေကတော့ အပေါ် ကဘူးခွံပဲ" ဟု ပြောလေ၏။

၄၃ဝ**မင်းသိင်္ခ**

"အဲဒီမှာ အောက်စီဂျင်ဆိုတာကို ထည့်မပြောတော့ဘူးလား မောင်ဓူဝံရဲ့"

ဟု မောင်ဖေသော်က မေးလိုက်လျှင်..

"အောက်စီဂျင်မရတဲ့နေရာမှာ လူတစ်ယောက်ဟာနှစ်လေးဆယ် လုံးလုံး အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ပြောရင် အစ်ကိုကြီးအောက်စီဂျင် ဆိုတဲ့စကားကို စွန့်လွှတ်မလား"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က ရယ်လေ၏။

"အထောက်အထားနဲ့ပြောပြနိုင်ရင်တော့ ဒီတစ်သက်မှာ အောက် စီဂျင်ဆိုတဲ့စကားကိုမပြောတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်" ဟု မောင်ဖေသော်က ပြောလိုက်လျှင် ဓူဝံက အောက်ပါအတိုင်း

ပြောလေ၏။

"ဒီလိုရှိတယ်အစ်ကိုကြီး၊ အီဂျစ်ပြည်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ၁၈၈ဝ ခုနှစ်ကနေပြီး မြေကြီးထဲကို ဝင်ပြီးတော့နေတာ။ လူတွေ ကလည်း သူ့ကို အပေါ် က မြေတွေ ဖို့လို က်ပြီး ဖို့တယ် ဆို တာ မသာကိုမြေဖို့သလို ဖို့လိုက်တာနော်။ သူဟာ မြေကြီးထဲမှာ အစ် ကိုကြီးပြောတဲ့အောက်စီဂျင်လည်း မရပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပြောရ ရင်တော့ သေပြီပေါ့ဗျာ။ အောက်စီဂျင်မှမရဘဲ။ တကယ့်ကိုပဲ

အစ်ကိုကြီးရေ။ သက္ကရာဇ် ၁၉၂ဝခုနှစ်ရောက်မှ သူဟာ အဲဒီ ကျင်းထဲက ပြန်ပြီးထွက်လာတယ်။ အနှစ် ၄ဝလုံးလုံးအောက် စီဂျင်မရဘဲ မြေကြီးထဲမှာနေခဲ့တာနော်။ မျက်စိနဲ့မမြင်ရတော့ ယုံစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အောက်စီဂျင်ဓာတ်လည်း မရဘဲနဲ့ နေခဲ့တာ။ အသားအရေကတော့ နည်းနည်းဖျော့တော့သွားတာ ပေ့ါ။ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ပြီး ဆယ်နှစ်နေသေးတယ်။ ဆယ်နှစ် ကြာမှ အသက်ကလည်းကြီးပြီဆိုတော့ အခြားရောဂါတစ်ခုနဲ့ အနိစ္စရောက်သွားရှာတယ်။ အောက်စီဂျင်ဟာ နေရောင်မရှိတဲ့ နေရာကိုလည်း သူကထိုးဖောက်ပြီး ရောက်နိုင်တာကိုး။ အဲဒီ အကြောင်းရေးထားတဲ့ စာအုပ်စာတမ်းတွေ၊ ဖတ်ချင်တယ်ဆိုရင် တော့ အစ်ကိုကြီးလွတ်တဲ့အခါ ပြန်ဖတ်ကြည့်ပေတော့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီမှာ မောင်ဓူဝံရေ။ မင်းကို အစ်ကိုကြီးမေးနေတယ်ဆိုတာက မယုံလို့ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ခိုင်လုံစေချင်လို့မေးတာကွ" ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဓူဝံက မောင်ဖေ

သော်အတွက် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငှဲ့ပေးရင်း. .

"လေကိုရှူသွင်းတဲ့အခါမှာ လေဟာအဓိကမဟုတ်ဘူး။ လေထဲမှာ

၄၃၂**မင်းသိင်္ခ**

ပါနေတဲ့ ပရာနာကိုရှူသွင်းနေတယ်လို့ အာရုံပြုမယ်။ အဲဒီ ပရာ နာဓာတ်ကို ဘာနဲ့ကိုယ်စားပြုရမလဲဆိုရင် အလင်းရောင်ဓာတ် တစ်ခုနဲ့ ကိုယ်စားပြုရမယ်။ အလင်းရောင်တွေကို ရှူသွင်းနေ တယ်ပေ့ါ အစ်ကိုကြီးရာ။ အဲဒီလို စိတ်ကိုအာရုံပြုပြီး ရှူသွင်း လိုက်တဲ့အလင်းရောင်တွေဟာ ငယ်ထိပ်ကိုရောက်သွားတယ်လို့ စိတ် မှာအာရုံပြုထားရတယ်။ ခေါင်းအထက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးဟာ အလင်းရောင်တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ပေါ် ဖြာကျ နေပြီလို့ အာရုံပြုပြီးတော့ အသက်ရှူရမယ်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ တတိယမျက်လုံးနေရာမှာ ရောက်နေတယ်လို့ အာရုံပြုထားမယ်။ ငယ်ထိပ်တစ်ခုလုံးကနေ အလင်းရောင်တွေဟာ ကိုယ်ပေါ် ကို ဖြာကျနေတယ်လို့ အာရုံပြုထားရမယ်။ အဲဒီတော့အလင်းရောင် ပရာနာတွေပဲ အစ်ကိုကြီး" ဟု မောင်ဓူဝံက ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က. .

"မောင်ဓူဝံရေ မင်းအခုပြောနေတာတွေဟာ ကျင့်စဉ်ပဲပေါ့ကွာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓူဝံက. .

"တကယ့်ကို ကျင့်စဉ်ပါပဲ ။ တိဘက်ပြည်မှာ အင်မတန်နာမည် ကြီးတဲ့ တန္တြဆိုတာ ကျင့်စဉ်ပေါင်း ၁၁၂နည်းကို ပြောတာပါ။

အခု ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကိုပြောပြနေတဲ့ တတိယမျက်လုံးဆို တာဟာ တန္တြကျင့်စဉ် နံပါတ်(၅)ကို ပြောတာပါပဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဖေသော်က. .

"အဆန်းပဲဟေ့"

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

"အဆန်းလို့မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ အမြင်သစ်လို့ ပြောပါ။ ရိုးရိုးမျက်လုံးနှစ်လုံးနဲ့ မြင်နိုင်တဲ့အမြင်ကတော့ အမြင်သစ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ရိုးရိုးတွေ့နေကျ၊ မြင်နေကျအမြင်လို့ပဲ ပြော ရမှာပါပဲ။ တတိယမျက်လုံးပွင့်သွားပြီး အဲဒီမျက်လုံးနဲ့ မြင်တဲ့ အမြင်မှပဲ တကယ့်အမြင်သစ်ဖြစ်မှာပေ့ါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အခုပြောပြတဲ့ တတိယမျက်လုံးကျင့်စဉ်ကို စမ်းသပ်ပြီးကျင့်ကြည့် ပါလား"

ဟု ဓူဝံက ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က သူ၏လက်တွင်းမှ ရေနွေးခွက်ကို မိုးပေါ်သို့ မြှောက်ရင်း. .

"တတိယမျက်လုံးပွင့်ရေး"

၄၃၄**မင်းသိမံ**

ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ဖေသော်သည် ဓူဝံပြောသော တတိယမျက် လုံးကျင့်စဉ်ကို စ၍ကျင့်ခဲ့လေတော့၏။ တစ်ခုသော အင်္ဂလိပ်လ၏ (၈)ရက်နေ့ဖြစ်၏။ စ၍ကျင့်သောအချိန်မှာ နံနက် (၈)နာရီဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော်သည် ဂိုဒေါင်ရိပ်တွင် ဖျာကြမ်းလေးခင်းကာ ထိုဖျာကြမ်း ပေါ် တွင် စောင်ကလေးထပ်၍ခင်းပြီးလျှင် အကျအန တင်ပလ္လင်ခွေထိုင် လျက် တတိယမျက်လုံးပွင့်ရေးကို ဦးစားပေး၍ ကျင့်လေတော့၏။

မောင်ဖေသော်သည် ထိုတတိယမျက်လုံးကျင့်စဉ်ကို တစ်ခါကျင့် လျှင် ကိုးရက်ဆက်တိုက်ကျင့်၏။ ပြီးလျှင် တစ်ရက်နား၏။ ထို့နောက် ပြန်၍ ကိုးရက်ကျင့်ပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် (၂၇)ကြိမ်တိတိ ကျင့်ခဲ့၏။ ထို့ ကြောင့် စ၍ကျင့်သောရက်မှရေတွက်လျှင် ၂၅၁ရက်ကြာခဲ့လေ၏။ ၂၅၁ရက်ကျင့်ပြီးသည်ဆိုသော်လည်းနားရက်မှာ ၂၄၃ရက်ဖြစ်၏။

(၂၄၃)ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် မောင်ဖေသော်က. .

"ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ငါထောင်ကလွတ်မှာ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓူဝံက

"ဟုတ်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ အစ်ကိုကြီး လွတ်ရက်သိအောင် ထောင်ရုံးမှာသွားပြီး ဘုတ်,တိုက်ကြည့်ပါဦး။ အစ်ကိုကြီးကျတာ နှစ်ကြီးကျတာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်လွတ်ဦးမှာတုံး"

လာဘိမိုးစွေစာပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"မင်္ဂလသုတ်စာမေးပွဲတွေ ခဏခဏအောင်ထားတာပဲကွာ။ အဲဒါ လျှော့ရက်ရမှာပေ့ါ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓူဝံက. .

"ဘယ်လောက်ပဲ လျှော့ရက်ရရ၊ ဒီရက်အတွင်းတော့ မလွတ်နိုင် သေးပါဘူး။ အများကြီးလိုသေးတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်က တဟားဟားရယ်လေ၏။ "မင်းကိုငါပြောမယ် ဓူဝံရေ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေ မောင်ဖြူကို သတိရလိုက်တယ်ဆိုပါတော့ကွာ။ နောက်နာရီဝက် အတွင်းမှာပဲ မောင်ဖြူဟာ အိမ်တံခါးလာခေါက်တော့တာပဲဟေ့။ ဒါကို မသိရင် တိုက်ဆိုင်တာပဲလို့ ပြောကြမှာပဲ။ နောက်တစ်ခါ ငါးသလောက်ပေါင်း ကိုယ်က စားချင်နေတယ်။ မကြာခင်ပဲ မိန်းမဟာ ဈေးကပြန်လာတယ်။ ကဝက်ကင်းငါးသားလောက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးတွေကို ဝယ်လာတယ်။ ငါးသလောက် ပေါင်းမယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒါကို တိုက်ဆိုင်တာပဲလို့ပဲ ပြောမယ်။ ခဏခဏတိုက်ဆိုင်နေတော့ အံ့သြစရာပေ့ါကွယ်။ဒါပေမယ့် အဲဒီ လိုတိုက်ဆိုင်မှုတွေက ခဏခဏဖြစ်သလားလို့မေးရင် မဖြစ်ဘူးလို့

၄၃၆**မင်းသိင်္ခ**

ပဲ ဖြေရမှာပဲ။ သူဖြစ်ချင်တဲ့အခါ တိုက်ဆိုင်ချင်တဲ့အခါကျတော့ တိုက်ဆိုင်ပြန်ရောဟေ့။ ဒါပေမယ့် လူတော်တော်များများဟာ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့်တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာကို မစဉ်း စားခဲ့ကြဘူး။ အဲဒါ ငါပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူးနော် ဓူဝံရေ။ မင်းငါ့ကိုပြောခဲ့တဲ့စကား။ ဒါပေမယ့် ရက်ပေါင်း (၂၄၃)ရက် အဲဒါကို လေ့ကျင့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ငါသေသေချာချာသိသွားပြီ။ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်နှစ်လုံးဟာ တတိယမျက်လုံးမှာအာရုံစိုက်လိုက် တဲ့အချိန်၊ ရှူသွင်းလိုက်တဲ့ ပရာနာဟာ ငယ်ထိပ်ကိုရောက်သွား တဲ့အချိန်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို တမ်းတလိုက်တဲ့အချိန်၊ အဲဒီအချက် သုံးချက်ဟာ ညီညွှတ်ရင် စောစောက တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါဖြစ်ချင်တာတစ်ခုကို အဲဒီနည်း နဲ့ တိုက်ဆိုင်ခိုင်းလိုက်တော့တာပေ့ါကွာ။ တိုက်ဆိုင်ခိုင်းလိုက်လို့ တိုက်ဆိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ငါလိုတာရပြီပေ့ါ။ ကိုယ်လိုချင်တာ ရပြီ ဆိုရင် လိုတရပြီပေ့ါ။ လိုတရပြီဆိုရင် ဣစ္ဆာသယပေ့ါကွာ။ အဲဒီ တော့ ငါထောင်ကလွတ်မယ့်ရက်ကို ငါတိုက်ဆိုင်ခိုင်းထားပြီးပြီ။ အဲဒါတွေလည်း ငါပြောတဲ့စကားတွေမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းပြောတဲ့ စကားတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါကလက်တွေ့လုပ်ပြခဲ့တာ။ ပြည့်

စုံပြီလားဆိုတော့ ပြည့်စုံတဲ့အဆင့်မရောက်သေးဘူး။ ကြိုးပမ်းပြီး နေတဲ့အဆင့်မှာပဲ ရှိသေးတယ်။ နာရီတိုင်း၊ မိနစ်တိုင်း၊ တိုက် ဆိုင်နိုင်တဲ့အဆင့်ကိုတော့ ဆက်ပြီးလုပ်ရဦးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်လေ့ကျင့်ရင်း ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို မကြာခင်တိုက်ဆိုင် လာလိမ့်မယ်။ မင်းကိုလည်း တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ငါဟာ ရိုးရိုး ဖေသော်မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာ တတိယမျက်လုံးပိုင်ရှင် ဖေ သော်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဓူဝံက မောင်ဖေသော်အား ပြေး၍ဖက်လေ

၏။

"ပြီးတော့ ထပ်မှာခဲ့ဦးမယ်။ မင်းပဲ ထောင်ထဲကအရင်ထွက်ထွက်၊ ငါကပဲ အရင်ထွက်ထွက်၊ ဟောဒီမှာ ငါ့ရဲ့မှတ်တမ်းကြီးရှိတယ်။ အဲဒီမှတ်တမ်းကြီးကို ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအောင်သော်ဆီကို မဖြစ် ဖြစ်အောင် သွားပေးလိုက်။ တစ်ခုမှာချင်တာကတော့ ဟောဒီ မှတ်တမ်းကြီးဟာ စရေးကတည်းက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ စီးနေ တယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့လည်း ငါဟာ အများကြီးပတ်သက်ခဲ့ တယ်။ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးတွေဆိုတာက အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် လမိုင်းတွေ။ အဲဒီငါနဲ့တွေ့တဲ့လမိုင်းတွေကလည်း ယောက်ျားတွေ

၄၃၈**မင်းသိင်္ခ**

မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတွေ။ အားလုံးလာပြီးလှည့်စားကြတယ်။ ပြီးတော့ င့ါကို လမိုင်းတစ်ကောင်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြတယ်။ တစ်ခု ထူးခြား တာကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ငါ့ကို လာပြီး အနောင့် အယှက်ပေးတယ်။ မရရင် နောက်တစ်ယောက်လာတယ်။ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း အဆက်အသွယ်ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် လာရင် နာမည်တစ်မျိုးတည်းနဲ့လာတယ်။ အဲဒီနာမည်ကလည်း မြနန်းနွယ် တဲ့။ ဟောဒီမှတ်တမ်းကြီးကိုက သူတို့ရဲ့ဓာတ်သက်တွေ စွဲနေ တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာအမြင်သစ်တွေရလာပြီ။ နောက်တစ်ခု မင်းကိုပြောရဦးမယ်။ မြနန်းနွယ်ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်း အမျိုးသမီး တစ်ဦးရှိတယ်။ သူဟာ အလှူအတန်းရက်ရောတယ်။ စေတီတော် တစ်ဆူကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ လှူဒါန်းသွားပြီးပြီ။ အဲဒီ အမျိုး သမီးကြီးနဲ့ စောစောက လမိုင်းတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးနော်။ အဲဒီ သူတော်ကောင်းအမျိုးသမီးကြီးလည်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အကျအနလုပ်ပြီး လူ့ပြည့်လူ့လောကကို စွန့်ခွာသွားပါပြီ။ ငါနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ မြနန်းနွယ်ဟာ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ဆိုတာတော့ မောင်ဓူဝံနားလည်ဖို့တော့လိုတယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဓူဝံသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် မောင်ဖေသော်၏နဖူးကို နမ်းလိုက်လေ၏။ ၎င်းနမ်းသော နေရာသည် တတိယမျက်လုံးနေရာပင်ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် ဓူဝံက . .

"အစ်ကိုကြီး အတော့်ကို ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ဖြစ်သွား ပြီပဲ။ ကျွန်တော်အစ်ကိုကြီးနဲ့ နေရကျိုးနပ်ပါပြီ"

ဟု ပြောချိန်၌ပင် အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် ထောင်မှူးတစ်ဦး ရောက်လာပြီးလျှင် အကျဉ်းသားက. .

"အဘ ဦးဘကောင်း အကျဉ်းသား ဓူဝံ လွတ်လူ" ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓူဝံက…

"အစ်ကိုကြီးရေ ကျွန်တော်လည်း တိုက်ဆိုင်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ သွားမယ်။ အစ်ကိုကြီး ရေးထားတဲ့မှတ်တမ်းဆိုတာလည်း ကျွန် တော်ရအောင် ထုတ်လိုက်မယ်"

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ မောင်ဖေသော်လည်း ထောင် ထဲတွင် ၄၅ရက်ခန့်နေရ၏။ (၄၅) ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် မင်္ဂလသုတ် စာမေးပွဲကို ထူးချွန်စွာအောင်သည်ကိုအကြောင်းပြ၍ လျှော့ရက် အမြောက်အမြားရရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်ဖေသော်အား ထောင်မှ အပြီး အပိုင် လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

ထောင်ဘူးဝတွင် ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မောင်ဖေသော်အား လာ

၄၄ဝ**မင်းသိင်္ခ**

၍ကြိုနေ၏။ ဦးစိန်မြသာကြီးသည် မော်တော်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း လာခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော်အား ကားပေါ် တင်၍ ကားကိုမောင်း၍ ထွက်လာ၏။

"ဘယ်လိုလဲ မောင်ဖေသော်။ ထောင်ထဲမှာ အတော်ကလေး အတိဒုက္ခရောက်ရဲ့လား"

ဟုမေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က

"ဦးစိန်မြသာရဲ့ ပို့သသောမေတ္တာကြောင့် မရောက်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်အများကြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးစိန်မြသာကြီးက ရယ်မောလေ၏။

"ကဲ မောင်ဖေသော် မင်းကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်ဖေသော်က..

"ဒီလိုရှိတယ် ဦးစိန်မြသာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်ကျုပ်ကို ပုပ္ပါးကို ပို့ပေး စမ်းပါ။ အဲဒီမှာ ကျန်တဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ ဆက်ပြီးလုပ်မယ်။ အဲဒီကနေပြီးမှ ခရီးဆက်မယ်"

ဟု ပြောလျှင်ဦးစိန်မြသာကြီးက. .

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ မဂိုလမ်း(ယခုရွှေဘုံသာလမ်း) က သက် သတ်လွတ်ထမင်းဟင်းရောင်းတဲ့ ဘရာဟင်ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်း စားကြသေးတာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ပုပ္ပါးကို ပို့ပါမယ်"

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

မြနန်းနွယ် ၄၄၁

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် မဂိုလမ်းသို့ သွားကာ ဘရာဟင်ဆိုင်တွင် ထမင်းစားသောက်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးစိန်မြ သာက မောင်ဖေသော်ဝတ်ရန်အတွက် အဝတ်အစားများ၊ လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များ လိုက်၍ဝယ်ပေးလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးစီးသော ကား ကလေးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့်မောင်းနှင်ခဲ့ရာ နောက်တစ်နေ့နံနက် (၈)နာရီ လောက်တွင် ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ပုပ္ပါးသို့သွားသောလမ်းပေါ် သို့ ရောက်ရှိနေတော့၏။ နေရိပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကားပေါ် မှ ဆင်း၍ လမ်းဘေးတွင်ရပ်နေကြလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ပုပ္ပါးတောင် ဘက်မှနေ၍ မောင်းလာသောကားတစ်စီးသည် ၎င်းတို့ရှိရာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်လာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုကားကလေးသည် ဦးစိန်မြသာစီးသော ကားကလေးနှင့်တထေရာတည်းလည်းတူ၏။ ထို ကားကလေးသည် ဦးစိန်မြသာ၏ကားကလေးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ လာရပ်လေ၏။ ထို့နောက် ကားပေါ် မှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် အဖြူရောင်ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြန် လေ၏။ စီးထားသော ရှူးဖိနပ်သည်ပင်လျှင် အဖြူဖြစ်၏။ ထိုသူသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော လူငယ်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်၏။ မောင်ဖေသော် သည် ထိုလူအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မျက်မှောင်တစ်ချက်

၄၄၂**မင်းသိင်္ခ**

ကြုတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏မျက်နှာ၌ ပြုံးရောင်သမ်းသွားလေ၏။ ထိုအပြုံးနှင့်အတူ အသံ ထွက်လာ၏။

"ဓူဝံပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် ဓူဝံပါ။ ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့က အစ်ကိုကြီးကိုပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ပေး ထားတဲ့ ဖိတ်စာတစ်စောင်ရှိတယ်။ ဖိတ်စာကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးကင်ပွန်းတပ်ဖိတ်စာပါ။ ကိုမောင်မောင် ကြီးနဲ့ မြင့်တို့က ဖိတ်တဲ့ဖိတ်စာပါ။ သမီးကလေးတဲ့။ သမီးကလေး ကို ကင်ပွန်းတပ်မလို့တဲ့။ အစ်ကိုကြီးလာနိုင်ရင် လာပါတဲ့" ဟု ဆိုကာ ဖိတ်စာတစ်စောင်ကိုပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖေသော် လည်း ထိုဖိတ်စာကို အိတ်ထဲတွင်ထည့်လိုက်လေ၏။

"နေစမ်းပါဦးကွ မောင်ဓူဝံရ၊ မင်းကဘယ်ကိုသွားမှာတုံး" ဟု မေးလိုက်ရာ ဓူဝံက. .

"ကျွန်တော့်အလုပ်တာဝန်ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် အစ်ကို ကြီးကို တတိယမျက်လုံးအကြောင်းပြောဖို့ ထောင်ထဲကိုလိုက် လာရတာပါ။ ကျွန်တော့်တာဝန်ပြီးလို့ ရှမ်ဘဲလားကို ပြန်ရမှာပါ။ ရှမ်ဘဲလားဆိုတာက မဟာမြိုင်ပေ့ါခင်ဗျာ"

မြနန်းနွယ် ၄၄၃

ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ဖေသော်သည် ဦးစိန်မြသာ၏မျက်နှာ ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးစိန်မြသာက. .

"ကဲ လူကလေးမောင်ဖေသော် ကားမောင်းတတ်ရင် အဲဒီကားကို ယူသွားပေတော့။ ငါတော့ ဓူဝံရဲ့ကားနဲ့လိုက်သွားတော့မယ်" ဟုဆိုကာ ဓူဝံ၏ကားပေါ် သို့ တက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း တို့ နှစ်ဦးသည် မောင်းနှင်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ မောင်ဖေသော် သည် ငူငူကြီးရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မှတ်ချက်။

။ဤမှတ်တမ်းမှာမောင်ဖေသော်၏မှတ်တမ်းကြီး ဖြစ်၏မောင်ဖေသော်နှင့်ဦးစိန်မြသာ၊မောင်ခုဝံတို့ ခွဲခွာခဲ့ပုံကို မောင်ခုဝံက ရေးသားခဲ့ဟန်တူ၏ထို မှတ်တမ်း၏အဆုံးတွင် မောင်ခုဝံသည်ကားဘေး တွင်ငူငူကြီးရပ်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သောမောင်ဖေသော်၏ အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း စိတ်ကူး၍ရေး သားခဲ့ဟန်တူ၏။

စာရေးသူ

၄၄၄**မင်းသိင်္ခ**

မောင်ဖေသော်သည် မော်တော်ကားဘေးတွင် ငူငူကြီးရပ်၍နေ ၏။ ကားကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွား၏။ ထို့နောက် ဖုန်လုံး ကြီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မောင်ဖေသော်လည်း မြင့်မြင့်နှင့် ကိုမောင်မောင်ကြီးတို့၏ သမီးကလေးကင်ပွန်းတပ်ဖိတ်စာဆိုသည်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုဖိတ်စာမှာ အောက်ပါအတိုင်းရေးသားထား သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော် မောင်မောင်ကြီးနှင့် ကျွန်မ မြင့်တို့က . . .
ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့၏ ရင်နှစ်သည်းချာသမီးရတနာလေးကို
အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါ၍
လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် ကြွရောက်ပါရန် ဇိတ်ကြားပါသည်။
ကျွန်မတို့၏ ရှမငြီးသည် သမီးဦးရတနာလေးကို
အောက်ပါအမည် မှည့်ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကြိုတင်သတိပေးအပ်ပါသည်။

သမီးကလေး
မြနန်းနွယ်

ပြနန်းနွယ် ၄၄၅

မောင်ဖေသော်သည် ထိုဖိတ်စာကိုကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ မျက်လုံး တို့မှာလည်း မှုန်မှိုင်းရီဝေသွား၏။

"ဪ… သူတော်စင်အမျိုးသမီးကြီး၊ လူ့ပြည်ကို တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီကိုး"

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေရွတ်လိုက်လေတော့သတည်း။ ။

သဗ္ဓေသတ္တာကမ္မဿကာ

မင်းသိန်

